

KHÂU HOA ĐÔNG

ÁNH
SAO
TRÊN
TAY

NHÀ XUẤT BẢN VĂN NGHỆ

PNG
PHUONG NAM GROUP

KHÂU HOA ĐÔNG

Ánh sao
trên tay

Người dịch:
VŨ PHƯƠNG THẢO

NHÀ XUẤT BẢN VĂN NGHỆ

ÁNH SAO TRÊN TAY

DỊCH THEO BẢN TIẾNG TRUNG “*THỦ THƯỢNG ĐÍCH TINH QUANG*”, NXB HOA VĂN, 2001 ĐƯỢC NHÀ VĂN TRUNG QUỐC

KHÂU HOA ĐÔNG CHUYỂN GIAO BẢN QUYỀN.

MỌI SAO CHÉP, TRÍCH DẪN PHẢI CÓ SỰ ĐỒNG Ý CỦA

Công ty Văn hóa Phương Nam.

Ánh sao trên tay

MỘT

Tôi và Dương Khấp từ một thành phố nhỏ phía đông tới Bắc Kinh với dự định đây sẽ là nơi đổi đời của mình. Chúng tôi còn rất trẻ, do đó luôn tự nhủ rằng mình sẽ vượt qua được mọi thử thách. Và lại, chúng tôi biết Bắc Kinh là một thành phố luôn xoay tròn như bánh lái, nghe nói cơ hội ở đây nhiều như những con cá nhỏ xinh xắn nằm trơ trên bãi biển sau đợt thủy triều. Chúng tôi đến đây cũng không ngoài ý muốn sẽ có được những cơ hội đó. Chúng tôi thuộc loại người như người ta thường nói là “có ước vọng và hoài bão”. Tôi và Dương Khấp ngoài ước mơ ra, thì một kinh nghiệm bẻ đôi không biết, trong túi chẳng có đồng xu nào cả. Tuy nhiên, ít ra chúng tôi cũng có lòng tự tin vào chính mình. Hai thằng con trai tuổi xuân còn mơn mớn, dự tính sẽ đem tiêu hết lòng nhiệt thành và tuổi thanh xuân của mình trong thành phố này, từ đó đổi lấy những thứ mà chúng tôi muốn có được. Lần đầu, khi hai chúng tôi đứng trên chiếc cầu vượt Tam Nguyên đồ sộ trên đường siêu tốc từ sân bay chạy vào nội thành, ngắm nhìn thành phố mà mình sắp đến, trong lòng xuất hiện một tâm trạng rất phức tạp. Liệu chúng tôi có thể đạt được những gì đây? Thành phố rộng lớn, vô biên và thật xứng với những danh tiếng của nó. Khói bụi từ các tòa cao ốc phun ra làm xám xịt cả không trung. Thành phố vẫn phát triển và bành trướng, nó sinh sôi hết như nấm mọc sau mưa khiến người ta kinh ngạc, sửng sờ, đến nỗi phải há hốc mồm, giương to mắt. Cả hai chúng tôi đều cảm thấy lo lắng và sợ hãi. E rằng mình sẽ bị cái thành phố như một chiếc máy chơi game này nuốt chửng, dễ dàng biến chúng tôi thành một thứ đồ vật cũng như những đồng xu kia, rồi nuốt gọn một cách vô tình, không thương tiếc. Tất cả mọi việc đều có thể xảy ra, không phải ai cũng có thể thành công được. Trong thành phố, đây rẫy những cao ốc như những ngọn núi thủy tinh,

mọi người đến đây đều phải thử trèo lên những ngọn núi đó. Chắc hẳn sẽ có người té xuống tan xương nát thịt. Nhưng cũng có người vẫn trèo lên được, và từ trên cao, họ tiến sâu vào những cao ốc thủy tinh đó. Thành phố đón lấy họ và chấp nhận họ. Đến lượt họ lại bình tâm và thanh thản đứng bên cửa sổ kiếng, thưởng thức những người khác đang trèo ở ngoài kia, hoặc ngắm nhìn những đường cong rơi ngoạn mục khi có kẻ trượt té xuống dưới.

Chúng tôi ngồi trên xe chạy từ đường Trường An ra ngoài cổng Kiến Quốc. Những tòa cao ốc hùng vĩ: khách sạn quốc tế, cao ốc Hải Quan, khách sạn Khải Thái, cao ốc quốc tế, nhà hàng Trường Phúc Cung, chợ Quý Hữu, Trung tâm mua sắm, Nhà hàng khách sạn Trung Quốc... cứ từng cảnh, từng cảnh đập vào mắt chúng tôi. Chiếc xe lại rẽ qua đường cao tốc Đông Tam Hoàn. Tòa nhà Trung tâm Kinh Quảng cao nhất kinh thành giống như một lăng kính khổng lồ màu xanh có ba mặt. Rồi thì khách sạn Trường Thành, khách sạn Côn Luân, cao ốc Kinh Thành, cao ốc Phát Triển, khách sạn Ngư Dương, cao ốc Lương Mã Hà, trung tâm mua sắm Yangsa, cao ốc Kinh Tín, cao ốc Nghệ Thuật Đông Phương và nhà hàng khách sạn Hilton, v.v... Chỉ cần một lần đi qua đó, bạn sẽ tưởng như mình đang ở khu vực trung tâm của Detroit, thành phố Seattles hay New York nào đó của nước Mỹ. Ấy là bạn đã tạm quên đi những cảm giác kinh ngạc của bản thân mình. Những nơi đó đèn sáng nhấp nháy, đan xen từng tòa cao ốc, trung tâm mua sắm, siêu thị thương mại, khách sạn lớn. Khắp nơi, người người đang trao đổi những cơ hội mua bán và thực hiện ước vọng của mình. Đây thực sự là một Kinh đô của dục vọng. Hầu như ngày nào bạn cũng phải kinh ngạc trước những cao ốc tiếp tục mọc lên như nấm sau mưa của thành phố. Lúc này, tôi và Dương Khấp đều cảm thấy mình giống y như một hạt bụi nhỏ bé không nơi nương tựa. Dưới ánh đèn huy hoàng của thành phố, đã có bao nhiêu người từ bốn phương tám hướng hội tụ về đây với ý định sẽ thành công nhỉ? Hình như thành phố này có thể ôm lấy tất cả. Nó dung nạp mọi thứ, từ bảo thủ nhất đến tiên tiến nhất; từ địa phương nhất đến quảng đại nhất; truyền thống nhất và hiện đại nhất; nhộn nháo nhất và trầm tĩnh nhất; vật chất nhất và tinh thần nhất; nghèo nhất và giàu nhất; lý tưởng nhất và hiện thực nhất; bình dân nhất và cao cấp nhất của những ảo mộng, vọng tưởng và quá khích... Hình như trong thành phố này, tất cả đều có thể

tồn tại và chung sống hòa bình với những thể đối lập của mình. Chúng cùng đối thoại, cùng song song và triệt tiêu nhau. Chính những điều đó đã tạo ra cái thành phố kỳ lạ này. Tôi và Dương Khấp không tìm nổi cảm xúc bởi sự bao dung và chấp nhận của nó.

Dương Khấp là một chàng trai khá thú vị, bản chất của anh ta là luôn nghĩ tới những điều viển vông. Chúng tôi học tại một trường Đại học danh tiếng ở miền Nam, là bạn thân của nhau thời cấp sách đến trường. Dương Khấp khá điển trai, anh ta có ít râu quai nón, một cốt cách nam nhi đầy chí hướng. Anh thích mặc complet carô, thắt cà vạt bằng silk màu sặc sỡ, mang kiếng râm gọng nhỏ, tóc xịt gel bóng loáng chải vuốt ngược lên. Ở trường, anh là người luôn thích biến những mẫu chuyện đơn giản trở nên thần bí, hấp dẫn. Hồi đó anh là sinh viên khoa Chính trị. Anh thành lập “Nhóm Áo Xám”, có tính chất giống như một Câu lạc bộ chính trị gia. Nhóm này được mấy vị giáo sư nổi tiếng trong khoa chính trị, khoa pháp luật của trường đại học Harvard thời trước cách mạng làm cố vấn. Dương Khấp làm nhóm trưởng. Đặc điểm của “Nhóm Áo Xám” là tất cả các thành viên đều mặc áo khoác màu nâu xám, vẻ mặt khá nghiêm trang. Có lần họ tổ chức một buổi hội thảo salon, chủ đề thảo luận là “Tinh thần luật pháp” của Maundesge. Tôi có cảm giác rằng đây là một nhóm có tham vọng, họ luôn muốn nắm bắt và thừa hưởng những gì lớn hơn mạng sống của họ (ví dụ tinh thần, sứ mạng của đất nước và dân tộc chẳng hạn). Tôi nghĩ dù cũng mang tiếng là sinh viên đại học, nhưng không ít kẻ trong số đó đầu óc trống tuếch và chỉ biết nói suông. Chính vì thế mà tôi đã làm quen và kết thân với Dương Khấp. Tôi rất mến mộ anh. Năm tốt nghiệp đại học, tôi 22 tuổi, Dương Khấp 23. Lòng tràn đầy sự sung mãn và nhẩn nại, chúng tôi cùng nhau đến Bắc Kinh, thẳng tiến vào thế giới và sự vật. Nơi chúng tôi tìm đến không giống nhau, một người tới trụ sở một cơ quan lớn còn người kia tới trường sân khấu nghệ thuật. Tôi đến trường sân khấu nghệ thuật. Tất cả những người khác trong “Nhóm Áo Xám” chia tay nhau, họ bay nhảy như chim, như thú và ngay lập tức biến đi đâu mất dạng.

Đứng trên đường cầu vượt Tam Nguyên nhìn thành phố Bắc Kinh phía xa xa, tôi nghĩ rằng những gì chúng tôi mong muốn đạt được ở đây không chỉ là tiếng tăm địa vị, mà còn phải có cả tình yêu theo đúng nghĩa

của nó. Thời đại học, Dương Khấp hiền khô, một người bạn gái cũng không có. Còn tôi, ít nhiều cũng đã nếm mùi đau khổ của một mối tình đã tan vỡ. Tôi đứng lại hồi lâu, lấy ra cuốn Le Père Goriot của Balzac. Tôi đọc to đoạn nhân vật Lasdiner tràn đầy hùng tâm đứng trên ngọn núi nhỏ ngoại ô Paris, giữa cảnh đêm Paris huy hoàng buông câu nói: “Paris, hãy để chúng tôi liêu một phen!”. Sau này Lasdiner dựa vào chiếc váy đầm màu thạch lưu của một quý phu nhân mà leo lên chiếc ghế chính khách kiêm người quản lý nhà băng. Đọc xong, chúng tôi nhìn nhau và cười to, nghĩ lại việc đời, thì ra cũng không thể tránh khỏi những mảnh lới và bi tráng. Chúng tôi xuống xe taxi, thẳng tiến vào thành phố. Tầng tòa cao ốc đập vào mắt chúng tôi trên đường đi.

HAI

Nhớ lại bộ dạng hồi mới đến thành phố này, tiếp đó là một cuộc sống vất vả, bức bách. Tất cả những điều đó chúng tôi đều không lường trước được. Dương Khấp sau khi ghi tên vào một cơ quan lớn, liền được phái đến khu huấn luyện Diên An. Anh ở đó tám tháng. Trong bức thư đầu tiên viết cho tôi, anh gọi việc huấn luyện thú vị ấy chính là việc điều cán bộ xuống nông thôn. Công việc chính anh phải làm là tối tối, cùng với những cán bộ trong thôn nơi anh ở thừa lúc tối trời, đi vây bắt những phụ nữ không chịu hưởng ứng lời kêu gọi của chương trình quốc gia sinh đẻ có kế hoạch, đưa họ vào bệnh viện để triệt sản. Trong thư anh viết: “Cậu biết đấy, ở vùng thôn quê hẻo lánh này, những nông dân ban ngày ngoài việc lên nương rẫy ra, ban đêm có việc gì làm đâu. Cho nên tại nhiều thôn tỉ lệ sinh đẻ báo động nghiêm trọng. Đêm tối, những phụ nữ bị bắt gào thét như lợn bị chọc tiết vậy. Thật chẳng nỡ lòng nào, nhưng chúng tôi nghĩ làm như vậy là đúng.” Cuối cùng thì anh cũng kết thúc tám tháng tập huấn. Khi gặp lại nhau tại một quán cà phê, anh đã trở thành một cán bộ nông thôn thực thụ. Hôm ấy, anh lấy trong túi quần ra một tấm hình và nói với tôi:

“Tớ mới làm quen cô này. Tớ đã yêu cô gái này rồi”.

Tôi hơi ngạc nhiên, bởi thời gian qua, Dương Khấp là người không dễ bị xiêu lòng trước phụ nữ. Tôi xem hình, cô gái trong ảnh không đẹp,

hình dáng bình thường, nhưng nhã nhặn, hiền thực, tự nhiên thoải mái, có tính cách thanh tú của một khuê nữ đài các.

“Cậu có biết cha cô ấy là ai không?”. Khuôn mặt nhẵn nhụi của Dương Khấp tràn ngập một nụ cười vô nghĩa. Anh kể ra danh tánh của một người quan trọng trong giới chính trị. Tôi mỉm cười:

“Cậu từ một người theo chủ nghĩa lý tưởng chuyển sang chủ nghĩa hiện thực rồi”.

“Đâu có, tớ vẫn là một người theo chủ nghĩa lý tưởng đấy chứ”. Anh không ngần ngại cắt lời tôi, ánh mắt đắm chiêu nhìn đường phố bên ngoài cửa sổ. “Có một đồng sự là tình địch với tớ, chúng tớ đang cạnh tranh nhau”. Anh cười phá lên. “Cậu có chiêu thức nào mới không? Dạy tớ vài chiêu đi. Cậu là tay cao thủ mà”.

Tôi hiểu rằng anh ta có những suy nghĩ và đang mưu cầu phát triển trên con đường chính trị. Hồi ở trường, việc tổ chức “Nhóm Áo Xám” đã khích lệ anh ta, giúp anh ta có những hoài bão và lý tưởng lớn. Anh ta biết trong cái thành phố này, để mưu cầu sự phát triển trên con đường chính trị, thì việc tìm và lấy một cô gái khá giả làm vợ là một hướng đi, anh ta đã sớm nhận ra chân lý này.

Trong thời gian chừng nửa năm sau đó, Dương Khấp và tay đồng sự trẻ của anh đã triển khai một cuộc đeo đuổi ái tình. Xuất phát từ kế hoạch lớn lao với tiền đồ và tương lai của chính mình, lần đầu tiên anh bắt đầu lao vào đeo đuổi con gái. Cuộc chiến giằng co mấy tháng trời, rốt cuộc Dương Khấp bại trận. Nhanh như chớp, cô gái ấy đã lấy người khác, chính là tay đồng sự đồng thời là tình địch của Dương Khấp.

Tôi và Dương Khấp tản bộ trên quảng trường Thiên An Môn trong tuyết lớn cuối mùa, gió thổi se se lạnh. Không xa lắm là bia tưởng niệm anh hùng dân tộc đứng sừng sững, nguy nga. Trên quảng trường có những đứa trẻ đang thả diều. Chúng tôi dựng cổ áo khoác lên, lẳng lặng bước đi không nói một lời. Mặt tuyết nhanh chóng tan ra, xe chạy không ngừng trên đường phố Trường An sáu làn, trông giống hệt dòng sông đang chảy

xiết. Anh chàng Dương Khấp sau cú sốc kia xem ra trầm ngâm hẳn. Cuối cùng tôi bật cười bảo:

“Nói xem nào. Tại sao cậu lại thất bại?”

“Cô ấy bảo cái tên của tớ không tốt lành, có chữ “Khấp”(khóc). Cô ấy nói nếu tớ chịu đổi tên thì cô ấy sẽ lấy tớ. Đó là ý kiến của gia đình cô ấy. “Mặc kệ, tớ sẽ không đổi tên đâu.” Anh nói trong giận dữ. “Tớ sẽ không sửa.”

Tôi vẫn cười, tiếng cười vang động đến tai những người lính đang gác trên quảng trường. Tôi nói: “Lúc trước, sao cha mẹ cậu lại đặt cho cậu cái tên Dương Khấp này?”

Anh nhìn tôi bằng một cái nhìn khác lạ: “Tại vì sau khi sinh ra, tớ chẳng khóc. Cha mẹ tớ sợ rằng sẽ có khắc mạng, nên liền đặt cái tên này. Tớ sẽ không vì một người phụ nữ mà đổi tên. Chuyện thật tức cười. Đây là vấn đề nguyên tắc”. Anh lắc lắc bàn tay.

“Chẳng lẽ cậu để cái tiền đồ xán lạn như vậy rơi vào tay kẻ khác sao?” Tôi hỏi.

Anh cười nhẹ. “Kiếm cái khác làm lại. Tay đồng nghiệp của tớ sau 2 tháng kết hôn với cô ấy, đã được điều qua một bộ phận trọng điểm hơn. Tớ không biết việc điều động đó có liên can với sự việc này không? Tuy nhiên, nơi anh ta công tác hiện nay rất có lợi cho sự phát triển của anh ta”. Nói đến đây, anh bỗng bật lên một tiếng chửi đồng rất tục tĩu rồi nói tiếp: “Tớ phải bắt đầu hoạch định lại kế hoạch của mình thôi. Mùa xuân sang năm, tớ sẽ không làm trong cơ quan ấy nữa”.

Về phần tôi, số phận thật chẳng ra làm sao khi tôi được bố trí đến nhận công tác ở Trường sân khấu nghệ thuật. Tôi nghĩ thời đại này có lẽ là một thời đại không cần đến kịch bản. Khấp nơi trong cuộc sống đều đầy rẫy những cảnh tượng kịch, chúng thậm chí còn siêu đẳng hơn so với chính những cảnh trong phim, kịch. Vậy thì sau cả một ngày trời bận rộn, có ai lại còn đến rạp để xem những cảnh phim, kịch vẫn diễn ra trong cuộc sống hằng ngày nữa cơ chứ? Tới đơn vị nhận việc, tôi liền

được phân công vào ban quản lý dự án nhân sự, mỗi ngày chỉ cần ngồi tại đây 8 tiếng là được, một tháng lãnh hơn 300 đồng nhân dân tệ. Dù biết rằng với số tiền này ở Bắc Kinh, sẽ không đủ để chơi điện tử một xu một tiếng nhưng tôi vẫn thích chơi. Nửa năm sau, rạp chiếu bóng ế ẩm, tôi dọn khỏi nơi làm việc, ra mượn một căn phòng trọ của người bạn trong một khu dân cư nhỏ. Tôi từ chức và bỏ nghề, tự nhốt mình trong nhà để suy nghĩ suốt một tuần. Tôi sẽ làm việc gì đây? Rốt cuộc tôi cũng tìm ra. Có lẽ phải bắt chước Vương Sóc là nhờ vào việc viết lách mà phát tài và kiếm người yêu. Cuối cùng tôi quyết định viết văn.

Mùa xuân năm nay, Dương Khấp quả nhiên cũng bỏ cơ quan nhảy ra làm ngoài, lại không biết đã kiếm đâu được số tiền mấy trăm ngàn để thành lập công ty quảng cáo “Sùng Hữu”. Do từng làm việc hơn một năm tại một cơ quan lớn có tiếng, quen biết được nhiều người, nên việc kinh doanh môi giới của công ty anh có nhiều lợi thế. Nghĩ đến chén cơm của mình, tôi liền đến một tòa soạn báo ứng tuyển vào chức vụ biên soạn. Từ đó ngoài thời gian đi làm, tôi đều ở nhà viết lách.

Một hôm, Dương Khấp mời tôi tới dự buổi liên hoan do một Ngân hàng tín dụng và những minh tinh thể hệ trước của truyền hình Trung Quốc tổ chức tại nhà hàng khách sạn Minh Châu Thái Bình Dương, gần thôn Á Vận, tiện thể muốn thông qua tôi để loan tin luôn trên báo chí. Anh chạy chiếc Landcuiser mua lại của người ta chưa tới 100 ngàn nhân dân tệ đến rước tôi. Anh mặc bộ vest màu xanh, cà vạt màu tro, áo trong màu xanh đậm. Anh cười. “Cậu sẽ được gặp đám minh tinh thể hệ trước của Trung Quốc, một nhóm sao đang lập lờ sắp lặn”. Dương Khấp có vẻ như bắt đầu hài hước hơn đối với mọi thứ tầm thường trong cuộc sống.

Chúng tôi bước lên xe. Xe chạy qua phía nam đường Tam Hoàn, sau đó rẽ sang phía đông. Đường Tam Hoàn khá tốt, chiếc xe bon bon chẳng mấy chốc đã đến khách sạn Thái Bình Dương của thôn Á Vận. Xa xa, từng tòa cao ốc chung cư, cao ốc văn phòng đứng sừng sững trên quảng trường Huệ Phổ, quảng trường Dương Quang. Chúng tôi đi vào nhà hàng, nhiều người đã có mặt. Tôi kêu Dương Khấp mau kiếm chỗ ngồi xuống và quan sát tình hình xung quanh. Trong phòng nhốn nháo nhiều người. Nguyên nơi này, ban ngày có thể làm nhà hàng, ban đêm có

karaoke. Bàn phía đông là những nhân vật đã thành danh, từng nổi tiếng một thời trong giới điện ảnh Trung Quốc 10 năm về trước. Đa số họ tóc đã lấm tấm bạc. Các bà các cô cũng mập ra nhiều, chỉ có làn da được chăm sóc kỹ vẫn rất đẹp. Đột nhiên, tôi bỗng than thở trong lòng khi nghĩ tới việc cái thằng cha Dương Khấp này không biết đã dùng chiêu thức gì, mà cả một đám bảo bối bị quên lãng đều tụ tập tại đây, để cùng một Ngân hàng tín dụng không tên tuổi làm lễ kỷ niệm? Tôi nghĩ đây nhất định là nguyên nhân tiền bạc. Việc để cho công ty quảng cáo Sùng Hữu hoạt động lần này, chỉ cần có ít tiền là có thể mời những minh tinh. Đã rất lâu không có ai chi tiền cho họ. Nay mời họ đến để ủng hộ việc thành lập một nhà tín dụng. Vào cái thời của họ, tôi biết Dương Khấp không thể có khả năng mời những đại minh tinh kia. Một khi họ hé miệng, đảm bảo Dương Khấp khóc ra tiếng luôn, mặc dù anh nói là từ trước đến giờ anh chưa từng khóc. Khế ước thương mại nay đã thâm nhập vào mọi góc độ trong cuộc sống chúng ta. Tôi nghĩ...

Không phải chờ lâu, buổi lễ được tiến hành. Dương Khấp là một trong những người dẫn chương trình, dáng vẻ của anh rất trang trọng, lịch sự. Còn một cô dẫn chương trình nữa, cô này thường xuất hiện trên đài truyền hình Trung Ương, cô tỏ ra rất vui vẻ trong buổi tiệc. Một số minh tinh thế hệ trước và những nghệ sĩ có tiếng, từng người một lên sân khấu biểu diễn. Các tiết mục không thể nói là không hay. Những nghệ sĩ già vốn là những người có thâm niên. Trong phòng rất nóng, tôi uống liên tục hết mấy ly nước cam, yên lặng xem người ta biểu diễn các tiết mục một cách điều luyện. Hồi lâu sau, một cô gái cầm micro lên sân khấu hát cho mọi người nghe, cô ta đã khiến tôi phải chú ý.

Cô gái ấy mặc một chiếc váy màu vàng đậm, có hoa văn kiểu da cạp. Tôi đoán cái váy này rất dày. Mặc váy ngắn như vậy trong những ngày đầu xuân như thế này e rằng không hợp lắm. Chiếc áo màu trắng bó sát nửa trên lộ ra bộ ngực tròn đầy, nho nhỏ. Đôi chân thon thon mang đôi giày bố màu vàng lợt. Cô gái trông thật dễ thương và xinh xắn. Ánh mắt của cô mơ màng nhưng lại lộ ra một dáng vẻ từng trải, sành đời. Khuôn mặt cô không to lắm, trắng mịn và cứ lắc lia lịa. Cô cầm micro, xin lỗi mọi người hôm nay mình bị cảm, giọng hát không được tốt, chỉ có thể hát bản nhạc có tông điệu thấp. Rồi cô cất tiếng hát. Trong khán phòng

nóng nực, cô hát bài hát của Lâm Ưc Liên. Tên bài hát đó tôi không nhớ ra. Trong phòng, khách khứa lúc bấy giờ ồn ào, nhốn nháo, chẳng ai chú ý đến cô ca sĩ đang hát, mọi người mãi tán gẫu với nhau, chỉ có tôi chăm chú nhìn cô. Hát đến chỗ âm điệu hơi cao, cô rống lên một tiếng thật lớn làm tất cả các nghệ sĩ minh tinh già đang mãi mê nói chuyện phải giật mình. “Xin lỗi. Tôi bị cảm nên giọng hát không bình thường”. Cô gái ngớ nghe nói. Tôi thấy hình như cô rơi nước mắt, nhưng cô vẫn kiên trì hát hết bài hát của mình. Khi cô bước xuống sân khấu, theo phép lịch sự, những tràng pháo tay nổi lên.

Tiết mục tiếp theo là một tiểu phẩm do nghệ sĩ hài nổi tiếng Du Hộ Hiểu biểu diễn. Ngay lập tức, cả khán phòng yên lặng hẳn. Danh hài đưa ra tuyệt kỹ của mình. Tôi không xem anh biểu diễn, mà cứ nhìn theo cô ca sĩ giọng khàn khàn đó. Cô ngồi trên chiếc ghế tròn trước quầy bar, một người đưa cho cô ly nước lạnh, cô gật đầu cảm ơn. Mọi người không ai chú ý đến cô nữa. Cô ngồi đó như thể đang ổn định lại tinh thần, đôi mắt vẫn còn hơi ươn sáng rực lên. Sự hồi hộp dần dần lắng xuống, cảnh tượng hồi nãy không biết làm thế nào mới tan đi trong lòng tôi. Cô bỗng nhận ra tôi đang nhìn cô, trong khoảng 3 giây, hai ánh mắt giao nhau. Cô nở một nụ cười hớp hồn, gật đầu với tôi một cái. Do khoảng cách khá xa, tôi cũng chỉ gật đầu đáp lại. Danh hài đã biểu diễn xong, chừng nửa tiếng nữa sẽ đến giờ ăn trưa. Dương Khấp thông báo dùng bữa, trong sảnh nhốn nháo hẳn lên. Mọi người có lẽ đều đã đói. Tôi cũng cầm đĩa đi lấy đồ ăn, chợt nhớ tới cô ca sĩ, tôi liền để ý tìm xung quanh, nhưng không thấy bóng dáng cô đâu cả. Chẳng lẽ cô ấy đã đi rồi?

Dùng bữa xong, các minh tinh hớn hở nhận quà lưu niệm rất tự nhiên rồi dần dần ra về. Ngồi trên xe Dương Khấp, tôi nói: “Cậu tìm được nhiều bảo bối đó từ đâu ra vậy, ý tớ là những minh tinh già ấy”.

Anh ta mỉm cười, nổ máy. Chiếc xe từ từ chạy lên đường cao tốc. “Làm dịch vụ tư vấn sơ sơ thôi. Nhà ngân hàng tín dụng đưa ra một khoản tiền phí quảng cáo tuyên truyền để tớ mời các minh tinh màn bạc, ký giả và bố cục trang trí. Tớ đã lời được một số tiền trong dịch vụ này đấy. Bản thảo thông tin bỏ trong quà lưu niệm của cậu rồi, cậu mở ra mà xem”.

Xe lướt nhanh trên đường cái lớn của thành phố. Dương Khấp cười phá lên, xua tan bầu không khí trầm lắng: “Những minh tinh thế hệ trước mà cậu vừa gặp ấy, trong quá khứ họ rất cao giá, nhưng bây giờ, chỉ cần một ít tiền là có thể mời được họ đến. Hạ giá rồi! Ha,ha! Thật thú vị. Mình từ nhỏ đã xem họ đóng phim mà trưởng thành đó. Việc gì ngay trước mặt thì không còn là bí mật nữa”.

Tôi hỏi: “Cậu mời cả cô ca sĩ đó đến à? Hình như cô ấy bị bệnh”.

“Ha,ha, đâu có, là cô ta tự tìm đến thôi, nói là hát một bài, chỉ cần cho cô ta 50 đồng là đủ, cô ta lại còn được dùng bữa ở đấy. Cái hạng hát rong ở Bắc Kinh như cô ta thiếu gì. Thông cảm, tớ liền cho cô ta hát một bài thôi, đưa tiền là cô ta biến ngay”.

Tôi không nói gì nữa. Xe đã lên đến cầu An Huệ. Ngắm nhìn xa xa, khu vực rộng mênh mông kia là Trung tâm Olympic, khách sạn Năm Châu, Trung tâm hội nghị quốc tế Bắc Kinh. Mỗi lần nhìn cảnh vật của thành phố rộng lớn này, lòng tôi rất phấn khích. Tôi yêu cái thành phố giống như cục u bướu vĩ đại này đang ngày càng bành trướng ra. Tôi nhớ lại nụ cười tươi của cô ca sĩ đã nhìn tôi. Những mộng tưởng, nguyện vọng và phiêu lãng cùng một lúc ập đến, khơi lên nỗi đau trong tôi, tôi cảm thấy mình có chung một số phận với cô ấy. Tôi nghĩ trong thành phố lớn này, tôi sẽ không thể gặp được cô ấy nữa. Thành phố là một dòng sông vừa bản vừa đục mà ở đó, tất cả những khuôn mặt người đều bị phai mờ.

BA

Nơi tôi ở là một tiểu khu rất rộng lớn. Cao ốc ở đây sừng sững, đồ sộ, đa số đều trên 20 tầng, chúng đứng đó trong tư thế nghiêm nghị. Những đêm khuya về đến nhà, tôi xuống xe bus bước trên lễ đường cao tốc vắng vẻ không một bóng người, bốn bề là những chung cư cao ốc đèn sáng rực rỡ. Dưới bóng đêm, tôi có cảm giác hình như mình đang đến một thành phố của một hành tinh nào đó. Không phải tôi phóng đại lên đâu. Mặc dù lúc đó, sự cô đơn đã tràn ngập trong lòng, nhưng tôi vẫn kinh ngạc trước sự hùng vĩ và rộng lớn của thành phố này. Sự nghiệp viết lách của tôi không thuận lợi lắm. Nguyên nhân chủ yếu là tôi đang tập

trung, cố gắng viết một cuốn truyện nhiều tập mang tựa đề: “Cối xay gió của Hà Lan”. Tôi cho rằng nó không phải là một cái tên quá trêu tượng. Tôi nói với nhà xuất bản đã hợp tác với tôi rằng, tôi đã suy nghĩ kỹ về những tố chất mang tính thương mại mà họ đề nghị với tôi, nhưng một khi tôi viết, cuốn tiểu thuyết sẽ được hoàn thành. Nó như một con ngựa hoang vừa giật đứt dây cương, tự nó sẽ điên cuồng lao vào tôi và tôi không thể không cưỡi nó. Tôi sẽ thành công chứ? Không nói trước được. Rồi cuộc tôi muốn thu được cái gì? Tôi nghĩ mãi. Cho tới bây giờ, vẫn chưa có cô nào muốn lấy tôi cả. Tôi sẽ viết về tình yêu lãng mạn. Thoáng nghĩ tới việc này, ý tưởng sáng tác văn học của tôi lại dâng trào, lớn mạnh hẳn lên.

Có tiếng cãi nhau ngoài cửa, tiếng la hét hình như của phụ nữ. Tôi mở cửa ra, trước cửa nhà đối diện, một phụ nữ trung niên đang xô đẩy một cô gái mặc áo Jacket nhung màu đen ra ngoài:

“Cô đi đi, không có tiền đừng hòng ở đây, hãy đi đi!”.

Mắt tôi bỗng rục sáng. Cô gái ấy - chính là cô ca sĩ tôi gặp lần trước trong khách sạn Minh Châu Thái Bình Dương. Hôm ấy do bị cảm nên giọng cô khàn khàn. Hôm nay cô lại mặc chiếc quần jean rất đẹp. Trong khoảnh khắc, tôi phát hiện cô gái có bộ móng nhỏ rất đẹp.

“Chuyện gì xảy ra vậy?”, Tôi nói.

Hai người ngừng xô đẩy nhau, cùng quay đầu lại nhìn tôi đang đứng dựa vào cạnh cửa. Hình như cô gái nhận thấy tôi rất quen, nhưng cô đã không nhớ ra. Người phụ nữ trung niên ác mồm ác miệng chửi rủa: “Nói như đùa, lần đầu tiên tôi thấy có loại người ở nhà tôi trốn nợ cả tiền thuê. Anh gặp qua loại người này chưa?”.

Tôi hiểu ra “Cô ấy thiếu nợ chị bao nhiêu tiền?”.

“300 đồng. Đã thỏa thuận mỗi tháng trả 300. Cô ta ở đây hơn một tháng rồi, một cọc cũng chưa trả”.

“Để tôi trả.” Tôi quả quyết nói. “Có cần ngay không?”.

Người phụ nữ và cô gái đều ngó người ra. Người phụ nữ nói: “Tất nhiên, như thế thì cô ta có thể tiếp tục ở lại đây”.

“VẬY thì được rồi.” Tôi quay lưng bước vào nhà, móc 300 đồng giao cho người phụ nữ đó. “Để cô ấy ở lại đây”. Tôi nói .

Người phụ nữ trung niên nhận tiền, buông lỏng vai cô gái ra. Cô gái phân vân và hơi cảm kích nhìn tôi. “Cám ơn anh. Em nhất định sẽ trả lại cho anh”.

“Không cần đâu”. Tôi mỉm cười. “Chúng ta đã gặp nhau rồi, tại khách sạn Minh Châu Thái Bình Dương”.

“Ha,ha”. Cô gái cười. “Em nhớ ra rồi, nhưng hôm đó thật xấu hổ quá. Anh là...”

“Tôi là ký giả, lần đó là do bạn tôi tổ chức”.

Cô gái nhìn tôi, ánh mắt thật hoạt bát, trong sáng và linh động. “Để em thu dọn đồ đạc trước, lát nữa sẽ nói chuyện với anh sau”. Nói xong, cô nhìn người phụ nữ trung niên - bà chủ nhà cười một cái rồi đi vào trong. Người đàn bà đó cầm tiền, liếc nhìn tôi giây lát, rồi hỏi: “Nếu như cô ta lại không nộp tiền thuê nhà, tôi sẽ tìm anh chứ?”

“Thôi được”. Tôi mỉm cười. “Cô ấy nhất định sẽ nộp tiền thuê phòng mà” tôi nói rồi quay về phòng mình...

Tôi tiếp tục viết, nhưng đầu óc vẫn trống rỗng. Vấn đề là ở đâu đây? Tôi không biết. Tôi nghĩ Vương Sóc nhất định cũng đã trải qua tình trạng này trong lúc viết. Chuông cửa bỗng vang lên, tôi ra mở cửa.

“Hi, chào anh”. Cô gái đứng trước cửa cười hi hí, cô đã thay một bộ váy trắng có bông rất đẹp. “Em có thể vào được không?”

“Mời vào!” Tôi vui vẻ né sang bên cho cô vào. Chợt nghĩ lúc này, căn phòng tôi ở bề bộn quá, đôi tất hôi của tôi ít ra không nên để trên ghế sofa.

“Ồ, tranh của Picasso, em cũng thích ông ta”. Cô ngắm bức tranh tôi treo ở góc phòng. “Đẹp tuyệt! Xe ngựa của Juliet”

“Mời ngồi, cô uống gì không? Ở đây có rất nhiều đồ uống”.

“VẬY cho em xin cốc nước dừa nha, anh có chứ?”. Bộ dạng của cô nhìn tôi thật dễ làm xiêu lòng, cô hít hít cái lỗ mũi nhỏ của mình.

“Có ngay”, tôi mở tủ lạnh rót một ly nước dừa tươi cho cô gái. Tôi rót một ly bia cho mình rồi hớp một miếng.

“Không tệ lắm, em đang nói về căn phòng của anh”. Cô cầm ly lên, hai mắt đảo qua căn phòng một lượt rồi nói: “Anh cũng ở thuê à?”.

“Ồ, người độc thân, quá bề bộn. Nói thật, tôi không biết cách dọn dẹp”.

Tôi nói thật lòng, vừa nói vừa để ý trên góc mặt trái của cô gái có vết sẹo nhỏ hình bán nguyệt, mặc dù nó rất mờ. “Là mướn tạm của người bạn”.

“À, suýt nữa quên giới thiệu với anh...” cô móc ra một tấm danh thiếp, đưa cho tôi “Còn anh, anh tên gì vậy?”.

Tôi cầm tấm danh thiếp, tấm danh thiếp của cô được in rất đặc biệt, đầu dòng là một dãy chữ màu đen: **“Một con mèo lang thang trên đường”**. Ở giữa là 2 chữ tròn: Lâm Vi. Phía dưới lại không có số điện thoại, địa chỉ và số máy BP, chỉ ghi vài chữ: **Lang thang trên đường không nhà cửa**.

Tôi cười lên: “Cô mãi mãi trên đường à? Tại sao không ngừng lại? Tôi tên là Kiều Kha, gọi tôi là ông Kiều được rồi”.

Cô uống vài ngụm nước dừa rồi nói: “Anh cũng không lớn tuổi lắm, sao lại gọi bằng ông Kiều?”.

“Thói quen rồi. Bạn tôi đều gọi tôi như vậy. Hôm đó tại khách sạn Thái Bình Dương, lần đầu tiên gặp được em, tự nhiên tôi thấy quen lắm,

có lẽ chúng mình đều là người phiêu bạt”. Tôi nói thật lòng.

“Những tháng ngày của anh còn tốt hơn em nhiều”. Cô ngó quanh ngó quẩn, lại ngáp hơi dài. “Em biết làm ký giả là loại người giành ăn giành uống khắp nơi, lại còn nhận được phong bì đỏ. Nói đến ai là chết người đó, ai cũng phải sợ các anh. Nghề ký giả đã trở thành một loại sâu mọt trong xã hội rồi”. Cô hùng hổ nói như muốn hăm dọa tôi.

“Phải chăng đây là quan điểm dung tục của xã hội học sao?”.

Tôi không ngần ngại phản bác, mặc dù tôi cũng chẳng ưa cái nghề này tí nào, nhưng ít ra tôi cũng có quyền bảo vệ danh dự nghề nghiệp.

“Tạm cho rằng như vậy” cô lại ngáp dài giống hết một con mèo. Rồi cô đứng dậy, tự tiện đi lại trong phòng, tiện tay giở coi những đồ đạc lộn xộn của tôi. Nhìn thấy bức tranh thiếu nữ khỏa thân trên trần nhà, đối diện ngay giường ngủ của tôi, cô ta cười phá lên: “Sex quá. Mỗi lần tỉnh giấc đều ngắm cô gái khỏa thân. Các ký giả đều như vậy sao?”

“Đàn ông độc thân đều như vậy đó”. Tôi nói. “Hãy nói về em đi. Anh muốn biết về em. Tại sao em lại cứ đi suốt trên đường?”.

“Anh hỏi vì thói quen nghề nghiệp?” Cô nghiêng đầu hỏi lại tôi.

“Không, chỉ là sự tò mò của bản thân”.

“Ồ, nhưng... bây giờ em hơi đói. Em muốn vào bếp làm chút gì ăn đã, anh có gì ăn không?”

“Cái gì cũng có”. Tôi nói. “Tất cả đều trong tủ lạnh”.

“Vậy thì hay lắm”. Cô hớn hờ. “Xem ra em đang muốn xuất chiêu đây. Kiều Kha, anh hãy đợi mà xem nhé.” Nói xong cô liền xông vào bếp.

Tôi ngồi lại trên ghế, mở tác phẩm của Balzac ra mà tâm trạng cứ loạn tạp. Trong nhà tôi, tự dưng lại tràn ngập hình bóng và âm thanh của một cô gái linh hoạt. Điều đó ít nhiều khiến tay chân tôi bủn rủn. Tôi lật tung đồng tạp chí. Tiếng cô gái từ trong bếp nhanh nhẹn vừa hát vừa làm

cơm. Chỉ chừng 20 phút, cô đã làm xong ba món, cơm cũng được nấu chín bưng ra. Tôi hơi kinh ngạc.

“Đậu cô ve này được không?”. Cô thích thú hỏi, tôi dường như không thể không nói là ngon.

Tôi nếm thử một chút. “Ngon lắm!”, tôi nói thật lòng rồi khui một chai rượu nho Trương Dung, rót cho mỗi người một ly. “Cạn ly, mừng làm quen!”, tôi nói. Cô gái nhìn tôi rồi uống cạn.

Cô im lặng một lát, đoạn lại hỏi: “Tại sao anh lại trả tiền nhà cho em?”.

Tôi ngẩn ngơ một hồi. “Anh cảm thấy chúng mình cùng một hạng người. Đều cùng trên đường lang thang cả. Anh cũng vậy”.

Cô tỏ vẻ thích lắm: “Chỉ vì điều này?”.

“Đúng. Chỉ vì điều này”.

“Ồ. Em rất cảm động, nhưng nói như vậy hơi chút giả tạo”.

“Em đến thành phố này bao lâu rồi?”, tôi hỏi.

“Bốn tháng”.

“Làm nghề gì kiếm sống?”.

“Ca sĩ đấy. Hàng ngày đi hát cho quán bar, khách sạn, vũ trường, có lúc cũng đi thử giọng thu âm, kiếm tiền nuôi sống bản thân, nếu không thì chết đói. Anh thử qua mùi vị chết đói chưa?”.

“Chưa bao giờ”.

“Được nuôi dưỡng ăn no mặc đẹp?”.

“Không, anh luôn có cơm ăn, nhưng cũng đủ no thôi”.

“Ồ”, cô thở một hơi dài. “Em thì khác. Em sinh ra ở Nam Kinh, chín tuổi học kéo đàn nhị hồ, sau đó học chuyên khoa viết nhạc tại học viện âm nhạc Thượng Hải. Chưa tốt nghiệp, em đã chạy đến Quảng Châu, bắt đầu nghiệp hát tại đó hết nhà hàng này đến nhà hàng kia. Có lần suýt chết đói thật. Trái đất thật tròn, em dạo một vòng, đến được Bắc Kinh. Bắc Kinh đúng là một nơi lý tưởng, em nghĩ có lẽ em sẽ nổi tiếng ở nơi này”.

“Có người nâng đỡ em không?”, tôi hỏi. Tôi biết làm nghề của cô phải có người bao bọc, nâng đỡ, phải bái một người nổi tiếng làm thầy, và còn phải lao vào cuộc, tóm lại phải học những thứ nghệ thuật xã giao mới được.

“Những người như vậy không nhiều, nhưng em cũng đã quen rồi. Em có cảm tưởng rằng thời vận của em đã đến. Anh biết chứ, em đang đóng một bộ phim truyền hình: “Duyên hồng trần” nhiều tập.

“Đạo diễn là Trương Nghệ Mưu phải không?”.

“Không phải”. Nét mặt cô buồn hiu. “Nếu như ông ta là Trương Nghệ Mưu thì hay biết chừng nào, trước nay ông ta không làm đạo diễn phim truyền truyền hình”. Cô vui trở lại. “Anh biết không, trong bộ phim này em đóng vai một minh tinh điện ảnh ở Thượng Hải 30 năm về trước đấy”.

Chúng tôi vừa ăn vừa nói chuyện. Đồ ăn đã hết sạch. Tôi nhìn chăm chăm vào cô.

“Nói cho anh biết, em đến thành phố này là vì cái gì?”.

“Vì sự thành công, đơn giản như thế. Còn anh thì sao?”.

“Anh?”, tôi ngẩn người hồi lâu. “Anh tự nhiên có chút mơ hồ, anh dự tính kiếm tiền và thành danh dựa vào công việc viết lách, và cưới được một cô vợ tốt nữa. Nếu như đó không phải là ảo vọng”.

“Bấy nhiêu là đủ mệt rồi, thật đấy! Làm nghề viết văn mệt lắm. Thời buổi này chẳng có cô gái khờ nào lại đi yêu một nhà văn”. Cô thông

cảm nói: “Anh đang viết cái gì vậy, tác gia?”.

“Một bộ tiểu thuyết dài”.

Cô nhảy lên như một chú nai. “Em muốn xem” cô đi đến trước bàn làm việc, lật xấp bản thảo viết tay. “Em thích tiểu thuyết của Mark Twain lắm”.

Tôi nói: “Thôi nào, anh không thích thế. Em đừng đụng vào chúng”.

Cô ngừng tay, quay đầu nhìn tôi: “Em có quen mấy cha biên tập tạp chí **Đương Đại**, đó là mấy người có biệt danh **Chu Hồng** gì đó. Nếu anh viết xong, đưa cho họ xem sao? Không chừng sẽ bán được giá cao, bây giờ cái gì cũng có thể bán ra tiền. Ha ha”.

“Hy vọng là thế”. Tôi nói. “Nếu được, chúng ta ra ngoài đi dạo nha”.

Lúc này trời đã tối, lời đề nghị của tôi được cô chấp thuận. Chúng tôi cùng nhau xuống lầu. Thời tiết mùa hạ ngày một nóng nực. Bước đi trên khu phố rộng lớn, một lần nữa tôi lại cảm thấy ma lực của thành phố khiến tôi sợ hãi, nó giống như một cái lỗ đen nuốt hết toàn bộ ánh sáng, lý tưởng, ảo mộng và thời gian. “Em xem, chúng mình hình như đang ở một thành phố ngoài hành tinh”. Tôi nói.

Cô xoay người, ngắm nhìn những tòa cao ốc và chung cư cao tầng lấp lánh ánh đèn. Trên đường rất ít người, hình như chỉ có hai chúng tôi trên con đường vắng. Bốn bề đều đen như mực cùng với những cao ốc. Những chiếc xe hơi chạy như bay trên đường cao tốc, lóe lên một đường cong ánh sáng. Rồi cô hát, khúc nhạc nghe rất hay. Một lát sau, tôi hỏi: “Bài hát gì vậy?”.

“Nỗi niềm của Nữ Oa. Tự em viết đấy, nghe có hay không?”.

“Rất hay”. Tôi nói.

“Cảm ơn”. Ánh mắt cô vụt sáng, có lẽ cô ít khi nghe được những lời khen, lời khích lệ chân thành như vậy. Cô xúc động trước sự khen tặng của tôi. Chúng tôi quay về nhà, cô mở cửa, đứng dựa vào cửa phòng nói

với tôi: “Cảm ơn anh, thật lòng đấy, nếu không có anh thì hôm nay em bị đùổi ra ngoài đường rồi. Mấy giờ anh đi ngủ?”.

“Đúng 3 giờ. Tôi quen viết đêm”.

“Thôi được, chúc anh viết cho hay, em phải tranh thủ ngủ sớm”. Cô lại ngáp. “Thôi chúc ngủ ngon nhé, Kiều Kha. 300 đồng đó em sẽ trả cho anh”.

“Không cần đâu”, tôi nói. Cô nhìn tôi, vẫy tay chào rồi bước vào phòng mình. Một lát sau, khi đã quen dần với bóng tối, tôi mới móc chìa khóa mở cửa nhà mình.

BỐN

Tôi bị một thứ gọi là cô đơn đang gặm nhấm dần dần, không thành công, không phụ nữ và tiền bạc để làm tăng niềm tin trong tôi. Tôi hơi giận thành phố này. Tôi đến đây chính vì muốn gạt hái một cái gì đó, nhưng đến nay, nó đã không cho tôi lấy một chút gì gọi là có. Nó đã quá khinh rẻ kẻ nghèo mạt này. Nó đã làm tôi thường nghĩ rằng, thời buổi này, những kẻ mộng mơ thật khó mà sống nổi.

Ngược lại, công việc kinh doanh thương mại của Dương Khấp rất đắt khách. Anh quen biết nhiều tỉnh trưởng của các thành phố nhỏ bên ngoài Bắc Kinh. Dựa vào các mối quan hệ này, anh thay mặt họ tìm kiếm những mối hợp tác làm ăn thương mại ở Bắc Kinh. Anh còn viết bài, đưa tin về họ trên báo, kiêm việc chạy chữ kí phê duyệt những văn bản từ lãnh đạo trung ương cho họ, khoản thu là hàng trăm ngàn tệ cho một phi vụ. Dương Khấp lúc nào cũng có thể nhanh chóng thích nghi với hoàn cảnh. Tôi thật kính phục và cũng hơi có phần ganh ghét với anh.

Một hôm, Dương Khấp như người điên nhắn tin 6 lần liên tiếp cho tôi. Máy BP của tôi tưởng chừng muốn nhảy ra khỏi túi quần. Tôi gọi điện lại cho anh. Dương Khấp nói muốn tôi cùng anh đến khách sạn Trung Quốc nhảy đầm. “Thôi được, cậu đến đón tớ chứ. Tớ đợi cậu ở nhà. Cậu làm gián đoạn suy nghĩ trong lúc đang viết một tác phẩm lớn của tớ. Cậu phải đền cho tớ đó”.

“Tối nay đến cho cậu một cô gái. Tớ bao cho”. Anh ta cười hể hể rồi cúp máy.

Ngồi trong nhà, tôi buồn lắm, chợt nhớ đến Lâm Vi ở nhà đối diện. Đã lâu không gặp được cô, cửa nhà cô khóa kín mít giống như cổng chùa vậy. Thường thì ngày nào cô cũng bỏ bịch rác trước cửa, nhưng hồi này không thấy. Cô ấy đi đâu rồi nhỉ ? hồi ***Con mèo hoang đi lang thang trên đường*** kia?

Có tiếng đập mạnh vào cửa, tôi biết chắc đó là tên tiểu tử Dương Khấp. Có những lúc anh ta xử sự hết như người chưa học qua đại học vậy.

Tôi không mời anh ta vào nhà, mà đứng dậy lấy một cái áo vest và đi theo anh ra ngoài. Ra khỏi cổng đơn nguyên cao ốc của tôi, một chiếc xe phân khối lớn 600 SL màu trắng ngà đang đậu ở đó. Tôi ngẩn ra hỏi: “Xe của cậu đấy à?”.

Anh ta đắc ý đeo kiếng đen lên: “Không phải, tớ mượn của một anh chàng Hồng Kông. Chúng mình đi một vòng trên đường Nhị Hoàn trước nhé. Tớ muốn thử xe này”.

“Mẹ kiếp! Hay thiệt”. Tôi nghĩ một lát rồi nói.

Xe chúng tôi như một chiếc tàu tuần dương hỏa tiễn chạy êm đến bãi đỗ xe trên cao của khách sạn Trung Quốc. Xuống xe, sau khi trùm áo che xe, chúng tôi liền hướng tới đại sảnh của cái khách sạn cao lớn sừng sững kia. Cửa tự động mở ra, chúng tôi đi vào phòng lớn. Đây là một khách sạn năm sao sang trọng, khắp chốn đều mang dáng vẻ hoa lệ, quý phái. Dương Khấp sửa lại áo quần chỉnh tề, đoạn vỗ vai tôi: “Mình ăn thứ gì nhé, đến chỗ hàng ăn Bách Hoa ăn cá biển được chứ?”.

“Ừ, cái thứ đó hơi tanh đấy”. Tôi nói. Chúng tôi đi tới gian hàng ăn Bách Hoa kiểu Pháp. Tôi để mặc cho Dương Khấp giới thiệu và gọi vài món ăn. Tất cả đều là món Âu mà tôi cũng không biết gọi tên là gì, hương vị chúng là lạ. Chúng tôi còn uống thêm mỗi người một ly rượu XO có đá lạnh. Dương Khấp nhâm nhi rượu, từ từ nói: “Tớ muốn nhất

định phải có chiếc xe đua 600SL phân khối”. Tôi không quen mùi của rượu tây. “Tớ chỉ muốn một chiếc xe gắn máy là đủ rồi. Nhưng má nó! Xe gắn máy lại không được chạy trên đường Trường An. Tớ mong một ngày nào đó, dùng nó chở cha mẹ tớ lên thành phố dạo chơi”.

Dương Khấp nghe xong cười lên, rung rung những sợi râu trên cằm. “Từ từ thôi. Hãy nhớ lấy, thế giới này công bằng lắm. Không làm ra được thì sẽ không được hưởng đâu. Cậu phải cố giành được thế giới này”. Anh ta nói thật thô lỗ.

Ăn cơm xong, chúng tôi lại ăn thêm một tô kem đá trong quầy giải khát. Cái tô đựng kem bằng đá này làm từ 25cm khối băng, thật là tuyệt vời. Tôi và Dương Khấp nói chuyện không nhiều, mỗi người như có một tâm tư của mình. Thời gian hai năm đến thành phố này, chúng tôi đã thay đổi quá nhiều. Tâm tư, quan niệm, mục tiêu, hoàn cảnh và lý tưởng của nhau đều đã có nhiều biến đổi.

Khi chúng tôi đến vũ trường Disco, không khí ở đây đã rất náo nhiệt. Ánh đèn mờ ảo, tiết tấu nhạc dồn dập. Đối với thứ âm nhạc này, nghe đến đâu là toàn thân tôi lập tức như bị điện giật lồng lên. Không biết mình đã nhảy như một cái máy trong bao lâu, nhưng tôi cảm thấy mệt như người, bèn quay lại bên chiếc ghế sofa. Dương Khấp nhìn tôi rồi gọi cho tôi một ly bia.

Lúc này, chợt có tiếng hát u ám từ phía bên kia sân khấu vọng lại, tiếng nhạc thê thảm và u buồn. Chắc hẳn tôi đã nghe qua ca khúc này. Đúng, chính là bản Nỗi Niềm Nữ Oa. Bài hát này Lâm Vi đã từng hát cho tôi nghe. Tôi tái người, vội ngó sang nơi đang vọng ra tiếng hát, nhưng tôi chỉ thấy nơi đó có ánh đèn tối mờ và bóng một phụ nữ mặc váy đen. Cô ta đang ngồi im mà hát, tôi cảm thấy trái tim mình dường như sắp nát tan. Đây có thể nói là một đêm u buồn, nỗi đau khổ lại trào lên trong tôi. Tôi đứng dậy và bước đến sân khấu. Tôi vừa mới bước vào sân nhảy thì một tiếng trống kinh thiên động địa vang lên, khúc nhạc disco lại nổi lên, nhiều người lại dồn vào, như những làn sóng đập vào tôi. Tôi cố tiến bước, chen qua đám người và chợt phát hiện ban nhạc trước mặt không một bóng người. Cô ta đã đi đâu rồi.

NĂM

Tôi tin rằng mình sắp gặp phải nguy hiểm. Một sự u buồn sâu thẳm đã đánh trúng vào trái tim tôi. Đêm khách sạn: ánh sáng, không khí, những dự vọng lay động trong những ly rượu và những chiếc váy cực ngắn, làm cho ảo tưởng mà tôi kiên trì gìn giữ tan biến mất. Bỗng dưng tôi không muốn viết nữa, vì cuốn tiểu thuyết mà tôi đang viết là một tiểu thuyết khiến người ta phải đau buồn. Buổi sáng tỉnh giấc, miệng tôi đắng ngắt, đầu đau như búa bổ. Tôi bò dậy, đánh răng rửa mặt xong liền xuống đường, tới chỗ chơi điện tử bằng đồng xu gần nhà. Tôi mang theo khoảng 300 đồng, không nhiều lắm. Cô nhân viên chỉnh lại máy, tôi liền ngồi đại vào một máy và bỏ xu vào chơi. Thường thì tôi hay đứng đợi một bên xem máy nào người ta chơi thua nhiều nhất, đợi họ đi rồi tôi liền chơi kế tiếp. Kết quả luôn có thể thắng được một ít. Nhưng hôm nay tôi lại muốn thua hết sạch tiền. Nhưng lạ thật, chỉ cần tôi bấm nút, điểm trong máy lại tăng lên gấp bội. Tôi bỏ vào càng nhiều, nó càng chạy càng nhả ra nhiều đồng xu thưởng. Tôi tức điên lên, không ngừng nhét tiền kim loại vào đó, chiếc máy cũng không ngừng nhả tiền lại. Trước mắt tôi, một đồng tiền bằng kim loại nhanh chóng chồm cao lên. Những người đứng ngoài nhìn tôi chơi đều tỏ ra ngỡ ngàng.

Ông chủ máy đi đến, đó là một người rất mập, thân hình giống như một cái bồ đựng rác. Ông ta tức giận vỗ vào cổ máy điện tử một cái. “Mẹ kiếp, hôm nay nó làm sao thế?” Sau cái vỗ, tôi bỏ một đồng xu vào và chiếc máy liền không nhả tiền thưởng ra nữa. Tôi đổi những đồng xu ra thành một tề rồi dùng một túi nylon đựng hết số tiền kim loại đó. Tôi quyết định không chơi nữa. Chiếc túi nặng ì ra, tôi lại phải để tiền vào trong một cái túi vải khác. Tôi vác túi tiền trên vai trông giống như một nhân vật trong truyện Alibaba và 40 tên cướp. Trong biển người mê mông, tôi như một vật đang đi trôi nổi trên con phố lớn. Cũng như chúng, càng lúc tôi càng trôi xa. Không hiểu sao tôi lại chui vào trong đường xe điện ngầm. Có một phụ nữ không xấu lắm bước tới xin tiền. Tôi hỏi: “Tại sao bà không về nhà?”

Bà già ngớ người, nhìn bộ dạng ngẩn ngơ của tôi rồi sợ hãi bỏ chạy liền. “Này, tôi cho bà tiền này, nhưng phải nói cho tôi biết, tại sao bà

không về nhà?" Tôi chạy đuổi theo và gọi, bà già liền chui vào dòng người và chạy mất. Tôi móc từ trong túi vải ra một nắm tiền xu ném vào đám trẻ ăn xin, miệng quát: "Cầm lấy tiền rồi đi về nhà đi! Cầm lấy tiền rồi về nhà ngay. Tại sao các người đều không về nhà?".

Cả một ngày trời lang thang trên đường, số tiền xu trong túi vải vơi đi một nửa. Tôi cho những người không nhà một mớ, nhưng sau đó họ lại không dám lấy. Tôi nghĩ đầu óc mình có vấn đề, nhưng không rõ xuất phát từ đâu. Nét mặt bơ phờ, tôi gọi một chiếc taxi, kêu bác tài chở về nhà. Thành phố bao la, những gương mặt trôi nổi. Rồi tôi sẽ trôi về đâu đây? Tôi ngước mắt nhìn những tòa cao ốc gần kiếng, trong lòng thầm nghĩ, giả dụ tôi trèo lên những dãy núi kiếng này, lúc té xuống đất chắc cũng vui lắm.

Tôi bước vào đơn nguyên chung cư của mình, đi ngang qua nhà Lâm Vi, tính gõ cửa và nói chuyện với cô, nhưng chần chừ một hồi tôi lại đi thẳng về nhà mình. Tôi móc chìa khóa ra mở cửa, phát hiện có một bức thư nhét vào chỗ tay cầm. Nhất định lại là những loại quảng cáo bán hàng chết tiệt. Tôi rút ra một lá thư, chữ trên thư viết khá đặc biệt, nét chữ tròn tròn, tất cả đều giống như một con mèo lười cuộn tròn thân lại:

"Tối nay Em mở tiệc thức ăn nguội, trong phòng em. Thân mời anh 7 giờ có mặt."

Lâm Vi".

Tôi mở toang cửa đi vào nhà, ném chiếc túi vải từ trên vai xuống mặt ghế sofa, tiếng leng keng của những đồng tiền bằng kim loại phát ra. Tôi nấu một ít mì sợi, ăn tạm vào bụng rồi đánh một giấc và chẳng mơ thấy gì.

Đến tối, bóng đêm buông xuống. Tôi thay một chiếc áo thun cho thật thoải mái, trên ngực cài một bông hồng, cầm theo một chai Champagne. Đúng 7 giờ tôi gõ cửa phòng Lâm Vi.

Cửa mở, Lâm Vi thò ra cái đầu uốn tóc lộn quăn "Ây ya! Anh là người đầu tiên, mau vào đây nào". Cô vui mừng như một con chim có bộ

lông tơ vàng óng ánh, trước ngực đeo chiếc tạp dề như chú vịt Donald đi chân không, chúng tỏ cô đang bận chuẩn bị dưới bếp.

“Trông em có vẻ hơi già. Ý anh là để kiểu tóc này...” Tôi bước vào, đưa chai rượu Champagne cho cô. Một mùi thơm phảng phất trong phòng.

Cô trẻ môi ra, tức giận nhìn tôi: “Nói sao cho dễ nghe một tí, anh thật là... Hôm nay sinh nhật em đấy, anh rõ chưa? Cái anh này hư. Nói đến kiểu tóc, nên trách lão đạo diễn họ Đường ấy, lão bắt phải để kiểu tóc này để đóng phim “Duyên hồng trần” ấy mà. Xem ra trông anh bảnh bao lắm. Ý em nói trên áo thun của anh còn cài một bông hồng nữa”.

Tôi theo cô vào nhà, đây là căn hộ hai phòng. Trong nhà tràn ngập không khí của nữ giới. Một máy CD đơn giản và một đồng hồ CD trên bàn trà. Trên tường treo một cái đầu trâu, guitar, tranh Phật giáo, một bức tranh lớn cảnh núi Bắc Âu tuyệt đẹp, ảnh những cô gái đẹp được cắt ra từ tạp chí quảng cáo. Tóm lại mọi thứ đều rất lộn xộn, không hài hòa. Những bộ đầm như cánh bướm và những chiếc áo ngực vút bừa bãi trên giường ngủ.

“Á cha, lộn xộn quá, mau giúp em thu dọn đi. Biết pha rượu Cocktail không?”, Lâm Vi vừa sắp xếp đồ đạc trên giường ngủ, vừa hỏi tôi.

“E rằng không được. Sao vậy, hôm nay sẽ có nhiều người đến sao?”.

“Vâng”, mắt cô xoay động lia lịa “Có nhiều người đấy”. Cô chột nhác mặt lại. “Nhưng anh khó có thể ưa được họ”.

Đang trò chuyện, có tiếng gõ cửa. Lâm Vi chạy nhanh ra mở cửa. Một gã mập to cầm bó hoa và một hộp bánh sinh nhật bước vào. Hắn có hình dáng giống như con gấu trong núi sâu rừng rậm, da bụng sắp muốn bể vì bị căng hết cỡ. Vừa nhìn thấy Lâm Vi, hắn lập tức cười tí mắt. Tay trái hắn để bánh sinh nhật xuống, tay phải nhét hoa vào trong ngực, rồi mở vòng tay ra, muốn ôm cô vào lòng, hình như còn muốn hôn luôn. Nhưng trong nháy mắt, hắn phát hiện trong nhà còn có một người, người đó chính là tôi. Cánh tay đang muốn ôm Lâm Vi chợt khựng lại, quay về chỗ cũ. “Ồ, anh này là...”

“Anh Kiều Kha, phó phòng biên tập một tòa báo”. Tôi mỉm cười đưa tay ra trước. Lâm Vi đứng một bên. “Anh Kiều, vị này chính là đạo diễn Đường nổi tiếng Trung Quốc. Em chính là do một mình anh ấy phát hiện”.

Tôi nhớ ra đạo diễn Đường là một người chuyên đạo diễn những phim nhiều tập có đề tài thuộc thể loại lịch sử đồ sộ. Tôi còn nghe bạn bè nói, gần đây ông ta vừa mua một ngôi biệt thự có vườn hoa, thậm chí và hồ bơi trong nhà tại ngoại ô miền đông, giá mười mấy ngàn đô. Đây quả là một chén cơm lớn.

“Ồ? Anh Đường thật là biết phát hiện nhân tài. Đã cống hiến một cô Củng Lợi nữa cho điện ảnh Trung Quốc”. Tôi bắt tay Đường, bàn tay buông ra rất nhanh.

Đạo diễn Đường phẩy tay một cái, giống như tay tôi dính bần vậy. “Nói lại chuyện đó thú vị thật. Hôm đó đang đi trên đường Tây Đơn, nhìn thấy cô ấy chờ xe khách đường số 52 ở đó, dáng người và khuôn mặt của một diễn viên. Tôi liền giới thiệu thân phận mình, mời cô ấy đến quán cà phê trên đường Tây Đơn. Thế là tôi có nữ diễn viên chính số 2 cho bộ phim mà tôi đang dự định triển khai”.

“Không ngờ đạo diễn Đường còn là một người có con mắt tinh đời.” Tôi nói. Vừa lúc ấy, tiếng Lâm Vi ông ổng gọi chúng tôi tới bên những chiếc bàn hình vuông xếp thành một hàng từ cửa sổ đến cửa ra vào rồi trải khăn bàn ra. Tôi và Lâm Vi dọn các món thịt luộc, xà lách, trái cây với rượu lên bàn. Đạo diễn Đường di chuyển cái đĩa bự đi cắm nến lên bánh sinh nhật. “Là 23, hay 24 nhỉ?”, anh ta quay đầu lại hỏi Lâm Vi.

“23. Ồ đã 23 tuổi rồi, đáng sợ quá, ngày một già hơn”. Lâm Vi buồn rầu nói.

Lại có tiếng gõ cửa. Tôi không sao tường thuật được lại cảnh hôm ấy. Tóm lại, từ khoảnh khắc đó, dường như cứ mỗi phút, cánh cửa lại vang lên tiếng gõ. Tới đây có đủ hạng người khác nhau. Đa số họ đều đem theo một bó hoa, một hộp quà. Có một anh chàng còn đem theo một con bướm khô lớn như móng trâu làm quà sinh nhật. Lúc họ bước vào, ai

cũng có ý định ôm hôn Lâm Vi một cái, nhưng cũng lại nhìn thấy người khác ở đó. Sự ngạc nhiên xuất hiện giây lát trên khuôn mặt rồi nhanh chóng tan biến, thay vào đó là dáng bộ ngại ngùng, quan sát lẫn nhau. Tôi thấy Lâm Vi đều rất thân với họ. Mọi người đã đến đủ, tôi đếm tổng cộng gần 20 người. Trong số đó, ngoại trừ một vị là giáo sư học viện âm nhạc Trung Ương họ Kim (là thầy của Lâm Vi), còn lại xem ra đều có mối quan hệ không bình thường với Lâm Vi. Tôi bất chợt cảm thấy lo lắng cho cô. Thông qua sự giới thiệu, tôi mới biết những người này đa đại số đều là những kẻ có tiếng tăm: Người quản lý lăng xê không ít ca sĩ nổi tiếng, nhạc sĩ có, nhà làm phim nổi tiếng có, có người là tổng giám đốc một khách sạn. Một anh chàng nhuộm tóc vàng, nghe nói là con trai của một vị quan chức, bản thân cũng thuộc Ban thanh tra nhà nước. Bên ngoài khá điển trai của anh ta giúp cho anh cũng được tham gia đóng nghiệp dư trong không ít bộ phim. Ngoài ra còn có người là tham tán văn hóa của đại sứ quán Ý và đại sứ quán Nhật Bản, có sinh viên đại học Bắc Kinh, một nhà bình luận trẻ thích chỉ điểm trước mỗi hiện tượng văn hóa. Còn có mấy chàng người Mỹ, có lẽ đều yêu Lâm Vi. Họ đều nói thích nhạc của Lâm Vi. Họ cùng theo học tiếng Hoa tại học viện ngôn ngữ Bắc Kinh. Một đám đông người tụ tập lại một chỗ, khiến tôi không thể không cảm thấy kinh sợ. Tôi thầm hỏi tại sao Lâm Vi không tìm một nơi bên ngoài để tổ chức tiệc? Sao lại mở tiệc ngay tại nhà cô?

Đám người nhốn nháo nói chuyện. Những ngại ngùng về nhau nhanh chóng biến mất, họ tìm được những đề tài cùng thích tán gẫu. Lâm Vi lát thì đưa mắt nhìn người này, lát lại hôn gió người khác. Buổi tiệc được bắt đầu.

Những vị khách này có lẽ không muốn bị gò bó, liền cầm ly rượu, tụ ba tụ bảy ngồi khắp nhà nói chuyện. Lâm Vi bị gạt qua một bên. Tôi và đạo diễn Đường uống 3 ly liên tục. Anh này vừa uống rượu là mặt đỏ bừng lên. Sau đó anh ta kéo tôi lại và khe khẽ nói xin lỗi: “Lúc đầu tôi cứ tưởng cô ấy chỉ có mời một mình tôi thôi”.

Tôi mỉm cười nói: “Tôi cũng vậy”.

Anh ta lắc đầu nhìn tôi: “Nói như vậy anh là tình địch của tôi?”

Tôi đưa tay ra. “Không phải đâu. Tôi với cô ấy chỉ là bạn thôi. Tôi ở nhà đối diện bên kia, là láng giềng”.

Anh ta nói: “VẬY nhờ anh trông giùm cô ấy nha. Cô ấy là một hạt giống của điện ảnh. Tôi phải lãng xê cô ấy”. Anh ta hít thở thật sâu.

“Tôi cũng muốn lãng xê cho cô ấy. Anh không cảm thấy bầm sinh cô ấy là một ca sĩ dân ca có năng lực hay sao?”. Một người vừa ốm vừa cao, mặt đỏ ngầu nháy ngang vào câu chuyện. Tôi nhận ra anh này chính là một nhà quản lý và kinh doanh âm nhạc nổi tiếng. Bản thân anh có một công ty băng đĩa nhạc riêng, chuyên bao thầu, lãng xê các ca sĩ .

“Tôi đồng ý quan niệm của anh, anh Dương. Tôi đã nghe cô ấy hát, rất tuyệt”. Tôi nói.

“Đương nhiên rồi”. Tay quản lý kinh doanh liếc nhìn đạo diễn Đường. “Đĩa album đầu tay cá nhân *Chú mèo lang thang trên đường*, với những ca khúc dân ca thành phố chọn lọc do tôi thiết kế cho Lâm Vi đã nhanh chóng hoàn tất. Tôi dự đoán sẽ làm cho giới nghệ sĩ ở đại lục phải một phen kinh động”.

“Không có việc đó đâu” ngực của đạo diễn Đường giống như một túi gió phình ra một cái. “Dân ca thành phố với nhạc đậm giết không còn thịnh hành nữa. Tôi vẫn thấy “Hắc Báo” và “Đường Triều” là hay hơn”.

Tôi biết tay Dương kia là một bình luận viên và là người đào tạo dòng nhạc dân ca của thành phố ở đại lục. Hai người có lẽ sẽ lời qua tiếng lại không hay. Nhằm đánh lạc hướng họ, tôi nói: “Các anh nhìn xem, ba chàng trai Mỹ bên kia đang triển khai chiến lược tấn công Lâm Vi, tình thế không tốt đẹp mấy”.

Quả nhiên ba chàng trai Mỹ ấy đang nghe Lâm Vi nói về những món ăn Quảng Đông, mắt người nào cũng như đang nhả điện đưa tình, vây chặt lấy cô. Đạo diễn Đường ho một tiếng rồi lúc lắc thân mình bước tới. Tay Dương trầm tư một hồi rồi cũng bước theo qua bên đó. Tôi mỉm cười, liền đó quay sang đàm đạo với nhà ngoại giao về văn hóa Ý. Tôi thắc mắc sao Lâm Vi lại giao thiệp với một người Ý có địa vị cao như

vậy tại Trung Quốc. Dường như anh ta đã hạ mình đến tệ xá này tham gia tiệc sinh nhật của cô? Lâm Vi giỏi thật. Tôi đã đánh giá thấp về cô ta. Cô hoàn toàn có thể trả được 300 đồng tiền thuê nhà kia mà?

Tình hình tiếp theo hơi có chút hỗn loạn. Chàng thanh tra trẻ kia lấy đàn guitar trên tường xuống và hát tặng Lâm Vi một bài. Mọi người đều la hét. Ba chàng trai Mỹ còn đem salad bôi lên cổ nhau, làm cho họ nhìn giống như cây cao su vừa ngu lại vừa dại. Kế tiếp là vị người Ý nho nhã đàn một đoạn ca khúc của Tosainy. Người Nhật đọc to những bài thơ Nhật có thể là những câu tán tụng sự trẻ mãi không già. Mọi người đều uống nhiều, mặt của Lâm Vi đỏ bừng, cô đi đi, lại lại giữa đám người như con ong. Tôi tới phòng vệ sinh nhưng lại nhầm qua một phòng khác. Bật đèn lên, tôi phát hiện có nhiều bức họa treo một loạt xung quanh bốn bức tường trong phòng. Tôi rất kinh ngạc bởi những bức họa đó quá đẹp. Chúng giống như những gân lá cây được phóng lớn, tràn ngập trực giác, tự nhiên nhất cùng với sự khao khát và mong muốn nắm bắt vũ trụ của người phụ nữ. Một cái đẹp thần bí, mộc mạc và nguyên sinh tác động đến tôi. Tôi đã uống khá say, thân hình lắc lư quay trở lại chỗ mọi người, trong lòng tự hỏi chẳng lẽ Lâm Vi còn là một họa sĩ thiên tài?

Lúc này đã khuya lắm, trong tiếng nhạc của một ca khúc thịnh hành, mọi người nhao nhao rời khỏi nhà. Tôi và Lâm Vi đi ra ngoài, tiễn họ xuống lầu. Đứng trước cổng chung cư, tôi nhìn thấy có đủ loại xe hơi nhỏ rất đẹp (mãi mãi tôi không bao giờ quên khoảnh khắc đó, các loại xe đời mới tập trung tại một chỗ, giống như buổi tiệc hội ngộ của một đám quý tộc). Khách xuống đến nơi lần lượt bước lên xe, sau đó mở đèn và xe chạy đi khỏi chỗ đó. Một bữa tiệc hoa lệ nhưng lại kết thúc đơn sơ như vậy đó. Hai chúng tôi đứng trong bóng đêm, bầu trời sao trên đầu vô cùng rực rỡ. Hồi lâu, tôi nghe thấy Lâm Vi than thở. Cô đưa đôi tay ra như muốn nắm lấy cái gì trong đêm tối, cố gắng đưa nó lên trước mặt.

“Em đang làm gì vậy?”.

“Ánh sáng trên tay. Anh nhìn xem, ánh sáng trên tay em đang nhảy múa nè”. Cô nói.

Vào đến trong nhà, mùi của trái cây, của rượu và đồ ăn còn vương vất. Nét mặt tôi buồn thiu, nỗi cô đơn lại vây kín. “Anh làm sao vậy?”, cô phũ phàng quát. “Có phải anh cảm thấy em giao tiếp với quá nhiều người chẳng?”.

“Có một chút”. Tôi nói.

Cô lặng im một hồi rồi lượm một vỏ chai bia “Hắc Phong” lên. Cô nhìn tôi, nói với tôi rõ ràng từng chữ một: “Nhưng đây là thế giới của những đàn ông, đúng không?”.

Không chú ý đến ánh mắt của cô, tôi nói “Tranh họa trong phòng đó, là ai vẽ vậy?”.

Lâm Vi thở dài một hơi: “Là một người con gái tên Liêu Tịnh Như vẽ đấy. Một họa sĩ lang thang, bọn em sống chung. Em muốn hỏi anh một câu, anh có suy nghĩ gì khác về em?”. Cô không muốn gián đoạn câu chuyện.

Tôi nheo mắt lại nhìn Lâm Vi, trả lời có vẻ rất nghiêm chỉnh: “Không, đâu có”.

“Thế thì tốt”. Cô lại thở dài. “Một người ở ngoài chạy đôn chạy đáo, khó sống thật, đây là một thế giới đàn ông”. Giọng cô pha chút tội nghiệp và lãnh đạm một cách chân thật mà tôi chưa từng thấy.

“Cho nên phải tranh thủ lợi dụng bọn đàn ông”. Tôi nhìn cô, sau đó chúng tôi chợt cười phá lên, cười thật sung sướng, thật thương đau. Cô xả tóc ra rồi giống như một nữ quái, cô đuổi theo tôi, lấy bánh sinh nhật ném vào đầu tôi. Tôi đem rượu Champagne phun vào cô, 2 chúng tôi vòng quanh bàn mà chạy, mà đuổi bắt nhau, giống như hai người điên giỡn chơi vậy. Bỗng cánh cửa bị đẩy ra, một người đàn ông đỡ một cô gái đi vào. “Cô ở đây có phải không?”. Anh ta nói, Lâm Vi ối dà một cái, nói: “Phải ạ, chị ấy bị sao vậy?”.

“Cô ấy uống say rồi, uống trong bar của tôi, tôi đưa cô ấy về đây”. Anh kia nói.

Lâm Vi và tôi đỡ cô gái mặt tái nhợt vào trong nhà. Tôi đoán cô ta chính là họa sĩ lang thang nọ. Sau gáy cô ta là hai cột tóc thắt bím rất xinh, cô ấy rất đẹp, khuôn mặt tròn trịa, mắt nhắm nghiền, miệng thở ra sặc hơi rượu. Lâm Vi cảm ơn ông chủ bar kia. Một mình tôi đưa cô ta vào phòng, để cô ta nằm xuống. Lâm Vi vào giúp cô cởi giày, chúng tôi đứng tại đó, nghe tiếng thở như mèo của cô. Cô đang ngủ say.

“Anh có thể biết tại sao cô ấy lại uống rượu không?”, tôi hỏi.

“Cô ấy đến Bắc Kinh một năm rồi, nhưng một bức tranh cũng bán không được, tranh họa đầy nhà đây, anh nhìn xem, chúng ta đều là những con người khổ sở, có phải không?”.

“E đúng như vậy”. Tôi trả lời với nỗi niềm dâng trào, im lặng một hồi, tôi nói tiếp: “Anh hơi đau đầu. Anh về nhà đây. Sinh nhật vui vẻ! Lâm Vi, anh nghĩ em nhất định sẽ có được những thứ mà em muốn trong thành phố này. Mãi tươi trẻ nha”.

“Cảm ơn anh”. Cô mỉm cười, cảm thấy vui sướng trong lòng, cô đưa tôi ra cửa, vừa đi vừa vỗ nhẹ vào má tôi. “Thôi về đi cưng, anh cũng có thể trở thành một nhà văn vĩ đại”.

Về đến phòng, tôi tới ngồi bên bàn viết, mở giấy ra và muốn viết một chút gì đó, nhưng ngồi rất lâu mà cũng không viết được một chữ gì. Tôi ném mạnh viết xuống, tắt đèn, đi ra ngoài ban công, nhìn lên một quần thể sao lóng lánh trên màn trời xanh, dường như chúng đang quay và thì thầm. Một lát sau, tôi đưa tay với ra xa đằng trước, thử vớ lấy một chùm sao sáng đó. Có lẽ chùm sao đó đã không còn tồn tại nữa.

SÁU

Thứ bảy, tôi và Dương Khấp rủ nhau đi rạp hát ở cao ốc Lợi Bảo xem vở múa ba lê hiện đại “St. George” của đoàn múa ba lê Đại Tây Dương nước Pháp. Lúc điện thoại cho tôi, anh ta hỏi: “Cậu có dẫn theo bạn gái không?” Tôi nói: “Có đâu mà dẫn. Còn cậu?”. Anh ta không phủ nhận và nói: “Vì muốn lẫn tránh sự buồn chán và căng thẳng của cuộc sống, đây là trò giải trí bắt buộc phải có”.

Xe chúng tôi dừng tại cổng cửa Đông Biên thuộc một khu căn hộ cao cấp đón bạn gái Dương Khấp. Cô tên là Lois, tiếng Anh gọi là “Losi”. Nhìn cô giống như một bông hồng đang nở rộ, khá xinh đẹp và hấp dẫn. Cô mặc chiếc sườn xám màu đỏ, ôm trước ngực một con chó con màu trắng, lông dài xù ra, nó rất ngoan hiền. Lois mang kiếng mát gọng màu tím sậm, đứng đợi chúng tôi ở chỗ ra vào.

Tôi xuống xe, mời Lois ngồi hàng ghế trước, mình ngồi hàng sau. Lois quay mặt đối diện tôi cười thân thiện. Ngực cô đầy đặn, thân hình tròn đều, tràn đầy sức sống. Cô giống như một cây đào chín. Hồi nãy, lúc cúi lưng vào xe, chỗ rãnh xẻ của chiếc sườn xám lộ ra cặp đùi trắng mịn thật lôi cuốn. Lois có sức hấp dẫn của người phụ nữ từng trải, một vóc dáng lịch lãm nhưng khá phóng khoáng. Thân hình ấy đã hấp dẫn một Dương Khấp mới 26 tuổi vừa trẻ lại hư hỏng. Tôi nghĩ cô ta cùng một giuộc với anh chàng đẹp trai để râu là Dương Khấp kia. Dương Khấp đã tìm được một tình yêu dịu ngọt của tuổi trẻ mà lâu nay đã bị mất đi, một thứ tình yêu thời hiện đại của thành phố. Nó đang trở thành một trào lưu về tinh thần với xu hướng thiên về dục vọng, tốc độ, sự nông nổi, tính kịch liệt, và cả sự lén lút...

Gã Dương Khấp chạy xe rất ẩu. Thừa cơ không có cảnh sát, anh ta lạng lách, tăng tốc vượt lên đường cao tốc 3 làn xe. Xe đi vào cầu vượt cổng Kiến Quốc rồi lập tức chạy thẳng về hướng Bắc. Vài phút sau, đã đến đường hẹp Đông Tứ, rẽ qua cầu vượt, hướng về sân thể thao Công Nhân. Dương Khấp tìm một nơi để dừng xe. Bụng tôi đói kêu ùng ục. Chúng tôi vào tiệm thức ăn nhanh khá ngăn nắp và sạch sẽ bên phải khách sạn Á Châu. Tôi gọi món cơm chiên nước dừa, Dương Khấp kêu món canh soup cà kiệu tây và một ổ nhỏ bánh mì tròn. Lois với con chó của cô ăn một tô hủ tíu và thịt lát. Con chó nhỏ rất ngoan hiền, nó biết nghe lời.

“Gọi nó là gì?”, tôi hỏi.

Lois đặt nhẹ thìa xuống. “Nó tên là Mayca. Mayca! Mayca! chào đi nào”.

Con chó quả nhiên dùng ánh mắt thân thiện quan sát tôi, mõm phát ra từng tiếng sủa gâu gâu.

Dương Khấp neho cặp lông mày. “Cậu đang nghĩ gì vậy?”. Rồi như ảo thuật gia, anh lôi từ trong chiếc cặp xách ra một đóa hồng đưa cho Lois. “Em và đóa hoa, cộng lại là 2 đóa hoa hồng”. Anh quay mặt sang tôi nói: “Kiều Kha, cậu có biết thành phố này, mẹ kiếp, có bao nhiêu con chó cưng không?”.

“Đại khái khoảng hơn 60.000 con”. Tôi nói. “Tôi xem qua một mẫu tin trong báo”.

Mắt anh ta như sáng lên. “Có lẽ tôi phải nhắm vào người nuôi chó để kiếm chút đỉnh. Một buổi “liên hoan thú cưng”. Cậu thấy sao? Người yêu thú cưng cả thành phố này sẽ tụ tập lại, tổ chức bình chọn ra Vua chó đẹp nhất, phát một giải thưởng lớn mười ngàn tệ, nhưng mỗi người tham dự phải nộp lệ phí 20 tệ. Tính toán như vậy, nếu có 10 ngàn người tham gia thì tôi có thể lời được hơn một triệu”.

Lois dường như không cảm thấy hứng thú trước kế hoạch liên hoan thú cưng của anh. Cô cười cợt, thích thú: “Anh này, chuyên tâm làm 2 năm nghiệp vụ trong công ty của anh đi. Chàng trai nhỏ rồi cuộc cũng vẫn là chàng trai nhỏ, chỉ thích nghĩ xàm”.

Chúng tôi ra khỏi tiệm thức ăn nhanh, từ khách sạn Á Châu đi sang phía đối diện, bước đến cổng cao ốc Lợi Bảo màu nâu như hai miếng chocolate hình chữ nhật lớn dựng đứng. Đèn điện đã nổi lên, những chiếc taxi và xe hơi nối đuôi chạy vào bãi đỗ trước mặt cao ốc dưới sự hướng dẫn những bảo vệ. Những nam nữ dáng vẻ đặc biệt, trang điểm tức cười từ trong đi ra. Tiếng nước chảy ào ào trong hồ phun màu theo tiếng nhạc không át nổi tiếng ồn của con người. Càng lúc càng nhiều nam nữ dồn vào đây như những đàn cá nhiệt đới. Vài người ngoại quốc tóc vàng mắt xanh cũng đứng trước cao ốc và trong đại sảnh, tụ năm tụ bảy nói chuyện. Giờ trình diễn bắt đầu, tất cả mọi người đều dồn tới cửa ra. Tôi nhận thấy giữa những phụ nữ đẹp, Lois vẫn nổi trội hơn tất cả. Làn da cô rất đẹp. Dương Khấp kể cô là một bác sĩ thẩm mỹ, đang kinh doanh một thẩm mỹ viện cùng với chồng. Nghề bác sĩ thẩm mỹ đem lại nhiều

lợi ích cho cô. Tôi cho rằng cách một ngày, ít ra cô cũng phải chăm sóc cho toàn bộ làn da của mình một lần.

Rạp chiếu bóng của cao ốc Lợi Bảo là một rạp hiện đại, hiếm có tại Bắc Kinh. Chúng tôi ổn định chỗ ngồi, đèn trên trần lần lượt bật sáng. Ánh đèn của rạp này rất tuyệt, hệ thống đèn trần gồm 20 dây bóng gắn chằng chịt với nhau tạo ra một thứ ánh sáng êm dịu, kín mít, tầng tầng lớp lớp, phân chia rõ ràng trên sân khấu. Cách đây không lâu, ở đây có tổ chức Đại nhạc hội của một nữ ca sĩ, một ngôi sao sáng của Trung Quốc thập niên 80. Ánh sáng ở đây cộng thêm tiếng hát hoàn thiện đêm đó, dường như khiến tất cả mọi người phải há hốc mồm kinh ngạc. Ánh đèn ở đây còn biến đổi để có thể tạo ra những loại ảo giác như bãi cát, sóng biển, bầu trời xanh, sa mạc, v.v... Cộng với cảnh trí sân khấu, tất cả những thứ đó làm cho tiếng hát của nữ ca sĩ trở nên bé nhỏ, chả thấm vào đâu.

Ánh đèn yếu dần, một đám người trang phục áo quần quái lạ xuất hiện trong tiếng nhạc. Họ từng người, từng người một trong hình hài nguyên thủy bước lên sân khấu xếp thành những đội hình lạ mắt. Kịch múa hiện đại “Saint Geoger’s” của đoàn múa ba lê Pháp bắt đầu.

Tôi không rành về múa ba lê Pháp, cũng không hiểu gì về ba lê hiện đại. Tôi để ý đến mười hai người diễn viên trên sân khấu hình như không nhón chân nhón lên. Đây là một vở kịch hình như có liên quan đến tôn giáo. Nói tóm lại ánh đèn, cảnh trí, âm nhạc như đưa tôi vào một thời kì hoang dã của những thế kỉ trước. Thời kì mà hổ báo, lang sói với con người cùng chia sẻ thế giới, máu và ánh sáng của Cơ Đốc Giáo còn chưa phổ độ phát dương tới nhiều người. Vở kịch hóa trang theo phong cách nghệ thuật Roma cổ làm cho tôi cảm thấy sợ hãi. Từ thế kỉ XI đến thế kỉ XIII trước công nguyên, ở Châu Âu có một phong trào mang phong cách nghệ thuật cổ Roma thâm nhập vào cách trang trí phù điêu trong tôn giáo và dân gian, cách trang trí của cột trụ và khuôn cửa. Trong ánh đèn yếu ớt là tiếng hò hét của những hình hài lá cây của những thế kỉ trước đây.

Bất chợt, một em bé ngoại quốc phía trước mặt, bên phải tôi la khóc lên, có thể nó sợ.

Tôi thấy Dương Khấp đặt tay trong chỗ xẻ của chiếc sườn xám đang vuốt ve một cách mạnh bạo, và Lois như đang nhập tâm xem kịch nên không thém ngăn cản. Vở diễn kết thúc. Dương Khấp có vẻ không kìm được sự kích thích, chỉ muốn đưa ngay Lois đi mướn phòng khách sạn Năm Châu ở Thôn Á Vận. Tôi thì chỉ còn nước một mình quay về nhà. Tôi chợt nhớ đến việc Lâm Vi từng nhờ tôi giúp cô họa sĩ lang thang Liễu Thanh Như, cô họa sĩ một bức tranh cũng bán không được ấy. Tôi bèn kéo Dương Khấp đang hấp tấp chui vào chiếc xe màu đen của anh ta ra.

“Tôi có một việc, nhà đối diện tôi có một cô họa sĩ lang thang vẽ rất tốt, cô ấy có một đồng tranh trong nhà, sáng mai anh tới mua một bức về xem sao? Đem tiền giúp người nghèo đi”.

Dương Khấp nắm chặt lấy cà vạt của mình nói: “Cô ấy đẹp không?”.

“Khá xinh đẹp đấy, vả lại cô ấy còn giống như người Persitan thắt muời hai cái bím tóc lận”.

“Vây tốt quá, ngày mai nhất định tớ sẽ đến. Bây giờ tớ phải đi đây”. Anh ta cười quỉ quyệt. “Đừng phí thì giờ của tớ nhé”.

Tôi thả lỏng tay áo ra, anh ta chui vào xe, nổ máy. Lois gật đầu chào tạm biệt. Tôi vồ nhẹ lên kiếng xe, đuôi đèn sau màu đỏ nhấp nháy và mất dần trong dòng xe chạy. Tôi nghỉ một lát rồi băng qua cao ốc Trung Tâm Cảng Việt qua bên kia đường, đứng ở đó đợi xe taxi.

BẢY

Sáng nay thức dậy, tôi thấy vui sướng biết bao. Tôi nghĩ về giấc mơ tối qua, trong mơ, tôi được trở về thời thơ ấu, cùng người con gái tôi thích nhất rượt đuổi bắt chuồn chuồn trên thảm cỏ. Giấc mộng lập dị này làm tôi phấn khởi hẳn lên. Tôi khoái chí bước xuống giường, dọn dẹp nhà cửa, hát một ca khúc dân ca Mỹ mà tôi thích nhất, lại chiên hai quả trứng gà, sau đó thay áo sơ mi, ra ngoài để đến tòa soạn làm việc. Khi đi ngang qua phòng Lâm Vi, tôi gõ cửa. Không có tiếng trả lời, bèn dán một tờ giấy nhỏ trên cánh cửa, báo cho cô ấy biết sẽ có khách đến xem tranh của Liễu Thanh Như, kêu họ tốt nhất ở nhà mà đợi. Thấy bịch

rác màu đen của họ để trước cửa nhà, thuận tay tôi đem xuống lầu đặt tại nơi để rác ở cổng đơn nguyên. Sau đó phóng chiếc xe gắn máy cà tàng của tôi đến tòa soạn.

Trong tòa soạn, nhân viên bận bịu giống như ong vỡ tổ. Tôi cũng nhanh chóng ngồi xuống soạn lại bản thảo. Có điện thoại tìm tôi, tôi liền cầm ống nghe: “Ai đó, làm ơn nói nhanh, tôi đang bận”.

“Em đây, Lâm Vi nè. Em thấy mảnh giấy nhỏ anh để lại trên cánh cửa nhà. Lúc đó em chưa có đây, đợi em đây, anh đã đi rồi”.

“Sao lại lười thế, giống như mèo vậy”.

“Ha Ha, nói cho anh biết có 2 việc, việc thứ nhất là việc ký hợp đồng của em!”.

“Ký hợp đồng gì đây? Ký với ai đó?”. Chết tiệt, đầu năm đầu tháng sao mà nhiều người ký hợp đồng đến thế .

“Với ông Dương ạ, người quản lí âm nhạc đó, anh đã gặp rồi mà. Album chọn lọc Dân ca thành phố đầu tiên lập tức được ông ấy bao thầu phát động mau lẹ, không vui cho em sao!”.

Tôi cười ha ha thật giòn. “Việc thứ hai?”, tôi hỏi luôn.

“Em được một con mèo. Cụ thể là ông Nhật Bốn tặng con mèo pesian cho em.Ồ, tuyệt lắm, một con mèo vừa trắng lại vừa đẹp nữa. Em gọi nó tên là Kiều Ca, anh xem cái tên này nghe hay không?”.

“Thôi đi nào, sao không đặt nó tên Road, nghĩa là trên đường đi ấy. Cuối cùng đã có một con vật nhỏ bên cạnh em rồi đấy, chúc mừng em. Về nhà, anh sẽ đến xem con mèo đó”.

“Hồi nãy em mới điện cho Thanh Như, cô ấy mới tìm được một công ty quảng cáo nhận vào làm thiết kế mỹ thuật ở đó. Cô ấy rất vui. À, bạn anh có phải là ông chủ sộp không?”.

“Phân nửa thôi. Ở khách sạn Năm Châu, mở một công ty, có một chiếc xe Landcruiser xài rồi. Tài khoản có nhiều tiền không rõ nguồn gốc khoảng 800 ngàn tệ”.

“Ok, tuyệt với. Vậy thì tối nay gặp. Cần chuẩn bị gì không?”.

“Có mấy lon bia xanh là được rồi, thằng cha đó khoái bia lắm”.

“Vâng được”, cô nói rồi cúp điện thoại.

Tôi đợi Dương Khấp tại cổng Sùng Môn. Tôi đứng giữa một đám đông trông như một lũ du côn, có người làm thuê nam và những lao động nữ đến từ các tỉnh trong cả nước. Cổng Bệnh viện Đồng Nhân lúc nào cũng đông nghẹt những thanh niên nông thôn muốn kiếm chén cơm ăn tại Bắc Kinh. Nhất là những cô gái, nhìn sơ là biết ngay họ là lao động làm thuê, trang phục của họ luôn khác với dân thành phố. Tại sao họ lại kéo nhau bỏ nhà ra đi? Thành phố đâu phải là nơi của họ. Cái động cơ của thành phố này sớm muộn gì cũng sẽ nghiền nát họ ra, hoặc cũng có thể sẽ đẩy họ ra ngoài biên. Thành phố chẳng ưu ái với ai, trừ phi họ bẩm sinh được trời phú cho một ưu thế và thông minh hơn người.

Xe của Dương Khấp chạy từ Đông Đơn phóng nhanh đến, dừng lại cạnh tôi. “Má nó, sao cậu lại tìm một nơi như vậy để hẹn gặp tớ?”, Dương Khấp đẩy nhẹ chiếc cà vạt và nói. Anh ta ăn mặc như một thanh niên Mỹ tân thời, quần áo toàn hàng hiệu Châu Âu, tôi đoán không dưới 20 ngàn tệ. Chỉ riêng đôi giày da cũng trị giá khoảng 7 ngàn tệ rồi. Tôi biết vậy vì đã từng xem qua gian hàng hiệu tại khách sạn Vương Phủ.

“Đây gần tòa soạn của tôi, cũng gần xóm nhỏ nơi tôi ở, cứ chạy thẳng là đến rồi. Bố trẻ thích khiêu chiến từ lúc nào vậy?”, tôi nói móc. “Bộ đồ tây veston này chẳng ra làm sao, nếu mặc chiếc Jacket còn tuyệt hơn”.

Dương Khấp dường như không nghe thấy tiếng tôi nói. Đèn xanh đã qua, xe cứ thẳng hướng Nam. Tôi để ý mắt anh ta quàng thâm. “Chắc hôm qua cùng với Lois mây mưa cả đêm?”.

“Gần như vậy, tớ nghĩ chắc tớ đã bị cô ấy hớp hồn rồi”. Anh ta buồn hiu nói. “Tớ không xa được cô ấy. Cả ngày hôm nay làm việc trong công ty, hình ảnh cô ấy cứ lượn qua lượn lại trước mắt tớ”.

“Cậu kết được cô ấy lúc nào thế?”.

“Sau một lần chăm sóc dung nhan ở thẩm mỹ viện của cô ta, chồng cô ta lại đi Hong Kong làm ăn. Tớ đã ngộ ra sự đáng sợ của cô ta. Cô ta giống như một đầm lầy nóng bỏng, làm cho tớ sa ngã vào đấy. Nghĩa là cô ta đã dụ dỗ tớ”.

“Là sa vào giữa hai đùi của cô ta”. Tôi nói đều: “Tớ với cậu có thể giữ lại thái độ lịch sự không?”, anh gầm lên với tôi.

“Thôi, thôi được rồi.” Tôi nói.

Tôi gõ cửa nhà Lâm Vi. Cửa mở, xuất hiện cái đầu thắt 12 bím tóc của Thanh Như. Trông cô có vẻ rất cảnh giác. Vừa nhìn thấy chúng tôi, cô liền cười lên: “Anh Kiều Kha, xin mời vào đây”.

Tôi bước vào nhà. “Lâm Vi đâu hả?”.

“Cô ấy đang viết nhạc, chúng tôi đang đợi các anh đến”.

Tôi giới thiệu cho cô “ông chủ sộp” Dương Khấp, quay ra đã thấy mắt Dương Khấp sáng rực lên trong chốc lát, bất ngờ bị tôi bắt gặp. Tay trái của anh ta run lên một cái, anh ta rút một tờ danh thiếp: “Tôi tên là Dương Khấp, là bạn thân của Kiều Kha. Tôi đến để xem tranh của cô, nó ở đâu vậy?”.

Lúc này Lâm Vi từ một phòng khác đi ra, tóc nhuộm vàng hoe trông như một cây chổi lông cháy kết. Tôi mừng rỡ. “Nhìn em như vừa mới từ ngọn lửa đi ra. Đầu tóc bị làm sao vậy? Cháy ở chỗ nào chẳng?”.

Lâm Vi có vẻ không vui, cô trề môi một cái. “Em tưởng anh sẽ khen em. Thế này thì em không vui đâu”. Nhìn thấy Dương Khấp, cô mở to mắt. “Anh Kiều, đây chính là ông chủ sộp, bạn của anh sao?”.

Dương Khấp lúc này cứ nhìn chăm chăm vào Liễu Thanh Như, anh ta hời hợt vẫy tay chào Lâm Vi rồi hỏi: “Tranh đang ở đâu? Tôi có thể xem chứ?”.

Liễu Thanh Như nói: “Đi theo em”. Lập tức Dương Khấp bước thẳng theo cô ấy. Lâm Vi liếc tôi một cái, hai cổ tay chéo vào nhau ra dấu cắt cổ. “Anh ta là vậy đó”. Tôi thì thầm với Lâm Vi. Cô kéo tay tôi cùng đi vào phòng Liễu Thanh Như. Vừa bước vào cửa phòng, cô lại khẽ nói với tôi: “Bạn của anh khá điển trai. Anh ta có thể là một công tử trắng gió hử?”.

Tôi nhún vai một cái, vừa muốn nói, chợt nghe được tiếng cảm thán kinh ngạc phát ra từ Dương Khấp, tiếng cảm thán này từ trước đến giờ tôi chưa từng nghe qua, dường như nó phát ra từ một góc trái tim không ai biết đã giăng đầy mạng nhện của anh ta. Liễu Thanh Như xách vào mấy lon bia loại nhỏ màu xanh. Tôi đón lấy uống một ngụm. Dương Khấp lại từng bức tranh xem tỉ mỉ. Bố của Dương Khấp là họa sĩ sáng tác tranh sơn dầu và là một thầy giáo trung học dạy môn Mỹ thuật, do đó Dương Khấp cũng có khả năng phân biệt về hội họa. Tôi nhìn thấy Liễu Thanh Như có vẻ hơi căng thẳng, lúc này tôi mới chú ý quan sát được Thanh Như. Nét đẹp của cô thật thơ mộng, thân hình đều đặn, khuôn mặt ôn tồn, phóng khoáng, cô mang đặc điểm ít nói của con gái miền Nam. Cách ăn mặc của cô rất lạ, chiếc đầm dài chảy xuống sàn, hình vẽ phức tạp, đính đầy vật trang trí bằng gỗ. Ánh mắt của cô, tôi tin chắc trong ánh mắt ấy có một ngọn lửa, giống như ngọn lửa dưới nước, thanh khiết, nghiêm nghị nhưng lại đang bùng cháy, nó hiện ra ước mơ trong lòng cô. Một phụ nữ có ánh mắt như vậy và khuôn mặt đẹp thế kia là không cân xứng, là một điều đáng sợ.

“Sao rồi?”, tôi hỏi Dương Khấp. Tôi không rành về họa, nhưng từ những bức họa ấy, tôi vẫn hình dung ra được thế giới trực giác của người phụ nữ sáng tác và hiểu được chúng. Thế giới này là mộng ảo, là điên cuồng, là quá thực tế, là cái đẹp. Tôi rất thích màu sắc mà cô sử dụng, đa số đều rất tươi sáng, những nét cọ đột phá làm cho những bức tranh tràn đầy sinh động. Tôi nghĩ hồi lâu cũng không ra một cái tên của một họa sĩ bậc thầy trong nghệ thuật.

Dương Khấp quay lưng lại, móc từ trong túi quần một điếu xì gà và châm lửa. Anh nheo mắt lại hít một hơi. “Những bức họa cô đều vẽ gần đây?”.

Liễu Thanh Như bồn chồn chà xát hai bàn tay vào nhau. “Vâng. Cũng trong vòng hơn nửa năm nay”.

“Tôi muốn mua 2 bức, chỉ là trả không được cao”, Dương Khấp e ngại nói: “Mỗi bức 4.000 tệ, tôi lấy 2 bức là 8.000 tệ có được không?”.

Liễu Thanh Như trợn tròn mắt, có lẽ chưa bao giờ cô đối tranh lấy được tiền. Cô nói: “Thật vậy không? Anh bỏ ra 8.000 tệ để mua hai bức tranh của tôi?”.

“Vâng. Không biết cô đã qua mấy mùa xuân?”, Dương Khấp ngậm điếu xì gà, nheo mắt cười hỏi.

“Cô ấy có 23 xuân rồi. Sao, ông chủ sộp với cô đây hợp thành một cặp thấy thế nào? Anh còn chưa có bạn gái mà?”, Lâm Vi hớn hở chen ngang một câu. Tôi lại nhìn thấy Dương Khấp đỏ bừng mặt lên, trước đây không bao giờ có chuyện này. Có lẽ Dương Khấp bất chợt nhận ra bộ dạng hút xì gà của mình quá kiêu ngạo, anh ta liền dụi ngay điếu xì gà. “Tôi chọn 2 bức nhé, Kiều Kha, cậu lấy hộ cái vali lại đây”.

Tôi đem va li của Dương Khấp tới. Anh hơi run khi mở vali lấy ra 2 cọc tiền loại một trăm tệ bảo tôi đếm 80 tờ đưa cho Liễu Thanh Như. Sau đó chọn 2 bức tranh lớn hình vuông to bằng cái bàn.

“Tôi chọn 2 bức tranh lớn”. Anh ta nói: “Như vậy không lỗi chứ”.

Liễu Thanh Như đỏ bừng mặt, cô nhận tiền, rồi thừ ra hồi lâu mới nói: “Có muốn dùng chút bia không, anh Dương?”.

“Thôi khỏi. Tôi về đây. Nhưng nếu như cô đồng ý, tôi có thể giúp cô tìm một phòng họa khác lớn hơn đây một chút, tôi trả tiền cho. Tôi nghĩ bao trọn một hàng lang trong khách sạn nhà nghỉ Lệ Đô cho cô bày bán tác phẩm, tranh của cô có thần đấy. Đồng ý nhé?”.

Việc tốt này đừng đừng kéo đến khiến Liễu Thanh Như chẳng biết phải xử trí ra sao. “Để em suy nghĩ có được không”. Cô bồn chồn nói. “Thôi được, nghĩ xong nhớ báo cho tôi hay. Tôi đi đây”. Dương Khấp cầm khung họa, bước nhanh ra ngoài cửa. Ra đến cửa, chợt nghĩ ra việc gì, anh quay lại nói với Lâm Vi mặt đang ỉu xiu: “Tóc của cô Lâm theo cách nhìn của tôi là đẹp nhất”. Anh vẫy tay chào một cái, ám thị tôi tiễn anh. Liễu Thanh Như chạy ra cửa, dựa vào khung cửa như muốn nói gì, nhưng chẳng nói nên lời. Chúng tôi đã xuống đến cầu thang.

Tôi và Dương Khấp đi trong đường hẻm nhỏ tối om. Cả hai đều im lặng, hồi lâu tôi nói: “Cậu hôm nay có vẻ như không bình thường”.

Anh ngừng một lát, nhìn tôi rồi nói: “Tớ đã yêu cô ấy rồi. Có lẽ cậu kinh ngạc lắm. Tớ tin chắc mình lần đầu tiên cảm nhận được tiếng sét của ái tình. Tớ thề là phải giúp cô ấy”. Anh có vẻ giận dữ nói. “Cậu phải giúp tớ. Lên kế hoạch quảng cáo báo chí đầy đủ ngọn ngành. Tớ sẽ xuất tiền”. Anh nói tiếp: “Ngày mai tớ mời giám đốc của nhà nghỉ khách sạn Lệ Đô ăn cơm. Có lẽ để anh ta giúp cho Thanh Như mở một cuộc triển lãm tranh”.

Tôi thật không hiểu sự nông nổi của anh ta. “Cậu có điên không?”, tôi nói. “Cô ấy không đáng để cậu làm như vậy”.

“Không đâu, tớ đâu có điên. Tớ đọc được những thứ mà hồi nhỏ tớ từng sống qua trong tranh của cô ấy. Một ý tưởng có liên quan với cái chết, cô độc, chạy trốn và ảo giác. Tớ không thể không thích cô ấy”. Anh ta đau khổ nói.

“Vậy Lois thì sao?”.

Lúc này anh đã mở cửa xe ra, anh lắc đầu một cái. “Mặc kệ cô ta, tớ sẽ không gặp cô ta nữa. Nhớ lên một kế hoạch tuyên truyền cho tớ nha”. Anh ta nổ máy rồi chạy đi. Tôi nhún vai trong đêm tối, không hiểu cuối cùng đã xảy ra chuyện gì. Chẳng lẽ anh ta điên thật rồi sao?

Tôi bước đi chậm chậm, nhận thấy có một bóng người trước cửa. Mới đầu tôi tưởng là Liễu Thanh Như, nhưng sau nhận ra đó là Lâm Vi.

“Chúng mình đi dạo nhé”. Cô nói. Tức thì chúng tôi cùng đi dưới ánh sao, từng căn hộ cao ốc hai bên chúng tôi giống như những người máy khổng lồ đứng sừng sững. “Cô ấy đâu rồi?”, tôi hỏi.

“Cô ấy cảm động quá đang nằm khóc trên giường kia kìa. Chưa bao giờ cô ấy gặp may như vậy. Bạn của anh có phải có ý đồ gì khác?”

“Không”, tôi kiên quyết phủ định. “Anh ta là người đàn ông hoàng, cha anh ta là một nghệ sĩ không mấy thành công. Kể cho anh nghe về cô ấy đi. Sao em lại ở chung với cô ấy?”, tôi chuyển sang vấn đề khác.

“Nửa năm trước, chúng em cùng mượn một căn phòng nhỏ gần học viện âm nhạc Trung Quốc rồi quen biết nhau. Sau đó em tìm được nơi đây, thì lại cùng nhau dọn qua ở. Chị ấy ngoài vẽ tranh ra chẳng thích làm cái gì khác. Anh Kiều Kha này, phim “Duyên hồng trần” em đóng sắp xong rồi. Thứ bảy tuần này đến biệt thự của đạo diễn Đường Chơì cùng em đi? Bảo đảm vui lắm, anh sẽ gặp được rất nhiều danh nhân”.

“Ừ được” Tôi nói. Chúng tôi không nói chuyện nữa. Khoảnh khắc này, tôi tin chắc mình đang nghe thấy tiếng chuyển động lách cách như bánh lái của thành phố, âm thanh đó như đang kêu gọi người xuống bến. Thành phố xoay chuyển trên mặt đất, đem theo dịp may và thành công đến cho những người may mắn. Đồng thời thành phố cũng là một chiếc cối xay, đem những người có ước mơ thất bại nghiền nát thành bột. Chợt thấy mình lúc này rất đáng thương, tôi bước ra ngoài, trời đầy sao, tôi muốn khóc, nhưng lại khóc không ra tiếng.

Mãi đến hôm nay, tôi vẫn không quên được cuộc sống xa hoa của ngày hôm đó, nó giống như cảnh mộng của một đêm vui hết mình. Nơi đó tụ tập đầy đủ những thú vui xa hoa trong thành phố, với tất cả những dục vọng, ước mơ của thời nay, những dục vọng như bọt bong bóng. Hôm đó, tôi và Lâm Vi đến khu biệt thự Y Điện viên sơn trang thì trời đã tối. Y Điện viên sơn trang ở ngoại ô phía đông Bắc Kinh. Cổng vào của sơn trang có một vườn hoa, chen chúc tượng đá Adam và Eva khỏa thân trong những thế đứng trông rất buồn cười. Xe chúng tôi rẽ vào con đường nhỏ của sơn trang, trước ngôi biệt thự số 18. Lâm Vi mặc chiếc sườn xám màu đen, đuôi cô lúc ẩn lúc hiện qua chỗ xẻ trông rất quyến rũ.

Trước ngực cài một đóa kim cúc, tóc đã nhuộm lại màu đen. Tôi đứng trước một dãy biệt thự giống như những ngôi mộ khổng lồ theo kiểu nhà vườn ở Châu Âu. Lòng tôi xao động. Đây là nơi ở của những kẻ có tiền, là một góc trú chân thời nay. Tôi biết những ngôi biệt thự này mỗi mét vuông rẻ nhất cũng phải là 1.600 USD, mỗi một căn phải hết mấy trăm ngàn đô la Mỹ mới có thể mua được.

Lâm Vi vui vẻ như con thỏ, cô ấn chuông cửa ngoài sân. Một con chó to như con bò sữa dữ dội về phía chúng tôi, may mà có dây xích buộc nó lại. Lâm Vi sợ tái mặt. Hoa trong vườn ngôi biệt thự nở rộ xum xuê. Cánh cửa mở, cái thân hình mập béo của đạo diễn Đường đi ra, lắc la lắc lư. “À, ha ha, Lâm Vi thân mến của tôi. Ô Kiều Kha, tôi thật vui vì các bạn đã đến, các bạn đến trễ thế”.

Anh ta mở cổng, chúng tôi theo vào trong. Tôi không thích ánh mắt của anh ta cứ như con cá nhìn chăm chăm vào Lâm Vi. Đạo diễn Đường ăn mặc rất thoải mái, chiếc áo thun cổ tròn phải đến 7.000 tệ, đôi giày da cá sấu trên chân hình như cũng là hàng hiệu không rẻ chút nào. Chúng tôi theo anh ta đi qua vườn hoa, bước lên bậc thang cửa chính, anh ta đưa chúng tôi vào bên trong. Trong nháy mắt, cảnh tượng đập vào mắt khiến tôi chóng mặt. Trước tiên, tôi nhìn thấy khắp nhà có nhiều người đi lại, thanh niên, trai gái ăn mặc đẹp theo mốt. Nam giới đều thắt cà vạt, còn nữ giới thì rực rỡ xinh đẹp như một đàn bướm. Chiếc hồ bơi trong nhà nước dợn xanh, trong suốt. Mấy phụ nữ đẹp mặc áo bơi mát mẻ đang đùa giỡn dưới hồ. Bên chậu kiểng trong phòng lớn, cạnh bàn, trên dưới bậc thang, dưới đèn treo, từng nhóm, từng nhóm túm năm tụ bảy nói chuyện với nhau. Tôi thấy nhiều gương mặt trông rất quen. Tôi không lầm, họ là các diễn viên điện ảnh thường xuất hiện trong màn ảnh cinema và trên màn ảnh TV. Anh chàng danh hài tôi gặp lâu lắm ở buổi tiệc liên hoan hồi đó cũng có mặt ở đây. Anh ta thắt cà vạt nơ, xem ra vẫn giống như một chú hề. Còn có những vị khách khác cùng nghề với tôi, họ là những ký giả của các tờ báo lớn và đài truyền hình, đài phát thanh... Họ là một nhóm nhỏ thường bốn ba chạy đôn chạy đáo giữa khách sạn và các buổi họp để đưa tin nóng hổi. Tôi thấy người quản lý âm nhạc cũng có mặt tại đó. Anh ta mặc bộ complet màu trắng, ngoài chiếc cà vạt đỏ ra, toàn bộ kể cả giày da và vớ tất đều là màu trắng hết.

Ánh sáng, cảnh tượng, tiếng người nói chuyện, mùi nước hoa và phần thơm trên mình những người đàn ông và những người đàn bà nghe thoang thoảng, đều làm tôi nhớ đến những cảnh của nước Mỹ 40-50 năm về trước. Bữa tiệc này do đạo diễn Đường tổ chức cho tác phẩm mới “Duyên hồng trần” của anh ta. Đây là một bộ phim truyền hình của điện ảnh Thượng Hải phản ánh cuộc truy hoan, hưởng lạc và sự nổi dậy của Nam Kinh trong những năm ấy. Lâm Vi đóng vai diễn viên chính số 2. Phim sẽ được chiếu trên đài truyền hình trung ương. Lúc Lâm Vi xuất hiện ở đại sảnh, lập tức mọi người đều dồn ánh mắt chú ý đến cô. Những quý cô nhỏ to bàn tán, hình như đang tranh luận liên quan đến cô. Tôi bỗng có cảm giác lạc lõng nơi đây, tôi không biết Lâm Vi có cảm giác như vậy không, con mèo lang thang trên đường này? Khởi điểm của cô từ căn nhà cũ nát gần học viện âm nhạc Trung Quốc đến nay, đường đi phải bao xa? phải nỗ lực bao nhiêu? Ánh mắt của tôi đảo qua thân hình những cô diễn viên mặc quần lười hoặc những kiểu đầm dạ hội hở lưng rất quyến rũ kia. Lâm Vi rất vui vẻ bưng một ly rượu nho trắng, đi về phía ông Dương.

Tôi tìm một chỗ yên tĩnh rồi ngồi xuống. Tôi có thói quen trong những lúc náo nhiệt, thường kiếm một góc âm thầm quan sát, nhất là lần đầu tiên tôi đi dự một cái tiệc kiểu này. Người vô danh như tôi tốt nhất đừng gây nên bất cứ sự chú ý nào. Tôi từ tốn uống một ly nước cam. Chợt có một người ồm ồm, dáng cao cao say khướt đi tới chỗ tôi. “Ồ chàng trai đẹp, anh giống như diễn viên nam đóng bộ phim “Máu chảy thành sông”? Bộ phim đó thật hay. Mẹ kiếp, bọn họ tàn sát đến nỗi máu chảy thành sông. Kỹ thuật điện ảnh bây giờ khá lắm, công nghiệp điện ảnh Hong Kong thật phát đạt. Hiện anh đang làm gì vậy?” Anh ta như khẳng định tôi chính là người mà anh ta nói. Tôi đứng dậy, mỉm cười: “Ông là...”

“À, tôi là một thương nhân sản xuất đồ chơi. Anh chơi đồ chơi điện tử chưa? Tôi làm gia công đồ chơi ở Đại Lục, cuối cùng được bán ra Mỹ, chuyển qua cảng Hong Kong. Tôi cũng đầu tư không ít trong phim “Duyên hồng trần” của đạo diễn Đường. Tôi là người tài trợ cho bộ phim này”. Chân anh ta không đứng vững nữa rồi. “Ngôi nhà này m... mẹ kiếp đẹp đấy, phải không nào? Nhưng xe ông Đường mập thì chẳng

giống ai, một chiếc xe Wall's cũ kĩ rách nát, nếu như chiếc BMW thì tuyệt, anh thấy có phải vậy không?”.

Tôi đang định nói thì chợt nghe có tiếng la lớn, thì ra một quý cô vừa cười hề hề vừa đẩy đạo diễn Đường xuống hồ bơi, chiêu này làm cho đạo diễn Đường bị bất ngờ, không lường trước nên sợ hết hồn. Lão xấu hổ như một con cá kình đứng trong nước, vừa gạt nước trên mặt, vừa ngoi lên nhìn mọi người cười một cách ngờ nghệch, chiếc áo thun 7000 tệ dính sát bụng. Lúc này, tôi thấy Lâm Vi. Không biết cô đã thay một chiếc áo tắm màu đỏ đứng trên bậc thang từ lúc nào. Mắt tôi sáng lên. Cô xinh đẹp quá, còn đẹp hơn cả B. Bardot nữ diễn viên điện ảnh của Pháp. Lâm Vi cười tươi, nhìn xuống hồ bơi lên tiếng: “Đón lấy em!” rồi nhảy thẳng xuống nước.

Cảnh rơi khá đẹp. Cô nhảy xuống ngay trước mặt tay Đường mập, vừa lúc Đường mập đưa tay ra đỡ. Động tác tuyệt vời này được mọi người tán thưởng bằng một tràng pháo tay. Buổi tiệc hội náo nhiệt hẳn lên.

Tôi chợt cảm thấy buồn tủi, cầm ly rượu Napoli XO có đá, tôi qua lại trong đám người. Tôi không quen biết với bất cứ người nào. Tay thương gia đồ chơi kia đã bắt chuyện với một cô gái đẹp, họ đang bàn về sự nghiệp đồ chơi của anh ta. Ai cũng có cặp để tán gẫu. Có mấy người đánh mặt chược chơi ăn tiền, chỉ có một tay họa sĩ đứng trên cầu thang lầu cúi người nhìn mọi người mà cười, một bên dùng viết than đang nhanh tay phác họa. Anh ta đến kế bên tôi nói: “Buổi tiệc rất tuyệt, mọi người ai cũng như một bông hoa héo. Anh cảm thấy mấy diễn viên đó có đẹp không?”.

“Đẹp, đẹp lắm. Sao anh lại vẽ các cô ấy thành những bộ xương vậy?”, tôi chóng mặt, ôm đầu nói. Bức phác họa của anh ta toàn những bộ xương di động.

Anh ta nhìn tôi cười nhạo: “Phụ nữ dù có đẹp bao nhiêu đi chăng nữa, rốt cuộc cũng sẽ biến thành bông hoa tàn. Thế thì ngay từ đầu, tôi cho họ là những bông hoa héo tàn luôn đi”.

Tôi tức quá, không thềm để ý đến việc nói chuyện với anh ta nữa. Tôi tìm đến bắt chuyện với tay Dương trưởng ban kinh doanh, quản lý âm nhạc. Sắc mặt hắn có vẻ không vui. Nhìn thấy tôi, liền nói: “Anh có thấy Lâm Vi với thằng cha Đường mập có gì khang khác không?” Tay Dương vừa hít sâu vừa nói. “Hơi quá đáng nhỉ?”.

“Không thấy”, tôi cố ý chọc tức. Hắn nhìn tôi “Anh là thế nào với cô ấy? Bạn trai?”.

“Không, chúng tôi là hàng xóm. Ablum cô ấy tiến hành đến đâu rồi?”.

“Sắp được phát hành, Mẹ kiếp, tôi sang cả chục lần mới ra được đĩa hát này. Nhưng cô ấy mà cặp với thằng cha Đường mập kia thì tôi sẽ cáu đó”. Hắn giận dữ. Lẽ nào hắn thật lòng yêu Lâm Vi? Lâm Vi là một tiểu ranh mãnh, chuyên xoay xở giữa cánh đàn ông. Lâm Vi đâu nhỉ? Cô ấy chạy đi đâu vậy? Lưỡi tôi cứng đờ, e đã uống nhiều rồi, trong hoàn cảnh này, tôi không thể không uống rượu. Tôi cầm một cốc bia lớn đi tìm Lâm Vi. Tôi gõ cửa một căn phòng trên lầu, sau đó đẩy ra, thấy một đôi nam nữ trần truồng cuốn lấy nhau đang làm tình dữ dội. Tôi mắc cỡ buông tiếng “Xin lỗi” rồi đóng cửa bỏ đi. Đã có người rời biệt thự, buổi tiệc gần đến giờ chót, nhiều người vẫn còn ở lại đây. Trong nhà có nhiều phòng, có thể tìm một căn phòng tùy ý và nằm ngủ ngay trên sàn. Cuối cùng tôi cũng tìm được Lâm Vi.

Cô đang ngồi bên một chậu chuối kiểng trên lầu, mặt mày ủ dột, dăm chiêu. Không biết cô tìm ở đâu ra chiếc sơ mi bông carô dài qua đầu gối. Nhìn thấy tôi, mắt ươn ướt cô nói: “Em đang nhớ con mèo của em. Kiều Kha, con mèo ở nhà một mình nó sẽ chịu không nổi đâu, nó sợ cô đơn lắm!”.

Tôi an ủi: “Không sao đâu, Liễu Thanh Như sẽ chăm sóc nó mà”. Tôi ngồi bên cạnh, lấy hết dũng khí nắm lấy tay Lâm Vi, nhìn thẳng vào mặt cô nói: “Em hay đến những buổi tiệc như vậy à?”.

Cô cũng nhìn lại tôi, lát sau cô nói: “Kiều Kha, anh là một chàng trai hiền lành dễ thương. Thật đấy, em sợ rằng em hơi yêu anh rồi đấy. Thế giới rộng lớn biết bao, đáng kinh sợ thật”.

Cô thở than rồi vỗ vào tay tôi. “Anh là chàng trai tốt, anh không nên uống nhiều rượu như vậy”.

Tôi chợt thấy mình yêu thương cô. Trong nháy mắt, như có một dòng nước chảy qua tim, tôi cảm thấy xúc động quá. Tôi ôm lấy Lâm Vi, hôn nhẹ lên cái miệng xinh xắn của cô. Lâm Vi do dự một hồi rồi đáp lại nụ hôn của tôi. Nhưng tôi nghĩ mình đã uống say rồi. Lát sau, không biết bằng cách nào tôi vào được một căn phòng với Lâm Vi. Xung quanh phòng đều là kiếng. Trong bóng tối quay cuồng và cơn say chóng mặt, tôi ôm Lâm Vi ngủ. Bóng tối êm dịu bao quanh tôi, tôi còn nhớ lúc hôn mê hỗn loạn, tôi đã thả thả bên cái tai thoang thoang mùi trầm hương của Lâm Vi: “Dọn qua nhà anh ở đi, đừng lang thang phiêu bạt nữa”. Cơn say men rượu và thân thể ngọt ngào của cô nhanh chóng làm tôi sa vào trạng thái mềm nhũn ra. Tôi thấy mình dần dần thu nhỏ lại, nhỏ như một cái bào thai đang ngủ thật say trong lòng cô.

TÁM

Từ cái đêm trong căn biệt thự kỳ lạ đó, giống như một giấc mơ của thế kỷ XVIII đã qua, tôi và Lâm Vi càng trở nên thân thiết hơn. Tôi không ngờ việc giữa chúng tôi lại xảy ra như vậy. Sáng hôm sau, ánh nắng bắn lên mình tôi giống như mưa. Chúng tôi thức dậy, nhìn nhau mỉm cười. Lâm Vi hôm ấy phải đi đến bảy thành phố để tiến hành hoạt động truyền quảng cáo cho Album đầu tay của mình. Tôi được biết những hoạt động như vậy là do trước đó, phải có vô số cuộc Party, phỏng vấn chuyên đề về cá nhân của đài truyền hình, chế tác của MTV, nhạc hội lớn mới có được. Trước khi đi, Lâm Vi đem chìa khoá nhà giao cho tôi: “Kiều Kha, chăm giùm em con Road nhé! Nếu như anh không chê nó nghịch ngợm, thì hãy cho phép nó ở với anh. Nó giống em, sợ ở một mình, cô đơn lắm”. Em bịn rịn vỗ vai tôi: “Có lẽ em sẽ dọn qua ở cùng anh. Anh không quên những lời tối qua nói với em chứ?”.

Tôi nhè nhẹ hôn Lâm Vi một cái. “Thành công nhé!”.

Em lắc lư cái đầu, cười rồi lại muốn khóc. Lâm Vi xách túi du lịch lên: “Thôi, tạm biệt anh nhé”, rồi bước đi dưới ánh nắng nhấp nhô. Tôi

chăm chú vào bóng dáng dần biến mất của em, trên miệng còn giữ lại nụ hôn dịu mát của ánh nắng.

Trong mấy ngày kế tiếp, việc viết văn của tôi rất trôi chảy, tiến hành thuận lợi, dường như trong cuộc sống của tôi đã xuất hiện một chất xúc tác, không biết có phải Lâm Vi mang đến hay không. Mấy hôm đó, Liễu Thanh Như, cô gái thắt tóc bím xinh xinh đó đồng ý chấp nhận lời đề nghị của Dương Khấp dọn nhà đi. Dương Khấp tìm được cho cô ấy một căn phòng lớn tràn ngập ánh sáng tại một khu nhỏ rất đẹp ở Bắc Kinh làm phòng vẽ. Khi Dương Khấp nói chuyện với cô ấy, anh như trở thành một cậu bé thẹn thùng và chậm chạp, việc này chưa từng thấy có ở anh. Anh như một thằng ngốc. Hôm nọ, anh ta chạy qua nhà, cùng tôi lên kế hoạch sử dụng báo chí để môi giới giúp Liễu Thanh Như thành công. “Tóm lại, tốt nhất nên cho cô ấy triển lãm tranh tại hai nơi là xưởng mỹ thuật Trung Quốc và phòng tranh nghệ thuật quốc tế. Tôi quen với Giám đốc của phòng tranh nghệ thuật quốc tế, một giám định gia rất tinh mắt với mỹ thuật, muốn được anh ấy giúp đỡ. Đương nhiên, tác phẩm của Liễu Thanh Như trước hết phải có chút gì đã”. Tôi nói.

Tôi thấy mắt Dương Khấp sáng lên, anh nói lỏng cà vạt. “Thôi được rồi, cần bao nhiêu tiền?”.

Tôi nói ra số tiền. “OK. Tiến hành liền, ngày mai bắt đầu được không?”, Dương Khấp nói xong, bước đến trước cửa sổ, nhìn ra tòa cao ốc đang xây dở đối diện bên kia. “Cậu nhìn xem, lại có một ngọn núi pha lê được dựng lên, sau này tớ sẽ bị trượt té xuống, thịt nát xương tan”.

Tôi đến phía trước anh. “Nói thật tớ nghe, Dương Khấp, có thật cậu không mang theo bất cứ mục tiêu danh lợi nào mà yêu cô ấy thật lòng chứ?”.

Anh ta quay mặt lại nhìn tôi nghiêm chỉnh nói: “Ừ. Trước đây tớ chưa bao giờ thật lòng yêu một người phụ nữ nào. Tớ không yêu Lois, tớ chỉ mê say xác thân cô ấy. Nhưng Liễu Thanh Như khiến tớ nhận ra bản chất của tình yêu, nó không cần báo đáp”.

Ngừng một lúc, tôi thở than: “Tớ có thể... có lẽ cũng đã yêu cô ca sĩ Lâm Vi. Cậu không ngạc nhiên chứ?”.

Anh ta ngạc nhiên nhìn tôi, muốn nói cái gì nhưng lại không nói ra. “Tớ nghe nói cô ấy sắp nổi rồi, có lẽ hai tụi mình đều bị điên. Lo cho cậu quá”.

Tôi nghĩ có lẽ Dương Khấp điên thật rồi. Chúng tôi mời ông Liêu, Tổng giám đốc của phòng tranh nghệ thuật quốc tế ăn một chầu tại khách sạn nhà hàng hải sản Minh Châu. Chầu đãi đó hết hơn 6.000 tệ của Dương Khấp. Dương Khấp còn đầu tư cho Liễu Thanh Như ăn diện đẹp lên. Phong cách ăn mặc của cô ấy lộ vẻ hoạt bát, trang nhã và rất quyến rũ. Ông Liêu đã ngoài 40 tuổi và là một họa sĩ nổi tiếng. Ông kinh doanh phòng tranh khá thành công, thậm chí từ phòng tranh của ông, nhiều họa sĩ của Trung Quốc đại lục đã có những bước tiến quan trọng vào khu vực và Quốc tế. Sau khi ngắm tranh của Liễu Thanh Như, ông Liêu trầm ngâm hồi lâu, rồi nói với Dương Khấp: “Cô ấy thật có tài năng. Tôi nghĩ chúng ta đã xong vụ giao dịch này. Anh kêu cô ấy chọn tác phẩm và khuôn tranh làm mẫu chuẩn đi”.

Không ngoài dự liệu của tôi. Trong thời gian 15 ngày triển lãm, những bức họa của Liễu Thanh Như tạo được thành công lớn trên thương trường. Nhiều người nước ngoài và một số chủ doanh nghiệp mua hết 18 bức tranh của cô bằng đô la, tổng thu nhập có hơn mấy chục ngàn đô. Tuy nhiên, mặc dù dưới sự nỗ lực tổ chức của tôi, giới báo chí Bắc Kinh cũng chưa tạo được thanh thế lớn nào cho Liễu Thanh Như. Một tờ báo thậm chí còn cho đăng một bài bình luận chê bai tranh của cô là “một đồng không đáng”. Nhưng Liễu Thanh Như rất vui vẻ. Khuôn mặt tròn của cô luôn nở nụ cười rất tươi. Cô nhìn Dương Khấp xúc động. Còn Dương Khấp thì lại cười hể hể giống như chàng ngốc. Buổi triển lãm tranh kết thúc, chúng tôi cùng nhau đến nhà hàng Sangalia. Dương Khấp đãi một bữa cá chiên kiểu Pháp và cơm chiên nước cốt dừa kiểu Malaysia. Tôi thấy có sự thay đổi của họa sĩ lang thang Liễu Thanh Như, một cô gái vùng ngoại ô xuất thân từ khu nhà cũ kỹ, rách nát. Sự biến đổi này cũng tương tự như một cô gái nông thôn sau khi có chỗ đứng trong thành phố. Dương Khấp là người trong cuộc, nhưng anh không hề phát

hiện. Liễu Thanh Như đã có số tiền mấy chục ngàn đô, không hiểu bước tiếp theo cô sẽ biến đổi thành cái gì đây? Dương Khấp đeo cho cô một chiếc nhẫn hạt kim cương có giá trị. Coi như ngày hôm đó họ đính hôn với nhau. Liễu Thanh Như tỏ ra e thẹn khi đeo trên ngón tay chiếc nhẫn kim cương lấp lánh ánh sáng. Đàng xa vang lên tiếng nhạc của dương cầm trong đại sảnh. Dương Khấp hạnh phúc đến nỗi giống như một ngư ông được cá mùa nước lũ, miệng anh cười toe toét.

Những ngày Lâm Vi đi vắng, tôi thường lấy chìa khóa mở phòng cô ra, hương thơm thoang thoảng cô hay dùng bay vào mũi, dường như lúc này cô có trong phòng vậy.

Một sáng đang bước đi trên đường phố, tôi bỗng nghe tiếng máy hát nhạc của Lâm Vi trong một tiệm tạp hóa. Tôi bước vào tiệm sách có bán băng đĩa. Những tờ bướm quảng cáo xuất bản Album của Lâm Vi dán đầy khắp nơi. Phim truyền hình do cô đóng vai chính cũng đã được ra mắt. Xem ra, cuối cùng cô cũng thực hiện được ước mơ của mình rồi. Nhưng đối mặt với vũ trụ này, trong đó có cả trái đất, thì khắp nơi đều là sấm sét mưa gió, chiến tranh, ô nhiễm và chết chóc. Sự thành công của cô có thể mang đến cho thế giới này lợi ích gì? Tôi lại nghĩ tới những ước mơ ngắn ngủi và giới hạn của con người mà cảm thấy đau lòng. Tờ bướm quảng cáo hình cô thật buồn, song vẫn quyến rũ và xinh đẹp.

Đêm nọ, tôi ngồi viết đến mệt trong nhà Lâm Vi, sẵn chỗ, tôi ngã lưng lên giường cô một lát. Tôi sờ phải một vật cứng trong gối nằm, dỡ ra xem thì đó là một quyển sổ ghi chép. Tôi lật ra, thấy trong ấy ghi toàn những địa điểm, thời gian, và một danh sách người dài lê thê. Những người trong danh sách đó tôi từng nghe qua, một số người là nghệ sĩ có tiếng tăm. Xem ra Lâm Vi đã phải lăn lộn trong giới nghệ sĩ đó lâu rồi. Nhưng sao cô ấy lại ghi rõ ràng chi tiết thời gian và địa điểm để làm gì? Chỉ đơn giản là ghi những lần hội ngộ này sao? Chợt nhớ rằng mình không nên tò mò vào chuyện sổ tay riêng tư của cô. Đêm đó tôi viết rất khuya, và cũng rất mệt mỏi, bèn nằm lên giường của cô và ngủ thiếp đi.

Không biết tôi tỉnh giấc là mấy giờ, chỉ cảm thấy có vật gì ấm áp đặt lên ngực, tôi tưởng là đó là con mèo trắng Road, nhưng nhận ra không phải. “Ồngốc, em đây”, đó là hơi thở êm ấm của Lâm Vi. Cô giống như

bóng đêm quay về khe khẽ không một tiếng động. Tôi mừng rỡ nói: “Anh thấy khắp Bắc Kinh đều có băng đĩa nhạc dân ca thành phố của em. Em thành công rồi đấy”.

Dưới ánh đèn, trông cô thật quyến rũ. “Vâng, ước mơ em đã thành công rồi, vậy muốn em đến ở chung với anh không?”.

“Muốn, chỉ cần em còn cảm thấy mến anh”. Nói xong, chúng tôi ôm nhau vào lòng, và lập tức bị cuốn hút bởi thú vui tình dục.

Sáng hôm sau tôi thức dậy rất muộn. Đầu đau như búa bổ. Tôi phát hiện Lâm Vi thức dậy rất sớm. Cô ôm con mèo ngồi trước bàn giấy đang xem cái gì đó. Tôi bước xuống giường, đến bên cạnh. “Đang xem tiểu thuyết của anh à?”.

“Vâng, em đã xem được hơn một nửa rồi”.

“Cảm thấy thế nào?”.

“Không thấy gì cả. Em thấy tiểu thuyết phải có cốt truyện và nhân vật thực tế mới hay chứ. Truyện anh viết quá hư cấu, lẽ nào đây là trường phái hiện đại? Em không thấy ưa tí nào. Em thích những tiểu thuyết mà một khi đã đọc là không thể bỏ xuống được, nhưng anh viết những gì, này giờ em phải cố đọc”. Cô ngẩng đầu lên nói.

Lúc này tôi chỉ muốn đập cho cô ta một cái. Tôi cố dần lại, kêu cô dừng lại đừng đọc tiếp tác phẩm của tôi nữa. Tôi xiết chặt nắm tay.

“Anh muốn đánh em sao?”, cô cảnh giác nói. “Thôi được rồi, đi rửa mặt đi. Và anh viết lách sẽ chẳng phát tài giống ông Vương Thuyết đâu. Người như ông Vương Thuyết chỉ có một thôi. Anh hãy bỏ ý nguyện đó đi”. Cô chẳng màng đến bộ mặt như xác chết của tôi, ru hờ ẵm con mèo Road đi dọn dẹp giường ngủ. Tôi đứng đó không động đậy. Bỗng cô hỏi tôi.

“Kiều Kha, có chuyện này anh đừng giấu em. Anh có xem cuốn sổ tay dưới gối nằm của em không?”.

“Anh có lật sơ sơ”, tôi nói.

“Sao, tại sao anh lại làm như thế được?”. Tiếng cô nghe có vẻ thất kinh xem lẫn bực bội, giận dữ. “Anh, mời anh đi khỏi nhà tôi ngay lập tức”.

Tôi quay lại “Sao. Nói lại xem nào, Chị Hai!”.

Hình như cô giận thật. Cô gào thét khiến con Road sợ đến nỗi phải nhảy ra khỏi lòng cô.

“Mời anh rút xéo khỏi mắt tôi ngay lập tức!”.

“Rõ rồi”, tôi vỗ nhẹ vai cô. “Cho xin lại cái quần dài đã nào”. Tôi lấy lại quần dài và áo thun rồi đi thẳng ra ngoài. Lâm Vi đóng cửa thật mạnh sau lưng tôi. Tim tôi đau như cắt. Giấc mơ ban ngày của tôi đã đến lúc kết thúc. Tôi không hiểu sao cô ta lại giận dữ như vậy? Tôi nghĩ chuyện giữa chúng tôi thế là đã tan. Cô nhạo báng cuốn tiểu thuyết tôi viết, còn tôi thì lật xem sổ tay của cô. Thế giới này thật công bằng. Tôi cầm cái quần ngắn ngơ hồi lâu, chợt phát hiện có người khác nhìn trộm từ một lỗ nhòm, liền nhanh chóng chạy vào nhà.

CHÍN

Từ hôm ấy đến nay, tôi chưa gặp lại Lâm Vi. Có khi xuống cầu thang ngang qua nhà cô, tôi thấy vẫn có túi rác để ở đó. Lại mấy ngày nữa chả thấy động tĩnh gì. Hôm nọ, đến tòa soạn làm việc, tôi có đọc từ một tờ báo tin ông bầu sô âm nhạc họ Dương kiện Lâm Vi vì cô ta tự nhiên kết thúc hợp đồng trước thời hạn với anh ta. Ông bầu sô họ Dương phát biểu trên báo rằng: “Hợp đồng có hiệu lực pháp luật, sau khi được tôi lãng xê và đưa ra giới thiệu, bỗng nhiên cô ta lại đơn phương kết thúc hợp đồng. Cô ta nhất định sẽ bị pháp luật xử lý.” Tôi nhận ra sự độc ác trong lời nói đó. Đêm hôm ấy về nhà, tôi gõ cửa nhà Lâm Vi rất lâu nhưng không có người trả lời. Tôi gặp được chủ nhà. Bà ấy cho biết: “Cô ta đã đi rồi, mang cả con mèo đi cùng. Cô ta nói cô ta dọn đến ở khách sạn Vương Phủ. E rằng anh không gặp được cô ta nữa”. Bà ta có vẻ như vui mừng trước tai họa của người khác.

Bỗng dưng Lois gọi điện kêu tôi đến thẩm mỹ viện của cô ấy. Bước vào, nhìn Lois dáng vẻ hơi tiều tụy, ủ rũ và buồn rầu. Tôi chưa từng chăm sóc làm đẹp bao giờ, cũng chẳng quan tâm đến các thẩm mỹ viện mọc lên như nấm. Vừa thấy tôi bước vào, Lois liền tắt điều thuốc trên tay. “Kiều Kha, tôi sẽ giúp anh làm đẹp nha, trợn suất chăm sóc da”.

“Đàn ông cũng có thể làm sao?”, tôi khiêm tốn nói.

“Ha ha, bây giờ đàn ông đều đi làm đẹp cả, còn nhiều hơn phụ nữ nữa kia. Anh vào phòng đi”. Thân hình Lois luôn rất tuyệt. Cô dẫn tôi vào phòng săn sóc da dán đầy kiếng, bảo tôi nằm xuống. Sau đó cô bắt đầu massage đầu cho tôi. “Hãy thư giãn, thoải mái thôi”, cô nói.

“À, cô tìm tôi có việc gì không? Chuyện của Dương Khấp chẳng?”.

“Nửa tháng nay tôi không gặp được anh ấy. Tôi đoán anh ấy có việc quan trọng phải làm đúng không?”, cô nghiêm trang nói.

Tôi lặng im hồi lâu rồi nói: “Anh ấy có thể sẽ không đến đây tìm cô nữa đâu”. Tôi nghĩ mình phải nói sự thật cho cô biết.

“Vậy sao?”, cô nói với giọng rất bình tĩnh, đôi mắt to lớn nồng nàn, dịu dàng và trầm tĩnh vốn có ở các thiếu phụ.”Tại sao vậy?”.

“Anh ấy đã yêu một cô họa sĩ lang thang rồi. Chính vì chuyện này, bây giờ anh ấy có thể đang ở chung với cô họa sĩ tên là Liễu Thanh Như tại khách sạn Á Châu, Tôi nghĩ anh ấy thật khéo vụng trộm”. Tôi nói hơi tàn nhẫn.

Bàn tay đang xoa bóp chợt dừng lại. Tôi ngồi dậy: “Cô sao vậy Lois, chuyện này làm cô giật mình chẳng? Thời buổi bây giờ, ý tôi muốn nói là chuyện gì cũng đều trở thành trò đùa...”.

Môi cô hơi tái đi nhưng vẫn giữ được bình tĩnh. Cô rút ra điều thuốc rồi châm lửa hút, đường nhăn trên trán cô tạo thành chữ “Đột”. “Em lại còn muốn ly hôn chồng xong sẽ lấy anh ấy. Hôm qua em và chồng em đã bàn rồi, chồng em đồng ý ly hôn với em”. Cô nhìn tôi, vẫn tươi cười.

“Không sao đâu, nhưng thành thật xin lỗi, e rằng tôi không thể tiếp tục massage cho anh được nữa. Tôi hơi bị chóng mặt”.

“Không cần khách khí. Tôi cũng khó xử như cô”. Tôi nhớ lại cảnh tượng cầm chiếc quần chạy lông nhông trong hành lang trên lầu của mình. “Đều là người đồng cảnh ngộ cả.” Sau đó, tôi thao thao bất tuyệt nói về thời cuộc và thành phố này, thành phố này đã làm trôi biết bao mơ ước và dự vọng của hàng vạn con người. “Nhưng suy cho cùng, đây là quy luật trò chơi tình cảm của thành phố. Tất cả chúng ta đều phải thuận theo nó”.

Lois ngẩn ra hồi lâu rồi đứng dậy, nhưng cô chợt nổi điên cầm chiếc ghế ném vào tấm kiếng trên tường. Tôi ngó người ra, ngó nhìn cô rồi lại nhìn vào những mảnh kiếng vỡ có hình dáng xinh đẹp của cô. Lois khoái chí quăng chiếc ghế lên, ném vỡ hết tất cả số kiếng trong phòng. Làm xong cô vỗ vỗ tay, dáng vẻ ảm đạm. “Thôi Kiều Kha, vậy là em không còn hứng thú mở Thẩm Mỹ Viện nữa. Anh đi đi”.

Thẩm thoát lại một tuần nữa trôi qua từ sau hôm gặp Lois, tôi nhận được tin nhắn của Dương Khấp, liền vội vàng chạy đến Thôn Á Vận gặp anh. Xuống taxi, tôi đưa tay che ánh nắng chói chang của mùa thu. Có vật gì thổi lấp lấy mặt, tôi lấy tay gỡ xuống, thì ra là chiếc lá thu, chiếc lá thu đầu mùa. Dương Khấp đứng đằng xa vẫy gọi tôi trên bậc thềm của căn hộ cao ốc Hội Nguyên. Anh đeo kiếng râm, mặc bộ vest màu tro xám rất lịch sự. Tôi bước đến chỗ anh.

“Đi chơi bowling nhé! Đến Câu lạc bộ Khang Lạc, tớ có chuyện muốn nói với cậu.” Khuôn mặt anh lảng bóng, nước hoa hơi nồng, càng ngày anh càng giống giai cấp tư sản, hai năm gần đây anh thay đổi khá nhiều. Tôi nghĩ có lẽ mình cũng như vậy.

“Mùa thu đến rồi!”, tôi nói. “Chúng mình nên chú ý chăm sóc bản thân tốt hơn”.

“Vâng, mẹ kiếp, mùa thu lại đến rồi”. Anh nói. “Chú ý đừng cảm lạnh”.

Chúng tôi đi vào Câu lạc bộ Khang Lạc, mua vé vào rồi rẽ qua hồ nước, đi thẳng xuống phòng trò chơi trong tiếng nhạc. Đối đôi giày trên sân bowling, chúng tôi bắt đầu chơi. Tôi rất thích chơi bowling, khoái nhất là bóng 12 pound. Cảm giác ném bóng trúng mục tiêu thật là sướng khoái. Hai người chúng tôi chơi một đường banh. Tôi phát hiện sắc mặt Dương Khấp có vẻ là lạ, lại hơi nghiêm túc. Động tác đánh banh của anh rất mạnh, dường như tất cả hận thù đều trút hết lên trái bóng nhưng không chính xác. Tôi đoán chắc anh đang có chuyện gì đây. Lois không thêm quan tâm tới anh nữa. Chồng Lois thể rằng sẽ giết chết Dương Khấp. Tôi từng xem qua ảnh chồng Lois, anh ta người Đông bắc, là một thương nhân buôn bán hàng sợi vải. Chẳng lẽ Dương Khấp sợ chết khiếp sao? Khi dụ dỗ Lois, sao anh lại không nghĩ đến điều đó trước?

Tôi cảm thấy như vậy là đáng đời anh ta lắm, nhưng dù sao anh cũng đã cứu vớt được một phụ nữ. Anh không phải nói là đã yêu Liễu Thanh Như đến phát điên đó sao? Chúng tôi đánh hai ván, tổng cộng Dương Khấp chỉ ghi được 140 điểm, còn tôi chơi được hơn 300 điểm. Dương Khấp mỉm cười. “Hôm nay cậu đánh siêu lắm”.

Chúng tôi đến tiệm thức ăn nhanh, lúc ăn cơm Dương Khấp mới mở miệng nói: “Má nó, Liễu Thanh Như nhanh như chớp đã làm đám cưới với thằng Liêu giám đốc phòng tranh nghệ thuật Quốc Tế rồi. Cô ấy bỏ rơi tớ”, Mặt Dương Khấp đỏ đỏ.

Tôi buông đùa xuống nhìn anh. Anh ta rất bình tĩnh, chỉ thoáng bất an nhìn tôi một cái. “Rất may tổn hại không nhiều. Rốt cuộc tớ cũng đã ngủ được với cô ấy. Cậu nói cho tớ nghe bọn đàn bà, má nó, là làm sao?”. Anh kiểm chế không được, gào lên.

Tôi nhớ đến Lois bị anh bỏ rơi, bèn đập bàn găm vào mặt anh ta: “Mẹ kiếp, cậu hãy nói chính bản thân cậu làm sao thì có?”.

Anh tái mặt một hồi rồi cười gượng. “Có lẽ đều do tớ cả. Tớ là thằng khốn, nhưng đàn bà thực dụng lắm. Liễu Thanh Như thay những bím tóc thành tóc uốn, nhuộm vàng giả phụ nữ ngoại quốc. Cô ta thay đổi nhiều. Cô ta bỏ tớ như bỏ một túi rác, chỉ vì lão Liêu có thể cho cô ta đi

Âu Châu ở mấy năm. Má nó!", anh lại ủ rũ ngồi ăn cơm. "Nhưng tớ cảm thấy ghê tởm. Chiếc nhẫn kim cương của tớ, trời ạ, việc đính hôn".

"Cậu nên ghê tởm bản thân mình trước đi". Tôi giận dữ nói: "Việc này là cậu tự trút lấy. Cậu đã thể là tìm được cảm giác yêu đương cơ mà?", tôi cười đều thật sảng khoái.

"Cảm giác đó là thật đấy", anh đau khổ nói. "Nhưng đó là trò chơi dục vọng thì đúng hơn. Còn cậu thì sao? À, cậu giống như thằng khờ yêu cô ca sĩ đó, cái con mèo dơ bẩn lang thang trên đường đó sao".

Tôi cũng buồn ủ rũ. "Cô ấy đã dọn đến khách sạn Vương Phủ rồi".

"Và tớ còn biết cô ấy phải cắt khỏi Bắc Kinh". Dương Khấp lại vui mừng. "Cô ta thua kiện bầu sô Dương rồi, sống không nổi trong giới giải trí Bắc Kinh nữa. Không ai chịu hợp tác với cô ấy. Cô ấy sắp bị đuổi khỏi Bắc Kinh rồi. Vả lại cô ấy cũng thích lang thang trên đường mà. Chuyện này chính miệng ông bầu sô Dương nói với tớ đó. Thành phố này làm cho cô ấy thành danh, tương tự, nó cũng có thể tống cổ cô ấy đi, cắt xa nữa." Anh nghiêm chỉnh nói. "Còn chuyện này nữa tớ cần phải nói cho cậu biết, cuốn sổ cậu xem qua đó chính là cuốn sổ cô ấy ghi lại những cuộc truy hoan của cô ấy. Chỉ có hai người biết đến nó là cậu và ông bầu sô họ Dương kia".

"Tớ muốn chơi tiếp 2 ván bowling nữa". Tôi bỗng cảm thấy có một áp lực cần trút bỏ. "Tôi cần chơi 2 ván bowling".

MƯỜI

Đó là một ngày mưa như trút nước, thành phố kín mít như bị một bức màn giăng. Tôi đứng ngoài ban công lặng lẽ ngắm nhìn cảnh mưa rơi đàng xa. Trời vào thu, tiếng xào xạc lấp đầy hồn tôi. Cuốn tiểu thuyết tôi viết đã hoàn tất. Tôi đã đem nó đến cho người đặt tiền cọc trước ở cửa hàng sách lớn nhất Tây Bắc. Ông ta xem hết cuốn tiểu thuyết của tôi viết gần nửa năm nay, phút chót ông nói: "Phải thêm vào chút nội dung có tính thương mại. Bộ bản thảo này tôi muốn lấy, nhưng anh phải thêm vào 10 ngàn chữ nữa, những chữ có liên quan đến yêu đương tình dục là

được rồi. Tôi đặt cọc tiếp 3.000 tệ nữa, có được không?”. Đôi mắt lồi với cái mặt vành vành như cái mâm của người Tây Bắc ấy ở lão ta thật không tương xứng. Tôi muốn đâm vào mặt lão, tôi nói: “Mẹ kiếp, thôi được rồi” với một vẻ mặt kiên nhẫn. Mẹ kiếp. Đã là thời đại thích theo đuổi và thỏa mãn dục vọng, tôi sẽ viết thêm một chút, miêu tả sự thỏa mãn dục vọng của lũ chó má đó.

Tôi đứng trên sân thượng nhìn mưa tuôn xối xả xuống thành phố. Bỗng máy BP của tôi reo vang. Số điện thoại này tôi chưa hề thấy qua. Tôi xuống tầng trệt gọi điện thoại. “Alô, ai đang gọi tôi vậy?”.

“Là em, Lâm Vi - con mèo lang thang trên đường đây. Em sắp rời khỏi thành phố này rồi, đến tiễn em chứ? Sắp rời xa, em mới hay chỉ có một người bạn là anh thôi”.

“Đang ở đâu vậy?”, tim tôi đập loạn xạ.

“Khách sạn Vương Phủ”, cô cho số phòng mình.

“Anh đến liền”. Tôi nói rồi nhanh chóng cúp điện thoại xuống.

Tôi đón chiếc taxi chạy một mạch hướng Đông Đơn. Bác tài đề cập đến vấn đề giá xăng tăng vọt nhưng chẳng lọt tiếng nào vào tai tôi. Tôi đang nghĩ Lâm Vi cuối cùng cũng phải rời khỏi nơi này, nhưng cô ấy sẽ đi đâu đây?

Xe chạy vào đường Đông Đơn, rồi quẹo vào một con đường nhỏ hẹp, dừng lại cửa khách sạn Vương Phủ. Đây là một khách sạn 3 sao kiến trúc theo phong cách cổ điển. Tôi vội vàng bước vào đại sảnh, chạy thẳng vào thang máy, đi lên đến lầu 6, gõ cửa phòng.

“Mời vào”, Lâm Vi mở cửa, trong phòng rất lộn xộn, xung quanh đều là băng từ, đĩa hát, máy CD, cặp da mở ra, áo quần lộn xộn trên giường. Lâm Vi với vẻ mặt u sầu, cô đã đổi kiểu tóc, cắt rất ngắn giống như một cái hồ lô đội trên đầu.

“Sao thế? Thua kiện rồi thì không muốn ở lại thành phố sao?”, tôi hỏi. Lâm Vi mặc một chiếc quần trắng, ống quần tua rua tơi tả.

Sắc mặt ử rũ, cô cười gượng: “Không còn cách nào ở lại đây nữa. Gã họ Dương đó làm tổn hại danh tiếng của em. Đây là thế giới của đàn ông chẳng? Em phải đi Hồng Kông ngay, tới đài truyền hình vệ tinh Trung Hoa giúp việc cho họ. Em có thể làm người dẫn chương trình mà!” Cô nói. Sau đó lại la rầy con mèo trắng Road làm phiền.

“Chả ai thật lòng với em cả. Đương nhiên, trừ anh ra. Chúng mình là bạn thân, đúng không anh? Anh sẽ không trách hận em chứ? Lần đó em la anh, cảnh anh lấy quần áo rồi ra khỏi nhà khiến em thật hổ thẹn.

Tôi gượng cười. “Không đâu, anh lật coi sổ ghi riêng của em. Nhưng thật ra anh chưa xem được cái gì hết”.

“VẬY thì được rồi”. Cô thở dài. “Em phải thu dọn đồ đạc, giúp em nha”.

Thế là tôi vắn lưng, giúp cô thu dọn đồ đạc. Tôi nhặt được một tấm hình trong cặp da, trên hình chụp cô đứng trước một căn nhà cũ cười, trông thật dễ thương. Tôi biết đó là lúc cô mới đến Bắc Kinh, căn phòng cũ gần Học viện âm nhạc Trung Quốc. Lâm Vi cuối cùng cũng thu dọn xong. “Em sẽ nhớ thành phố này, nó còn có anh, Kiều Kha. Anh thật ga lăng và dễ thương”. Cô nói: “Hãy luôn là một chàng trai dễ thương nhé, hình như anh với thế giới này hoàn toàn xa lạ, không ăn nhập, điều đó giống như “sự nổi giận của thanh niên” Anh Quốc”.

“Anh không giống em, em đã lún vào quá sâu”. Tôi uất ức nói.

“Bộ tiểu thuyết đó viết xong chưa?”, cô nhét chiếc váy đầm vào vali da.

“Viết xong rồi, nhưng nhà xuất bản sách nói phải thêm vào một vắn chữ miêu tả về tình dục. Họ nói là vì tính thương mại. Thời buổi bây giờ cần cái ấy”.

“VẬY anh có viết thêm vào đó không?”.

“Có, anh đã nhận thêm tiền của người ta rồi”.

“Có một vấn đề em không hiểu, có phải là tác giả nhận tiền rồi thì họ biểu viết gì là viết cái ấy?”.

“Không hoàn toàn như vậy đâu”, tôi trầm ngâm do dự. “Nhưng đa số đã như vậy. Em không nghe chuyện Trương Nghệ Mưu bỏ tiền thuê 5 tác giả cùng một lúc viết ra cuốn tiểu thuyết dài “Vô Tắc Thiên” đó sao?”.

“Không, chưa nghe. Em đâu có để ý tới những chuyện như vậy”.

“Trong thời buổi mà kẻ nhiều tiền có giá trị như vậy, làm việc gì cũng đều phải có nó bổ sung. Làm tác giả cũng vậy. Giờ đi được chưa?”, tôi nhắc nhở cô.

“Vâng, đi được rồi. Em muốn nhìn lại thành phố này lần nữa”. Cô chạy ra cửa sổ, nhìn ra ngoài. Trong cơn mưa xối xả, cô còn có thể thấy được gì đây? Tôi nghĩ. Lâm Vi đứng khoảng 5 phút. Không khí trong phòng hình như đóng băng, một không khí thương đau và xót xa. Bất chợt tôi cảm thấy rất khó chịu.

“Thôi được rồi, đi nào”, Lâm Vi quay lưng lại, nước mắt rưng rưng. Tôi xách chiếc vali da, cô đeo chiếc túi lớn, chúng tôi xuống lầu. Con mèo Road từng bước nhảy theo chúng tôi.

Chúng tôi đến trước cổng khách sạn Vương Phủ. “Ừ, còn Road, em không tiện mang nó theo, Kiều Kha, anh muốn nuôi nó chứ?”, cô gọi Road đến, bế nó lên và đưa cho tôi, vẻ xót xa. “Em nhặt nó ở gần một giỏ rác. Lúc đó, nó cũng lang thang khắp nơi”.

“Thôi được rồi”, cuối cùng tôi cũng nói. Mưa to như trút. Lâm Vi đặt con Road trước ngực tôi, tức thì Road lộ ánh mắt hung dữ. Xe taxi đã đến, Lâm Vi sửa lại đầu tóc.

“Em đi đây”, cô đau khổ rồi lại vui mừng. “Thôi đi nhe”, cô hôn nhanh tôi một cái. Tôi đứng như tượng tại đó rồi xếp gọn hành lý lên xe, cô bước vào xe. Tôi nhìn thấy cô trong xe cứ không ngừng vẫy tay, mãi cho đến khi nước mưa đầy xa chúng tôi ra, không nhìn thấy nhau nữa.

Tôi ôm con Road đứng đó, được một lát con Road bỗng nổi cơn điên. Nó giận dữ cắn tôi, cào xước một đường máu trên tay tôi rồi nó nhảy xuống, xông ra nước mưa, kêu gào thảm thiết và chạy mất. Thế là nó lại trở thành một con mèo lang thang trên đường lần nữa, tôi nghĩ.

Một ngày đẹp trời, tôi và Dương Khấp ngồi xe đi đến Thông Huyện coi đất. Anh ta mua một miếng đất và tính xây nhà riêng ở đó. Ngồi trong xe khá lâu mà chúng tôi vẫn không nói với nhau chuyện gì. Chúng tôi dường như đều trở nên trầm lặng và từ tốn. Sau cùng tôi nói. “Cô ấy đi rồi”.

“Ai đi rồi?”, mắt anh ta nhìn vào đường cầu vượt trước mặt, hỏi tôi.

“Lâm Vi, một tuần trước cô ấy đã đi rồi, đi đến đài truyền hình vệ tinh Trung Hoa của Hồng Kông, làm phát ngôn viên”.

“Dù sao cũng không làm được gì. Đi xa lại càng tốt. Cậu đã từng muốn sống chung với cô ta sao?”, anh làm ra vẻ buồn cười.

“Hôm nọ tớ lật xem sổ ghi chép của cô ấy, trong cuốn sổ ghi chép kỳ lạ đó viết vào rất nhiều thời gian, địa điểm với tên người. Vì chuyện đó mà cô ấy liền đuổi tớ ra khỏi nhà. Tớ thì không còn cách nào gần cô ấy nữa”.

“Ha, ha”, Anh nhìn tôi với ánh mắt kỳ lạ, “có chuyện này tớ cần nói cho cậu biết, đó toàn là... toàn là tên của những người đã từng quan hệ tình dục với cô ấy. Có một ông đạo diễn nổi tiếng ngủ với cô ấy cũng từng phát hiện ra cuốn sổ tay đó. Đạo diễn đó là một gã trắng gió nổi tiếng, cũng ngạc nhiên và kinh tởm, ông ta đặt cho cô ấy biệt hiệu “Bé gái dơ bẩn”. Tớ dám cá với cậu, trong cuốn sổ ghi chép đó có cả tên cậu đấy”. Anh ta cười nhạo tôi. “Biệt hiệu “Bé gái dơ bẩn” nghe hay lắm”.

Tôi làm thinh. Xem ra đó là sự thật. Tôi lặng người hồi lâu rồi nói: “Cậu đã biết về chuyện này... chuyện cuốn sổ tay đó?”.

“Cả giới giải trí ai cũng biết. Cho nên cô ấy không thể ở lại đây”.

Tôi bỗng nhớ đến Liễu Thanh Như. “Vậy Liễu Thanh Như thì sao?”.

Gương mặt Dương Khấp bỗng tươi tỉnh đặc ý. “Con kỹ nữ đó à? Nó bỏ lão Liêu rồi. Cậu đoán xem nó lại lấy ai nữa? Nó lấy tiếp một thi sĩ cách tân ở New York, đồng thời cũng là một họa sĩ. Cô ta thật ghê sợ. Mẹ nó, thật kinh tởm”.

“Dễ sợ quá”, tôi than thở. Tôi nhớ đến ngọn lửa bốc cháy trong mắt cô ấy.

Xe chạy nhanh vào đường cầu vượt Quốc Nghĩa theo hướng Thông Huyện. Hai bên đường, những cao ốc thành phố như chạy ngược về phía sau. Chúng tôi lại im lặng. Khi xe chạy đến Bát Vương Văn, tôi như cảm thấy có một chiếc ô tô Honda màu xanh bám theo chúng tôi. Từ sau kiếng chiếu hậu, tôi nhìn thấy gã chạy xe đeo kiếng đen. Lát sau tôi nói: “Dương Khấp, có người theo dõi tụi mình”.

“VẬY HẢ?”, anh có vẻ không tin, quay đầu lại xem. “Chiếc Honda màu xanh kia có phải không?”. “Ừ đúng đó. Hồi này cậu có qua lại với bọn giang hồ không?”. Tôi lo lắng hỏi vì biết hồi này anh ta nợ khá nhiều tiền.

“Không đâu, tớ không bao giờ qua lại với bọn lưu manh côn đồ cả”. Chiếc xe đó cứ bám sát chúng tôi. Chúng tôi chạy nhanh cỡ nào, nó cũng chạy nhanh cỡ đó, như bóng rượt đuổi theo hình. “Mẹ kiếp, nó theo chúng mình thiệt”. Dương Khấp bẻ vô lăng, xe phóng nhanh, rẽ qua một con đường nhựa của thôn Nga Cầu. Chiếc Honda đó vẫn bám sát theo sau.

“À, tớ hiểu rồi, đó là chồng của Lois, một tay buôn sọt dệt. Anh ta muốn giết cậu đấy”. Tôi nói với Dương Khấp. Xe chúng tôi chạy đến bên bờ sông Thông Huệ, ở đây toàn là nông thôn, trang trại không có đường chạy. Động cơ chiếc Landcruiser của Dương Khấp chịu không nổi phát ra tiếng rú lớn. Xe quẹo sang hướng Đông, chạy bạt mạng bám theo bờ sông Thông Huệ đi về phía đông mà thoát. Xe như lăn trên đá làm tôi chầy chồm chồm, nghiêng ngả. Chiếc Honda vẫn bám theo. Động cơ xe Dương Khấp gầm lên rồi tắt ngấm. Thôi thế là hết. Tôi nghĩ.

Chúng tôi vội xuống xe. Chiếc Honda phóng thẳng đến trong gió bụi. Tôi kéo tay Dương Khấp, chạy bạt mạng thẳng xuống mấy thôn làng đằng xa. Tôi và Dương Khấp lẫn vào một chuồng heo, mấy con heo trắng kêu ực ực. Chiếc Honda dừng lại sau chiếc Landcruiser, một gã đàn ông bước xuống tay cầm súng săn. Hắn đập bể kiếng chiếu hậu bên trái xe Dương Khấp, rồi nhắm vào bánh xe bắn một phát. Chúng tôi nghe thấy cả tiếng hơi bánh xe xì ra. Gã đó nhìn theo hướng chúng tôi một hồi, không phát hiện thấy gì mới leo lên xe, rồi trong gió bụi, lại men theo bờ sông mà bỏ đi.

Tôi và Dương Khấp hồn vía đều bay lên mây. Tôi nói: “Đây là cái giá phải trả cho việc dụ dỗ Lois. Xém chút nữa cậu chết rồi”.

Dương Khấp đau thương cúi mặt. “Tớ nói rồi, là cô ấy dụ dỗ tớ đấy. Má nó, chiếc xe toi rồi.” Anh khóc nước mắt. “Sao tớ lại chết trên tay đàn bà vậy?”. Chúng tôi rời chuồng heo, thận trọng đi đến chiếc Landcruiser.

MƯỜI MỘT

Thấm thoát tuyếtt đầu mùa đã rơi. Cuốn tiểu thuyết của tôi cũng đã sửa xong. Nhà xuất bản trả tiền rồi đem bản thảo đi. Tôi nghĩ mình đã làm được một việc, trong lòng rất vui sướng. Nhưng nếu thị trường sách khắp nơi, mọi cuốn sách đều phải thêm mười ngàn chữ miêu tả về tình dục thì sẽ thế nào nhỉ, điều này khiến người ta cảm thấy lo lắng, kinh hoàng.

Sáng hôm kia về đến nhà, tôi gặp một phụ nữ tóc hoa râm đi đi lại lại trong hành lang, hình như đang tìm kiếm cái gì đó. Khuôn mặt đầy nếp nhăn tỏ ra rất sốt ruột. Tôi cảm thấy khuôn mặt này quen quen. Sức nhớ có lẽ bà ta đến tìm Lâm Vi. Tôi nói: “Bác hai, bác tìm Lâm Vi phải không?”.

Bà ấy ngạc nhiên, mừng rỡ. “Vâng, đúng vậy! Tôi là mẹ của Lâm Vi. Con nhỏ đó xa nhà ba năm nay không về. Tôi lần theo địa chỉ nó gửi tiền mấy tháng nay cho tôi, mới tìm được đến đây. Nhưng cửa nhà nó khóa kín mít hoài. Con nha đầu này lại chạy đi đâu rồi?”.

Tôi đưa bác gái ấy vào nhà ngồi chơi, rót nước mời. Tôi nói: “Cô ấy đã đi Hồng Kông rồi, cô ấy không viết thư cho bác hay sao?”.

Bà đặt xuống một gói đồ. “Nó không viết thư cho tôi. Tôi nghĩ hưu rồi. Nó đi Hồng Kông làm gì chứ? Chỗ đó lộn xộn lắm”. Bà do dự xen lẫn kinh ngạc. “Con nha đầu đó đã mấy năm liền không về, chỉ liên tục gửi tiền cho tôi. Tôi cũng già rồi, lấy tiền để làm cái gì chứ? Có nghĩa lý gì?”.

Tôi nói: “Bác hai, bác đến tìm cô ấy có chuyện gì không?”.

“Biểu nó về nhà. Con nha đầu đó lớn vậy rồi, ấy mà chẳng lấy ai, cứ lang thang bên ngoài mãi! Nó còn có đứa em trai, sắp lấy vợ muốn nó về gặp mặt”.

Tôi hỏi: “Thế sao cha cô ấy không đi tìm cô ấy về?”.

“Sáu năm trước ông ấy qua đời. Chỉ vì cha nó hồi còn sống hay đánh nó. Từ nhỏ đã dạy nó đàn Nhị Hồ. Nó học hát. Bác không biết nó đến Bắc Kinh sống bằng nghề gì đây? Kéo đàn Nhị Hồ chẳng?”.

Tôi nghĩ Lâm Vi đã quên mất gia đình mình, cô ấy chỉ còn nhớ gửi tiền về cho mẹ mà thôi. Tôi kể cho bà già nghe về sự phấn đấu thành danh của Lâm Vi tại thành phố này và việc cô đi Hồng Kông làm phát ngôn viên. Chỉ có chuyện cái biệt danh “Bé gái dơ bẩn” là tôi không đã động đến. Bà ấy nghe chăm chú, gương mặt nở nụ cười hạnh phúc. “Con nhỏ này hồi bé rất rắn rỏi. Cha nó đánh không bao giờ nó khóc. Cha nó mà chưa chết, chắc sẽ rất vui. Nhưng nó rất ghét ông”. Bà than thở, nước mắt rưng rưng. Sau đó bà lục tìm trong cái ví da màu đen lấy ra hai tấm hình. “Anh xem nè, đây là ảnh mấy năm trước nó chụp tại nhà. Tôi sợ không nhận ra nó, phải mang theo ảnh chụp này. Nhưng tại sao nó lại không về nhà vậy?”.

Tôi cầm ảnh xem. Một tấm là cô ấy đứng trước cây trúc, còn một tấm khác chụp cạnh mạn tàu, cô ấy nghiêng đầu cười. Lúc ấy cô chỉ khoảng 16 tuổi, trong trắng, thơ ngây, xinh đẹp và dễ thương. Tôi sững sờ trước sự thay đổi của cô ấy.

“Nó khác đi nhiều có phải không?”.

“Vâng, dạ nhiều, mập ra chút ít, còn tóc cũng khác đi. Cô ấy đã trưởng thành rồi, Bác Hai, đừng quá lo lắng”.

Bà lấy lại tấm ảnh. “Mập ra thì tốt. Tôi cứ sợ nó gầy đi. Hồi nãy cậu nói nó còn đóng phim nữa à? Sao tôi không thấy gì hết? Con nha đầu giỏi nhỉ, lại không muốn về nhà nữa”.

Bà rơi lệ khóc, ngồi đó hồi lâu rồi cầm bóp lên nói: “Thôi tôi về đây, nếu cậu gặp nó, biểu nó nhất định phải về nhà. Nó mà không về, chỉ e rằng mắt tôi mù, sẽ không nhìn thấy nó nữa”. Sau đó bà đi ra. Tôi tiễn thẳng xuống dưới đất, nhìn bà mất dần trong tuyết lớn, đi đến một nơi xa vời vợi.

Đêm giáng sinh năm đó, tôi và Dương Khấp ăn mặc chỉnh tề cùng đến tiệm Sauna “Đế mộng” Thụy Điển của khách sạn Tân Thế Kỷ để tắm hơi. Ăn một chút trong khách sạn rồi vào sàn nhảy tham gia lễ hội hóa trang. Khách sạn 4 sao này giống như một cục thép đồng đứng sừng sững giữa trời. Không hiểu sao cứ đến khoảng cuối năm, lòng tôi luôn có cảm giác trống vắng và mệt mỏi. Thành phố này khiến tôi phải trải qua nhiều chuyện và cũng khiến tôi phải trả giá nhiều quá. Có một thứ gì đó trong cuộc sống di chuyển nhanh chóng và buồn tẻ này đang giết chết trái tim tuổi trẻ của chúng tôi, một thứ mãi mãi nằm ngoài cuộc sống mà chúng tôi không tài nào có được nó, ví như cái bánh lái chuyển động theo hơi thở nhịp sống của thành phố. Chúng tôi đã mất hết hứng thú trước nhiều sự vật. Cuộc sống sinh hoạt cũng đơn giản và không sôi nổi nữa. Thậm chí tôi đã trở thành một người dửng dưng và xa lạ. Tôi đã từ chức ở tòa soạn báo rồi đến làm ở một trung tâm sản xuất, phát hành băng đĩa. Ngày ngày, tôi chìm trong sự hưởng thụ những tác phẩm âm nhạc ngắn ngủi. Có một thời gian tôi thấy Lâm Vi trên đài vệ tinh tiếng Hoa tại Hồng Kông, cô ấy đã gầy đi, và còn bắt chước người ta, xí xọn nói tiếng Quảng Đông. Xuất hiện trên màn hình, cô ấy luôn nói. “Đây là đài vệ tinh tiếng Hoa!” Sau đó lấy tay chỉ vào bên cạnh, lè lưỡi ra. Cô ấy vẫn dễ thương lắm, nhưng cũng có vẻ mệt mỏi nữa. Không lâu sau đó, không thấy cô xuất hiện trên đài truyền hình nữa. Một người bạn của tôi ở công ty chế tác băng đĩa nói cô ấy đã đi sang một số nước Đông Nam Á. Sau

này, có người nhìn thấy cô ở Úc, thấy cô thường xuất hiện trên đường phố Sydney trên một chiếc Fiat mới cóng. Ngoài ra chẳng còn tin gì về cô ấy nữa. Cô có đúng là một chú mèo lang thang trên đường không?

Tôi và Dương Khấp bước vào vũ trường, chọn mỗi người một cái mặt nạ nơi cổng ra vào. Tôi lấy chiếc mặt nạ ông già mũi khoằm hòa vào trong lễ hội hóa trang đêm Giáng sinh. Ở đó là một biển mặt nạ, mỗi bộ mặt thật đều giấu sau một gương mặt giả, dường như ai nhận ra ai, phải chăng đây là hiện tượng của thành phố đầy ắp những mặt người giả tạo và sau gương mặt giả ấy là một đôi mắt điên đảo. Thành phố vốn là một vũ hội mặt nạ khổng lồ, tại đây, toàn bộ qui luật của trò chơi bị quy định lại từ đầu, bạn phải bắt chước giả cười, giả khóc, thoáng chốc lại thích yêu một vật, theo đuổi mode đời mới. Bạn phải có thái độ thờ ơ với mọi sự vật, bởi vì mọi việc ở đây chẳng mấy chốc sẽ tan biến hết, không có sự vật vĩnh hằng, đứng yên hay bất động. Kể cả tiếng khóc cũng là một trò chơi, nó đã mất hết nội dung, ý nghĩa xác thực của tiếng khóc đó.

Nhảy một hồi, chúng tôi lại đến bar nhà hàng Hồng Sư uống nước. Thức ăn nhanh ở đây khá lắm. Chúng tôi kêu mỗi người một ly bia Hắc Phong, bỏ đá vào rồi ngồi tại đó uống. Trong nhà hàng có rất nhiều người, nhiều cặp tình nhân thì thầm tâm sự. Dương Khấp chợt nhìn thấy đằng xa có một phụ nữ mặc chiếc áo màu đen rộng đang một mình ngồi uống rượu nho. “Đó là Lois, tớ dám cá đó”. Anh nói, mắt sáng lên nhưng lại do dự. Sau đó anh đứng lên, chỉnh sửa lại áo quần rồi bước qua đó.

“Lois. Giáng sinh vui vẻ, Em có khỏe không?”.

“Tôi không quen anh”.

“Chồng em xem chút nữa là giết chết anh bằng súng săn lợn rừng”.

“Tôi không quen anh”.

“Em là Lois, anh là Dương Khấp đây, chẳng lẽ có sự lầm lẫn sao?”, Dương Khấp cười hề vài tiếng. “Trong vũ trường khách sạn Trung Quốc

em cho anh nắm bàn tay lạnh run của em, lúc đó em còn nói là hôn nhân của em có vấn đề”.

“Anh có thể đi chỗ khác được không? Tôi không muốn tự dừng bị người khác quấy rầy”.

“Nhưng sao em lại không nhận ra anh. Anh có thể mời em một ly được không?”.

Tiếp đó Lois đứng lên tạt hết ly rượu vào mặt Dương Khấp rồi vênh mặt đi thẳng ra ngoài. Những giọt rượu màu đỏ chạy thẳng xuống mặt Dương Khấp. Anh đứng đó, ngẩn ra hồi lâu rồi mới thò tay móc khăn ra lau mặt. Anh nhả nhặn nói với tôi. “Đội tớ chút xíu. Tớ phải vào toilet một lát”. Anh đi nhanh đến phòng vệ sinh.

Tôi đi sau anh, mở cánh cửa phòng vệ sinh ra, nghe thấy tiếng Dương Khấp đang khóc. Anh ta khóc thật. Dương Khấp khóc thật rồi. Tôi vỗ nhẹ lên vai anh. “Ồn thôi, anh bạn của tôi. Đây vốn là một cuộc chơi mà”. Nhưng anh vẫn khóc. Nước mắt anh rơi trên sàn, bác lao công dùng khăn lau ngay mặt sàn dưới chân anh. Rốt cuộc anh cũng rửa mặt. Tôiboa cho bác lao công 5 tệ và kéo Dương Khấp ra ngoài. Chúng tôi quyết định đi dạo. Khi chúng tôi vừa bước ra đến cổng khách sạn Tân Thế Kỷ, tiếng chuông ngân mùa Giáng sinh vang lên, chúng tôi liền đội tuyết đến nhà thờ lớn. Trước mặt chúng tôi, sự hủy diệt, sự nảy sinh và thời gian đang cùng chờ đợi, với thành phố là một đấu trường. Nó đang đợi chúng tôi đến để cùng nhau quyết chiến trên đấu trường đó.

Những người đóng kịch hoạt cảnh

Châu Lục: Idaho. Diện tích: 216.412 km². Dân số: 940.000 người.
Châu phủ: Boise. Thành phố chính: Pocatello và Idahofas. Loài hoa: Hoa
Đình Hương. Loài chim: Mountain Bluebird. Châu lục Idaho có ngọn núi
Hells. Ở đó có một cái vực sâu nhất nước Mỹ, từ hai bên bờ nhìn xuống
không thấy đáy.

(Trích từ “Sách địa lý Mỹ” xuất bản tháng 1 năm 1993)

Chương I

1

Lúc nào tôi cũng tự cho rằng mình là một hạt bụi đang bay lơ lửng trên không trung của thành phố này. Cộng thêm những hoài niệm của tuổi học trò, hơn 6 năm trời sống tại phía bắc thành phố, tôi và thành phố tựa như hai tên lừa đảo luôn đề phòng nhau, nhưng lắm lúc cũng phải tin vào nhau. Từ một sự thương xót nào đó, thành phố đã cho tôi một vai diễn: “Người sân khấu kịch”, để tôi có thể tồn tại và sống giữa những kẽ hở của một bàn tay khổng lồ. Và tôi thừa biết, đôi khi chính nó cũng sẽ có thể dìm chết tôi. Ngày ngày, khi cùng nhóm bạn diễn băng qua con đường mỗi lúc một thay đổi này, tôi không tài nào chống trả được những áp lực vây quanh mình từ những nhà hàng, những tòa cao ốc, văn phòng giao dịch, những trung tâm mua sắm, siêu thị và những nhà hàng thức ăn nhanh kiểu Âu, Mỹ... Chúng cứ càng ngày càng phát triển, y như những thứ tằm lột đang hoạt động không ngừng giữa hai hàm răng trong cái miệng khổng lồ của thành phố. Tôi đã tốt nghiệp trường Sân khấu kịch Trung ương. Là một người tràn đầy sức sống và nhiệt huyết, tôi chỉ làm hướng dẫn kịch bản sân khấu, đồng thời cũng là một biên tập viên của những hoạt cảnh kịch bản. Tôi đem kịch bản biểu diễn trên sân khấu, làm thay

đổi triệt để mối quan hệ tĩnh lặng giữa sân khấu với khán giả và diễn viên. Từ đó có thể áp dụng các vở kịch này vào những hoàn cảnh của cuộc sống xã hội. Bởi vì trong cuộc sống hàng ngày, có nhiều sự việc thực tế xảy ra đã vượt quá sức tưởng tượng của chúng tôi. Trong thời cuộc chó má mà cái gì cũng đều lừa dối và nhơ nhuốc này, thì tinh thần chân chính của những vở kịch đã sớm bị suy thoái, sớm bị tàn lụi và nhàm chán đến mức không còn chút mùi vị gì nữa. Trên các kênh phát sóng của đài truyền hình, đầy rẫy những vở kịch lá cải. Thế nhưng ngoài những chuyện này, chúng tôi còn có thể viết được gì nữa? Đối mặt với những sự sa đoạ, ham muốn hưởng thụ vật chất ngày càng nhiều của con người, tôi - chàng trai 25 tuổi không sao quên được câu nói: “Tuổi thanh xuân của mỗi người đều là một giấc mộng, một hình thức loạn phản ứng trong hóa học”. Câu ấy nằm trong cuốn “The Great Gatsby” của F.S Fitzgerald mà tôi đọc được khi còn ngồi trên ghế trường đại học. Nhưng tôi lại muốn tìm được một nơi để có thể gói gắm tuổi thanh xuân của mình. Ôi Idaho của tôi. Có lẽ bạn đang cho tôi là một thằng khùng với dáng vẻ không bình thường chăng?

“Anh có nhìn thấy các ly thủy tinh đó không? Những chiếc ly thủy tinh ở trên quầy bar trong đại sảnh đó? Anh không thấy là chúng lóng lánh, khiến người ta say đắm hay sao?”, Lotimy mệt mỏi nói với tôi, cô như một con mèo Persian đã ngán thức ăn ngon vừa ngáp một cái, bộ ngực nảy lên.

Chúng tôi ngồi trên lầu, trong phòng cà phê của Nhà hàng Casle. Đó là một nhà hàng thuộc loại bốn sao. Trông nó như một cục gạch màu xanh đậm dựng đứng, bên cạnh cầu vượt đường Kiến Quốc Môn, đối diện một bên về phía trên là nhà hàng Trường Phúc Cung do một người Nhật bỏ tiền ra xây. Cà phê ở đây cũng không kém so với cà phê ở vườn Tây Cung. Tôi dùng một ly cà phê đá Viena. Nhưng hôm nay ngồi với Lotimy, tôi bỗng cảm thấy tuyệt vọng. Từ lúc nào mà cái thành phố đang sửa đổi này, với những phép tắc bất di bất dịch của nó, đã hủy hoại đến chúng tôi, khiến chúng tôi không còn nơi nương tựa.

“Không, anh chẳng thấy gì hết” - Tôi nói. Lotimy vừa ăn bánh kem vừa ngâm nga một bài hát rất buồn. Chúng tôi quen nhau đã nhiều năm.

Hồi đang học trường sân khấu kịch năm thứ ba, chúng tôi cùng diễn chung vở hài kịch “Moliay”. Sau đêm diễn đó, vở kịch của riêng chúng tôi bắt đầu. Trong tiếng leng keng của đạo cụ, chúng tôi ôm lấy nhau ngã xuống đồng phong màn. Và cũng chính từ cái tiết tấu gay cấn ấy, chúng tôi trở thành một đôi tình nhân. Từ hôm đó, tôi chưa bao giờ nghĩ tới việc chiếm đoạt hoàn toàn cô ấy. Nhưng tôi thật lòng yêu cô, cũng giống như những người đàn ông khác đã từng yêu cô vậy. Lúc này tôi đang ngồi sau tấm cửa kính màu xanh đậm của phòng cà phê. Trước mắt tôi xuất hiện một đoàn tàu lửa đang di chuyển qua cầu, hướng về phía nhà ga Bắc Kinh, tiết tấu của nó đều đặn và kiên định. Phía Nam là khu dân cư cao cấp Easterner của thành phố, khu đó có rất nhiều nhà giàu. Tôi ngắm những chiếc xe hơi đẹp để lao vun vút từ những khu chung cư kiểu Châu Âu. Trông chúng bóng mượt, lấp lánh ánh sáng nhưng cũng tỏa mùi thối của thời đại, u ám khiến người ta đau lòng. Xa hơn một chút là nhà hàng Quốc Tế, tòa cao ốc Hồng Cơ và nhiều cao ốc khác đập vào mắt, tạo nên một áp lực bị chèn ép khiến tôi nảy sinh ý định điên cuồng là chỉ muốn đẩy sụp chúng xuống, như xô đổ đồng đồ chơi xếp hình vậy. Cho tới bây giờ, tôi vẫn cảm thấy xa lạ với cái thành phố đã mang đến cho tôi những khát vọng hăng say này.

“Sao mình lại phải quay về cái nơi “Idaho” mà anh đã nói? Nó là nơi quái gì vậy?”, Lotimy hỏi. Cô bỗng nghiêm mặt nhìn tôi. Bình thường, tôi sẽ cảm thấy ánh mắt đó đẹp tuyệt vời, và tôi sẽ hôn cô ấy mấy cái. Nhưng hôm nay tôi chẳng có tâm trí đâu mà làm chuyện đó. “Cô nương. Anh không biết! Anh không biết tại sao chúng ta lại phải quay về Idaho. Em có thấy câu hỏi của em là vô nghĩa không? Idaho là một bang nông nghiệp của nước Mỹ. Ở đó có rất nhiều đàn bò sữa và những nông trường xinh đẹp. Tất nhiên ở đó cũng có cả hàng đồng gái đẹp với những cặp vú lớn như vú của lũ bò sữa vậy”. Tôi hung hăng nói.

“Đủ rồi, câm miệng đi”. Lotimy buồn bã nhìn tôi. “Anh thay đổi rồi, tôi không muốn gặp anh nữa. Tôi ghét anh. Anh là thằng khốn nạn, thằng du côn. Vĩnh biệt”. Nói xong, cô vênh mặt, đứng dậy và đi ra ngoài. Tôi cũng đứng lên theo, tôi không muốn mất cô, chuyện này nằm ngoài ý muốn của tôi. Lotimy đi rất nhanh, tôi vội gọi, song cô không dừng lại. Từ trước tới giờ, tôi cho là cô cũng không đến nỗi, không phải chỉ vì cô là

bạn diễn ăn ý của tôi, mà còn vì Lotimy luôn mồm nói muốn cùng về Idaho với tôi. Đàn bà con gái giống như cô ấy trong cái thành phố này ngày càng ít. Phụ nữ bây giờ chỉ thích nuôi chó mèo, đội tóc giả, ngực giả với móng giả. Tất cả những đồ giả ấy đang hủy diệt bọn đàn ông đáng thương. Trước đây, đêm đêm ôm Lotimy ngủ say trong thành phố này, thể xác và linh hồn của chúng tôi từng có những cảm giác hoang mang, lo sợ sẽ không về được Idaho nữa.

“Ê! Ê... Đứng lại!”, tôi bước vội ra ngoài phòng cà phê, nói với sau lưng cô ấy. Lotimy không thèm để ý tới tôi, cô rẽ qua bên phải rồi mất dạng. Tôi vội bám theo, đẩy toang cánh cửa một gian phòng và phát hiện trong đó là một Beauty Salon, bốn phía đều là tường bằng kính. Không biết Lotimy biến đi đâu? Chẳng lẽ cô ta trốn sau một chiếc gương?... Hai cô gái Mỹ xinh đẹp đang ở trong phòng nhún vai một cái rồi bỏ ra ngoài. Đứng trên cầu thang nhà hàng Casle, nét mặt tôi buồn hiu. Tôi nghĩ mình đã mất Lotimy, mình có nên đập tan cái nhà hàng Casle này như từng muốn đập đổ dãy cao ốc kia không?

2

Đêm khuya, tôi ngồi lên taxi đi về phía Phương Trang. Một tuần nay tôi không gặp Lotimy. Tôi thầm nghĩ lần này cô ấy thật sự muốn rời xa tôi rồi. Tôi biết là diễn viên như cô ấy có hàng tá đàn ông. Nhưng tôi khó mà chấp nhận việc cô ấy bỏ rơi tôi. Khi xe chạy ngang qua quảng trường Thiên An Môn, tôi đưa mắt nhìn những con người đang di động trên quảng trường. Trông họ như những chiếc lá mùa đông bị gió thổi rụng không sót một cái. Mùa thu ở Bắc Kinh cũng đã tương đối lạnh. Hôm nay tôi phải gặp được Lotimy, tôi muốn nói chuyện với cô ấy, chúng tôi còn rất nhiều kịch bản hoạt cảnh cần cô ấy diễn, chúng tôi cần phải cùng nhau đi tìm Idaho của chúng tôi. Nhưng Idaho của chúng tôi là một nơi như thế nào? Chiếc taxi từ phố Sùng Văn Môn chạy thẳng về hướng nam. 15 phút sau, tôi xuống xe trên chiếc cầu vượt nằm trong khu Phương Trang.

Tôi tính đi bộ đến chỗ Lotimy. Gió rất lớn khiến tôi phải dựng cổ áo lên. Tôi và Lotimy sau hơn hai năm tốt nghiệp trường sân khấu đều chưa có nhà. Có những lúc chúng tôi phải lấy hoài bão của nhau làm nhà, một

ngôi nhà ảo, tạm thời. Tôi dự tính đến chỗ cô trước khi trận gió lớn thổi tới. Dự báo thời tiết tối nay có gió cấp 8.

Tôi đi trên đường phố vắng tanh, không một bóng người. Bốn bề toàn là những dãy cao ốc sừng sững giữa bầu trời tối đen. Chẳng có bóng ma nào trên đường cả, thậm chí tôi còn có cảm giác mình như một người ngoài hành tinh vừa mới đặt chân tới thành phố này. Mỗi tòa nhà đều giống tòa Kim Cang biến dạng, hình như chúng sẵn sàng nuốt chửng tôi vậy. Gió đã bắt đầu nổi lên, tôi vội bước nhanh chân hơn. Thành phố này cũng như Lotimy và tình yêu của cô chưa từng bao giờ tin vào tôi. Nhưng lúc này, tự nhiên tôi muốn được làm nũng, sớm muộn gì tôi cũng phải nhào vào lòng cô ấy để làm nũng thật lâu. Tôi cảm thấy hoàn cảnh của mình lúc này thật bi tráng, nỗi bi tráng của một kẻ làm nghề tự do sống giữa thành phố này.

Tôi đến căn hộ mà Lotimy đang ở mượn. Ở Bắc Kinh mà không có chỗ ở thì cũng giống như một con chó lang thang, bất cứ ai cũng có thể đập cho bạn một gậy. Tôi vừa nghĩ vẩn vơ, vừa gõ cửa. Không người trả lời.

Cửa không khóa, tôi đẩy cửa bước vào và ngay thấy mùi hương quen thuộc của Lotimy. Nhưng trong nhà đứng đầy người. Tôi nhìn kỹ, họ đều là bạn của tôi, một lũ chuột trong thành phố, những cộng tác viên chính trong ban kịch hoạt cảnh của tôi. Đó là những: Lohan, Magaret, Linka, Geoker, Sibarka, Joana, Trần Hồng và Pepe. Không thấy Lotimy đâu. Tất cả bọn họ đều đứng như những pho tượng, không hề động đậy, hình như họ đang tập trung chú ý đến cái gì đó.

Tôi bước qua và hỏi: “Các bạn của tôi. Các bạn sao vậy? Đang mặc niệm à? Sao không ai lên tiếng?”. Tôi đẩy họ ra và liền nhìn thấy một vũng máu ngay chính giữa chiếc giường của Lotimy, chiếc giường mà thường ngày cô ấy vẫn dùng để nghỉ ngơi. Máu đã biến thành màu đen, nhưng vẫn thoang thoang một hơi tanh bí ẩn. Tôi cúi xuống sờ tay vào. Bàn tay ướt nhờn nhờn, máu vẫn chưa khô, tôi hoảng lên.

“Màn một vở ‘Cái chết của cô dâu’ chưa hoàn thành, diễn đến đây thôi! Mặc niệm 3 phút kết thúc!” Lohan tóc thất bím nhìn tôi với ánh mắt

vô tình nói: “Chúng ta đi nào!”.

Tôi như một con chó ỉu rĩ cúi đầu. Tôi không tin máu trên giường là của Lotimy. Cô ấy còn phải đi với tôi tìm ra "Idaho". Cô ấy không thể nào chỉ để lại một vũng máu cho tôi như thế được. Sao cô ấy lại không đủ kiên nhẫn đối với tôi và với cả thế giới này? Tôi vừa đau buồn, vừa cảm tức tím lầy cổ áo Lohan. “Cái thằng khốn này. Cô ấy không chết đâu! Mà biết mà, cô ấy đang ở đâu?”.

“Ít ra thì cô ấy cũng có thể bị mất tích. Bình tĩnh đi nào Huko, đừng nóng giận quá! Chúng ta có thể chia nhau đi tìm mà!” Geoker đứng cạnh bên nói.

“Bọn bây đều là lũ chó má lòng dạ sắt đá!”, tôi tức giận chửi toáng lên rồi ngồi phịch xuống giường, đau khổ không nói nên lời. Bọn họ hết như những pho tượng bắt đầu động đậy. Đây chẳng qua là một màn kịch sao? Tôi không hiểu nổi chuyện gì đang diễn ra. Lotimy của tôi có đúng là bị mất tích chăng? Phải chăng cô ấy đã không quay về nữa?

Chương II

1

Tôi tin chắc rằng Lotimy chưa chết, lý do duy nhất là tôi yêu cô ấy say đắm. Đối diện với cái thành phố đồ sộ, rộng lớn này thì bất cứ điều gì tôi cũng đều không thể tin được. Tôi gập lại tấm ga giường dính máu của Lotimy, thu lại những di vật của cô ấy. Tôi phải đi tìm nàng. Một mình tôi sẽ cô quạnh bước đi trong thế giới mệnh mang này. Bước chân của tôi còn chưa mài mòn hết mọi ngõ trong thành phố. Tôi còn muốn tiếp tục làm nũng với tình yêu của nàng. Qua một khu đèn xanh náo nhiệt, đỏ rực ánh sáng, tôi đi tới Quảng Trường Dương Quang, Trung tâm Bá tước, tới những khu cao ốc hào hoa và rộng lớn... Tôi nghĩ liệu mình sẽ tìm được cô ấy ở đâu đây? Lẽ nào cô ấy đang cùng tôi đóng vai chính của cái vở kịch này? Vở kịch lấy bối cảnh chính là một thành phố Trung Quốc đương thời, chủ đề là cái sự tìm kiếm của tôi. Có lẽ tôi sẽ tìm ra cô ấy, chúng tôi sẽ cùng đóng vai chính trong hoạt cảnh có tên là “Trở về Idaho”, đến lúc ấy, mới có thể coi như chúng tôi đã diễn xong? Đồ đặc

mà Lotimy để lại gồm một cây son môi màu đỏ, một quyển sổ ghi toàn những kí hiệu quái lạ và những mẫu đối thoại, một cái khăn quàng màu đỏ rực. Tôi nhớ cô ấy đã dùng chiếc khăn này qua ba mùa đông rồi, nhìn xa nó như một tia lửa nhỏ tung tăng nhảy múa trên vai cô ấy. Tôi đọc qua quyển sổ ghi chép, chắc chắn cô ấy đã từng trải qua rất nhiều đàn ông. Trước nay, chưa bao giờ tôi yêu cầu cô ấy kể cho tôi nghe, nhưng bây giờ, cần phải tìm ra những người đàn ông này, tôi mới có thể lần ra tung tích của cô ấy. Nhưng những người đàn ông này là ai? Họ trốn đâu trong cái thành phố giống như một mê cung này?

Tôi phát hiện trong quyển sổ ghi chép bìa da màu tím của Lotimy chỉ có một số điện thoại duy nhất. Số điện thoại này xuất hiện đến 3 lần, bên cạnh có ghi chú một chữ: “Lâm”. Có lẽ đây là một đầu mối quan trọng trong đời sống riêng tư của Lotimy, tôi liền gọi tới số điện thoại đó.

“Xin chào! Đây là văn phòng nghiệp vụ điều tra dân sự Đường Hán!”.

“Xin vui lòng cho biết các anh làm nghiệp vụ gì?”, chần chừ một lát, tôi hỏi.

“Chúng tôi là một văn phòng thám tử tư, chuyên tiến hành các nghiệp vụ điều tra dân sự do cá nhân cung cấp”. Đầu dây bên kia trả lời.

“Vậy ở đây có vị nào là ông Lâm không ạ?”, hỏi xong, tôi được trả lời ngay bằng câu một khẳng định: “Tôi đây!”.

“Tôi muốn gặp anh, tôi đang gặp rắc rối”. Tôi nói.

“Vậy anh đến đây đi, chúng ta sẽ nói chuyện với nhau”. Anh ta cho tôi địa chỉ, sau đó hẹn giờ rồi cúp máy.

Lúc này, tôi đoán mò rằng Lotimy có thể đã chết rồi. Biết đâu lại do chính cái tay tên Lâm kia thực hiện? Nghe nói tên họ Lâm là một thám tử tư. Tôi cũng đã nghe nói trong thành phố này đã xuất hiện nghề thám tử tư, nhưng không nghĩ là một ngày nào đó tôi lại phải đối mặt với họ. Tôi nhét một con dao nhỏ vào túi quần rồi vẫy một chiếc xe đi về phía cao ốc Chung Gu.

Tôi lần theo địa chỉ, đi vào một con hẻm phía sau cao ốc Chung Gu, tới một ngôi nhà 2 tầng, phía trước cửa có treo một tấm bảng hiệu. Tôi bước vào và đi lên lầu.

Căn phòng chỉ có hai người, một bàn vi tính, một kệ tủ bày toàn sách Bách khoa Toàn Thư và Pháp Luật Toàn Thư. Có một bộ The Adventures of Sherlock Holmes, còn có một cuốn Flowers of Evil của Baudelaire mà khi còn ở Đại học, tôi rất thích nó. Nền nhà trải thảm màu đỏ, có một bộ điện thoại ghi âm. Sau khi lướt qua một hồi, tôi mới đưa mắt nhìn một người đàn ông có nét mặt thanh tú, xen một chút nghiêm nghị đang ngồi trước tấm bản đồ Bắc Kinh, một loại bản đồ quân dụng. Ông ta cũng đang nhìn tôi.

“Anh chính là anh Lâm?”, tôi hỏi.

“Vâng, xin hỏi anh có việc gì cần chúng tôi giúp?”, anh ta hỏi tôi. Người trợ lý đeo mắt kính đang ngồi bấm máy vi tính.

“Tôi muốn tìm một người. Một phụ nữ. Cô ấy đã mất tích. Cô ấy tên là Lotimy. Đại để là tôi biết anh và cô ấy đã từng liên hệ”. Tôi nghiêm chỉnh nói, cảm thấy rõ ràng anh ta hơi giật mình.

“... Tôi biết cô ấy. Gần đây cô ấy là khách hàng của tôi. Chuyện là như thế này, khoảng một năm trước, cô ấy có nhờ tôi giúp điều tra về gia cảnh của một người đàn ông. Sao? Anh nói cô ấy đã mất tích? Anh với cô ấy quan hệ như thế nào?”, anh ta vờ vai tôi hỏi, giọng không được tự nhiên cho lắm.

“Tôi là bạn trai cô ấy. Cô ấy chỉ để lại một tấm ga giường dính máu. Trong sổ ghi chép của cô ấy, tôi thấy được số điện thoại này”. Tôi nói.

Anh ta nhìn tôi chằm chằm. “Tối nay anh có rảnh không? Chúng ta gặp nhau ở quầy bar nhà hàng Trung Quốc nhé. Tôi sẽ kể cho anh nghe”.

Bỗng nhiên tôi muốn nắm chặt tay anh ta. Anh ta là một thám tử tư, anh ta thật lòng muốn giúp tôi tìm được Lotimy. Nhưng tôi chỉ nói: “Thôi được”. Sau đó bỏ đi.

Tôi đến khách sạn Trung Quốc lúc trời đã bắt đầu xẩm tối. Quầy bar ở đại sảnh đèn đóm rực rỡ, có rất nhiều người nước ngoài và người Trung Quốc đang ngồi tán gẫu trên những chiếc ghế sofa đặt rải rác. Một cô gái đang chơi đàn. Bình thường, tôi sẽ kiếm một cô gái người nước ngoài nào mà tôi cho là đẹp nhất rồi sau đó không ngừng nháy mắt đưa tình. Nhưng hôm nay thì không được. Một lát sau, tôi thấy anh chàng tên Lâm đi tới, trên mình mặc một chiếc Jacket màu đen.

“Anh uống gì không?”, tôi hỏi anh ta.

“Một bình Hồng Trà”. Anh ta ngồi xuống và nói. Tôi đoán có lẽ anh ta có súng.

“Cho tôi một ly cà phê Hoàng Gia”. Tôi nói với cô phục vụ bàn.

“Anh thật lòng muốn tìm lại Lotimy?”, anh ta nhìn tôi.

“Vâng, vì tôi muốn cùng cô ấy diễn một vở kịch hoạt cảnh “Trở về Idaho”, cần phải có cô ấy đóng vai chính” .

“Các bạn quen nhau đã lâu chưa?”, anh ta hỏi tôi. Tôi nhìn thấy anh ta có một hàm răng rất đẹp.

“Khoảng năm, sáu năm, chúng tôi là bạn học Đại học. Chúng tôi đã diễn chung nhiều vở kịch của Shakespeare, Molière, George Bernard Shaw cũng như Pirandello... Chúng tôi là bạn bè tốt, bạn bè rất tốt ở nhiều mặt”.

“Đồng thời anh rất yêu cô ấy?”, anh ta nhìn thẳng vào tôi và nói.

“Vâng... Nghe cách anh nói thì hình như anh cũng từng yêu cô ấy?”.

“... Cũng có một thời gian. Có phải anh muốn tìm cô ấy qua những người đàn ông mà cô ấy từng tiếp xúc?”. Ánh mắt của anh ta có chút chế giễu. Cà phê và trà đã được mang đến. Anh ta thêm sữa và đường vào ly trà, còn tôi không thêm gì hết.

“Đúng!”, tôi quả quyết. “Vì cô ấy đột nhiên bị mất tích, chỉ còn lại một tấm ga giường”.

“Thôi được!”, anh ta đập vào vai tôi, đưa cho tôi một tờ giấy có viết tên họ của năm người, số điện thoại, địa chỉ...

“Anh hãy đi tìm từng người một. Còn hai người nữa tôi không ghi vào, một người bởi không cần phải ghi. Còn một người là tình nhân của cô ấy, người mà một năm trước, cô ấy đã nhờ tôi điều tra. Người này là thương nhân. Có thể nói đó là một nhân vật nguy hiểm, một tên lừa đảo có quan hệ rộng rãi với bọn xã hội đen. Luật pháp còn không bắt được manh mối của hắn. Hắn đang ở tại nhà hàng này. Nhưng tôi để ý đã ba tháng nay, chiếc xe 560 phân khối của hắn không xuất hiện ở đây nữa. Anh không thể trực tiếp đi gặp hắn được”.

Tôi xem kỹ mảnh giấy đó. “Thôi được” - tôi nói. “Tiện đây cho hỏi luôn, anh làm thế nào có được danh sách này?”

Anh ta nhìn tôi, cười lớn: “Ông bạn, sau khi cô ấy nhờ tôi điều tra cái gã đàn ông đó, tôi đã điều tra toàn bộ lai lịch của y, và khuyên cô ấy rời bỏ hắn. Thời gian đó cô ấy đã bắt đầu sử dụng ma túy. Nhưng tôi thúc cô ấy nên rời bỏ gã và chính tôi đã trở thành người tình của cô ấy. Cô ấy là một phụ nữ rất đẹp, rất tao nhã. Cô ấy có một đôi mắt đẹp mặn mà đúng không? Khi đang yêu, tôi phát hiện cô ấy đồng thời còn cặp với nhiều đàn ông khác. Tôi bèn sử dụng nghiệp vụ của mình và đã điều tra ra...

Từ trước đến giờ, tôi chưa sử dụng đến danh sách này. Bây giờ đã có thể dùng rồi. Cô ấy rất đẹp, có phải không?

“Anh thấy cô ấy đẹp ở chỗ nào?”, tôi hỏi anh ta. Xem ra tay thám tử tư này thật sự đã từng yêu Lotimy. Sự ghen tuông đã tràn ngập lòng tôi.

“Mắt, môi, miệng, tiếng nói, nụ cười, dáng vóc với giọng phát âm của cô ấy. Tất cả”.

“Đúng thật!” Tôi bắt tay anh ta. Chúng tôi vì đều là tình nhân của một người phụ nữ mà lại trở thành thân thiết với nhau. Nhưng mấu chốt là ở chỗ tôi muốn tìm cô ấy. “Văn phòng điều tra nghiệp vụ dân sự của anh

có kiếm được tiền không? Làm những gì?”. Tôi bình tĩnh hỏi. Anh ta cười. “Tôi xuất thân là một quân nhân. Tôi đã từng kinh doanh, sáng tác thơ, học qua đại học chuyên ngành luật. Tôi luôn muốn làm thám tử tư, và tôi đã làm được. Tôi đã nhận hợp đồng rất nhiều vụ, có vụ điều tra việc ngoại tình của người chồng hoặc người vợ, có vụ tìm người lạc. Cũng có vụ chúng tôi điều tra sự tín nhiệm thương nghiệp, khả năng vốn liếng chi trả và lai lịch của một số thương gia. Tôi thích thú làm việc này. Thành phố cũng cần có tôi. Chúng tôi có tổng cộng 4 người. Theo tôi biết, Thượng Hải cũng có một văn phòng thám tử tư. Nhưng tôi có linh tính, có thể anh sẽ mãi mãi không tìm được cô ấy. Cô ấy là một phụ nữ luôn thay đổi. Cô ấy làm việc gì cũng chẳng bao giờ ngừng lại đâu. Sao anh lại muốn tìm cô ấy?”. Tôi bảo: “Mục đích để cùng trở về Idaho”.

“Anh nói gì vậy?”, anh ta lại hỏi tôi. Hiển nhiên là anh ta nghe không rõ, nhưng tôi không muốn lặp lại lần nữa. Tôi nghĩ mình có thể tin cậy anh ta được. Tôi nhâm nhi ly cà phê Hoàng Gia, nhìn các cô gái da trắng đang ưỡn ngực đi ngang qua bên cạnh. Trong thế giới âm nhạc quý tộc này, tôi thường cảm thấy mơ màng. Cách chỗ chúng tôi không xa, có mấy cặp nam nữ thần sắc lạnh lùng. “Bọn chúng là một băng lừa bịp khét tiếng trong thành phố”. Lâm nói với tôi. “Nếu anh gặp rắc rối gì thì điện cho tôi nhé”. Anh ta đưa cho tôi một tấm danh thiếp. “Gọi đằng trước mã số 119, tôi sẽ biết liền”. Anh ta mỉm cười đứng dậy.

“Chúc anh tốt lành”. Anh ta bắt tay tôi một cái, sau đó đi ra ngoài. Tôi tiếp tục ở lại nghe nhạc. Tôi gọi thêm một ly nước suối, ngồi thêm nửa tiếng đồng hồ rồi mới đi ra khỏi nhà hàng. Một cô gái đi theo tôi. Khi tôi bước lên bậc bãi đậu xe, cô ta nói với tôi: “Này anh, anh có cần em tiếp anh không?”.

“Không, thưa cô, tôi muốn về nhà”. Tôi lịch thiệp nói với cô gái rất đẹp sống bằng nghề bán thân đó. Trong bóng tối, thật tình tôi đã làm cô ta khó chịu nhưng tôi biết, bản thân cô ta đang hạnh phúc hơn tôi nhiều. Đó chính là một trong những logic sống của thời đại này. Tôi bước đi trong màn đêm, xa xa, những kiến trúc đồ sộ của Nhà hàng Trung Quốc và Trung tâm mậu dịch Quốc tế như những trái núi kim cương lấp lánh ánh sáng, hoặc như những đồ chơi xếp hình bằng gỗ giả, chúng ngạo mạn

nhưng trang trọng, hào hoa, chúng ngưng đọng và đẹp đẽ. Một dãy núi kim cương u tối, như những cột mốc đã biến thành mốc chuẩn trong cuộc sống của thành phố này.

Chương III

1

Tôi sử dụng máy vi tính để in khuôn mặt của Lotimy lên chiếc áo t-shirt của tôi. Nụ cười của cô thật điểm tĩnh và buồn bã. Mái tóc che khuất một bên mắt, như thể cô đang nhìn trộm thế giới này. Tôi nghĩ nhất định có người đã nhìn thấy cô và sẽ báo cho tôi biết tin tức của cô. Gió mùa thu đem theo cái lạnh như từ dưới lòng đất xông lên. Tôi định đến vũ trường của Nhà hàng Côn Luân để khiêu vũ. Trong thành phố này, tôi đã quen với việc phải nhảy một điệu nhảy cô đơn. 11 giờ đêm, tôi đi ra khỏi nhà, gọi một chiếc taxi, chạy về phía Đông San Hoàn.

Từ đường cầu vượt của Trung tâm Mậu dịch quốc tế, đi thẳng về phía Bắc là khu sừ quán, nơi đó có rất nhiều nhà hàng cao cấp, thương xá và văn phòng giao dịch. Tất cả đều tràn ngập sự quý phái, sang trọng. Chiếc taxi dừng lại trước cửa nhà hàng Côn Luân, tôi xuống xe đi vào bên trong, tiến thẳng đến sàn nhảy.

Tôi đã đến đây vài lần. Sàn nhảy Disco ở đây hay lắm. Trước 22 giờ, thường xuất hiện toàn những thanh niên ăn diện theo kiểu sinh viên. Từ 23 giờ tối là thời điểm mà những người ăn mặc kỳ quái sẽ tới đây. Tôi rất thích không khí trong vũ trường này bởi nó tràn ngập vui vẻ và tự do. Ở đây có rất nhiều người ngoại quốc. Có người để những kiểu tóc “thời trang nghệ thuật” quái dị. Tôi luôn đến đây trong đêm tối bởi vì muốn thâm nhập vào giấc ngủ cô đơn của thành phố. Trên một góc độ khác, chính là để đánh thức trái tim sắp khô héo của mình. Tôi uống trước một lon Pepsi Cola.

Sau đó, tôi tham gia nhảy điên cuồng giữa đám người trong ánh đèn nhấp nháy. Người người như thể những cành cây bị gió lớn đẩy đưa, có khi lại giống như một thứ đồ chơi điện tử nào đó. Trong nháy mắt, tôi tưởng chừng mình đã xuống địa ngục, vì sau 23 giờ, có vẻ như tất cả các

quái nhân của thành phố đều đến đây. Ở đây đang tụ tập những cảnh tượng kỳ quái. Theo cách ăn mặc, bạn có thể suy đoán ra tính cách của họ, là người đồng tính, kỹ nữ, dân lừa đảo, thương gia giàu có, nghệ sĩ, diễn viên, những kẻ thất tình hoặc người có căn bệnh cô đơn nơi đô thị. Tôi tốn 100 đồng tiền vé vào cổng cũng chỉ vì muốn tham gia vào hàng ngũ của họ. Tôi ngày càng lún sâu trong lòng bàn tay của thành phố. Tôi rất giống người leo núi, đang từ trong lòng bàn tay của thành phố mà trèo lên, nhưng bất cứ lúc nào tôi cũng có thể bị té xuống mà chết. Tôi phải bước vào một tầng lớp xã hội mới. Trong một xã hội phân chia giai cấp với tốc độ như vậy, tôi phải sống thật thoải mái. Tôi cho rằng đây cũng là cách suy nghĩ của nhiều thanh niên như tôi. Nhưng hễ cứ ra vào nhà hàng lớn, tôi lại cảm thấy vô cùng thất vọng, vì nơi đó không có một món đồ nào thật sự thuộc về tôi. Ánh đèn quý phái, hoa lệ với không gian sang trọng ư? Những thứ đó chẳng bao giờ thuộc về tôi, cũng như tình yêu của Lotimy, thực ra cũng chưa từng thuộc về tôi vậy.

Mới ngày hôm qua, trên truyền hình, tôi nhìn thấy một phụ nữ trộm cắp rất xinh đẹp. Cô gái ấy bị bắt về tội ăn trộm mấy triệu đồng của nhà hàng Bắc Kinh! Lúc đó tôi đã than thở trước ti vi: Ôi! Một cô gái xinh đẹp! Cô ta lấy cắp những mấy triệu đồng cơ à! Kỳ thực, cô ta có thể lấy một người bình thường, ví dụ như tôi - một nghệ sĩ tự do chẳng hạn. Nhưng tôi biết cô ta không nghĩ như vậy. Nhiều phụ nữ khác cũng không suy nghĩ như vậy. Phụ nữ Trung Quốc ngày nay đã thật sự thay đổi một cách kinh thiên động địa rồi, nhưng lũ đàn ông thì lại không phát hiện được vấn đề này một tí nào hết. Không thể không nói rằng đó là một điều đáng tiếc.

Tôi cảm thấy toàn thân nóng bừng. Tôi cởi bỏ áo khoác ngoài ra, để chung một chỗ với chiếc áo khoác bằng bông hai lớp. Một cô gái ngoại quốc tóc vàng, xương chấu to lớn dùng móng đung vào tôi, tôi cũng dùng thân mình đung lại. Ánh đèn trong vũ trường biến ảo cực kỳ quái dị. Tôi nghĩ mình nhất định sẽ nhảy múa hết mình trong cái địa ngục này cùng với những nam thanh, nữ tú chết vì biển dục vọng kia. Lát sau tôi thở gấp như một con cá sắp chết đuối. Tôi rời sàn nhảy, chạy đến bên cạnh quầy giải khát như chạy trốn khỏi núi Mackie giữa miền trung châu Mỹ vậy.

Tôi đứng đó làm một ly nước suối, toàn thân vã mồ hôi, chiếc áo T-Shirt có hình Lotimy và tôi cùng u sầu nhìn vào thế giới. Khi ấy, tôi bỗng phát hiện một người mặc veston màu trắng từ chỗ tối bước đến bên tôi. Tóc anh ta rất dài, nhưng cột lại để sau gáy. Anh ta kẹp một cái nơ, giống như một thân sĩ nghệ thuật gia, nhưng sao anh ta lại qua đây? Anh ta ngồi bên quầy rượu kia chẳng tốt hơn sao? Trong lúc suy nghĩ đó thoáng qua, tôi nghe một giọng khàn khàn cất lên hỏi:

“Cô ấy là ai? Anh quen cô ấy à?”, anh ta chỉ vào chiếc áo t-shirt có hình Lotimy mà hỏi.

“Này, tôi có biết anh” - tôi nói - “anh chính là họa sĩ Hà Triết Luân nổi tiếng ở nước Mỹ phải không!” Tôi đột nhiên nhớ tới bản danh sách 5 người mà viên thám tử tư kia cung cấp có tên anh ta. Hà Triết Luân là một thành viên trong “Trường phái tranh Thượng Hải” nổi tiếng. Những bức tranh cổ điển của anh ta đậm nét phong thái cổ xưa được một tập đoàn tài chính lớn của Mỹ để ý đến và mua. Tranh của anh ta không dưới một triệu nhân dân tệ một bức. Nội việc đó cũng đủ để giới thiệu và đề cao anh ta. “Lotimy là bạn tôi. Tôi cũng đang tìm cô ấy. Chúng tôi đang cùng tập diễn chung một kịch bản nhưng cô ấy lại biến mất rồi”.

“Cô ấy là một kẻ lừa đảo, không phải vậy sao?”, anh ta bước tới, liếc nhìn tôi và nói.

“Hả? vậy sao? Tôi chưa nghe nói đến chuyện này?”.

“Cô ấy lừa tôi cả thấy 3 bức tranh, những bức tranh rất tuyệt. Sau đó cô ấy bỏ chạy theo một lão già. Lúc đó tôi vừa mới tới Mỹ”, anh ta hơi tức giận. “Vậy mà cô ấy lại còn nói là muốn sống chung với tôi”.

“Cô ấy từng làm người mẫu cho anh có đúng không?”.

“Vâng. Trong bức “Nhã ca” của tôi, người phụ nữ thứ 3 bên tay trái chính là cô ấy”.

Tôi chợt nhớ tới người phụ nữ mặc sườn xám Trung Quốc đang chơi một loại đàn cổ. Xem ra Hà Triết Luân đối với Lotimy có lẽ là vừa yêu

lại vừa hận. Tôi nói: “Sao mình không ra ngoài đại sảnh ngồi? Ở đây ồn quá, chỗ này là chỗ của mấy thằng điên”.

Trong khi chúng tôi đi ra ngoài, anh ta nói: “Tôi ở đây chờ một người bạn, nhưng anh ta lại không đến”. Tôi cảm thấy ở Hà Triết Luân có một ma lực nào đó, một loại lực hấp dẫn của thời đại này. Nó do tiền bạc đúc kết mà ra, lấy nguồn gốc nghệ thuật bác đại làm nền tảng của nó. Chúng tôi ngồi tại quầy bar đại sảnh, tôi gọi một ly trà, anh ta dùng cà phê nóng.

“Anh Hà này, anh muốn tìm ra cô ấy, anh sẽ xử lý cô ấy như thế nào? Dem giao cho pháp luật chăng?”.

“Không, không đâu!”, anh ta xua tay. Đã qua tuổi thanh xuân nhưng khuôn mặt anh ta vẫn giữ được những nét tươi trẻ. “Tôi muốn vẽ một bức họa cho cô ấy. Tôi đã hứa với cô ấy. Chuyện ba bức họa đó, coi như tặng cho cô ta được rồi. Lotimy là một người phụ nữ mang những nét xúc cảm đa dạng, tôi làm sao hận cô ấy được?”.

“Nhưng cô ấy đã biến mất, chỉ để lại một tấm ga giường có dính một vết máu”. Tôi nói. “Nhưng tôi tin rằng cô ấy chưa chết, chỉ là lang bạt trong thành phố mà thôi”.

Mặt anh ta sáng lên: “Nửa tháng trước, cô ấy có gọi một cú điện thoại cho tôi từ khách sạn Á Châu. À, tôi còn có cả số phòng của cô ấy nữa. Hay là chúng ta đến đó tìm cô ấy? Mai tôi phải đi Mỹ rồi. Tôi muốn gặp cô ấy, anh cũng vậy phải không?”.

“Ok!”, tôi mừng rỡ nói.

Tôi ngồi lên chiếc xe Crown của Hà Triết Luân. Trước kia tôi cũng đã từng ngồi trên một chiếc Crown của người vợ một thi sĩ nổi tiếng bị lưu lạc tại Châu Âu (bà ta là một họa sĩ nổi tiếng). Tôi biết ở Bắc Kinh, các nghệ nhân được người ngoại quốc đề cao đều có một chiếc xe tương đối xịn. Xe của chúng tôi chạy về phía nam, từ nút đường nhà hàng Đào Long quẹo sang hướng tây, ngang qua khách sạn và sân vận động của người lao động thành phố, đến ngã tư đường Đông Tứ. Trong xe, chúng

tôi chẳng ai nói với ai một lời. Tôi nghĩ Hà Triết Luân nhớ đến Lotimy vì phải chẳng anh ta muốn kiếm thêm ít tiền dựa vào việc vẽ thêm một bức họa của cô ấy? Anh ta đã là một gã thành công rồi! Đậu xe xong, chúng tôi băng qua đường, đi vào nhà hàng Á Châu.

Chúng tôi lên lầu mười bằng thang máy. Tôi theo sát bước chân nhanh nhẹn của Hà Triết Luân. Ánh đèn lẳng dịu trên tấm thảm dày cộm giữa hành lang. Không một tiếng động. Tôi theo anh ta đến trước cửa một căn phòng, anh ta gõ một tiếng, không thấy tiếng trả lời. Một cô phục vụ đi đến.

“Cô gái tên là Lotimy còn ở đây không?”, tôi hỏi.

“Dạ, cô ấy đi rồi. Cô ấy chỉ ở đây có 3 tuần, thưa ngài”.

“Thế hả, xin cảm ơn”. Tôi và Hà Triết Luân đều có vẻ tiếc rẻ. Chúng tôi xuống thang máy. Lúc này lòng dạ tôi rối bời. Tôi bỗng thấy cuộc tìm kiếm này chẳng có mục đích ý nghĩa gì. Tôi tìm cô ấy để có thể có được tất cả tình yêu của cô ấy chẳng? Không! Trong thời cuộc đổ nát này, bản thân tình cảm vốn cũng đã tan nát rồi. Thế thì tại sao tôi còn muốn tìm cô ấy? Cuộc tìm kiếm của tôi thực chất chỉ là đi tìm lại chính mình, chỉ là để khỏi phải tuyệt vọng trong việc đi tìm lại chính mình mà thôi. Chúng tôi xuống lầu, đi qua đại sảnh và bước ra ngoài. Tôi nhận thấy tâm trạng của Hà Triết Luân hình như có chút buồn bã. Chúng tôi ngồi vào xe hơi của anh ta, anh ta đặt tay lên vô lăng, một lát sau, anh ta nói: “Anh thấy tôi buồn cười lắm phải không?”.

“Không, không đâu”, tôi nói. Trong xe hơi, tôi như một bóng đen.

“Tôi là người chứng kiến sự trưởng thành của cô ấy. Tôi với cha cô ấy là bạn thân. Năm 1977, cha cô ấy qua đời, khi đó cô ấy mới 7 tuổi. Tôi bắt đầu giữ vai trò như cha đẻ của cô ấy. Năm 14 tuổi, lần đầu tiên cô ấy bước vào hội họa của tôi. Từ đó cô ấy càng ngày càng xinh đẹp. Năm cô ấy 17 tuổi, chúng tôi phá vỡ rào cản tình cảm của hai thế hệ con người. Anh có hiểu ý tôi nói gì không?”. Mắt anh ta như rừng rưng ướt lệ giữa ánh đèn yếu ớt trong bóng tối. Tôi gật gật đầu. “Tôi là người đầu tiên biến cô ấy thành đàn bà. Đàn ông chính là nơi tốt nhất để một người

phụ nữ trưởng thành. Hai năm sau, cô ấy rời bỏ Thượng Hải đi học trường sân khấu kịch. Tôi nghĩ rằng cô ấy muốn rời xa tôi. Nhưng năm 1988 sau khi đã thành danh tại Mỹ, tôi quay về Bắc Kinh gặp cô ấy. Lúc này Lotimy đã hoàn toàn là một phụ nữ. Cô ấy nói với tôi rằng tình cảm của cô ấy đối với tôi rất phức tạp. Năm ngoái, một lần nữa tôi gặp lại cô ấy. Sự thay đổi của cô ấy làm tôi ngạc nhiên. Sau đó, vào một đêm kia, cô ấy lấy cặp của tôi 3 bức họa có chủ đề chính là cô ấy rồi lén rời xa tôi. Từ đó đến nay tôi không còn gặp cô ấy nữa. Tôi nghĩ rằng cô ấy hận tôi. Cô ấy luôn hy vọng tôi có thể bù đắp lại cho cô ấy, đúng không?”.

“Không biết nữa” - Tôi lạnh lùng nói - “Ông đang chạy đi đâu vậy?”.

“Quảng trường danh nhân. Tôi có nhà ở đó, anh có muốn đi chung không?” Anh ta nói.

“Không, tôi đi xe điện ngầm được rồi”. Tôi nói. “Cám ơn anh!” rồi mở toang cửa xe. Lúc đó anh ta bỗng tặng cho tôi một tờ giấy lớn viết tay, cỡ nửa phong thư. Cầm trên tay, tôi mới biết đó là một tấm danh thiếp.

“Nếu như anh gặp cô ấy, nói cô ấy gọi điện cho tôi nhé. Tôi muốn đưa cô ấy sang Mỹ học đại học, tôi lo toàn bộ học phí nếu như cô ấy tính học cử nhân điện ảnh. Nói với cô ấy rằng tôi nhớ cô ấy! Đúng rồi, quên hỏi anh...”

“Huko” - tôi nói. “Tên tôi là Huko”.

“Huko, nếu như anh cũng thích Lotimy, hãy làm cho cô ấy trở thành một cô gái tốt. Cô ấy không lấy ai hết, nhưng đấy không phải là biện pháp. Tạm biệt!”.

Anh ta đau buồn nổ máy xe, quay sang tôi vẫy tay. Chiếc xe chạy hướng theo đường Nhị Hoàn rồi mất dần trong bóng tối của cao ốc Bảo Lợi. Tôi ngẩn người đứng đó một hồi. Tôi nghĩ mình cần phải làm gì mới lấy lại được dũng khí đây?. Bèn chặn một người lại, tôi nói:

“Muốn đánh lộn không? Tôi muốn đâm chết anh!”.

“Không, tôi nhát gan lắm”. Người đó mặc áo khoác, nhún vai một cái rồi tránh sang bên đường.

Tôi cười phá lên, tiếng cười vỡ vụn trong đêm tối và gió lạnh. Tôi chợt nhớ ra khuya như vậy thì làm gì còn tàu điện ngầm, liền vẫy tay gọi taxi. Tôi chẳng thấy có gì là vui nhưng bỗng cười rống lên. Tại sao tôi lại phải cười?

2

Tôi và nhóm bạn bè của tôi quay về trường xưa. Mấy năm trước, chúng tôi đã từ chỗ này rời xa, nay lại quay trở về. Chúng tôi không thích ôn lại chuyện cũ. Nhưng khi nhìn thấy ký túc xá cao ngổng ngổng, nơi đã sản sinh ra vô số những minh tinh màn bạc, chúng tôi không nén nổi cảm xúc rưng rưng nước mắt. Chúng tôi diễn vở “Cái chết của Mara” tại sân khấu của trường. Vở kịch này, nhân vật chính là Sade, nhà văn chuyên viết truyện tình dục bị giam trong ngục. Trong ngục, ông viết tác phẩm “Cái chết của Mara”, nội dung viết về Mara lúc sinh thời chủ trương Đại cách mạng Pháp. Các vai diễn gồm có một quan tòa, một quan coi ngục và một số binh sĩ canh gác Sade. Tôi đóng vai quan trưởng ngục, ngồi một chỗ không động đậy nhìn Geoke đóng vai Sade trong một lồng sắt lớn biểu diễn “cái chết của Mara”. Trong đoạn kịch này, tôi là người ngoài đời, cũng là nhân vật trong kịch bản, là diễn viên, cũng là người xem. Tôi bỗng rất hứng thú đối với Sade. Nếu như ông nhà văn tình dục ấy còn sống, thì đối với vở “Hoạt cảnh sân khấu kịch” của tôi, ông ta sẽ xem nó như thế nào? Có lẽ ông ta sẽ quẩn quít với các cô gái đẹp ở bất cứ nơi nào trong Trường sân khấu kịch. Diễn xong, về đến ký túc xá, tôi thấy sân vận động trước cổng ký túc xá có một chiếc xe xích lô.

Đêm khuya, tôi và Magar mang theo dây thừng và bánh trượt từ trong ký túc xá đi ra. Tôi tính sử dụng bánh trượt đưa chiếc xích lô lên cao, treo nó lên kệ lưới bóng rổ. Chúng tôi làm rất suôn sẻ. Chiếc xe xích lô bị chúng tôi treo trên không trong đêm tối trông giống như một sinh vật biển nào đó, tựa như con bạch tuộc vậy. Nó từ từ xoay tròn. Chúng tôi cảm thấy rất vui trong lòng. Trường học này đầy rẫy những nghệ sĩ điên khùng như tôi. Không thể nào không làm những việc tràn ngập trò cười có ý nghĩa. Tôi cho rằng sáng mai nhất định sẽ có rất nhiều nam thanh,

nữ tú từ trong lầu bước ra phải một phen kinh ngạc. Liệu họ có hạ nó xuống mặt đất hay không nhỉ?

Chúng tôi còn diễn một vở kịch hoạt cảnh cải biên từ tiểu thuyết “Cái lỗ” của Kafka. Trong sân trường, chúng tôi đặt một cái bục có khoét một cái lỗ lớn. Tất cả khán giả ngồi xung quanh nhìn xuống, qua cái lỗ ấy mà xem. Sibrake đóng vai một người bị biến thành con Đại giáp trùng di chuyển một cách đau khổ trong hang, tự nói với mình cho đến cuối vở kịch. Tiếng nói của anh ta sau cùng biến thành tiếng kêu thét của Jestily. Cảnh tượng những con người hiện đại bị thay hình đổi dạng đó tác động cách sâu sắc đến người xem xung quanh cái lỗ đó. Tôi biết rằng đây là lần cuối cùng chúng tôi quay lại trường, sau đó chúng tôi sẽ tung cánh bay xa. Tôi có ý định biểu diễn những hoạt cảnh kịch của chúng tôi tại nhiều nơi trên khắp đất nước. Chúng tôi đến Nam Kinh diễn vở “Chửi rửa khán giả”. Tôi còn lên kế hoạch tới Tân Cương và Nội Mông để diễn vở “Đại Bản” và vở “Kim Mục Trường”. Bởi vì chúng tôi từng yêu thích nhân vật Trương Thừa Chí, nhưng sau đó, tôi phát hiện ra cách suy nghĩ ở thời chúng tôi với thời của ông ta khác xa nhiều, mặc dù ông ta được nhiều người xem là một Thánh đồ. Nhưng tôi vẫn muốn tới Đại Bản và Kim Mục Trường, xem ở đó có vật gì còn sót lại mà đời sau chúng tôi có thể thu lượm. Chúng tôi vốn là những kẻ hoài nghi tất cả.

Chương IV

1

Tôi tin rằng mình sẽ tìm ra Lotimy. Trong quá trình đi tìm cô ấy, tôi phát hiện ra rằng có vẻ như tôi đang bắt đầu tiếp cận với một nhân vật mới hoàn toàn. Những ngày tháng ở cùng với cô ấy trước đây, nhiều lúc thấy cô ấy cứ như một chiếc bóng ảo hoặc một nhân vật trong kịch vậy. Cuộc tìm kiếm của tôi không ngờ lại liên quan đến cuộc sống riêng tư của cô ấy. Tôi biết được chuyện ông Hà Triết Luân là người đàn ông đầu tiên trong đời cô ấy, trong khi lẽ ra ông ta phải đóng vai trò của một người làm cha. Sự xuất hiện của ông ta làm tâm tư tôi trở nên phức tạp. Đêm khuya, một mình tôi mang chiếc giày tuyết chạy trên đường phố Nhị Hoàn với một nét mặt u buồn. Tôi đã trở thành người theo đuổi một cái bóng của mình. Mặc dù thành phố không ngừng chuyển động trong đêm,

các tòa cao ốc như cỏ hoang cứ vươn lên cao, thậm chí tôi còn nghe thấy những tiếng vươn lên của chúng. Tôi quyết định gọi điện cho người thứ 2 trong danh sách. Anh ta là Danlan, một ký giả. Tôi quen rất nhiều ký giả trong thành phố, họ ăn mặc như công nhân lao động và những người lang thang vậy. Họ tàng bốc những danh nhân để lấy phong bì đỏ. Cá nhân họ chỉ là những người bình thường. Một số người như sợi dây xích cột ngang eo thành phố. Họ giống như những con chó có khứu giác nhanh nhạy, rình mò bất cứ chỗ nào, phát hiện nhà nào vừa liệng ra cục xương là họ lập tức xông đến, giành giật như điên.

“Alô. Xin chào. Tôi là Danlan đây. Xin hỏi ai gọi đây?”.

“Tôi tên HuKo. Tôi là bạn của Lotimy, cô ấy mất tích rồi. Tôi cho là có thể anh biết chút gì về cô ấy”.

“Tôi không biết gì hết”. Anh ta thô lỗ cúp điện thoại. Nhưng tôi tin chắc anh ta biết tung tích cô ấy. Thành phố lớn như vậy, bạn có đứng cả 100 năm, thì người mà bạn đợi cũng không bao giờ xuất hiện. Thời buổi này làm một chú bù nhìn trong ruộng lúa mạch thật chẳng phù hợp tí nào. Tôi gọi lại lần nữa: “Tôi muốn nói chuyện với anh, Anh Danlan. Hình như cô ấy chết rồi”.

“Vậy... thôi được. Tối nay tôi đi chơi bowling, chúng ta gặp mặt tại sân bowling”.

“Ở đâu? Có phải sân bowling nhà hàng quốc tế?”.

“Không, ở nhà hàng Beautiful Holiday. Ở đó có nhiều đường banh. Tôi đã gọi điện đặt trước rồi. Ở đó còn có hồ bơi, chúng ta có thể bơi nữa, ông bạn!”.

Tôi tìm được Danlan trong phòng bowling của nhà hàng Beautiful Holiday, nước da người đàn ông này trắng như ngọc, tóc dài như suối chảy, anh ta có phong độ lịch lãm, kết hợp giữa sự nho nhã của giới trí thức và tính cách quý phái của thành phố mới, khác hẳn với đại đa số ký giả khác. Mặt anh ta trắng như bông bươm, miệng môi rất mỏng, lúc nào cũng nở một nụ cười mỉm như đang đối mặt với toàn thế giới vậy.

“Rốt cuộc anh muốn biết về vấn đề gì?” Anh ta khó chịu hỏi tôi. Tôi thay giày và bước đến cạnh anh ta. Tôi chọn một quả bóng màu xanh nặng 13Lb, kéo bóng ra kệ và ném đi. Trời đất! Tôi ném trúng rồi.

“Khá lắm, ông bạn!”, anh ta vỗ vào tôi một cái để khen ngợi, sau đó lấy bóng ném đi. Động tác của anh ta rất chính xác, nho nhã, mềm mại và cánh tay tỏ ra rất có lực và ung dung.

“Anh là người như thế nào của cô ấy? Người yêu? Trên thế giới này nơi nào cũng là tình nhân”. Anh ta nghiêng đầu nhìn tôi, tiếp tục chọn một quả bóng màu đen nặng 14Lb rồi lại nói với tôi: “Hôm qua cô ấy có tìm tôi, thật đấy! Cô ấy đã có mang”.

Tôi không thể không kinh ngạc, nói như vậy nghĩa là cô ấy vẫn còn sống, cô ấy không chết, chỉ là... chỉ là... cô ấy có mang.

“Cô ấy muốn biết rõ ai là bố đứa trẻ. Tôi hay là một trong số những người đàn ông kia, haha. Tôi không công nhận”. Anh ta nheo mày rồi nhún vai một cái. “Không phải của tôi, vậy là của anh sao?”.

Tôi bỗng cảm thấy rất đau buồn. Tôi không ngờ chuyện lại xảy ra như vậy. Cô ấy đang tìm bố của đứa bé, tôi cũng đang tìm cô ấy vì tôi và cô ấy cùng diễn vai chính trong một màn kịch hoạt cảnh. Danlan lại ném trúng toàn bộ, kỹ thuật chơi bóng của anh ta quá chuẩn, khá lắm. Nhưng tôi không có tâm trí chơi nữa.

Anh ta thôi không nói chuyện với tôi mà tập trung ném bóng bowling. Nhìn anh ta có vẻ thoải mái, nhẹ nhàng, như những tay đang chơi tại đường Line số 19 khác. Tôi chống cằm nhìn anh ta chơi. Lại ném trúng hết, thành tích anh ta khá quá.

Anh ta lấy khăn lau tay một cái rồi bảo: “Tôi đổ mồ hôi rồi, tôi đi bơi đây. Anh có đi chung không?”. Tôi gật đầu, theo anh ta ra ngoài.

“Hai năm trước, tôi quen cô ấy. Hồi đó cô ấy mới đóng vai chính trong một vở kịch truyền hình. Tôi quen cô ấy tại một cuộc họp báo công bố tin tức. Lần đầu gặp mặt, thấy cô ấy rất xinh đẹp, một cái đẹp quý phái sinh ra từ nghệ thuật, thế là tôi vừa viết bài đăng tải thông tin về cô ấy

cho bạn bè, vừa yêu cô ấy thiệt tình. Hồi đó tôi vừa bị một người con gái bỏ rơi. Tôi đẹp bỏ tất cả để yêu cô ấy”. Danlan vừa thay áo vừa kể cho tôi nghe. “Nhưng sau này, chừng nửa năm sau, tôi nhận ra rằng tình cảm hai chúng tôi trái ngược nhau. Ngay từ đầu, tôi đối với cô ấy rất chân thành, nhưng cô ấy lại không thật lòng với tôi, chỉ coi tôi như bạn. Tuy nhiên, sau đó cô ấy cũng bắt đầu thích tôi thì cũng là lúc tôi không hứng thú gì với cô ấy nữa. Cô ấy phát điên lên, cứ đeo bám tôi. Anh biết không, sau khi đóng vở kịch đó, cô ấy cùng với một nữ minh tinh khác đóng một bộ phim nhiều tập của một đạo diễn với tham vọng đoạt giải Quốc tế song bị thất bại. Cô ấy cao không với tới, thấp cũng không xong, từ đó mất dạng, không thấy đâu nữa. Anh biết đấy, phụ nữ đẹp bao giờ cũng có thể dựa vào đàn ông mà sống. Tôi không thích cô ấy tí nào, nhưng tôi không tránh không được. Nói nôm na, cô ấy cứ việc làm tình nhân của tôi là được rồi, như thế chẳng tốt hay sao!”. Anh ta lạnh lùng cười, leo theo một cái thang xuống hồ bơi. Nước hồ rất trong, sự khúc xạ của ánh sáng chiếu xuống phát ra những tia lấp lánh như đá cẩm thạch. Tôi ngẩng đầu lên. Từ đó có thể nhìn thấy phía không xa, những người đang đi lại trong đại sảnh.

Anh ta bắt đầu bơi đi, tôi cũng bước song song với anh ta trên bờ hồ.

“Hôm qua cô ấy làm thế nào mà gặp anh?”. Tôi hỏi.

“Cô ấy tìm đến tôi và nói rằng cô ấy đã có mang. Cô ấy nói đứa con có thể là của tôi”. Anh ta hết bơi kiểu sải tay rồi lại đến kiểu lật ngửa.

“Nhưng tôi nói là không đúng vì tôi đã sử dụng biện pháp an toàn. Anh hiểu ý tôi nói gì chứ? Nhưng cô ấy quả quyết rằng đứa con là của tôi, đòi để đẻ nó ra. Tôi nói, sinh rồi có nhận tôi làm cha tôi cũng không nhận nuôi đâu. Tôi là người có thu nhập trung bình, nếu cô ấy phá thai thì có thể lấy một người giàu có để sống một cuộc sống tốt đẹp hơn”. Anh ta nói rồi chìm người dưới nước.

“Cuộc sống thật đẹp, đúng không anh?”. Anh ta nhìn tôi .

“Có lý thiệt!”, nét mặt tôi không thay đổi.

“Nhưng sau đó cô ấy khóc, cuối cùng cô ấy bỏ đi luôn”.

“Tất cả chỉ là như vậy ư?”. Tôi hỏi.

“Đúng vậy”.

“Cô ấy có nói rằng cô ấy đi đâu không, cô ấy không tự tử chứ?”.

“Cô ấy mà dám tự tử à? Không, không đâu. Anh nghĩ là cô ấy dám? Anh hiểu cô ấy hơn tôi”.

“Anh rành cô ấy lắm mà. Tôi và cô ấy đã bỏ lỡ dịp may. Hồi đó, tôi chân thành với cô ấy, cô ấy lại có người đàn ông khác. Cô ấy làm tổn thương tôi nhưng bây giờ sẽ không còn nữa”. Anh ta im lặng một hồi rồi nói. “Cô ấy đúng là một con đào hát!”.

Tôi tìm một nơi để ngồi, nhìn Danlan như một con bạch ngư bơi trong hồ. Anh ta đại diện cho một con người khác trong thành phố. Loại người này cũng từng có mộng tưởng, nhưng hiện giờ đã trở nên quá thực tế, còn thêm chút bỡ ngỡ với cuộc đời của giới trí thức thượng lưu. Anh ta có thể khinh rẻ những gì mà anh ta từng coi trọng, vì anh ta không thể có được chúng nữa. Bơi một hồi, anh ta leo lên, dùng khăn lau khô thân mình, cơ thể anh ta rất trắng kiện.

“Anh cảm thấy cô ấy như thế nào, ông bạn?”.

“Tôi càng ngày càng không hiểu được cô ấy. Tôi muốn tìm cô ấy về để diễn kịch, nhưng tôi không tìm ra cô ấy. Cô ấy như đã mất dạng sau một tấm gương”.

“Hình như anh rất yêu cô ấy? Xin lỗi đã dùng lời lẽ không lịch sự”.

“Cứ cho là như vậy đi, tôi tiếp xúc với các cô gái không nhiều”. Tôi nói.

“Vậy anh tính thế nào? Đi tìm tiếp?”. Anh ta mặc áo vào.

“Đúng”.

“Anh muốn đăng một đoạn thông báo tìm người lạc không? Tôi sẵn lòng giúp anh. Nhưng phụ nữ như một cơn gió, không thể bắt được. Chúng ta sống cho bản thân mình, đàn ông có rất nhiều bất hạnh, món nợ này nên tính trên người phụ nữ có đúng không? Tôi khuyên anh nên dừng lại, kiếm thêm tiền nhiều vào”. Chúng tôi cùng bước ra ngoài.

“Anh làm sao biết được chuyện tôi với cô ấy?”. Tôi kể cho anh ta nghe chuyện ông thám tử tư đã cho tôi danh sách đó.

“Thật lợi hại, có lẽ tôi sẽ mời ông thám tử tư ấy giúp đỡ. Tôi phải điều tra cô bạn gái mới của mình có người đàn ông nào khác không. Anh bạn, tôi chỉ khuyên anh câu này. Đừng tin vào tình yêu”. Trong đại sảnh, anh ta tỏ ra xót thương, vỗ vai tôi và nói. Tôi mỉm cười, anh ta bước đi, gởi lại tôi một tấm danh thiếp.

Tôi đứng ngẩn ra hồi lâu, rồi cũng đi khỏi chỗ đó.

2

Kịch chửi rửa người xem.

Đây không phải là đang diễn kịch, nhất định là không phải! Chúng tôi không bao giờ nghĩ đến việc muốn các bạn cảm động. Bởi vì bản thân tôi cũng không cảm động nổi. Chẳng lẽ chúng tôi đang diễn kịch hay sao? Chúng tôi đến thành phố phía Nam này không có mục đích gì khác, không mong đợi được giao lưu, chúng tôi rất thất vọng với các bạn. Các bạn ạ, vì các bạn quá ngu xuẩn, các bạn tưởng rằng đến đây xem biểu diễn một màn kịch là có thể học được điều gì trong đó ư? Tôi cho là các bạn không thể, các bạn và chúng tôi đều không được gì cả. Cho nên đây không phải là đang biểu diễn. Chúng tôi không diễn tả cuộc sống, không diễn tả những ước vọng, không miêu tả nội dung cuộc sống. Chúng tôi chính là các bạn. Chúng ta đang sống trong một thế giới diễn kịch không có kịch bản. Các bạn chọn chúng tôi đến để chửi bới các bạn. Thế là hôm nay chúng tôi chửi các bạn luôn.

Các bạn không thấy được những gì mà các bạn muốn thấy. Tôi biết các bạn là người muốn nhìn, là người đứng ngoài gương. Nhưng các bạn

sẽ không nhìn thấy được ánh sáng, không thấy được sự mâu thuẫn của kịch bản. Các bạn không nghe được lời đối thoại, cũng không nhìn thấy bối cảnh của sân khấu. Các bạn chỉ thấy được chúng tôi, một đám người đang nói tào lao, không có mục đích, chủ đề, không có kịch bản, không có màn một và màn hai, không có độc thoại, không có phụ thoại, không có thời gian và không gian... Chỉ có chúng tôi đứng trước mặt các bạn, nhịp đập trái tim của chúng tôi cũng như các bạn, lời nói của chúng tôi cũng như những lời các bạn muốn nói. Chúng tôi đi qua đi lại, mỗi động tác biểu diễn của chúng tôi đều giống như các bạn, vậy tại sao các bạn còn đến xem chúng tôi diễn tuồng làm gì nữa? Các bạn không phải thuộc loại quá ngu xuẩn hoặc quá thông minh. Các bạn không nhìn thấy hậu trường, không còn vai nào mới để ra nhập vào nữa. Chính là chúng tôi đây này, chúng tôi đang đứng đây mà nhép miệng chửi bới các bạn.

Các bạn có thể giận dữ, có thể đứng dậy la hét, thậm chí có thể dậm chân và đá ghế. Lúc này, các bạn mới thật sự là những người trong vở kịch, đó chính là hiệu quả của vở kịch mà các bạn muốn. Các bạn không nên lặng thinh. Mỗi người trong số các bạn đều là người bị giam cầm, đều là người tù mò. Bây giờ các bạn đang ở tại hiện trường, các bạn sẽ không nghe giảng bất cứ điều gì. Chúng tôi không muốn nói chuyện với các bạn, vì các bạn chính là chúng tôi. Chúng tôi không miêu tả chi tiết, đây không phải diễn tập ngoài trời. Chúng tôi không diễn bất cứ điều gì, đây không giống như xí gạt, vì các bạn đã mua vé rồi. Các bạn sẽ nhìn thấy những gì mà các bạn sưu tầm, nội tại, tâm linh của các bạn chúng tôi không hư cấu, không bắt chước, không diễn tả động tác gì. Chúng tôi không diễn bi kịch, cũng không diễn hài kịch. Chúng tôi miêu tả cái gì đây? Không, chúng tôi không nói ra cái gì. Tại sao các bạn không đứng lên đập ghế xuống mà chửi vào mặt chúng tôi?

Chúng tôi không phải người hiện tại, cũng không phải loại người theo chủ nghĩa cổ điển, không phải chủ nghĩa hiện thực, cũng không phải chủ nghĩa lãng mạn, càng không phải chủ nghĩa lịch sử tân thời, thậm chí không phải tương lai. Chúng tôi không muốn tác động đến các bạn, chúng tôi không khóc, không cười, chúng tôi chỉ là đang nói. Đến một thành phố xa lạ, chúng tôi chỉ không ngừng nói chuyện. Những gì các bạn nghe được là câu chửi, vì chúng tôi là những người bình luận kịch hoạt

cảnh. Các bạn xơ cứng như những cái xác khô vậy. Chúng tôi đang chờ các bạn, như vậy các bạn mới có thể thoát ra ngoài trạng thái của cuộc sống hiện thực. Hình như các bạn giật mình kinh ngạc, vì không có ý niệm nào dự báo trước rằng các bạn sẽ bị chửi. Các bạn bị đánh, các bạn không thể không hành động, hình như các bạn nổi cáu, chỉ cần có một lửa châm vào, đầu các bạn sẽ nổ tung lên. Nhưng trong đêm tối, các bạn vẫn ngồi yên đó, không động đậy mà chăm chăm nghe chúng tôi chửi.

Chương V

1

Tôi xoá đi hai cái tên trên mảnh giấy đó. Họ là Hà Triết Luân và Danlan. Họ như hai ngôi sao từng đi ngang qua một quãng những năm tháng cuộc đời của Lotimy. Tôi đang tiếp cận dần cô ấy. Tôi phát hiện ra trước đây, mình chưa bao giờ hiểu cô ấy, hình như bây giờ mới hiểu được chút ít. Điều này liên quan đến sự trưởng thành trong cách suy nghĩ của tôi. Vở kịch “Chửi rửa người xem” của chúng tôi tại thành phố miền Nam đạt hiệu quả rất khả quan, nhưng tôi còn phải đi tìm Lotimy. Tôi ngẩn ra một hồi trước cái tên của người thứ 3 trong danh sách, vì tên này rõ ràng là của một phụ nữ: Lăng Thanh San. Tôi còn biết đó là một nữ danh ca Trung Quốc rất nổi tiếng từ hồi đầu thập niên 80. Cách đây không lâu, nữ danh ca ấy còn tổ chức một buổi dạ hội có chủ đề là “Hoài nhớ năm xưa”. Cô ca sĩ ấy đã ngoài ba mươi mà vẫn ăn diện như gái trẻ trong đêm dạ hội đó. Tôi chợt nhớ có người bảo rằng cô ta là một người đồng tính luyến ái. Chẳng lẽ Lotimy với cô ta có quan hệ này sao?

Tôi là một người chỉ yêu người khác phái, đối với chuyện đồng tính, tôi thực sự có thái độ đồng cảm với họ, song dù sao tôi vẫn không thích những người lưỡng tính. Tôi biết những nơi nào trong thành phố này là nơi của họ. Họ thường tụ tập tại những chỗ như công viên, các quán bar, nhà vệ sinh ga xe lửa, vũ trường của nhà hàng... Nhưng tôi không chấp nhận được việc cứ ngồi mà suy đoán rằng Lotimy là một người đồng tính. Tôi nghĩ tôi phải tìm đến Lăng Thanh San để làm rõ một vấn đề mà thực ra tôi chẳng muốn biết. Tôi và Lotimy có một tình cảm rất khó mà chia lìa. Chúng tôi có 5 – 6 năm trưởng thành, cùng chung đau buồn và vui vẻ, xứng đáng để khắc cốt ghi xương.

Tôi nhờ một người bạn tìm hộ địa chỉ của Lăng Thanh San. Đó là một khu nhà ở cao cấp có phong cảnh rất đẹp nằm phía sau trung tâm mua sắm Yin Sa, một khu biệt thự phân bố hợp lý bên cạnh một cái hồ lớn. Những cây dương liễu đung đưa nhẹ nhàng, những chiếc xe hơi bóng loáng lướt đi. Tôi lần theo địa chỉ đến một tòa nhà 4 tầng. Lên tầng thứ 2, tôi bấm chuông.

“Anh là ai? Muốn tìm ai?”, một người phụ nữ mở cửa ra hỏi.

“Tôi tìm chị, Lăng Thanh San. Tôi là người hâm mộ chị”. Tôi sửa lại nón mũ.

“VẬY xin mời anh vào”. Tiếng nói của cô ta nghe rất thân thiết.

Tôi đi vào trong, mùi hương tỏa ra từ phía sau thật dễ chịu. Căn phòng trang trí sang trọng, một chậu kiểng cực lớn, kiểng lớn treo khắp nơi trong phòng, thậm chí trên trần nhà cũng có kiểng thủy tinh nạm hoa, một bầu mèo Persian hơn hai mươi con béo múp! Lăng Thanh San thân hình mỹ miều trong chiếc áo váy lớn dẫn tôi vào phòng khách.

“Anh không phải là nhà báo chứ? Tôi rất ghét bọn nhà báo, họ loan tin khắp nơi rằng tôi là dân đồng tính luyến ái, mượn cớ để hại tôi. Một phụ nữ thành công là điều không dễ dàng, nhất là đối với tôi. Đúng rồi... anh là...”

“Huko, tôi tên là Huko”.

“Đúng không, Huko tiên sinh?”. Sau đó cô ta cười dòn “ha ha...”

“Anh không phải là nhà báo chứ?”.

“Tôi không phải nhà báo, tôi thích giọng hát của cô từ 10 năm trước”. Tôi nhìn thẳng vào cô ta. Cô ta vẫn còn rất trẻ, trang điểm rất đậm. Mười mấy năm trước, cô ta từ một tay piano quên trở thành một ca sĩ bình dân nổi tiếng thập niên 80, sau đó bỗng biệt tăm biệt tích. Tôi biết cô ta có đi qua Mỹ, sống tại những thành phố lớn miền Đông và miền Tây nước Mỹ. Mãi cho đến năm ngoái, sau khi về nước, cô ta tổ chức một đêm đại nhạc hội. Ở góc độ nào đó mà nói, tiếng hát của cô ta ảnh

hưởng đến nhiều bạn trẻ, mọi người đều có thể nghe những bài hát của cô ta. “Chị nhất định có quen biết với người này, tôi đang tìm cô ấy. Cô ấy đã bị mất tích”. Tôi đem hình Lotimy đưa cho cô ta, cô ta cầm lấy và nhìn thật kỹ.

“Không, tôi không quen biết người này. Ông Huko”.

“Nhất định là chị biết”. Tôi nói.

“Anh là người như thế nào của cô ấy?”. Cô ta tỏ vẻ không vui.

“Tôi là bạn trai cô ấy và cũng là đồng sự, chúng tôi cùng là diễn viên, nhưng một hôm tôi không thấy cô ấy đâu nữa, cô ấy bị mất tích”.

“Vâng, đúng rồi”.

“Cô ấy từng nói với tôi là cô ấy có thích một người đàn ông, đó chính là anh?”.

Rồi cô ta bỗng lớn tiếng: “Sao lại là một người mặt rỗ như anh vậy?”

Một trận gió thổi tới, màn cửa sổ mở toang giấy lát rồi lại bị hút về chỗ cũ.

“Đúng, chính tôi!”. Tôi khẳng định. Hình như tôi đã làm cho cô ta tức điên lên.

“Cô ấy đã mất tích? Không thể được, nhưng đã một năm nay tôi không gặp cô ấy. Cô ấy đã bỏ tôi cả năm rồi”. Cô ta cúi đầu xuống, hút một điếu Moore. Những đôi mắt óng ánh như bảo thạch làm người ta kinh tởm của bầy mèo Persian nhìn tôi. Trông Lăng Thanh San như một con mèo chúa. Hình như cô ta rất đau khổ khi nhớ tới chuyện cũ.

“Không sai, tôi là một người đồng tính luyện ái. Tôi thừa nhận mình đã từng yêu cô ấy. Nhưng Lotimy thì không. Cuối cùng cô ấy cũng đã rời xa tôi. Tôi đau khổ bỏ đi Mỹ một năm. Rốt cuộc là anh muốn biết chuyện gì?”. Cô ta bỗng xông vào tôi và la hét.

Tôi rót ra hai ly nước khoáng, đưa cho cô ta một ly, tuy giận dữ nhưng nét mặt của cô vẫn rất đẹp, cô chỉ thiếu sự kiềm chế, có thể do đang ở tại nhà mình. Trên sân khấu, cô ta luôn đẹp một cách ngọt ngào khiến người ta đau lòng. Tôi đã hiểu ra, Lotimy từng là bạn tốt của cô ta, nhưng vì cô ta là dân đồng tính luyến ái nên Lomity đã tránh né. Chuyện này chỉ đơn giản như vậy sao?

Cô ta lặng im một hồi, rồi lấy ra một băng cassette đưa cho tôi. “Anh là bạn trai cô ấy, vậy anh hãy đem cuốn băng này đi. Tôi không hận cô ấy nữa”. Cô ta mỉm cười.

“Sống theo bản năng là điều không sai, và lại tôi còn phải thể hiện là một thần tượng ở trước mặt nhiều người. Tôi cũng không muốn gặp anh nữa, tôi nghĩ tôi muốn sống yên tĩnh như thế này là được rồi. Vậy nhé?”.

“Được! Tôi hiểu rồi”. Tôi cầm lấy cuốn băng và bỏ vào túi.

“Mèo của chị là giống mèo tốt nhất trên thế giới”. Tôi nói, sau đó quay lưng bước đi. Về đến nhà, tôi đem cuốn băng bỏ vào máy cassette. Tôi nghe tiếng Lotimy nói trong cuốn băng. Rất hồi hộp, tôi ngồi bất động trong bóng tối.

“... Chị Thanh San, em nghĩ là em thích chị, nhưng không ngờ quan hệ giữa em và chị lại như vậy. Em cũng không ngờ vì em mà chị bị dày vò. Em chưa bao giờ gặp phải tình cảnh như vậy, và cũng sẽ không còn cơ hội nữa. Nhưng tình cảm của em đối với chị không phải là tình yêu đó! Nói đúng ra đó chỉ là tình bạn, chỉ là tình cảm giữa hai người bạn thân thôi. Em thích chị lắm, em yêu tiếng hát của chị, yêu khuôn mặt thanh tú của chị. Đêm hôm đó khi chúng mình ngủ chung, chị lại hôn em như một người đàn ông, mà chị lại còn ve vuốt em... làm toàn thân em bốc lửa. Em rất sợ, em chưa bao giờ như vậy, nhưng tất cả đã xảy ra. Em không thể tưởng tượng được nữa. Sau khi hết sức đẩy được chị ra, em thấy chị đau khổ như một con thú mắc bẫy. Em không thể trở thành bạn tình của chị, vì em có một bạn trai, em rất yêu anh ta, em yêu anh ta hơn tất cả. Em không thể thuộc về một phụ nữ được, bản thân em chính là một phụ nữ, em là người phân biệt giới tính rất rõ ràng. Em hiểu chị, vẫn thích chị như xưa, nhưng em phải rời xa chị, em cũng cảm thấy buồn lắm. Cả

ngày trời em lao vào tắm rửa kỳ cọ mà vẫn không rửa đi hết mùi của chị, cả những dấu môi của chị. Em phải đi đây, trong trái tim em đã có người đàn ông khác. Tạm biệt, chị Thanh San, rồi chị sẽ hạnh phúc hơn em...”.

Tôi đứng trước cửa sổ, không bật đèn, nhìn ra ngoài phố. Ánh đèn thành phố như những chấm sáng lấp lánh bơi nhấp nhô trên đại dương. Đây quả là một thế giới bao la, sâu sắc như nhân cách con người. Thế giới này cũng rộng mở, cũng nóng vội, bất an và cũng rất thần bí, phi phàm. Thành phố này tàng chứa biết bao bí mật? Thành phố là một mê cung, trong đó đặt vô số những chiếc gương, giống như ở nhà ca sĩ Lãng Thanh San kia, chỗ nào cũng có gương kiếng. Bạn có thể nhìn thấy mình trong mỗi chiếc gương, nhưng bạn không thể tưởng tượng nổi nó đang rạn nứt ở từng góc độ khác nhau. Việc đem những mảnh đó của thân mình chắp vá lại với nhau thật khó khăn. Thế thì liệu tôi có thể chắp vá lại hình ảnh của Lotimy được không? Thành phố như một chiếc thuyền lớn đưa tôi đi trong một đại dương bóng tối, không ngừng phiêu bạt.

2

Chúng tôi dự tính sẽ vượt qua rừng cây đó. Tổng cộng có hơn 300 người, nhưng diễn viên như chúng tôi thì chỉ có mười mấy người. Chúng tôi lấy cánh rừng đó làm cảnh cho vở kịch hoạt cảnh của mình. Các nhân vật gồm có Robinhood, tên trộm cắp, những mỹ nữ, những nông phu, người bảo vệ rừng và bọn cường đạo. Chúng tôi định dùng quá trình băng qua cánh rừng thiệt này để diễn tả toàn bộ sự tích hiệp sĩ Robinhood trong truyền thuyết của lịch sử của nước Anh. Những người đi theo chúng tôi chính là khán giả và cũng là diễn viên, họ có thể vượt qua cánh rừng dưới bất cứ một vai trò và cách thức nào. Rừng này cách Bắc Kinh không xa lắm, nhưng là một cánh rừng thật sự, rất thích hợp làm nơi trình diễn của chúng tôi. Lúc trước tôi đã từng nói, chúng tôi chỉ làm kịch hoạt cảnh, người của chúng tôi gồm Lolan, Magar, Linke, Geoke, Sibarga, Joena, Trần Hồng, Pepe và tôi là Huko. Chúng tôi có thể đóng vai gì tùy thích. Tôi đóng vai Robinhood, chúng tôi cướp của người giàu, giải cứu các mỹ nhân, giết phú, tế bần. Chúng tôi băng qua rừng cây thật, sân khấu đã mất tích. Cho dù sân khấu có xuất hiện đi chăng nữa, thì liệu nó có thể sánh nổi với một khu rừng để diễn vở kịch có chủ đề

về Robinhood được không? Tôi nghĩ là không. Tôi chú ý đến nhóm người còn lại. Họ đều hăng hái và vui vẻ. Việc băng qua cánh rừng đối với họ như là một chuyến du lịch dã ngoại thật sự, một chuyến mạo hiểm. Vai diễn của họ thay đổi, lúc họ là du khách, lúc là đứa bé bướng bỉnh, khi thì là kẻ cướp, khi thành hiệp sĩ thế kỷ của nước Anh. Các bạn có thể đóng vai bất cứ nhân vật nào mà các bạn muốn, chỉ cần các bạn cùng với chúng tôi băng qua khu rừng rậm này. Ai đang khóc? Ai giữa đường bị sát hại? Ai là cường đạo? Diễn viên và khán giả thật sự là ai? Chúng tôi không phân biệt nổi. Chúng tôi chỉ là một nhóm băng qua rừng rậm.

Trong bối cảnh rộng lớn này, vở diễn “Hiệp sĩ Robinhood” của chúng tôi rất thành công. Cả ngày trời trong cánh rừng, chúng tôi diễn kịch hoạt cảnh của chúng tôi. Vở kịch gồm bốn màn, dựa trên nội dung của tác phẩm Robinhood. Chỉ có điều người xem chính là diễn viên. Họ xem kịch cũng chính là lúc họ đang đóng kịch. Diễn viên chính diện là mấy người chúng tôi. Chúng tôi lúc ẩn lúc hiện băng qua cánh rừng, hưởng thụ được những hiểu biết mà trong kịch trường không hề có. Không người nào bị lạc hướng, cũng không ai bị thương tích, mọi người đều vượt qua rừng. Trong chuyến đi về nguồn như vậy, qua quá trình tiếp cận và thăm dò rừng cây, chúng tôi như tìm được nguồn giải trí đầy cảm hứng của nhân loại. Đồng thời, đó thật sự cũng là một món ăn tinh thần, nó tương tự như hí kịch của bọn trẻ thơ ngây. Nó có sự mạo hiểm và thám hiểm, có sự trốn tránh và phát hiện, có việc mất phương hướng và sự vượt qua. Đó là một quá trình tiến về cội nguồn. Cuối cùng, chúng tôi cũng vượt qua được rừng cây rậm rạp đó và hoàn thành bốn màn kịch hoạt cảnh “Hiệp sĩ Robinhood” của mình. Đêm khuya, chúng tôi đi ra khỏi khu rừng. Trước mặt chúng tôi bây giờ lại tiếp tục là đêm đen của thành phố. Ánh đèn rộng lớn vô biên, khúc xạ từ những lăng kính cao ốc trong thành phố rọi về phía chúng tôi. Không gian rộng lớn và yên tĩnh không gì sánh bằng. Tất cả ánh đèn từ xa tỏa đến, trông như những chiếc đèn bắt cá trên đại dương, trải dài vô bờ bến. Tôi ngẩn ra tại đó rất lâu. Có người nói đây là một thành phố rất đáng sợ nhưng đồng thời cũng rất vĩ đại, đây là Bắc Kinh ư?”.

Chương VI

Từ xa ngăm nhìn, khu biệt thự Singlo Kip với hơn mấy trăm ngôi nhà nằm bên một cái hồ lớn. Đây là khu biệt thự lớn nhất Bắc Kinh. Nó giống như những sợi dây chuyền bằng cẩm thạch nối liền vào nhau toát ra vẻ sang trọng. Mỗi căn có một vườn hoa rộng hơn 300 mét vuông. Những căn biệt thự có kiến trúc và bài trí sân vườn đa dạng theo kiểu đồng cỏ nước Mỹ, kiểu lãng mạn Bắc Âu, kiểu Địa Trung Hải, kiểu truyền thống Bắc Âu, kiểu Trang viên Geogia, v.v... Những chiếc xe hơi đậu yên lặng bên lề đường. Bốn bề yên tĩnh, gần như không nghe thấy một âm thanh nào. Nhìn ra xa là cao ốc Kinh Thành, nhà hàng Xirlin, Trung tâm Kinh Quảng và tòa cao ốc Trung tâm mậu dịch quốc tế Trung Quốc vĩ đại đứng sừng sững. Ánh mặt trời ban mai nhô lên.

Hướng bắc khu biệt thự này là khu nhà liên kế với nhiều kiểu dáng không cao lắm, tất cả đều không quá 5 tầng, nhà nào cũng gắn máy điều hòa. Tôi đứng nhìn khu biệt thự bên bờ sông Ôn Du một hồi rồi tiện đường rẽ vào khu đó. Tôi đến đây tìm một người, ông ta là Ngô Tạo Bảo. Tôi chắc ông ta là người lớn tuổi, có lẽ ông ta đã gặp Lotimy. Tôi không đoán nổi quan hệ giữa ông ta với Lotimy là như thế nào. Chẳng lẽ giữa họ có mối quan hệ kiểu tình nhân? Tôi không dám khẳng định. Tôi cho rằng mối quan hệ giữa con người với con người là rất phức tạp. Nhưng tại sao Lotimy lại quen một ông già như vậy?

Tôi bấm chuông, một lúc lâu cửa mở. Một ông già với đôi mắt sâu thẳm thẳm, có lẽ đã ngoài 60 tuổi, nhưng trông rất trí thức. “Anh là ai?”.

“Tôi tìm một người, cô ta bị mất tích”. Tôi đưa hình Lotimy cho ông ta. Ông ta cầm lấy ngăm ngía hồi lâu, sau đó nghiêm mặt lại hỏi:

“Anh là cái gì của cô ấy?”.

“Cháu là bạn học. Chúng cháu cùng đoàn kịch. Cách nay không lâu, cô ấy bỗng nhiên mất tích”.

“Sao anh lại tìm được đến đây?”. Ông già có vẻ cảnh giác hơn. Trên cổ ông ta quàng một chiếc khăn ca rô, bàn tay run run.

“Trong cuốn sổ ghi chép của cô ấy có địa chỉ của bác”. Tôi nói dối.

“Vậy thì... vào đi cháu”.

Tôi đi vào. Có lẽ ông ta sống một mình, nhìn cách ăn mặc, chắc ông là cán bộ về hưu. Có thể ông từng có chức quyền không cao, nhưng hiện giờ, ông chỉ sống cô độc một mình. Tôi cho rằng ông ta đã quen ở một mình rồi.

“Cô ấy là con nuôi của bác anh bạn ạ! Tại sao cô bé lại mất tích? Con bé chạy đi đâu? Đi lên mặt trăng à? Hai năm trước nó từng nói với bác nó muốn lên mặt trăng, thật thú vị. Thế mà nó lại biến đi đâu. Lúc bác mới biết nó, nó vừa tốt nghiệp xong. Một hôm bác đang tập Thái cực quyền trong công viên, một cô bé với nụ cười rất xinh đứng sau lưng bác bắt chước tập quyền. Cô bé chính là Lotimy, nó thật dễ thương, và bác đã nhận nó làm con nuôi. Sau này, càng ngày nó càng ít đến thăm bác. Năm ngoái vợ bác qua đời, nó không đến đây nữa. Anh đang nói là con bé mất tích?”. Ông già nước mắt đầm đìa.

“Bác Ngô, hiện bác sống một mình à?”.

“Bác muốn một người làm thuê tính giờ. Cô ta giúp bác làm cơm đúng giờ. Con trai và con gái bác đều ở nước ngoài, mỗi tuần gọi điện về một lần. Anh nói nó bị mất tích? Con bé đi đâu nhỉ? Nó không đến thăm bác đã một năm nay rồi. Một cô gái tốt bụng. Nó còn dạy bác diễn kịch câm. Không biết bây giờ nó còn diễn kịch câm không?”. Ông ta nheo mắt nhìn tôi .

“Không. Cô ấy không còn đóng phim truyền hình, cũng không còn diễn kịch câm trên sân khấu nữa. Cô ấy với cháu cùng làm kịch hoạt cảnh. Giờ không biết cô ấy đi đâu nữa. Cô ấy gần đây có qua đây không?”. Tôi hỏi. Ông già tóc đã bạc trắng, mặc một bộ veston màu xám bóng, phong thái hoạt bát, nhanh nhẹn. Tôi để ý mỗi gian phòng đều có tivi. Trong phòng ngủ, nhà bếp, phòng tắm đều có tivi. Ông ta đặt nhiều tivi như thế để làm gì nhỉ? Hành vi của ông ta thật đáng nghi.

“Những tivi đó...”, tôi chỉ vào 3 cái tivi màu trong phạm vi tầm nhìn của mình. “Bác xem tivi để giết thời gian. Bác thể rằng gần đây con bé không đến đây, phải cả năm nay rồi. Thôi như vậy nhé. Bác có thể tiễn khách được chưa?”. Ông ta nghiêm chỉnh nói. “Thôi được, tạm biệt bác”. Tôi lấy lại hình của Lotimy rồi đứng dậy cáo biệt. Căn nhà này gồm một gian 3 phòng và một gian 2 phòng cấu tạo thành. Nom nó giống như một mê cung. Tôi bước ra rất nhanh, vừa đi vừa lớn tiếng nói: “Cháu đi đây!”. Tôi mở cửa nhưng lại quay lại trốn bên trong một cây kiếng lớn, giả vờ đóng sầm cửa lại. Tôi cảm thấy ánh mắt của ông Ngô có gì bí mật. Ánh mắt ấy có liên quan với việc mất tích của Lotimy. Tôi trốn một hồi trong bóng tối. Từ phía hành lang bên kia, có tiếng ho của ông già. Khoảng 10 phút sau, tôi đứng tai nghe và chắc chắn 100% có tiếng nói của Lotimy. Âm thanh rất nhỏ, tôi nghe không rõ, nhưng chất giọng của cô ấy thì tôi không thể nhầm vào đâu được. Tôi lén đến phòng ngủ, từ từ thò đầu qua cửa sau. Những gì nhìn thấy được khiến tôi kinh dị

Lotimy xuất hiện trên màn hình tivi trong phòng ngủ của ông Ngô: “...thôi được, bây giờ ba đã dậy rồi, nên dọn gọn cái giường đi. Ừ như vậy đó. Sau đó ba đi vào phòng tắm đánh răng đi, ba phải chải răng trong 5 phút vì ba hút quá nhiều thuốc lá...”. Ông Ngô tắt tivi, bước ra khỏi phòng ngủ, đi đến phòng tắm, lại là tiếng tivi vọng ra. “Bây giờ ba đã đến phòng tắm, ba phải lấy kem đánh răng trên kệ nhỏ, nặn từ dưới lên trên, không được dùng sức quá mạnh. Vâng đúng. Hãy quẹt kem đánh răng trên bàn chải. Nào chải răng nhẹ nhẹ thôi, bên trái và bên phải dùng sức vừa cân bằng thôi. Ba phải chải từ từ cái này qua cái khác. Rửa mặt luôn đi, phải dùng nước ấm, đừng có nóng quá. Ba từ từ thôi...”.

Nghe tiếng chỉ dẫn ông Ngô chải răng, rửa mặt của Lotimy trên màn hình tivi, những âm thanh ngọt ngào, thân thiện của nàng làm lòng tôi trào dâng tình cảm, tay nắm chặt khung cửa. Ông Ngô không phát hiện ra tôi. Tôi dám chắc rằng ông ta không có bà vợ nào mới qua đời năm ngoái như ông đã nói. Vả lại nếu có, thì đó không phải là chết đi, mà là bỏ đi một xứ xa. Ông ta là một ông lão thật cô độc. Tôi đoán vào dịp đó, ông ta quen được Lotimy, Lotimy biểu thị cho tiếng nói và gương mặt tràn đầy sức sống, một thân hình của tuổi xuân, đã làm cho ông lão cô độc này hồi tưởng lại cuộc sống thời trai trẻ. Tôi không dám đoán giữa họ có một

mối quan hệ gì, nhưng tôi dám khẳng định giữa họ là một mối quan hệ đôi bên cùng có lợi, tỉ như sự khám phá và tìm kiếm một thứ tình cảm của cha đối với con, sự kính trọng của đứa trẻ đối với một cuộc đời từng trải, là một ký ức đối với thời thanh xuân. Tôi chợt hiểu tình cảm của đứa trẻ cô út mất cha ở Lotimy. Cô muốn có một tình yêu của người cha cũng không được. Trong lòng Lotimy nhất định có một thứ tình cảm lưu luyến và sâu sắc đối với người cha, cô ấy đã tìm được ở đây chăng?

“Bây giờ ba đến phòng khách, trước hết ba nên uống một ly nước, nước trà hoặc nước khoáng cũng được, ba uống nước khoáng là tốt nhất...”. Ông Ngô mở chiếc tivi màn hình cực lớn trong phòng khách. “Ba nên nghỉ một lát, hít thở thật sâu vào, chỉ cho phép ba 10 phút thôi nhé, sau đó ba tự mình chiên hột gà, việc này ba phải tự làm lấy. Đây chính là một trong những thú vị của cuộc sống, như vậy ba sẽ không cảm thấy sợ hãi sự sinh ly tử biệt. Ba bắt đầu đánh trứng đi, đốt lò lên chiên. Trứng gà không nên ăn quá 2 cái, một con người mỗi ngày chỉ có thể hấp thụ hết lượng protein của hai quả trứng gà mà thôi. Lúc chiên dầu phải nóng...”. Nhà bếp vang lên tiếng bát đĩa, tôi đã hiểu tại sao trong mỗi căn phòng, ông Ngô đều gắn một màn hình tivi. Ông ta có hệ thống thiết bị để phát lại những đoạn ghi âm tất cả hướng dẫn của Lotimy trên màn hình. Ông ta đối với Lotimy có thể có một cảm tình sâu đậm đặc biệt. Đó là một thứ tình cảm mà ông lão ao ước sẽ không gì đổi thay được. Đây là thứ tình cảm gì? tôi không hiểu nổi nữa. Lotimy như một đám mây, trong chốc lát bay lướt từ cuộc đời người này sang cuộc đời người kia, để lại cho họ những vết thương lòng. Tất cả mọi chuyện đều do cái thành phố ăn thịt người này gây ra cho cô ấy. Như ông lão này, ông ta bị nhiễm bệnh cô độc, không muốn gặp bất cứ ai, chỉ sống bằng hồi ức trong lòng. Ông ta đã chán ngán cuộc sống của thế giới ồn ào. Ông ta dựa vào tiếng nói phát lại của một người con gái từ lúc thức dậy, theo trình tự quy định mà sống, ngày nào cũng vậy. Nhưng Lotimy, giờ này em ở đâu? Anh rất muốn gặp em, cùng em nói chuyện về những tình cảm trong cuộc sống, những hiểu biết thực tế, tinh thần diễn kịch, lý giải về tình yêu, cách suy nghĩ về cái thành phố cối xay thịt này. Em không nên tránh né anh hoặc lẫn trốn trên màn hình tivi kia. Tôi đứng đó suy nghĩ hồi lâu, sau đó khe khẽ đi ra. Tiếng nói của Lotimy càng ngày càng nhỏ dần. Tôi mở cửa bước ra rồi nhẹ nhàng khép cửa lại. Tôi lại đi trên bãi đậu xe. Mặt trời đã

lên cao, một ngày mới lại bắt đầu, thế giới lại tiếp diễn một cảnh tượng hỗn độn, rối như tổ ong.

2

Chúng tôi đến Tân Cương tìm kiếm một sườn dốc lớn. Chúng tôi cần phải có một sườn dốc lớn thực sự để hoàn thiện vở kịch hoạt cảnh có tên “Đại Bản” (Dốc núi lớn). Đại Bản là núi trời Tân Cương cùng với các dãy núi khác liên thông, qua lại ngay tại điểm cao nhất. Đó là một nơi núi non chập chùng, có chỗ tựa như cái lưng ngựa. Chúng tôi đang khám phá, lòng tự hỏi tìm kiếm bản thân có ý nghĩa gì không! Vượt qua những sườn núi lớn kia thì được cái gì? Chúng tôi định đến Đại Bản, xem thâm ý của những người mang chủ nghĩa lý tưởng trước kia như thế nào, thế là chúng tôi liền lên đường.

Đến nơi, xe của chúng tôi chạy theo một con đường ngoặt khúc, quanh co vào tít trong dãy Thiên Sơn sâu thẳm. Ánh nắng chói chang chiếu xuống khiến chúng tôi muốn chảy cả nước mắt. Những con đại bàng màu đen đang bay lượn qua lại phía trên dốc núi. Những con sơn dương leo trèo như những con quay màu trắng. Những người chăn ngựa cưỡi những chú ngựa màu nâu tía, màu đen chạy trên đường núi. Họ mặc những bộ đồ sọc đen, khuôn mặt lớn với lông mày nâu đỏ lộ ra vẻ nghiêm nghị. Cả dãy núi như những ngọn tháp nhỏ mọc khít vào nhau, thẳng đứng lên trời. Bầu trời hiện ra một màu xanh lơ như vừa mới bị tẩy sạch. Một màu xanh khiến người ta có cảm giác thanh thản tâm hồn. Phía tận cùng của màu xanh ấy là một đường tuyết, những dãy núi của Thiên Sơn như đội lên đầu cái vương miện băng tuyết đó, chúng đứng sừng sững dưới bầu trời. Ngồi trong xe nhìn ra, chúng tôi không thể không kinh ngạc trước thiên nhiên hùng vĩ. Chúng tôi vốn sinh trưởng trong đô thị, như một loại hoa công nghiệp bèo nhèo hoặc như một lũ chuột bị thành phố đuổi bắt. Chúng tôi hy vọng bản thân mỗi người trong đoàn có thể vượt qua một cái sườn núi lớn nào đó. Tổng cộng có 9 người: Lolan, Magar, Linge, Goeke, Sibraga, Joena, Trần Hồng, tôi và Pepe, đoàn diễn viên dự định vượt qua Đại Bản một lần trong thập niên 90. Một dự định mang đậm tính cách của thập niên 90.

“Các bạn đi bộ lên nhé. Xe hơi không chạy nổi”. Bác tài có khuôn mặt tròn thở gấp nói. Chiếc xe này chúng tôi mượn, nó bò chậm như rùa rồi mệt mỗi dừng lại. Chín người chúng tôi gồm 6 nam, 3 nữ cùng xuống xe. Một trận gió mát thổi ập đến như muốn cuốn chúng tôi đi. Ngọn gió từ phía xa thổi tới cực mạnh. Chúng tôi run lẩy bẩy, sườn núi đã hiện ra phía trước mặt, cách chỗ chúng tôi đứng chừng hai cây số, chúng tôi quyết định tiến lên phía đó.

Rốt cuộc chúng tôi cũng đến được chân núi. Đó là một nơi thật rộng mở. Quả núi như bị phạt một nhát dao làm lõm một miếng. Đây chính là sườn núi Lakuchke lớn nổi tiếng. Có mấy căn nhà ngói bên đường lộ. Đó là một quán cơm, một tiệm tạp hóa và một nhà trọ. Không một bóng người nghỉ tại đây, nhưng chúng tôi có thể nghe được tiếng gió cực lớn đang đi qua đỉnh Hải Bá cao ngàn mét. Tôi đứng đó, mặt tái đi.

“Đây chính là Đại Bản ư?”, Lolan tung tăng từ đằng xa bước lại phía tôi, chân anh không ngừng đập vào những vỏ lon Coca Cola bỏ đi. Chỗ nào cũng có những chiếc vỏ lon như thế. Đây là Đại Bản ư? Tôi ngớ người. Tôi đi qua cửa núi, chân đá vào những lon thiếc do chủ nghĩa thực dân tung ra. Chúng tôi đi đi lại lại trên đường mòn. Về mặt lý luận thì chúng tôi đã vượt qua sườn núi lớn rồi, nhưng núi lớn đã chất đầy những chiếc vỏ lon Coca Cola, Magar còn đi tiểu lên một đồng lon thiếc đó nữa. “Kịch bản “Đại Bản” của chúng ta kết thúc rồi! Thu dọn đồ đạc đi!”. Đội kịch chín người chúng tôi lại băng ngang qua sườn núi lớn thêm một lần nữa, rồi ngược chiều gió lớn, đi về chỗ chiếc xe hơi đỗ dưới chân núi. Chúng tôi cũng dùng thức uống, và lại để lại đó những chiếc lon thiếc. Một thời đã qua của Đại Bản đã không còn tồn tại nữa. Xung quanh chúng tôi, dãy núi Thiên Sơn như một con mãng xà cực lớn vươn mình xa xa. Chúng tôi đã băng qua sườn núi lớn, để lại những chiếc lon thiếc Coca Cola.

Chương VII

1

Chỉ còn một cái tên trên bản danh sách mà thám tử Lâm đã đưa cho tôi. Tôi nghĩ mình nên tìm gặp để nói chuyện với anh ta một chuyến. Tôi đến

thành phố miền nam Thâm Quyển. Đường phố nơi đây không rộng lắm nhưng sạch đẹp, khác hẳn với Bắc Kinh. Nhịp sống của cư dân tại đây rất đơn giản và nhanh nhẹn. Mỗi con người đều có mục đích: kiếm tiền! kiếm tiền! Trong đêm tối, nhiều cô gái lãng du trên đường lớn luôn mời bạn đi coi phim và qua đêm với họ. Thâm Quyển thật trẻ trung, đằng sau tất cả những tiệc rượu, nhà trồng hoa và công nghiệp máy tính, cuộc sống của cư dân thật bình thản và đơn giản. Bắc Kinh là một thành phố chứa đựng tất cả, Thâm Quyển thì không. Thâm Quyển như một chàng khổng lồ trẻ đang quan sát từng chàng trai, cô gái tới nơi đây, bảo họ không được chùn bước để tự mình tìm kiếm lấy những khả năng hay nhất cho cuộc sống.

Một hôm tôi đứng ở cửa khẩu Kiến Hành, thấy một cô gái đứng trên lề đường cắt cổ tay tự sát. Đó là một cô gái rất đẹp. Cô gái ấy vừa hành động vừa dậm chân, miệng lớn tiếng kêu: “Sao mày còn không chết? Sao mày còn không chết?”. Cô dùng lưỡi dao lam cắt mạnh vào cổ tay. Máu phun lên bắn thành bông trên mặt đất nom rất đẹp. Người đi đường qua lại ầm ầm như nước chảy mà không có lấy một ai ngăn cản cô gái. Cô ta đẹp như vậy, trời ạ! Tôi không nỡ lòng nào thấy cô ta chết. Tôi vội vàng gọi điện thoại công cộng đến bệnh viện. “Ở đây có người tự sát, các anh mau đem xe đến đây”. Tôi cúp điện thoại. Cô gái còn đứng đó, máu chảy ngày càng nhiều. Cả một thành phố không người nào lại ngăn cản cô. Cô ta sắp biến thành một tàu lá chuối xanh lét. Thằng cha người Quảng Đông có gò má cao trực điện thoại công cộng bắt tôi trả một đồng. Tôi muốn chửi cho hắn một trận nhưng lại thôi. Tôi liệng về phía hắn 2 xu. Xe cứu thương đã tới, hú còi inh ỏi. Thấy thế, tôi liền quay lưng bỏ đi.

Tôi đến một khu nhà với kiến trúc màu trắng rất đẹp và sạch sẽ. Tôi tìm và gõ cửa một căn hộ trong tòa cao ốc 16 tầng cũng màu trắng. Cánh cửa tự động mở ra. “Xin hỏi đây có phải nhà anh Hàn Lương Anh không?”. Tôi nói. Không một tiếng trả lời. Tôi bước vào, cánh cửa lại tự động đóng lại, tôi có cảm giác mình đang đi vào nhà của một người thiết kế quảng cáo. Căn hộ có 3 gian, thiết kế rất khác lạ. Bức tường trắng xóa treo đủ loại bản vẽ mỹ thuật đang thịnh hành. Tôi biết Hàn Lương Anh là kỹ sư thiết kế chuyên nghiệp. Tôi từng xem qua báo Điện ảnh.

Anh ta thiết kế cho Lotimy, cảm giác ấy quả là tuyệt vời. Tôi không để ý tới việc sẽ có người trong nhà.

“Anh là ai?”. Một tiếng nói phát ra từ phía sân thượng.

“Tôi là diễn viên, từ Bắc Kinh tới muốn tìm một người”. Tôi đi đến và nói.

“Tìm ai vậy?”.

“Tìm một người bạn tên là Lotimy”.

“À, ba ngày trước tôi có gặp cô ấy. Cô ấy đến tìm một người đàn ông khác”.

“Vậy anh có biết cô ấy đi đâu không ạ?”.

“Không biết nữa. Anh là Huko phải không? Tôi có xem qua những bài báo nói về kịch hoạt cảnh của anh. Cái đó cũng gọi là làm nghệ thuật à?”.

Tôi đi sang bên đó và nhìn thấy rõ được anh ta. Anh ta nằm trong một cái bồn tắm rất lớn trên sân thượng, trong bồn toàn là bọt che lấy anh. Anh ta cầm một chiếc kính viễn vọng, đang ngắm nhìn người và vật của thành phố bên ngoài cửa sổ. Chẳng lẽ ngày nào anh ta cũng ngắm thành phố và người từ trên cao như vậy chăng?

“Vâng, cứ coi là như thế. Lotimy tìm người đàn ông như thế nào?”. Tôi lại hỏi.

“Hình như là một thương nhân. Anh tìm cô ấy để cùng diễn một kịch hoạt cảnh có đúng không?”.

“Vâng. Kịch bản có tên là “Trở về Idaho”.

“Không có Idaho. Không có thật đâu, chúng ta không về được”. Vẫn ở trong bồn tắm, anh ta để kính viễn vọng xuống rồi nói với tôi. Anh ta có một bộ râu dê, khuôn mặt khá kiên nghị nhưng ánh mắt lại tỏ ra bi quan và thảm khốc. Tôi hiểu rằng anh ta là một bệnh nhân mắc bệnh trầm cảm của thành phố. Nhất định anh ta không muốn gặp ai, thà rằng ngày

nào cũng nằm trong bồn tắm, dùng kính viễn vọng từ trên cao nhìn thấy họ còn hơn phải tiếp xúc trực tiếp với con người. “Trên sân thượng nắng ấm quá” tôi nói. “Nhưng Idaho là có thật”.

Anh ta nhìn tôi chăm chăm: “Hình như anh rất... rất yêu Lotimy?”.

“Vâng đúng vậy, chúng tôi là bạn diễn ăn ý nhất”.

“Anh biết cô ấy đến đây làm gì không?” Anh ta cười nhạo và nhìn vào tôi .

“Tôi biết”.

"Cô ấy có mang rồi, cô ấy đến tìm người đàn ông nào có thể đã làm cô ấy có mang. Người đó không phải anh, cũng không phải là tôi, anh cảm thấy ngộ không?"

“Không”. Tôi nói.

“Nhưng tôi đau lắm. Hai năm trước ở Bắc Kinh, tôi rất thích cô ấy, lúc đó cô ấy vừa mới đóng vài bộ phim, còn chưa bị đàn ông và thành phố cưỡng hiếp, làm hư. Sau này cô ấy làm tôi tổn thương, tôi đã rời xa cô ấy đến Thâm Quyển. Tôi trở nên căm ghét đàn ông và đàn bà, tôi chỉ thích dùng ống viễn vọng quan sát họ từ khoảng cách xa. Hơn nửa tháng nay, người thứ nhất tôi gặp là anh đấy”.

“Thật vinh hạnh cho tôi”.

Anh ta đưa tay lên chỉ vào thành phố rộng lớn trải dưới ánh nắng rực rỡ.

“Anh xem, thành phố này đã làm cho người ta càng ngày càng trở nên tầm thường trong viễn vọng. Do đó, tôi đã trở thành một kỹ sư thiết kế tầm thường lương thiện. Trong thành phố, không có tiền thì đừng bàn đến việc gì, thậm chí cả tình yêu, tình yêu cũng bị mua chuộc, bị ghi giá, sang nhượng, bị thuê mướn, triển lãm và đóng gói. Thành phố này là một kỳ tích, một thành phố giả tạo, nhưng nó đẹp đẽ, nó làm cho con người sống đơn giản, thoải mái và dồn dập. Tôi căm thù sự tự cao tự đại của

Bắc Kinh, tôi thích ở đây hơn, nhưng tôi sợ con người. Tôi sợ bắt tay hay nói chuyện với người ta. Tôi thà nói chuyện một mình...”, anh ta nhìn ra cửa sổ và nói.

“Anh có biết Lotimy đang tìm ai không?”.

“Một người đàn ông, người cộng sự, người đàn ông có thể làm cô ấy có mang”, anh ta cười lên.

“Xem ra hình như cô ấy muốn giữ lấy đứa con này. Có lẽ cô ấy đã nhận ra mọi thứ hoàn toàn đều trống rỗng, chỉ có đứa con đối với người phụ nữ mới là điều quan trọng nhất. Có lẽ phải đợi cô ấy tìm được người đàn ông kia, rồi sẽ tiếp tục diễn với anh hết một vai kịch”.

“Cô ấy hiện giờ đang ở đâu? Tôi làm thế nào để tìm được cô ấy?”.

“Không biết, thật sự tôi không biết. Cô ấy chỉ uống cà phê với tôi lần cuối tại phòng cà phê của Nhà hàng Nam Hải. Hình như cô ấy rất yếu ớt và mệt mỏi. Anh có lẽ sẽ gặp cô ấy ở ngoài đường đấy!”.

“Thôi được. Anh Hàn, chào tạm biệt!”. Tôi nói và xoay người bước ra ngoài.

“Chúng mình đều nên tiếc thương nhé!”. Anh ta hét lên phía sau lưng, nhưng tôi đã bước ra đến bên ngoài. Tôi nghĩ người mắc bệnh mắc cảm sống nội tâm này nhất định sẽ tiếp tục trốn trong nhà. Thành phố đã khiến anh ta bắt đầu hoài nghi bản thân. Anh ta sợ và chán ngấy những tính cách con người. Anh ta sẽ còn tiếp tục trốn trong cái bồn tắm đó, anh ta sẽ dùng cái kính viễn vọng ấy để nhìn tôi chẳng?

Hôm sau, khi đi qua cổng Ngân hàng Kiến thiết, tôi đã không còn thấy dấu máu của cô gái tự tử. Chắc lao công của thành phố đã quét dọn sạch sẽ. Tôi có cảm giác thành phố này giống hệt như một thanh niên với dã tâm không trong sáng đang đi lại. Không lẽ nó sẽ xóa sạch mọi dấu vết về Lotimy chẳng?

Tôi ngồi tại quầy bar trong nhà hàng Tinh Đô uống cà phê Ý. Trong quầy bar vọng lên bản nhạc Gone To Earth của David Sylvian. Bản nhạc

nằm trong Album “Âm thanh vũ trụ” dài 80 phút. Tôi cảm thấy sinh mệnh cô đơn của mình giống như một phân tử nhỏ bé đang bay trong ánh nắng của vũ trụ vô biên và lạnh lẽo. Qua cửa kính, tôi nhìn thấy một cô gái mặc váy xanh đi ngang phía sau lưng. Tôi nhận ra cô gái ấy là Lotimy, nhưng khi đứng dậy và quay lưng lại thì cô gái đã mất hút nơi cầu thang. Tôi vội đuổi theo nhưng đã chậm, không còn thấy cô ta đâu nữa. Tôi nghĩ có lẽ mình sắp phát điên lên mất.

2

Vừa từ Thâm Quyển về đến Bắc Kinh, tôi được tin Linke đã hoàn thành xong kịch bản hoạt cảnh nổi tiếng của mình có tên là “Phong táng”. Tôi không tìm thấy Lotimy ở Thâm Quyển, nhưng tôi có cảm giác rằng cô đã quay về Bắc Kinh. Hồi còn học đại học, Linke có viết kịch bản hoạt cảnh có tên là “Tử táng”. Anh ta tự cuốn giấy quanh mình rồi chôn mình xuống sân bóng rổ của ký túc xá học viện sân khấu kịch trong một ngày. Năm đó, anh nghe được nhiều dư luận, thu hoạch cách quan sát và tư duy nhân loại dưới một góc độ khác.

Mùa đông cuối cùng trước khi tốt nghiệp, Linke lại tổ chức vở hoạt kịch “Băng táng” trong vườn trường. Linke dùng băng xây cho mình một ngôi mộ rồi ngủ trong ấy cả buổi sáng. Còn nhớ hôm đó, khi bước ra từ ngôi mộ băng, mặt anh ta đỏ bừng. Anh ta mặc nhiều áo quần nên không bị lạnh cóng. Cái người có khuynh hướng thích mai táng bản thân mình ấy cứ muốn được mai táng trong gió. Nhưng anh ta không biết phải làm sao để có thể mai táng trong gió. Hồi ở ký túc xá, anh ta từng kể cho tôi nghe về những suy nghĩ này. Anh bảo anh không tìm thấy một biện pháp nào cả, vì gió quá vô hình.

Về đến Bắc Kinh, chúng tôi gặp nhau tại Bar Arfulid, thiếu mất Linke. Cái thằng thiếu niên nho nhã đeo mắt kính ấy là người đầu tiên bị chết trong kịch hoạt cảnh của chính mình. Khi chúng tôi ngồi với nhau, tôi phát hiện không thấy anh ta, bèn hỏi thì được biết là anh đã chết rồi.

“Nó tìm được hình thức “Phong táng” chưa?”, tôi hỏi.

“Tìm được rồi. Hôm nó qua đời, ở Bắc Kinh có một trận gió lớn”, Lolan nói.

“Nó mặc cái áo gió màu xanh đậm”, Joena nói.

“Tay trái nó cầm một cái chong chóng có màu”, Geoke nói.

“Nó nói nó muốn đi Nội Mông, ở đó mới có gió Nam thổi mạnh”, Magar nói.

“Cậu đoán xem nó cầm quyển sách gì? Một quyển sách có tên “Kim mục trường”. Nó nói quyển sách đó có thể chỉ dẫn nó làm thế nào để đi vào cánh đồng cỏ”, Pepe nói.

“Nó còn để lại một bức thư. Trong thư, nó nói rằng cuối cùng nó có thể hoàn thành hoạt cảnh “Phong táng” của mình. Nó còn nói nó sẽ đi như gió, tan biến dần trong gió và đó sẽ là cái kết cục của kịch bản này”, Trần Hồng nói.

“Nó đã xa Bắc Kinh 9 ngày rồi. Nó đã hoàn thành tác phẩm của nó đúng không?” Sibrake hỏi tôi.

Tôi cầm bảng thời gian biểu, tính toán một hồi rồi nói: “Nó chắc hẳn đã hoàn thành tác phẩm rồi. Nó đã được mai táng trong gió”.

“Vậy chúng mình hãy chúc mừng nó. Lần này thì cuối cùng, nó cũng đã hoàn thành vở kịch hoạt cảnh của mình. Lolan nâng ly lên, tôi cảm thấy giờ phút này thật yên lặng, yên lặng đến nỗi tôi có thể nghe được cả thế giới chỉ có một người đang đi, chỉ có một người đang khóc, một người hoài niệm, và một người cuối cùng nguyện táng mình trong gió. Hồi lâu sau, 8 người chúng tôi cùng chìm trong tiếng nhạc Mexico trong quán bar.

Chương VIII

Một mình đối diện với thành phố và thế giới mênh mông rộng lớn, trong khoảnh khắc này tôi cảm thấy tuyệt vọng, không nơi nương tựa. Mọi thứ dường như đã rời xa tôi, mọi thứ đều sụp đổ. Tôi vẫn không tìm thấy Lotimy, có lẽ cô đã bị cái thế giới này chìm mất rồi. Chúng tôi còn một kịch bản chưa hoàn thành, kịch bản “Trở về Idaho”. Chúng tôi nhất định phải về đến Idaho, chúng tôi rời xa nơi đó đã lâu rồi, nhưng chúng tôi vẫn không có cách nào để về lại nơi đó. Một ngày kia, tôi ngồi xe taxi chạy trên đường Đông Tam Hoàn, qua cửa kính xe, tôi bỗng thấy một phụ nữ mặc áo khoác màu đỏ từ trong bar “Ngạc Thạch” đi ra. Cô gái đi nhanh như gió về phía trung tâm mua sắm Yan Sha. Tôi nhận ra đó là Lotimy, liền kêu bác tài chạy theo. Người phụ nữ đi lên một chiếc taxi Hạ Lợi, quẹo qua đường cầu vượt rồi thẳng hướng phía nam mà đi. Tôi kêu bác tài bám sát, cuối cùng tôi đã kiếm được em rồi Lotimy. Lần này em đừng biến mất trước mắt tôi nữa nhé. Xe tôi bám sát chiếc xe Hạ Lợi màu đỏ đằng trước, chiếc xe đó không lên cầu vượt Quốc Dịch mà hướng về phía tây, đường Kiến Quốc Môn. Khi xe chúng tôi quẹo qua ngã tư thì chiếc xe kia đã quẹo vào bãi đậu xe của nhà hàng Trung Quốc.

Chúng tôi theo sát phía sau. Xe dừng lại, cô ấy đã đi vào cửa tự động. Tôi trả tiền xe rồi bám theo. Bước vào đại sảnh của nhà hàng Trung Quốc, tôi chẳng thấy bóng dáng cô ấy đâu. Tôi vào thang máy để lên xuống các lầu, tìm kiếm khắp nơi mà vẫn không thấy. Một lần nữa, tôi lại lạc vào một mê cung của những tấm gương kiếng nào đó nữa. Chẳng lẽ tôi mãi mãi không tìm ra cô ấy sao?

Tôi nghĩ đến thám tử Lâm. Tôi dùng điện thoại thẻ trong đại sảnh gọi cho anh ta. Theo sự chỉ dẫn ngày trước của anh ta, tôi gọi “119”, một phút sau tôi cầm điện thoại lên.

"Alô, chào anh Huko. Tôi là Lâm của sở nghiệp vụ dân sự Đường Hán, có vấn đề khó khăn gì không?"

"Tôi tìm được Lotimy rồi. Mới hồi nãy tôi theo cô ấy vào đây, nhưng lại không thấy cô ấy nữa. Tôi không biết cô ấy đang ở phòng nào, tôi đang ở nhà hàng Trung Quốc".

"5 người kia đều tìm được chưa?".

“Tìm được cả rồi”. Tôi nói.

“Tôi cho anh biết một người thứ 6 nữa. Người đó tên là Vạn Âu, một nhân vật nguy hiểm. Hắn là người của Hắc Bạch đạo, buôn bán ở nước ngoài là chính. Nhưng theo tôi biết, hiện hắn ta gây họa với một người tên là Hùng Tứ trong giới xã hội đen. Hắn đã mượn của Hồng Tứ 9 triệu, nhưng không trả, anh không nên đi tìm hắn”.

“Nhưng chuyện này liên quan gì đến Lotimy?”.

“Lotimy cho rằng đứa con trong bụng cố ấy có thể là của Vạn Âu. Tuy nhiên, Vạn Âu sẽ không đối xử tốt với cô ấy đâu. Hắn là một con người man rợ, đã từng giết người”.

“Vạn Âu đang ở phòng nào?”. Tôi bình tĩnh hỏi.

“... phòng số 1618. Anh hãy bình tĩnh ở đó, đợi tôi đến có được không?”.

Tôi gác máy điện thoại, cúi xuống sờ vào cây dao nhỏ vẫn dắt trong người. Tôi định một mình tìm đại phú hào Vạn Âu. Tôi có thấy chiếc xe 560 phân khối của hắn đậu bên ngoài cửa tự động. Tôi muốn nói chuyện với hắn. Tôi tin chắc Lotimy đã đi tìm hắn. Nhưng tại sao cô ấy muốn đi tìm hắn thì tôi nghĩ không ra. Tôi vào thang máy và bình tĩnh đi lên. Lúc này bản thân tôi như một sát thủ lạnh lùng. Tôi nhìn thấy mình trong tấm kính của thang máy, nom như một cục đá cứng nhắc. Tôi bấm nút mở cửa thang máy bước ra ngoài, tấm thảm trải hành lang rất mềm mại. Tôi đến phòng số 1618. Tôi nghĩ có lẽ mình sẽ giết chết cái tên Vạn Âu đó, nếu như đứa bé ấy đúng là con của y. Tôi chịu không nổi chuyện này. Tôi dùng dùng xông thẳng tới phía trước. Tôi gõ cửa, cửa không mở, nhưng từ phòng kế bên có 2 thanh niên trai tráng đeo kính đen bước ra, họ từ hai phía ép vào tôi. Ngay lúc ấy cửa mở. Trong nháy mắt, tôi nhìn thấy Lotimy nước mắt đầm đìa bước thẳng ra ngoài. Tôi vội gọi với: “Timy! Timy! Timy!”.

Cô ấy không để ý đến tôi, cứ chạy thẳng ra thang máy. Ngay lúc đó tôi bị một cú đập mạnh vào đầu. Tôi ngất xỉu và bị lôi vào trong phòng.

Tôi lắc lắc cái đầu bị choáng và nhìn rõ người thanh niên ngồi đối diện với tôi. Hắn mặc bộ âu phục màu trắng, phong độ rất lão luyện. Đeo một chiếc cà vạt có hình họa, tay cầm điếu xì gà, trông hắn quả là một hoàng tử Ả rập.

“Anh là Vạn Âu sao?”. Tôi hỏi.

“Đúng” hắn nhã nhặn cười một cái “Chính là tôi”.

“Anh là người đã làm cho Lotimy có mang?”.

“... cũng có thể đúng và cũng có thể không”. Hắn ta hòa nhã nói.

“Xin anh hãy trả cô ấy lại cho tôi”.

“Cô ấy đã tự mình đi rồi”.

“Tại sao anh lại ăn hiếp cô ấy?”. Tôi lớn tiếng quát. “Làm cho cô ấy khóc?”.

“Tao muốn ăn hiếp ai thì tao ăn hiếp! Tao căm ghét bọn đàn bà. Hiếu chưa? Họ chỉ nên trở thành một thứ lệ thuộc. Mà là ai hử cái thằng nhãi con? Mà muốn dạy tao à? Hôm nay mà còn muốn sống không?”. Hắn ta bước thẳng tới, dùng điếu gà đang cháy trong tay dí vào mặt tôi. “Nó là một con chó cái, mà hiếu không? Tao ghét nó, là thế đó. Cho nó cút xéo đi. Tao không có thời gian, tao phải làm ăn, tao không chịu trách nhiệm về ai, tao chỉ chịu trách nhiệm về chính tao thôi. Hiếu chưa?”. Hắn ta thu lại điếu xì gà. “Con chó cái ấy đòi giá quá cao, muốn tao phải cưới nó. Chuyện này nực cười quá”. Hắn ta quay lại chỗ ngồi “Tốt nhất là mày xéo đi”.

Nói đến đó, nó cúi xuống rút con dao của tên vệ sĩ bên cạnh và nện cho tôi một đòn mạnh. Đây là phòng số 1618, tôi ngã xuống đất, tôi còn đếm được số lần chúng dùng giày da đá tôi, xương sống tôi kêu răng rắc. Sau cùng, tôi mơ màng thấy có người bước vào, hình như là ông Lâm thám tử cùng một số người khác. Tôi chìm trong hôn mê.

Một tuần sau, Vạn Âu bị Hùng Tứ giết chết, thi thể bị dìm trong một đoạn cống chảy từ Bắc Đại đến Thanh Hoa. Cái thằng công tử nhà giàu hung hăng kia đã chết như vậy đó. Tôi không sao quên được bộ dạng của hắn lúc hắn đang giận dữ nhằm vào tôi. Tôi không hiểu nổi tại sao Lotimy lại có thể ở cùng với hắn, tại sao cô lại nghĩ rằng đứa bé trong bụng cô là của hắn? Cô thích hắn ở chỗ nào? Rốt cuộc, chính cô ấy là người như thế nào? Thành phố này đã hủy hoại bao nhiêu mặt tốt đẹp của cô ấy, biến cô ấy thành một đám mây bay từ người đàn ông này đến người đàn ông khác, từ đó cô ấy được cái gì đây? Cô ấy đang làm một cuộc chu chuyển giữa bọn đàn ông hay sao? Hay cô ấy đang trả thù bọn đàn ông? Cô ấy đã bị thành phố thay đổi như thế nào? Tôi và cô ấy còn có thể tiếp tục diễn vở kịch hoạt cảnh đó không? Tôi bắt đầu tuyệt vọng và cảm thấy cuộc tìm kiếm, khám phá của mình đang thất bại. Kịch bản hoạt cảnh của tôi thế là đã không thành công. Những điều đó càng làm cho tôi mờ mịt hơn. Đối với tính cách của con người, tôi hoài nghi rất nhiều. Đối với tình yêu, tôi thất vọng. Tình cảm của tôi đối với thành phố lúc này tràn đầy phức tạp. Tôi biết, kịch bản chúng tôi sắp kết thúc. Kịch bản “Trở về Idaho” cũng sắp kết thúc rồi. Một kịch bản mà ngay từ khi mới bắt đầu, tôi đã diễn hết rồi, chỉ có điều bây giờ tôi mới phát giác ra mà thôi. Có điều, khi tôi hiểu ra tất cả thì mọi việc đã quá trễ rồi, nhưng tôi cũng chẳng còn cách nào khác.

2

Tôi vội vàng vẫy một chiếc taxi và chạy về Phương Trang. Tôi tin rằng Lotimy chưa chết. Khi tôi đến nơi thì thấy 7 người gồm Magar, Lolan, Sibrake, Geoke, Joena, Trần Hồng, Pepe đã đứng ở đó từ lúc nào. Tôi đẩy mọi người ra. Lotimy nằm trên giường, đây là lần cuối cùng cô ấy thực sự nằm trên giường. Lotimy đã chết thật rồi. Tôi hiểu rằng có lẽ đó là màn hai của vở kịch: “Cái chết của cô dâu”, chỉ là tôi đến quá trễ mà thôi.

Tôi nói: “Các bạn đi đi”. Từng người, từng người một, họ bước ra ngoài. Tôi ngồi xuống, nhìn Lotimy như một tay thợ săn nhìn con beo anh ta vừa bắt được. Cô ấy bình thản như một con bướm xinh đẹp đang nằm ngủ. Mùi thuốc an thần xộc vào mũi tôi. Tôi nhìn cô ấy đắm đuối trong

bóng tối, cảm thấy cô ấy quen thuộc làm sao nhưng lại xa lạ biết mấy. Tôi nghĩ mình mãi mãi cũng không thể về đến Idaho. Một khi tôi đã rời xa quê hương, tôi sống trong một thành phố rồi tất cả đều bị thay đổi thì sẽ vĩnh viễn không bao giờ quay trở về được. Lotimy thì chắc chắn như thế rồi, vì cô ấy đã chìm vào giấc ngủ. Tôi nghĩ về Idaho, nơi chúng tôi sẽ đến không phải là cái bang nông nghiệp của nước Mỹ, đó là một nơi lý tưởng. Nơi đó chỗ nào cũng là thảm cỏ, bên sườn núi là những dãy người nộm bằng rơm, họ không ngừng canh chừng cho bọn trẻ đừng bị té. Nhưng chúng tôi đã không về đó được rồi. Thành phố đã làm thay đổi và hủy hoại chúng tôi một cách triệt để, khiến cho chúng tôi trở thành người bệnh tâm thần, kẻ làm chứng, kỹ nữ, người mắc bệnh trầm cảm, bệnh nhân, tội phạm giết người, bệnh điên dại, người tham tiền, người thất tình và người đi đường. Một khi chúng tôi đã bước vào “Đô thị”, thì vĩnh viễn sẽ không thể quay trở về quê nhà được nữa.

Tôi ngồi đó, nhìn khuôn mặt thanh thần của Lotimy. Cô ấy cũng sẽ không nói chuyện với tôi nữa. Một lát sau, tôi móc ra từ trong túi quần mình ra một cây son đỏ hồng cô ấy để lại. Tôi chăm chú bôi son lên môi cô ấy, nước mắt tôi trào ra. Tôi thoa từng tí, từng tí lên đôi môi tái nhợt, cây son này cô ấy thích nhất. Tôi thoa son lên môi cô ấy một lần cuối cùng. Tôi đại diện cho tất cả bọn đàn ông đã từng đi qua cuộc đời cô, thoa lên làn môi hồng của cô một lần cuối. Tôi biết, lát nữa nhân viên bệnh viện và công an sẽ đến. Họ sẽ khiêng cô ấy vào một bóng tối khác. Nơi đó so với nơi đây sẽ lạnh lẽo hơn, cô đơn hơn và thê thảm hơn. Nơi đó cũng giống cái thành phố đáng sợ này, cũng không thể về đến Idaho. Bởi vì chúng tôi mãi mãi không thể tẩy trang mình được, đồng thời một lần nữa, chúng tôi lại chuẩn bị phải bước lên sân khấu.

```
<?xml version='1.0' encoding='utf-8'?>
<html xmlns="http://www.w3.org/1999/xhtml">
  <head>
    <meta content="Microsoft Word 12 (filtered)"
name="Generator"/>
    <title>Unknown</title>

    <link href="../../../stylesheet.css" rel="stylesheet"
type="text/css"/>
    <link href="../../../page_styles.css" rel="stylesheet"
type="text/css"/>
  </head>
  <body xml:lang="EN-US" class="calibre" id="a12">
    <div class="container" id="a11">
      <div class="container">
        <div class="container">
          <h1 class="calibre5">
            <b class="calibre2">
              Nước mắt trò chơi
            </b>
          </h1>
          <p class="cent1">
            <b class="calibre2">
              MỘT
            </b>
          </p>
          <p class="cent1">
            <br class="calibre3"/>
          </p>
          <p class="cent1">
            <br class="calibre3"/>
          </p>
          <p class="cent1">
```

Thành phố này đối với tôi ngày càng rộng rãi và rộng lớn hơn. Đứng trên nhà hàng xoay tròn ở tầng cao nhất của tiệm cơm Quốc Tế trên đường Trường An, tôi có thể cảm nhận được mọi thứ. Một cảm giác vừa ngưỡng mộ vừa vui thích xen chút sợ hãi thoáng vụt qua trong tôi. Tôi lia ánh mắt liếc từ đông sang tây, từ quảng trường Trung Lương sang tòa cao ốc Trường An rực rỡ hào hoa, tòa nhà Bộ Giao thông, Trung tâm sinh hoạt của phụ nữ Trung Quốc, tòa cao ốc Bộ Kinh tế Đối ngoại và Trung tâm Xing-Heng-Ji. Những tòa nhà này như những khối khổng lồ chỉ trong vòng một đêm đã được sắp bày ra đó, chính vì vậy mà người ta càng yêu thích thành phố này hơn. Bắc Kinh bây giờ như một thành phố dưới mặt đất đang từ từ nhô lên, giống như một hòn

đảo mới với khuôn mặt hoàn toàn mới mẻ nhô lên trên mặt biển.

</p>

<p class="cent1">

Thành phố đang lớn lên hàng ngày. Từ quảng trường Thiên An Môn có bốn con đường vòng quanh đang được mở rộng. Giống như một trung tâm thi đấu cổ La Mã, bốn phía đều nhô cao lên, thành phố lớn được hình thành từ đó. Càng xa trung tâm, thành phố thì càng có nhiều tòa nhà chọc trời. Chính vì thế mà quảng trường Thiên An Môn trở thành nơi thấp nhất của thành phố lớn này.

</p>

<p class="cent1">

Ngày ngày, xe cộ, người người nối đuôi nhau qua lại tấp nập trên đường phố, cảnh tượng trông thật phồn vinh, thành phố đang không ngừng phát triển. Màu đỏ sậm của những tòa cao ốc, những bức tường bằng kính màu xanh thẫm kín làm nổi bật bầu trời. Những áng mây lững lờ trên không gian thành phố trông hoàn toàn mới lạ. Mọi cái nơi đây làm cho tôi muốn hòa mình vào dòng người qua lại trên các con phố, trở thành một phân tử nhỏ bé chuyển động trong đó. Những dòng người mang theo những mơ tưởng về cuộc sống, cho dù thành phố này được ví như một chiếc cối nghiền thịt, họ cũng không hề sợ. Có lẽ tôi đã là một người thành phố nên tôi cũng cảm thấy hồi hộp và một niềm vui tràn ngập.

</p>

<p class="cent1">

Bắt đầu từ ngày đó, đương nhiên tôi không còn là một thanh niên quê mùa nữa. Tôi có thể tự do ra vào những trung tâm mua sắm sầm uất, những nhà hàng lớn, quán bar, tàu điện ngầm, ngân hàng, cơ quan, bệnh viện, trường đại học, tiệm thức ăn nhanh của thành phố mà không cảm thấy chút gì xa lạ. Tôi có ba thẻ tín dụng, một thẻ chứng minh là dân thành phố, một thẻ bảo mật hộp thư của bưu cục, một máy nhắn tin, một điện thoại di động kỹ thuật số. Có những thứ đó trong tay, tôi thực sự như một chủ nhân sống đã lâu trong thành phố.

</p>

<p class="cent1">

Một ngày nọ, tôi đi tới khu thương mại phần hoa nằm trên đại lộ Vương Phủ Tỉnh, tôi thích thú nhìn những con người bị vật chất và dục vọng thúc đẩy dồn dập. Một cô gái bán hàng nở nụ cười tươi như hoa khiến tôi có cảm giác chỉ cần thò tay ra là tóm được

<b class="calibre2">

'

chân thực vô cùng. Bỗng dưng phía trước tôi xuất hiện một người đàn ông mặc áo dài Thượng Hải cổ kín màu xanh đậm, trên lưng có khâu một mảnh vải trắng viết dòng chữ màu đen thông tin tìm người lạc, lại còn dán kèm một tấm hình. Tôi gọi với: "Này anh, tôi đã từng nhìn thấy người mà anh muốn tìm, anh ta vừa mới ở đây...". Người đàn ông quay lại làm tôi ngớ cả người. Anh ta chính là người trên bức ảnh của bản tin tìm người lạc. Người đàn ông trẻ này chừng ngoài 30 tuổi. Tôi không hiểu điều gì đang xảy ra. Anh ta quay về phía tôi cười phá lên: "Nói cho cậu biết, tôi là một nghệ sĩ, cái mà tôi tìm kiếm đó chính là bản thân tôi. Cám ơn anh bạn. Tạm biệt!". Anh ta mỉm cười bỏ đi, biến mất dạng vào dòng người qua lại. Tôi ngẩn người, hồi lâu mới hiểu ra sự xuất hiện của người nghệ sĩ. Đó là một nghệ thuật gia thực sự. Họ dùng ý nguyện bản thân mình làm tác phẩm. Ở thành phố này, mọi chuyện đều có thể xảy ra. Thành phố thực sự khoan dung, cũng như nó đối đãi với người nghệ sĩ, những người đang đi tìm kiếm bản thân, giống người mà tôi gặp hồi nãy. Bất cứ ai cũng có thể tìm kiếm và bắt đầu tại đây.

</p>

<p class="cent1">

<b class="calibre2">

HAI

</p>

<p class="cent1">

Tôi dạo trên một con phố. Một khi đã trở thành chủ nhân thì bất cứ góc phố nào, tôi cũng đều coi nó giống như góc cái sân lớn của nhà mình. Ý nghĩ này chợt đến làm tôi vui sướng và tâm đắc vô cùng. Tôi thả hồn bước đi như một người nhàn rỗi không việc làm. Thực ra tôi đã hoàn toàn bị nhập sống thành phố này ràng buộc. Tôi huyết sáo, ánh nắng gắt của mặt trời làm tôi nheo mắt lại. Tôi đi trên phố như đi dạo trong sân nhà mình, ngắm nhìn các loại bảng hiệu quảng cáo thương phẩm nước ngoài ngày một nhiều. Chúng giống như rừng cây mới trong thành phố, màu sắc rực rỡ treo trên đầu chúng ta, phản ánh cuộc sống con người thành phố này đang ngày một nâng cao.

</p>

<p class="cent1">

Tôi đi tới phố Sùng Văn Môn. Một đám đông đang đứng trước cửa bệnh viện Đồng Nhân. Ở đó thường tụ tập nhiều lao động nam nữ các tỉnh ngoại thành mới đến Bắc Kinh. Họ ăn mặc quê mùa, dáng vẻ chất phác chân quê. Thế nhưng họ lại rất nhanh nhẹn. Họ hỏi thăm bất cứ ai qua đường để tìm những cơ hội mới, hy vọng có người mướn họ làm, từ đó họ có thể bắt đầu một cuộc sống

mới trong thành phố. Nơi đây bị coi là một chợ lao động bất hợp pháp, nhưng lúc nào cũng có rất nhiều thanh niên quần áo nhem nhuốc. Những gương mặt lạ hoắc, chân chất quê mùa xuất hiện tại đây, đi lại và dòm ngó xung quanh trong không gian người và xe cộ tấp nập. Tôi đi đến chỗ họ, ngắm họ và cảm thấy những bản chất quê mùa kia đã không còn ở trong tôi. Tôi nhìn thấy những vẻ mặt xa lạ tràn đầy sức sống, với bao ước vọng và toan tính. Tất cả những khuôn mặt đó đều bần bụi. Có hai cô gái trẻ xinh xinh, hai má đỏ ửng vì gió hanh. Những cô thôn nữ này thật sự đã khiến tôi thất lòng. Song tôi vẫn tỏ vẻ dửng dưng. Đối với họ, tôi là người thành phố, là chủ nhân của thành phố này. Tôi và họ hoàn toàn không giống nhau. Tôi định bụng bỏ đi chỗ khác. Tôi lạnh lùng bước qua họ. Rất nhiều người nhìn vào tôi, rồi họ chỉ vào tôi. Có lẽ họ cho rằng tôi có thể mang đến một cơ hội tốt cho một người trong số họ. Liệu tôi có thể làm được điều đó không? Tôi cười thầm. Tự dưng tôi không muốn lang thang trên phố nữa. Tôi định đến phòng máy Đông Sơn chơi trò chơi điện tử. Đúng lúc ấy, tôi phát hiện một cô gái xinh đẹp. Dáng vẻ thanh tú, khác người của cô khiến tôi ngẩn người ra hồi lâu. Cô ta đứng trong đám con gái thôn quê, trông rất nổi bật. Cô ta dường như chẳng quan tâm đến những gì đang diễn ra xung quanh và có thể không hiểu mình đứng đó để làm gì. Cô gái ấy nhất định là người miền nam. Dáng vẻ thanh tao, kiêu diễm và kiêu sa, tràn đầy quyến rũ, mộng mơ. Ánh mắt của cô như mắt người mẫu ma-nơ-canh trong các cửa hiệu, đẹp đẽ, mơ màng và trống rỗng. Trong ánh mắt ấy còn ngấm chứa một ham muốn gì đó đang hướng về phía trước. Cách ăn mặc của cô cũng khá hơn so với các cô thôn nữ khác. Nom chải chuốt hơn, trông như người có học. Tôi dám khẳng định, chí ít cô ấy cũng không phải thứ thôn nữ chăn dê nuôi lợn. Chẳng lẽ cô ta cũng ở đây tìm kiếm việc làm? Tôi phân vân một hồi, bỗng nhiên tôi nhớ đến người nghệ sĩ mà tôi đã gặp. Thiết nghĩ, giả sử tôi giúp đỡ một người trong thành phố này thực hiện được ước vọng của họ, thì tôi cũng sẽ là một nghệ sĩ rồi! Trước kia, tôi luôn muốn trở thành một nghệ sĩ nhưng chưa bao giờ có cơ hội. Chút suy nghĩ này làm tôi bị kích động. Tôi quyết định đến nói chuyện với cô. Dường như có một ma lực đẩy tôi đến chỗ cô ta.

</p>

<p class="cent1">

“Chào cô” - tôi nói - “Cô đến đây tìm việc phải không?”.

</p>

<p class="cent1">

“Cô muốn tìm loại công việc gì? Giúp việc nhà?”.

</p>

<p class="cent1">

Cô ta nhìn tôi cảnh giác, chớp chớp đôi mắt gật đầu. Sau khi ngáp một hơi, đôi mắt to lại liếc nhìn tôi một lần nữa. "Tôi không muốn giúp việc nhà".

</p>

<p class="cent1">

Cô ta nói tiếp, không chút đắn đo: "Ha, há, tôi vừa mới từ một nhà bỏ chạy ra đây. Tôi không muốn làm nghề giúp việc tí nào".

</p>

<p class="cent1">

"Chả nhẽ có việc khác khá hơn cho cô làm? Tôi có thể giúp được cô". Tôi nhiệt tình nói với cô ta: "Cô nói đi, cô muốn làm việc gì nào?".

</p>

<p class="cent1">

"Ông không lừa tôi chứ?", cô ta cười nói. Nụ cười trong suốt như thác nước từ trên khe núi đổ xuống.

</p>

<p class="cent1">

"Lừa ư? Tôi là người lừa gạt?". Tôi giả vờ nổi giận - "Tôi chuyên giúp đỡ người khác. Tôi muốn làm một nghệ sĩ. Chỉ cần nói cho tôi nghe là cô muốn làm việc gì ở thành phố này là đủ rồi, cô...". Nói đến đây, bỗng có hồi còi báo của xe cảnh sát hú ầm lên. Máy chiếc xe cảnh sát như từ dưới lòng đất chui lên xông tới cạnh lề đường, một toán cảnh sát nhảy xuống. Nhanh như cắt, họ chạy qua chạy lại, bao vây lấy đám người tìm việc. Đám đông loạn lên như ong vỡ tổ, bỏ chạy tứ tung. Cảnh sát dùng cây gậy nhựa trong tay bao vây họ từ mọi phía, ra lệnh cho họ trình thẻ chứng minh nhân dân. Những người không có giấy chứng minh liền bị bắt đưa lên một chiếc xe tải bịt kín mít. Cô gái trước mặt tôi bỗng run như cây sậy, định bỏ chạy. Một viên cảnh sát xông tới gần chúng tôi: "Không được chạy, lấy chứng minh thư ra!". Tôi lấy ra chứng minh thư của tôi và chỉ vào cô ấy, nói với viên cảnh sát: "Cô ấy là bạn gái của tôi, chúng tôi đang đợi chuyển xe điện ngầm đường 106. Chúng tôi không phải đám người làm công chết tiệt đó". Viên cảnh sát liếc nhìn cô gái, đưa chứng minh thư trả lại tôi rồi quay lưng bước đi. Khi chúng tôi ngoảnh đầu nhìn bốn phía, thì nơi đây như vừa bị một trận bão lớn thổi qua, cuốn đi tất thảy. Hầu như chẳng còn ai, ngoài mấy người đang co ro vì lạnh đang đứng trong trạm xe bus đợi xe.

</p>

<p class="cent1">

"Cám ơn ông!". Cô gái hồi nãy còn run sợ, giờ thả phào một cái nói với tôi,

</p>

<p class="cent1">

"Đúng lúc hôm nay không mang theo chứng minh thư, nếu không tôi đã bị tổng về nhà rồi. Cám ơn ông rất nhiều!". Cô ta nhìn tôi chân thành, nghiêng đầu một cái. Phải công nhận cô ta có đôi mắt rất đẹp biết thể hiện tình cảm.

</p>

<p class="cent1">

"Hồi nãy cô còn cho là tôi đi lừa mà!". Tôi nheo mắt "Cô tên gì?". Hình như cô gái đã bắt đầu có tình cảm với tôi, nhưng vẫn do dự. "Em tên Hoàng Hồng Mai. Anh tới đây tìm người giúp việc phải không?. Thiết tình em không muốn làm người giúp việc. Em sẽ làm anh thất vọng. Em... không biết làm gì đâu".

</p>

<p class="cent1">

Tôi cười ồ lên: "Không, không đâu. Tự dưng hôm nay tôi nảy ra ý nghĩ này, tự dưng tôi muốn giúp đỡ ai đó trong thành phố này thực hiện ước vọng của họ. Khi nhìn thấy cô tôi thích liền, tôi không cần trả ơn, chỉ là giúp đỡ thôi! Mình tìm nơi nào ngồi một lát được không?".

</p>

<p class="cent1">

"Cũng được", cô gái vui vẻ đáp lại. Tôi đưa cô đến tiệm bán kem Đông Đơn, kêu hai phần kem sữa tươi Ý và ngồi xuống.

</p>

<p class="cent1">

"Anh nói là muốn giúp người khác thực hiện ước vọng ư? Điều đó thật không thể tưởng tượng nổi. Thời buổi này phải có đi có lại, em chả có gì cả...". Cô ấy mím môi lại, ánh mắt dò hỏi, nhìn tôi qua ly kem mà người phục vụ đưa đến.

</p>

<p class="cent1">

"Không, không cần bất cứ cái gì! Thiết đó, tôi chỉ muốn giúp một người trong thành phố này thực hiện ước vọng của họ, như vậy tôi mới có thể trở thành một nghệ sĩ, và nếu như em thực hiện được ước vọng của mình, thì đó chính là một tác phẩm của tôi. Nào nói đi, em đến thành phố này với suy nghĩ gì?" - Tôi vừa ăn kem vừa hỏi cô.

</p>

<p class="cent1">

Cô gái cúi đầu suy nghĩ, dùng ngón trỏ chống cái cằm nhỏ

xinh xắn trông thật đẹp, thật hồn nhiên. Con người có dáng dấp như cô có thể nói chưa bị sự văn minh và những dục vọng của thành phố nhiễm vào. Một sự trong sáng và tinh khiết. “Ý nghĩ gì ư?... ít ra em không muốn làm nghề giúp việc. Anh thực lòng muốn giúp em ư?”. Cô bé ngẩng mặt lên hỏi tôi. Hình ảnh thật là sinh động, tôi trầm nghĩ.

</p>

<p class="cent1">

“Đúng thật đó”, tôi nói.

</p>

<p class="cent1">

“VẬY... Em kể cho anh nghe,... Em từ một nhà giàu có bỏ chạy ra đây. Quan hệ giữa em và bà chủ không tốt. Bà ấy khinh người lắm. Hồi đầu, bà ấy cho em là dân quê, cái gì cũng không biết. Thực ra em cũng biết chứ. Nhỏ tới lớn em sống ở Tứ Xuyên rồi lên đây. Em là y tá của một bệnh viện tại đó. Em đã học qua lớp trung cấp chuyên khoa Hộ Lý. Thực ra em chịu không nổi sự hoài nghi và miệt thị trong ánh mắt của bà chủ. Bà ta thường nghi ngờ em muốn ăn cắp đồ. Một hôm, bà ta đem cây son môi của mình giấu trong bồn cầu vệ sinh rồi đổ cho em lấy. Lúc đổ rác, em mới phát hiện ra nó ở đó. Thái độ của bà ấy như vậy, thế là em quyết định biến hư thành thực. Em canh bà ấy đi vắng bèn luộc mười quả trứng, ăn năm quả rồi bỏ đi năm. Lấy tất cả son môi của bà ấy bôi thử. Bôi xong cây này lại lau đi, tiếp tục vệt lên môi cây khác. Một hôm gặp phải cây son bóng màu đỏ khó rửa, bị bà ấy phát hiện tát cho một cái vào mặt. Sau vụ này em bỏ đi luôn. Chính vì thế mà em không muốn làm người giúp việc. Em đến Bắc Kinh đã được một tháng, hỏi xem em có thể trở thành người như thế nào? Em muốn trở thành người giống bà chủ mà em đã làm cho bà ấy. Được sống trong căn hộ cao cấp phố Hoa Kiều, trong phòng, 24/24 giờ đều có nước nóng, một chiếc xe hơi thành phố hiệu Gold, một bầy chó, mèo nhà. Nhà ấy có ba con chó con và bốn con mèo. Em thiết muốn đập chết chúng nó. Hầu bà chủ xong lại còn phải hầu hạ chúng nữa. Em muốn có cuộc sống như vậy, có thể mới không bị người ta khinh rẻ nữa. Em sẽ muốn nhiều người ở để hầu hạ. Em còn muốn nữa. Muốn có tiền xài không hết, thích gì mua nấy giống bà chủ đó. Có một lần bà ấy ra phố mua một đồng quần áo đem về thử, chả có cái nào vừa ý, liền bảo em vứt bỏ toàn bộ, tất cả bỏ hết. Mấy thứ đó toàn là đồ mới, bà ấy cho em cũng được mà, nhưng bà ấy kêu em vứt hết! Bà chủ muốn gì được nấy là như thế đó. Nhưng bà ta lại có ông chồng rất tốt. Chồng bà ta là một doanh nhân buôn bán bất động sản, một người giàu có thật sự. Ông ấy bao giờ cũng hòa nhã, dễ

gần. Em mà có chồng như vậy thì sướng biết chừng nào...". Cô gái thao thao bất tuyệt. Còn tôi thì chăm chú nghe. Những chuyện này tuy hơi thô thiển nhưng cô gái vẫn rất dễ thương. Tôi dán mắt nhìn cô ấy.

</p>

<p class="cent1">

"Anh có thật lòng giúp em thực hiện ước vọng? Xét cho cùng, tại em chả biết làm cái gì ở thành phố này. Có phải anh thật tình muốn giúp em?" - Dường như nhớ ra điều gì, cô hỏi tôi.

</p>

<p class="cent1">

"Đương nhiên. Nhưng mà mọi thứ đều phải làm lại từ đầu. Không làm người giúp việc, làm việc khác! Cô còn biết làm gì nữa?".

</p>

<p class="cent1">

"Em thích đến các nhà hàng hoặc làm cái chức trưởng nhóm gì đó trong một hộp đêm cũng được. Em có thể làm nghề phục vụ bàn hoặc làm thợ pha chế rượu, nhưng mà phải học từ đầu. Liệu có ai dạy em không?".

</p>

<p class="cent1">

"Em bao nhiêu tuổi hả Mai?".

</p>

<p class="cent1">

"20 tuổi, còn anh?".

</p>

<p class="cent1">

"Anh 27. Vậy nhé, bây giờ mình là bạn! Chiều mai 4 giờ mình gặp nhau ở đây. Anh sẽ cho em biết tìm được công việc gì sau nhé. Em ở đâu vậy?" - Tôi cầm tờ hóa đơn do người phục vụ đưa đến, trả tiền rồi hỏi cô, lúc đó trời đã sẩm tối.

</p>

<p class="cent1">

"Bí mật" - cô nói - "Có khi anh lừa em thì sao. Thời buổi này phải có đi có lại. Em đơn thân độc chiếc tại Bắc Kinh, em mới đến đây được một tháng, nhưng em không muốn nói cho đàn ông biết em ở chỗ nào!".

</p>

<p class="cent1">

Tôi cười: "Thôi được rồi. Vậy thì mai gặp nhé! Chắc chắn mình sẽ trở thành bạn tốt, không cần bất cứ sự trao đổi nào".

</p>

<p class="cent1">

Cô vừa nhìn tôi vừa làm mặt xấu: "Tạm tin anh trước, mai gặp nhé?" Cô nheo đôi lông mày lá liễu rồi nhảy xuống từng bậc thang, bước nhanh và biến mất trong màn đêm của thành phố.

</p>

<p class="cent1">

Tôi sắp làm người nghệ sĩ rồi. Tôi bẻ cổ áo gió lên, bước đi trong dòng người vội vàng của thành phố đồ sộ. Đèn thành phố tắt cả đều bật sáng, những con người như những bóng ma đang di động. Tất cả, họ đều là những công cụ dục vọng của một thành phố ngày đêm không ngừng hoạt động. Với ý định đó của tôi thì từ đây, tôi có thể trở thành một nghệ sĩ chẳng?

</p>

<p class="cent1">

<b class="calibre2">

BA

</p>

<p class="cent1">

Tôi mua một quyển sách lạ lùng ở nhà sách của Viện Mỹ thuật Trung ương nằm sau lưng tiệm cơm Vương Phủ. Đây là một quyển sách có bìa đen, nhưng không có tên. Quyển sách dày 1 cm, có 24 trang, ghi lại tất cả những hoạt động nghệ thuật gần đây của các nghệ sĩ tiên phong Trung Quốc. Tôi xem đến hoa cả mắt. Trong sách chép lại những quan niệm lạ lùng của các tác giả là những nhà nghệ thuật trang trí, nghệ thuật quan điểm, và các nghệ sĩ khác rất thú vị. Chuyện khiến tôi kinh ngạc nhất là một nghệ sĩ Hoa kiều tên Tạ Đức Khánh người Đài Loan. Năm 1974, Tạ Đức Khánh vượt biên phi pháp qua Mỹ, khi ấy ông 24 tuổi. Từ đó ông ở lại Mỹ và trở thành một nghệ sĩ. Năm 1978 đến 1979, ông tự nhốt mình trong lồng một năm. Trong một năm đó, ông không tiếp xúc với ai, không đọc sách, không viết lách, không nghe radio, cũng không xem tivi, chỉ nằm ở trong lồng. Năm sau, từ 1980 đến 1981, lại đúng một năm liên tục, không kể ngày đêm, cứ mỗi giờ ông bấm card một lần, mỗi lần bấm đều chụp hình lại. Toàn bộ sự bấm card đó được ghi nhận do luật sư ký tên chứng thực. Tiếp theo, năm 1981 đến 1982, ông lại làm một tác phẩm kinh người khác. Trong thời gian 1 năm ấy, ông hoàn toàn sống trên đường phố New York, không bao giờ đi vào bất cứ nơi nào có mái che tỉ như những tòa kiến trúc, đường điện ngầm, huyết động, màn trướng, tàu lửa, xe hơi, thuyền bè v.v. Năm 1983 đến 1984, ông và nghệ sĩ Ladda-Montani dùng dây thừng dài cột eo hai người lại với nhau, cách nhau 8 tấc. Cả một năm trời, hai người đều ở cùng nhau bất cứ giờ nào, địa điểm nào, nhưng không hề đụng chạm vào nhau. Năm 1985 đến 1986, ông nghỉ sáng tác,

không xem nghệ thuật, không bàn về nghệ thuật, chỉ sinh hoạt bình thường. Từ 31/12 /1986 đến ngày 31/12 /1988, thời gian này ông sáng tác trở lại song không công bố. Điều khiến người ta kinh ngạc nữa là trong vòng 14 năm, từ 1974 đến 1988, ông Tạ Đức Khánh không hề có bất cứ một giấy cư trú hợp pháp nào tại Mỹ. Đây quả là một nghệ sĩ vĩ đại! Một nghệ sĩ bị dồn nén!

</p>

<p class="cent1">

Tôi đọc những thông tin và các cuộc trao đổi liên quan đến ông Tạ mà thấy thật lôi cuốn, bởi ông là một nghệ sĩ luôn thay đổi. Tôi chợt hiểu người nghệ sĩ nghĩa là gì? Ở đây có chút gì giống như Chúa Giê-Su. Mỗi năm ông ta đều làm việc nghĩa, lấy phương thức và góc độ độc đáo của mình để quan sát, gánh vác và đảm đương nhân loại. Điều này có nghĩa là muốn làm được người nghệ sĩ, trước hết anh phải có dũng khí. Tôi quyết định giúp Hoàng Hồng Mai, cô gái Tứ Xuyên trở thành một người mà cô ấy muốn trong thành phố này. Tôi lập ngay ra một bản kế hoạch, liệt kê tất cả những mối quan hệ, quen biết của mình ở thành phố trong gần chục năm qua. Những người làm ở Ban Hành Chánh, Kinh Tế, Báo chí, Ngành Ăn Uống, Vui Chơi Giải Trí. Tôi quyết định dựng sơ bộ một mạng lưới theo kiểu mạng nhện từ những mối quen biết này, nhằm đưa một người con gái nhà quê biến thành chủ nhân của thành phố. Một ngày nào đó, cô ta sẽ trở thành một tác phẩm của tôi, trở thành hình tượng mới đối với mọi người. Ngày đó tôi sẽ trở thành một nghệ sĩ chân chính. Tôi rất phấn khởi trước kế hoạch này. Tôi lấy điện thoại gọi cho anh bạn Du mập, hẹn anh ta lập tức đến quán cà phê đại sảnh của lầu quán Hòa Bình. Anh ta sẽ là người thứ nhất tôi giới thiệu với Hoàng Hồng Mai. Điện thoại xong, tôi ngồi tại đó nhẩn nại khuấy đều ly cà phê. Du mập là một người bạn cũ từ khi tôi mới đến thành phố này. Lúc đó, anh ta còn thuộc tổ diễn viên truyền hình chạy xô, chuyên đóng những vai phụ bởi anh quá mập, lại xấu, nhưng được cái dễ thương, rất nhiều phim cần những vai này. Mới năm ngoái thôi, anh ta tìm được một cơ hội cho mình bằng cách bán một bà cán bộ cấp cục phó làm mẹ nuôi. Bên sui gia bà mẹ nuôi ấy là một tướng về hưu người miền Nam. Đúng lúc ông này đang muốn mở một Massage Club tại Bắc Kinh. Thế là Du mập được giao chức Tổng Giám Đốc. Ngoảnh đi ngoảnh lại, anh ta đã biến thành một người giàu, có cửa ăn cửa để. Tôi có ghé chỗ anh ta làm chức Tổng Giám Đốc tại Trung tâm Massage và Sauna "Thiên Phủ" một lần. Tôi tận hưởng một suất phục vụ trọn gói, từ việc tắm, ngâm, hấp, xông cho đến chà lưng, làm móng chân, xoa bóp... Một phong cách phục vụ hoàn toàn mới mẻ. Lúc

đầu tôi nghĩ, Hoàng Hồng Mai trước đây đã từng làm qua nghề hộ lý. Có lẽ cô ta sẽ thích hợp, sẽ từ trung tâm Massage này mà làm nên. Điều đó cũng đã trở thành một nét đặc trưng của những tầng lớp người thành phố sinh hoạt ở Thời Đại 90. Một con người thành phố thì nên biết hưởng thụ chuyện này. Tôi nghĩ tới Du mập, con người này cũng là do thời vận đưa tới. Đúng lúc ấy, Du mập từ bên ngoài tiệm cơm bước vào, theo sau có cô thư kí. Du mập lúc lắc bước lại nói: “Anh Hoa, mẹ kiếp, lâu quá không gặp. Anh mập ra đó nha, trên mặt toàn là thịt ha, há....”. Du mập cười lớn tiếng. Cô phục vụ bần bưng lên hai ly cà phê cho chúng tôi. Du mập híp mắt cười nhìn tôi: “Nói đi anh bạn, tìm tôi có việc gì? Năm đó chúng mình ngày ngày ăn mì độn, nhưng giao tình thâm sâu. Anh có việc gì, tôi sẽ toàn tâm giúp tất, có phải không?”. Du mập nói ra rất bộc trực.

</p>

<p class="cent1">

Tôi nhìn chăm chăm vào anh ta. Du mập thay đổi nhiều, càng ngày càng mập ra, nhưng khí chất thì vẫn như xưa. Tay cầm điện thoại Nokia, đồng hồ bằng vàng bóng loáng, nhìn anh ta là thấy ngay cuộc sống khá dư dả.

</p>

<p class="cent1">

“Giúp tôi một việc”. Tôi nhìn cô thư ký một cái. Cô ta rất xinh đẹp và quyến rũ, cô mặc bộ đầm xẻ cổ lộ ra một phần bộ ngực xinh đẹp.

</p>

<p class="cent1">

“Tôi có một người bạn gái, cô ấy từ Tứ Xuyên đến cần tìm việc. Đến chỗ anh làm kỹ thuật viên massage được không?”. Tôi nhìn vào anh ta.

</p>

<p class="cent1">

Anh ta ngó tôi một hồi rồi cười phá lên: “Anh Hoa, tiểu tử nhà người cũng tán gái tứ tung ư? Sao rồi! Chơi chán rồi muốn bỏ, tính gán qua tôi hay sao? Được rồi, tôi nhận cho, không thành vấn đề, làm tốt lắm! Người đâu?” - Anh ta hỏi tôi.

</p>

<p class="cent1">

“Chờ chốc lát thôi. Tôi sẽ dẫn qua cho anh, tôi hẹn cô ấy trước cửa tiệm bán kem Đông Đơn”. Tôi nhìn đồng hồ: “Đợi tôi chút xíu, tôi về liền”.

</p>

<p class="cent1">

Từ xa, tôi đã nhìn thấy cô ấy đứng trước cửa tiệm kem, cô

ấy mặc một bộ đầm màu đỏ chói, đứng đó trông rất nổi, mặt trông có vẻ sốt ruột. Nhìn thấy tôi từ đường bên kia băng qua, cô tỏ vẻ vui mừng, nở một nụ cười tươi như hoa. Tôi bước nhanh, né những xe hơi và người đi bộ để sang chỗ cô ta.

</p>

<p class="cent1">

“Em tưởng là anh gạt em”, cô ta hờn dỗi nói. “Đợi lâu chưa? Anh đã hẹn được một người bạn. Em sẽ có việc làm ngay. Đi theo anh”.

</p>

<p class="cent1">

Chúng tôi cùng đi trên đường theo hướng Bắc. Cô ta thoa một tí son nhưng không che lấp nổi vẻ xinh xắn, trong trắng toát ra từ con người cô.

</p>

<p class="cent1">

“Ăn cơm tối chưa?”, tôi nói.

</p>

<p class="cent1">

“Ăn rồi, ăn mì sợi, do em tự nấu”.

</p>

<p class="cent1">

“Chỗ em ở có xài gas không?”.

</p>

<p class="cent1">

“Không, chỉ có lò than tổ ong thôi. Em làm sao kham nổi một cái nhà có máy sưởi ấm và ống dẫn gas để đốt”.

</p>

<p class="cent1">

“Trời đông sắp đến, khi đó anh sẽ tìm cho em một căn hộ có máy sưởi ấm đốt gas nhé!”.

</p>

<p class="cent1">

“Thôi!”. Cô lắc đầu - “Em tự có cách, cảm ơn anh nhiều”. Cô nhìn tôi, ánh mắt ngụ ý một sự tự trọng khác thường. Tôi cảm thấy bị lay động.

</p>

<p class="cent1">

Đến khách sạn Hòa Bình, Du mập ngồi đối diện, ngắm nhìn cô hồi lâu khiến Hồng Mai mất tự nhiên. Du mập xoay nhìn qua tôi, hàm ý khen tôi khá lắm. Tôi giới thiệu hai người với nhau: “Cô nói là muốn đến hộp đêm làm trưởng nhóm. Nhưng phải đi làm trước một thời gian, sau đó mới có thể thăng tiến làm trưởng nhóm được, đúng không anh Du?”. Tôi nói với anh ta.

</p>

<p class="cent1">

“Đương nhiên! đương nhiên. Đã là anh Hoa giới thiệu, thì tôi sẽ chiều cổ. Hôm nay cô có thể đến chỗ chúng tôi xem luôn cũng được, làm quen với chỗ làm luôn”.

</p>

<p class="cent1">

Du mập nhìn cách ăn mặc, trang điểm của Hồng Mai một hồi, rồi quay qua cô thư ký nói: “Hôm nay cô hãy dẫn cô Hoàng đến làm quen với Trung Tâm của mình một chút rồi dẫn cô ấy đi mua hai bộ đồng phục nhân viên, sắp đặt chỗ ở tốt cho cô ấy luôn thể. Cô là người Tứ Xuyên phải không?” - Du mập nhìn tôi chớp mắt, Hồng Mai gật đầu một cái.

</p>

<p class="cent1">

“Tứ Xuyên là một nơi rất đẹp. Nơi ấy cũng có nhiều cô gái đẹp. Thôi tụi mình đi nào!”.

</p>

<p class="cent1">

Trong quá trình giới thiệu, Hồng Mai không nói một tiếng nào. Cô có chút hồi hộp. Tôi cho rằng cái tướng to đùng của Du mập đã tạo áp lực cho cô ấy.

</p>

<p class="cent1">

Ra đến ngoài cửa, Du mập nói nhỏ vào tai tôi: “Em này xinh thiệt, anh làm cái chuyện ấy thật sướng đấy”.

</p>

<p class="cent1">

Tôi hơi giận, song lại xuống giọng nói, “Tôi chưa từng đụng đến cô ấy một ngón tay. Anh phải đối xử cho tốt với cô ấy đấy nhé. Mẹ kiếp, không tôi giận đó!”.

</p>

<p class="cent1">

“Được, được”. Du mập cười nham hiểm. Gã phẩy tay gọi người phục vụ, một chiếc xe Ford bóng mượt chạy đến.

</p>

<p class="cent1">

“Này Mai, cứ theo anh ấy đi, em yên tâm, mọi việc sẽ tốt thôi. Có chuyện gì thì gọi điện liền cho anh nhé!”. Tôi nhìn cô, chân thành mỉm cười, quơ chiếc điện thoại cầm tay vẫy chào. Cô chần chờ một hồi, hình như muốn nói gì đó song lại thôi. Cô nhìn tôi một cái rồi theo Du mập chui vào xe hơi. Ở trong xe, họ vẫy tay chào tạm biệt tôi rồi nhanh chóng rời đi. Tôi bỗng nhiên cảm thấy bị bỏ rơi, chỉ còn lại một mình. Tôi ghét nhất phải đối mặt với bóng mình. Chiếc xe đi mất dạng. Tôi quyết

định đi ăn mì sợi Tân Khương và cật dê nướng. Đêm tối của thành phố như một bức màn dưới lòng đất từ từ nâng lên. Đêm như vậy làm tôi có thể ngửi được mùi dục vọng bốc ra trong bóng tối, nó như bụi trong màn đêm lơ lửng, được những lỗ mũi của con người hít thở vào.

</p>

<p class="cent1">

<b class="calibre2">

BỐN

</p>

<p class="cent1">

Khi quyết định giúp Hồng Mai thực hiện ước vọng của mình, tôi lại có thái độ không rõ ràng. Tôi cứ mơ tưởng khuôn mặt Hồng Mai với nụ cười trong sáng thuần phác và ánh mắt nhìn trong suốt. Nụ cười và ánh mắt đó trong tôi ngày nào, nay đã không còn ở cái thành phố này. Tự đáy lòng, tôi cảm thấy xót xa. Cái gì đã tác động đến trái tim của tôi? Tôi không rõ nữa? Nhưng thành phố này có quy luật nhất định của nó, như chuyển động của vòng quay tua bin, nó cũng có nhịp điệu và quy luật riêng biệt. Tôi hiểu rằng nếu như anh muốn vào thành phố này, muốn thích ứng với nó, muốn có cuộc sống tốt hơn người khác, thì anh phải nghe theo qui luật của nó, đó là một điều bất di bất dịch. Đặc điểm và nội dung của qui luật này chính là cách suy nghĩ luôn ở trong đầu tôi. Tóm lại thành phố giống như một vũ đài, nhiều người tụ hội đến đây, vai mang theo những ước vọng đủ màu sắc mà họ cần để biểu diễn. Một số người thành công, còn số người khác thì từ đó biệt tăm biệt tích. Ngay cả khán giả cũng thay đổi, không phải ngày nào cũng là những con người nhất định ngồi xem cùng với những quan niệm cũ rích. Thành phố là một bữa tiệc lưu động, người đi người lại, thay đổi không bao giờ ngừng.

</p>

<p class="cent1">

Mỗi một buổi sáng từ trong mộng bước ra, tôi lại giống như người thợ lặn với trái tim loạn nhịp, một ngày mới lại diễn ra dưới chân tôi. Tôi phải ăn mặc lịch sự, sửa soạn gọn gàng bước vào cuộc sống của một ngày mới. Tôi lập tức thức dậy, như người máy được lập trình sẵn: rửa mặt, chải răng, cạo râu. Đang soi gương cạo râu, bỗng tiếng chuông điện thoại di động reo lên. Mới sáng sớm mà ai đã gọi điện cho mình nhỉ? Tôi bật điện thoại ra.

</p>

<p class="cent1">

"Alô! Ai đó?".

</p>

<p class="cent1">

"... Là em". Tiếng người con gái thút thít. Tôi nhận ra tiếng của Hồng Mai. Sức nhớ cả tuần nay không gặp cô. Du mập đã đối xử với cô như thế nào? Tôi lo lắng: "Sao vậy? Nói từ từ thôi, em khóc hả? Thôi nín đi nào!".

</p>

<p class="cent1">

"... Em không muốn làm ở đây nữa...".

</p>

<p class="cent1">

" Sao vậy? không tốt hả? Du mập nói ở đó mỗi tháng có thể thu nhập 5.000 đồng, so với anh là quá tốt rồi, em sao vậy...".

</p>

<p class="cent1">

"Em không muốn làm ở đây!... Tại vì, tại vì... có nhiều đàn ông đáng ghét. Ông giám đốc Du kêu em làm kỹ thuật viên massage. Hàng ngày em phải làm việc đến 3-4 giờ sáng. Em thiếu ngủ, ngáp liên tục. Vả lại bọn đàn ông ở đó còn có những yêu cầu khác nữa, em chịu không nổi. Em không làm nữa đâu! Em muốn rời khỏi chỗ này...!".

</p>

<p class="cent1">

"Nghe này, nghe anh nói này!". Tôi hơi bối rối nhưng vẫn bình tĩnh nói: "Em chỉ mới bắt đầu, còn chưa thích ứng với hoàn cảnh công việc. Chờ quen rồi, mọi việc sẽ tốt thôi! Bọn đàn ông đó đáng ghét thật, thằng nào cũng đều cả. Em là một người con gái tốt và thông minh, anh nghĩ là nhất định em sẽ có biện pháp đối phó với chúng". Tôi nhấn mạnh ngữ khí trong lời nói: "Ngay cả đối phó với bọn đàn ông em cũng không biết sao. Nếu thế thì sẽ đứng không vững được ở cái thành phố này đâu? Thật ra em chỉ cần động não một tí xíu là xong ngay thôi mà. Hãy coi bọn họ như là những con dê đực hừng tình. Đừng sợ. Em sẽ nhanh chóng học được bản lĩnh ứng phó với bọn dê đực đó. Phải tự tin lên! Em có năng lực, anh tin em!". Cứ thế, tôi không ngừng giảng giải. Tiếng thút thít ở đầu dây bên kia dần dần nín lại. Cô không khóc nữa.

</p>

<p class="cent1">

"Em muốn gặp anh" - Cô nói - " Em nhớ nhà, em muốn về nhà!".

</p>

<p class="cent1">

“Tôi cũng muốn về lắm! Tôi còn nhớ nhà hơn!” - Tôi quát lớn - “Nhưng chúng ta còn phải sinh tồn nơi đây. Đây mới là nhà thật sự! Em cần phải học cách thích ứng với hoàn cảnh!” Tôi nổi cáu. “Rốt cuộc cô là người thế nào? Làm giúp việc thì gây lộn với bà chủ. Làm ở hộp đêm lại không biết cách ứng phó với bọn đàn ông. Cô cứ ở tại đó. Cần phải học cách lợi dụng ưu thế và đặc tính của mình để sinh tồn chứ! Hiểu chưa? Tôi không muốn gặp cô. Chờ khi nào cô thích ứng hoàn cảnh rồi mới gặp lại. Nửa tháng nữa nhé, được chứ? Cô phải tin bản thân mình, đúng không?”.

</p>

<p class="cent1">

Hồng Mai im lặng một hồi trong điện thoại “Thôi được!”, cô nói.

</p>

<p class="cent1">

“Du mật có tốt với em không?” Tôi hỏi.

</p>

<p class="cent1">

“Ông ấy đối với em tốt lắm, chỉ tại em...”.

</p>

<p class="cent1">

“VẬY TỐT RỒI, ANH CÚP MÁY ĐÂY.....!”.

</p>

<p class="cent1">

“Dạ!”, cô nói.

</p>

<p class="cent1">

Tôi cúp máy, tiếp tục cạo râu, mặc áo, lấy bóp và bước ra cửa phòng.

</p>

<p class="cent1">

Nửa tháng sau, chúng tôi lại gặp nhau qua điện thoại. Tiếng Hoàng Mai nghe thật bình thản và vui vẻ. Tôi quyết định hẹn gặp cô ấy tại nơi ở của tôi. Tôi đợi cô ấy dưới lầu một tòa chung cư. Từ xa, tôi đã thấy dáng Hồng Mai. Nhưng đến khi cô ta đứng trước mặt, thiếu chút nữa tôi nhận không ra. Cô ta đẹp hẳn lên, tôi muốn nói là cái đẹp đã bị thành phố hóa như một thứ hoa nhựa diễm lệ, bắt mắt nhưng lại mang một chút gì giả tạo! Cô mặc một bộ váy màu đen, đeo nữ trang rất đẹp. Thấy tôi, cô chạy đến như bay, nhanh nhẹn như con nai con. Phải nói là... Ôi! Cũng có chút xao động. Suy cho cùng cô ấy do một tay tôi tạo nên, bị tôi từng bước dần đến trước khán đài của thành phố này.

</p>

<p class="cent1">

"Khỏe không em?". Tôi mỉm cười nhìn cô. Hồng Mai đã cắt tóc ngắn khiến đôi mắt trông càng to hơn.

</p>

<p class="cent1">

"Vẫn ổn! Ít ra thì em đã học được cách ứng phó với bọn đàn ông như thế nào!". Cô nhìn tôi, chớp chớp mắt.

</p>

<p class="cent1">

"Thế thì tốt rồi!". Tôi nhiệt tình kéo tay cô băng qua hồ phun nước, nhanh chóng về chỗ chung cư tôi ở. Tôi mở toang cửa, bước vào và rót cho Hồng Mai một ly nước. Nhà tôi bề bộn, khắp nơi là sách, đĩa CD, băng hình và áo quần.

</p>

<p class="cent1">

"Ồi giờ! Nhà của anh bề bộn quá! Sao anh không lấy vợ đi? Tìm một người phụ nữ giúp anh dọn dẹp?". Nhìn xung quanh nhà, cô tỏ vẻ thương hại tôi.

</p>

<p class="cent1">

Tôi buông tay cô ra, tỏ vẻ như không màng đến và lại không biết phải làm sao. Hồng Mai nhìn tôi một hồi rồi bước lại tựa vào vai tôi.

</p>

<p class="cent1">

Trong nháy mắt, còn chưa kịp hoàn hồn, tôi ngửi mùi thơm thoang thoảng trên mình cô ấy. Phút chốc, đâu đó, nơi sâu thẳm của trái tim cô đơn của tôi bị dao động, chúng tôi ôm nhau trong lặng im, bàn tay cô ấy nhẹ nhàng chuyển động trên vai tôi, cẩn thận như một nhân viên trắc địa.

</p>

<p class="cent1">

"Em nhớ anh lắm! Thật đấy! Trong lòng em oán hận anh nhưng lại nhớ anh, chính anh bảo em đổi đời một lần, đổi mới bản thân mình trong thành phố này, để bước vào một cuộc sống mới, học cách tự lập. Cảm ơn anh!". Cô khe khẽ nói. Khoảnh khắc này tình cảm dịu dàng đã tác động đến tôi, toàn thân tôi cảm giác như có dòng điện tê tê chạy qua. Tôi hôn nhẹ lên tai Hồng Mai. Bỗng dưng tôi chợt tỉnh ngộ. Cô ấy chẳng qua chỉ là một tác phẩm của mình, tôi phải ghìm lại những dao động của trái tim mình.

</p>

<p class="cent1">

“Thôi nào! Mình cùng làm thứ gì để ăn nhé? Sau đó mình đi câu lạc bộ Outspace nhảy đầm. Anh sẽ chỉ cho em nhảy Disco”.
Tôi đẩy nhẹ cô ra, vỗ yêu lên má.

</p>

<p class="cent1">

“Hay quá!” Hồng Mai như con chim nhỏ nhảy nhót.

</p>

<p class="cent1">

“Mình làm cái gì ăn nào? Em biết chiên trứng gà ốp-la”.

</p>

<p class="cent1">

“Anh chỉ cho em làm salad trái cây và sandwich nhé! Anh rất thích ăn đồ ăn nhanh kiểu Tây”.

</p>

<p class="cent1">

Dứt lời, tôi dẫn cô xuống bếp. Chúng tôi cùng nấu ăn, Hồng Mai rất nhanh nhẹn, vừa làm vừa hát. “Nói thử xem, hơn nửa tháng nay, em gặp những ai?”. Cô kể cho tôi nghe cô đã gặp được đủ loại đàn ông. Cô kể về hình dáng của họ như thế nào! Sao lại đi massage. Nghe lời tôi, cô đã học được cách cự tuyệt những yêu cầu quá đáng của bọn trai dê, cho dù họ đưa ra nhiều tiền đi nữa cô cũng không làm.

</p>

<p class="cent1">

“Chỉ có một hôm, em gặp một người. Anh ta vừa bước vào là than thở không ngừng, cuối cùng khóc òa lên. Đây là người chịu phải nhiều bất hạnh trong cuộc sống. Anh ta khoảng chừng 30. Anh ta nói là đang chán đời. Lúc đầu em cứ nghĩ anh ta nói đùa, nhưng sau đó em phát hiện ra là anh ta đang đau khổ lắm. Anh ta không ngừng nói chẳng còn gì, trong túi bây giờ chỉ có hơn mấy trăm đồng thôi. Em massage cho anh ta. Anh ta còn yêu cầu làm chuyện ấy. Em liền cự tuyệt, nhưng anh ta khóc rống lên, nói muốn chết chứ không thiết sống nữa! Anh ta khóc cả một tiếng đồng hồ. Rồi lại yêu cầu làm thêm một suất nữa. Lúc này em bỗng mềm lòng, em chịu không nổi đàn ông khóc trước mặt em. Em nói: “Thôi được, tôi sẽ làm cho anh một lần bằng cách “bắn máy bay”. Chắc anh cũng biết bắn máy bay là gì nhỉ? Có nghĩa em giúp anh ta thủ dâm. Anh ta gật đầu... cái đó làm em mệt thấy mồ, tay em bủn rủn, mỗi đến nỗi không nhắc lên nỗi. “Tôi không chết nữa rồi!” anh ta mặc lại quần áo và trang trọng nói với em, anh cảm ơn em, là em...”

</p>

<p class="cent1">

“Thôi đủ rồi!” Tôi hét lên, nhìn cô lạnh lùng. “Tôi không

muốn nghe chuyện này, đó là bọn trai dê lừa gạt. Tôi không muốn nghe những chuyện “bắn máy bay” chết tiệt ấy. Chuyện ấy kinh tởm quá”. Tôi nổi cáu, chịu không nổi cái sự thô tục của cô. Tóm lại cô ta chỉ là đứa con gái mới học qua trường trung cấp chuyên ngành hộ lý tại một nơi hẻo lánh mà thôi.

</p>

<p class="cent1">

Hồng Mai nhìn tôi, nước mắt tuôn trào “Em... sai rồi sao? Em đã làm gì vậy?”. Nước mắt cô tuôn như trút. Tôi thấy mình cũng hơi quá đáng. Thật ra không có gì, có thể tôi đã yêu cô ấy, như Rodin dần dần yêu cô Claudel mà ông tự điều khắc. Tôi không biết nữa. “Không sao đâu!” Tôi thấp giọng xuống và nói: “Chúng mình ăn cơm nhé. Em thấy anh làm món hotdog thế nào?”. Cô không khóc nữa và lại cười: “Em tưởng anh muốn đuổi em đi chứ”.

</p>

<p class="cent1">

Hai chúng tôi ngồi ăn cơm với nhau, cô ấy vui lắm. Chúng tôi nói rất nhiều chuyện khác. Trước khi chuẩn bị đến Câu Lạc Bộ Outspace nhảy đầm, Hồng Mai nhanh tay dọn dẹp nhà cửa giúp tôi. Căn hộ sạch đẹp và ngăn nắp trở lại. “Em còn biết trồng hoa nữa cơ. Em sẽ biến nhà anh trở thành một vườn hoa nhỏ. Ngày mai em sẽ đem cho anh chậu kiểng Lộc Mộng, em sẽ mua vài con rùa Brazil, cải thiện cảnh quan nhà anh một tí. Anh ở bẩn quá”. Giọng cô mền trợn xen lẫn quở trách.

</p>

<p class="cent1">

Chúng tôi tới Câu Lạc Bộ Outspace, đối diện nhà hàng Đôn San thì trời đã tối, cuộc sống đêm của thành phố vừa cổ xưa vừa hiện đại này cũng vừa bắt đầu. Trong thành phố đã xuất hiện một nhóm thanh niên ăn chơi thâu đêm. Đám ấy chỉ có khuya xuống, tinh thần chúng mới phấn chấn lên. Hơn nữa Bắc Kinh đã có hộp đêm. Càng ngày càng có nhiều những vũ trường, sàn nhảy disco, trung tâm Massage&Sauna và câu lạc bộ mở cửa đến 3 - 4 giờ sáng. Tôi nắm tay Hồng Mai, mua vé bước vào sàn nhảy disco rộng lớn của Câu Lạc Bộ Outspace. Sàn nhảy disco đã chật kín, có lẽ đến hơn ngàn người. Họ rung bần bật, nhảy múa như bị điện giật trong tiếng nhạc ầm ầm. Trông họ như một loại nhộng đang kêu. Trong dòng máu của tôi như đang có gì đốt cháy, như có xăng dầu đang chảy trong huyết mạch. Tiếng nhạc như tiếng nổ của núi lửa, tôi cũng bắt đầu rung theo điệu nhạc. Tôi lao vào sàn nhảy, gọi Hồng Mai: “Qua đây, mau qua đây đi, nhảy cùng với anh nào! Nhảy hết mình nhé!”. Thấy Hồng Mai do dự, có lẽ chưa

quen. Cô như một người nhà quê thứ thiệt sợ hãi bước đến chỗ tôi. Trông cô rất thú vị.

</p>

<p class="cent1">

Tôi nắm tay Hồng Mai: "Hòa mình vào nhịp đi, đúng đó, như thế đó, nhịp chân, lắc hông bước nào, giơ tay, lắc đầu nào, tốt đấy! Cứ giữ tư thế theo nhịp! Đây là nhịp sống chết tiệt của thành phố này!". Tôi nói. Tôi và cô ấy mặt đối mặt cùng nhảy theo nhịp. Hồng Mai từ từ cũng hòa vào nhịp trống, nhưng có lẽ vẫn chưa quen cảnh của những dân chơi nhảy nhót cuồng nhiệt. Lúc này tiếng nhạc nổi lên âm ỉ. Mẹ kiếp! Tưởng như có thể dờ tung cả mái nhà lên. Mọi người đều quay cuồng lắc, dậm, những ánh mắt bùng cháy. Đây là nhịp sống thành phố, trong không gian nhỏ bé này, người ta đến cái chỗ đen tối này để giải phóng những tình cảm, tâm trạng bị ức chế. Để rồi sáng ngày mai, họ vẫn lại ở cái cối xay thịt là thành phố này y như ngày hôm trước. Cho dù có bị đóng thành hộp thịt nguội, họ vẫn lao vào. Tôi bỗng thấy một cô gái với bộ váy bó bằng da lắc động cuồng dại, tóc cô ta xả ra, như con rắn màu đen lượn bay trong không trung. Eo hông cô ta mềm mại như một con cá xinh đẹp quẫy mình trong tiếng nhạc. Khuôn mặt cô gái lúc ẩn, lúc hiện trong ánh đèn màu lấp lánh, cô ta như một người nhảy cô đơn, chìm đắm trong sự rung động của bản thân mình. Quả là một hình ảnh đầy hấp dẫn, tôi liền chen vào đám đông, đi đến cô ta, bắt cặp nhảy với cô ấy. Tôi lắc hông thật mạnh, lắc người hết cỡ, bởi vì tôi đang bị kích động. Những người đeo mặt nạ như những con mèo hoang đang kêu gào nhảy nhót giữa sàn. Đúng như một cơn động kỳ quái, những con yêu tinh quỷ quái đang nhảy múa. Cũng có thể ví nơi đây như một chiến trường của linh hồn và tiếng ồn đang tranh đấu với nhau. Tôi cho rằng mình có thể quên đi tất cả, như một con gấu chạy bằng pin trong đám đông náo động, tôi bắt đầu cười lên nhưng không sao nghe thấy tiếng cười của chính mình.

</p>

<p class="cent1">

Sau nửa tiếng đồng hồ, tôi đã thấy thấm mệt. Tôi ra khỏi sàn nhảy, đi đến quầy bar kêu một ly "Aloerumce". Lúc này tôi mới chợt nhớ đến Hồng Mai. Tôi cầm ly rượu đi tìm cô trong vũ trường. Tôi tìm hết chỗ này đến chỗ nọ, lớn tiếng gọi tên cô, nhưng không thấy đâu cả. Có lẽ cô ấy đã một mình lặng lẽ bỏ đi rồi. Chẳng lẽ cô ấy không thích những đám đông điên cuồng trong vũ trường Disco này? Tôi uống hết ly rượu rồi lại chen vào đám đông, chỉ có trong đám đông tôi mới có thể là một linh hồn được

giải thoát. Trong nháy mắt, tôi như có thể thấy được linh hồn màu xanh của những con người. Không, là linh hồn xanh của hơn ngàn con người ở vũ trường trong tiếng nhạc hô hào, hò hét, như những vì sao rơi rớt, như một trận gió thổi những sinh mạng lướt bay trên không trung.

</p>

<p class="cent1">

<b class="calibre2">

NĂM

</p>

<p class="cent1">

Sau đêm đi Câu Lạc Bộ Outspace nhảy đầm, lâu rồi tôi không gặp lại Hồng Mai, hai chúng đều rất bận. Tôi đã nói thành phố này là một cái máy xay thịt tự động khổng lồ, mỗi con người đều làm việc theo dây chuyền sinh kế kiếm ăn của họ. Chỉ đến đêm hôm sau về nhà, phát hiện thấy trong nhà có một chậu trúc xinh xinh, tôi mới biết đây nhất định là của Hồng Mai mang đến. Nhưng cô ấy không có chìa khóa, làm sao có thể vào nhà được trong khi tôi đi vắng? Tôi hơi ngờ ngợ và hoang mang, nhưng rồi cũng không để tâm lắm. Kỳ nghỉ của tôi đã hết, tôi sẽ phải lập tức lao vào một dòng chảy xiết mới của cuộc sống. Tôi chưa nói là tôi đang làm việc cho một ông chủ người nước ngoài. Tôi học khoa Luật Hàng hải Thương mại, tốt nghiệp trường Đại Học Hàng hải Thượng Hải. Sau khi tốt nghiệp, tôi làm tại Tổng công ty Vận chuyển Hàng hải Viễn dương Trung Quốc được một thời gian. Mới năm ngoái thôi, tôi mới quyết định nhảy qua một Công ty khác, làm tay sai cho ông chủ của một Công ty Hàng Vận Tư nhân đăng kí giấy phép tại Singapore và Bắc Kinh. Chủ của tôi người Croatia. Dưới quyền tôi còn có 5 người nữa. Công việc làm ăn bận rộn, chạy đôn chạy đáo tối ngày. Ông chủ có bộ râu hàm én người Croatia này tên là Brude. Trước kia, do chạy nạn chiến tranh nên ông ta đưa cả gia đình 5 người tới Bắc Kinh sinh sống. Ông có một bà vợ xinh đẹp và ba người con nhỏ. Họ mua một căn hộ cao cấp ở Bắc Kinh và định cư ở đây luôn. Tôi là Giám đốc quản lý đặc lực nhất của ông chủ. Mọi chuyện nơi đây đều qua tay tôi. Tôi rành rọt tiếng Anh, luật pháp và tiếng Hoa. Thế mà lão chủ chỉ trả tôi 800USD mỗi tháng. Tôi hy vọng sẽ sớm kết thúc cái công việc có vẻ cao cấp này. Tôi mới liên hệ với văn phòng công ty Tòa cao ốc Hui-Bin ở khu Á Vận. Hôm ấy, cô thư ký kêu tôi lập tức đến văn phòng Ông Brude. "Hallo! Ông Trương thân mến, tôi có việc muốn gặp ông". Ông Brude nhiệt tình đưa tay qua tôi: "Mời ngồi, trong nửa tháng qua, chơi có vui không?".

</p>

<p class="cent1">

"Bình thường thôi! Tôi đi bơi, nhảy đầm, đánh tennis và chơi bowling, tới các quán bar, đi tản bộ trên phố mỗi ngày. Cũng vui".

</p>

<p class="cent1">

"Ồ, hay quá!". Ông ta vừa nói, vừa đan những ngón tay vào với nhau - "Mr.Trương, tôi có ý thế này". Ông ta nhìn tôi chớp mắt - "Một ý kiến rất hay, tôi muốn kí hợp đồng 2 năm với anh. Mỗi tháng trả lương anh 500 USD". Nghe tới đây tôi liền thay đổi sắc mặt. "Từ từ đã, nhưng tôi sẽ đưa cho anh thêm một lần 20.000 USD, như vậy anh có thể mua một căn hộ cho mình. Anh còn chưa có nhà riêng, đây là cách tốt nhất để giải quyết vấn đề mà tôi nghĩ ra, anh thấy thế nào?". Ông ta mỉm cười nhìn tôi.

</p>

<p class="cent1">

Mua căn hộ riêng! Đương nhiên đây luôn là ước vọng của tôi. Tôi nhanh chóng động não, tính toán lời lỗ ra sao. Như vậy mỗi tháng ông ấy trích giảm 300 USD từ tiền lương của tôi, hai năm là 7.200 USD, trên thực tế chỉ trả tôi thêm chút đỉnh là 12.800 USD, nhưng lại yêu cầu tôi kí một khế ước bản quyền. Như vậy chất xám của tôi sẽ thuộc về ông Croatia này trong 2 năm". Để tôi suy nghĩ đã, ông chủ. Tôi phải tính toán lại" - "Thôi được, Anh Trương, anh có thời hạn ba ngày. Ở đây, tôi đã soạn sẵn bản hợp đồng, anh xem trước đi?". Ông ta nở nụ cười, đưa một tờ giấy cho tôi, vỗ nhẹ lên vai tôi nói: "Tôi tin tưởng anh, Mr.Trương".

</p>

<p class="cent1">

Kí hợp đồng này không? Tôi chưa quyết được. Tôi muốn mở công ty riêng, nhưng đúng ra tôi lại phải nhanh chóng mua một căn hộ, giá nhà tại Bắc Kinh càng ngày càng đắt. Ít nhất cần ba, bốn chục ngàn mới có thể mua được một căn. Chuyện này đối với tôi là một vấn đề lớn. Tôi biết là ông Brude rất cần tôi. Với ông ấy, tôi là một công cụ kiếm tiền, tôi có thể kiếm cho ông ấy mấy chục ngàn USD trong một năm. Chỉ cần gọi điện thoại quốc tế, sử dụng fax của ông ấy đi khắp nơi trên thế giới để liên lạc là có thể kiếm được số tiền như vậy. Trong thời gian làm việc, tôi đã có được rất nhiều khách hàng thân thiết, đó mới là điều quan trọng. Nhưng lúc này, tôi chưa thể làm một mình được. Tôi cần phải nghĩ thêm hai ngày nữa đã.

</p>

<p class="cent1">

Cách đó mấy hôm, tôi hỏng mất một vụ làm ăn. Một khách hàng tên Andrey muốn chuyển một số hàng hoá đi Mỹ. Tôi kiếm đủ cách mới tìm được một chiếc tàu Hàn Quốc. Chiếc tàu đã sẵn sàng. Khi chúng tôi bắt đầu tiến hành cuộc thương thuyết, thằng cha Andrey lại nói rằng hơn hai tháng nữa mới có thể đóng kiện lên tàu. Do đã đàm phán hợp đồng, chiếc tàu Hàn Quốc đang khởi hành trên đường, sắp đến cảng Thượng Hải. Mỗi ngày phí neo tàu tại cảng là 6.000 USD. Tôi những muốn đập chết cha già Andrey. Lão đã ẵm được giấy tờ rồi chuẩn mất. Xem ra phải dùng đến luật pháp mới giải quyết được vấn đề này, phải nhờ bên thuê và bên cho thuê khởi kiện. Do đó tâm trạng tôi lúc này đang cuống hết cả lên, chẳng còn đầu óc đâu mà nghĩ đến chuyện khác. Hôm đó về nhà, tôi phát hiện lại có thêm một chậu trúc Nhật kiểng rất lớn trong nhà, đây là loại cây xanh mà tôi yêu thích. Nhà của tôi dần dần trở thành một vườn hoa, chí ít cũng giúp tôi thư giãn một chút. Bốn chục ngàn đến tay rồi lại bay mất. Tôi ngồi xuống với dáng vẻ rất mệt mỏi. Bỗng tôi muốn nói chuyện với Hoàng Hồng Mai, tôi liền gọi điện đến trung tâm Sauna. Cô nhân viên tổng đài nói với tôi: "Xin lỗi, Cô Hoàng đang phục vụ khách" - "Vậy phiền cô chuyển máy đến trực tiếp phòng cô ấy giùm. Tôi là người nhà, có chuyện gấp cần gấp".

</p>

<p class="cent1">

"Alô! Anh là ai?".

</p>

<p class="cent1">

"Tôi tìm cô Hoàng Hồng Mai". Tôi liền giả giọng nói. "Tôi nghe nói tay nghề xoa bóp của cô đặc biệt khá, tôi muốn gọi cô...".

</p>

<p class="cent1">

"Tôi đang phục vụ người khác, ông khách muốn làm ba suất, hôm nay chắc không được rồi, hôm sau đến được không? Ông có thể cho biết danh tánh, ngày mai ông có thể đến sớm một chút, thưa ông...". Giọng cô ấy thật dễ thương.

</p>

<p class="cent1">

Tôi cúp điện thoại với một tâm trạng chán nản dâng trào. Tôi mở một chai Gamba, làm một hơi hết nửa chai rồi ngã xuống giường, thở gấp bằng mồm, sau đó ngủ thiếp đi. Tôi bắt đầu bay trong giấc mộng.

</p>

<p class="cent1">

Sáng sớm hôm sau, tôi tìm đến ông chủ Brude. "Tôi muốn ký hợp đồng đó, thưa ngài. Tôi đã quyết định".

</p>

<p class="cent1">

Khoảng ba tháng sau, một hôm, thành phố bị bao phủ bởi một trận băng tuyết, tôi đột nhiên nhận được điện thoại của Hồng Mai. "Em tìm anh có chuyện. Em quyết định không làm ở đây nữa, em muốn làm nghề ăn uống. Em muốn mở một nhà hàng, anh phải giúp em. Ông Du mập nói em là đồ ăn cắp. Ông ta nói em ăn cắp đồng hồ Rolex và lắc tay bằng vàng của một khách hàng. Nhưng tuyệt đối không có chuyện ấy. Em muốn bỏ chỗ này. Em đang ở ngoài điện thoại cho anh, anh có thể đến với em được không? Em ở cửa sau của công viên Bắc Hải. Ông Du mập tìm em khắp nơi, ông ấy nói là muốn giết em".

</p>

<p class="cent1">

"Em ở yên nơi đó, anh đến liền". Vừa cúp máy thì Du mập gọi điện thoại tới: "Hoàng Hồng Mai có liên lạc với anh không?". Tôi do dự một hồi rồi nói: "Không, có chuyện gì vậy? Lâu rồi tôi không có liên lạc với cô ấy! Cô ấy không phải đang làm việc rất tốt ở chỗ anh đó sao?" - "Mẹ nó, nó là một con ăn trộm! Mấy tháng nay, một ông chủ nhà xuất bản mê mệt nó, lão ta cũng là bạn thân của tôi. Hồi này ngày nào lão cũng lui qua đây tắm sauna, lần nào cũng kêu con Mai làm. Ông ấy boa cho nó mỗi lần cả 1.000 tệ. Thế mà hôm qua làm xong, lão bỗng phát hiện đồng hồ hiệu Rolex trị giá hơn 30 ngàn không cánh mà bay, lại cả sợi lắc bằng vàng giá 10 ngàn cũng tiêu luôn. Những đồ này lão luôn đeo bên mình. Con Hồng Mai cứ như ảo thuật gia, đem chúng biến mất tiêu đâu đó trong phòng massage. Bọn này tìm kiếm khắp nơi mà không sao thấy được. Chỉ có nó vào đây thôi. Cũng đúng hôm nay nó bỗng nhiên bỏ đi, chỉ để lại một mảnh giấy nói là sẽ không trở lại đây nữa. Thế nó không liên lạc với anh sao? Anh xem. Nào anh đã giới thiệu cho tôi thứ người gì đây...".

</p>

<p class="cent1">

"Cô ấy không phải là hạng trộm cắp, điều này tôi có thể chắc chắn với anh". Mẹ kiếp, ông phải có bằng chứng chứ! Tôi ngầm ý nói, sau đó liền cúp máy. Tâm trạng của tôi hơi rối loạn. Tôi cho rằng Hồng Mai nhất định không làm việc đó. Tôi lập tức đánh xe đến cửa sau công viên Bắc Hải. Chẳng thấy một bóng người nào ở đó. Tôi đứng đường số 111 bên tàu điện ngầm nhìn bốn phía, chẳng thấy bóng dáng của cô ấy đâu. Đang sốt

ruột chờ đợi, bỗng từ sau lưng có người bịt kín mắt tôi, một mùi thơm quen thuộc xông vào mũi. “Buông anh ra Hồng Mai, anh bắt được em rồi”. Tôi trở tay ôm chặt lấy eo cô. Cô hơi nhột liền buông tôi ra.

</p>

<p class="cent1">

“Anh mập ra, anh ăn gì thế! Mấy tháng không gặp, mặt anh tròn xoe à”. Cô cười chế giễu. Cô mặc một chiếc áo gió màu ngà ngà, tóc cắt ngắn nhưng có vẻ thêm một tí khiêu gợi với một chút xảo quyệt, giả dối. Tôi nghĩ càng ngày Hồng Mai càng giống như một cô gái bằng nhựa xinh đẹp.

</p>

<p class="cent1">

“Anh đang nghĩ gì vậy? Mình đi dạo công viên nhé. Phải rồi! Anh có thích những hoa cỏ mà em trưng bày trong nhà anh không?”.

</p>

<p class="cent1">

“Anh thích chứ, nhưng em làm sao có chìa khóa của anh?”.

</p>

<p class="cent1">

“Ha há, em thừa lúc anh không để ý bèn đánh một bộ khác, anh không giận em chứ”.

</p>

<p class="cent1">

Tôi gật đầu một cái “Không sao đâu!”.

</p>

<p class="cent1">

Tôi hỏi: “Lão Du mập có gọi điện đến anh. Lão ấy nói chính em đã ăn cắp chiếc đồng hồ Rolex và cái lắc tay bằng vàng. Em thật lòng không lấy những đồ vật đó chứ?”.

</p>

<p class="cent1">

Cô mở to mắt: “Làm sao có thể như thế được? Em làm sao có thể là kẻ trộm cắp chứ!” Cô liền rơi lệ tủi thân. “Dưới con mắt anh, em cũng là kẻ trộm sao?” - “Không ăn cắp thì thôi. Em không muốn làm lại sao?” Tôi hỏi.

</p>

<p class="cent1">

“Em ghét lão Du mập, bạn ông ấy không người nào tốt cả. Cái thằng cha nhà xuất bản mới tức cười, ông ta nói là đã yêu em rồi. Ông ta còn nói muốn mua nhà cho em ở, ông ta muốn nuôi em, boa cho em rất hào phóng, nhưng em làm sao yêu ông ta được”.

</p>

<p class="cent1">

“VẬY, em đã yêu ai? Em có yêu anh không?”, tôi nửa đùa nói với cô. “Anh?” cô nhìn tôi, ánh mắt lập tức trở nên hỗn độn một hồi lâu. Cô lắc đầu: “Không, em thích anh. Ai em cũng không yêu, em thích anh không được sao?”, cô có chút tủi thân, kéo nhẹ tay tôi, muốn buông ra. Tôi nắm chặt tay lại, không muốn cô rời ra.

</p>

<p class="cent1">

“Thôi đủ rồi!”, tôi mỉm cười. “Mới hồi nãy, em nói muốn làm nghề ăn uống?” - “Em có 30 ngàn trong tay rồi, tất cả là tiền bo em dành giùm, nhiều người rất hào phóng, trên đời này lắm người giàu thật. Em muốn dùng số tiền này vào việc mở một nhà hàng. Em muốn tìm người hùn vốn làm ăn. Anh có thể tìm người hùn hạp với em được không? Em muốn mở một tiệm ăn kiểu Trung Hoa. Em nghĩ sau này sẽ phát triển nó thành một dây chuyền. Em đã nghĩ cách làm Fast Food Trung Hoa. Cứ gọi là “Fast Food Thiên Phủ”, có cơm có gạo, lại thêm lên mười mấy món thức ăn mang hương vị Tứ Xuyên. Sau đó đem chúng chế thành một thức ăn nhanh vừa ăn vừa thổi, nhất định sẽ đắt hàng. Em tin lòng mình. Anh đã nói là sẽ luôn giúp em mà, có phải không?”.

</p>

<p class="cent1">

“Đương nhiên rồi! nhưng thật tình em không lấy chiếc đồng hồ Rolex và cái lắc tay bằng vàng của người đó chứ?”, tôi đứng lại dưới cây liễu trong công viên và lại hỏi. Sắc mặt cô sầm lại. “Anh còn chưa tin em, sao anh lại nghi ngờ em?”, cô ngược mặt lên, nét mặt cô bùng lên một sự đau khổ và phẫn nộ, một sự xót xa không được thông cảm, có lẽ tôi làm đã làm tổn thương đến cô. “Cho anh xin lỗi!”, tôi nói. “Chỉ tại thằng Du mập cũng là bạn tốt của anh. Anh cũng tin tưởng nó. Nhưng bây giờ anh tin em rồi. Thôi được! Chúng mình đi ăn Pizza nhé, coi như anh đã sai rồi, có được không?”, tôi vệt một cái lên mũi Hồng Mai, kéo cô bước đi. Công viên Bắc Hải mùa đông người qua lại rất ít, mặt đất im lìm vắng vẻ, một vẻ đẹp hoang vắng, khiến tôi xúc động vô cùng. “Anh nhớ ra một người bạn, tên là Trương Tiểu, trước đây là ký giả báo Trung Quốc Dẫn Tiến, sau này chuyển sang mở tiệm thịt quay nướng Thổ Nhĩ Kỳ. Kinh doanh được nửa năm không đâu vào đâu. Có lẽ người Bắc Kinh thích ăn Hambeger và Pizza hơn. Người Bắc Kinh không có hứng thú đối với món quay nướng của Thổ Nhĩ Kỳ. Tuần trước, Trương Tiểu gọi điện cho anh than phiền rằng cửa hàng anh ta ế ẩm. Mình đi tìm anh ta bàn xem. Nếu anh ta sang lại tiệm cho mình làm cũng

được. Thật lòng em có muốn làm nghề ăn uống không? Ngành này tại Bắc Kinh cạnh tranh vô cùng khốc liệt. Hình như em chỉ biết chiên trứng gà thôi có phải không?".

</p>

<p class="cent1">

"Anh luôn xem thường người khác. Em sẽ tự mời một bếp trưởng. Em cũng có rất nhiều đồng hương trong thành phố này. Em chỉ thiếu một số ít tiền, bạn anh có người nào hùn hạp làm chung thì quá hay!". Hồng Mai trầm tư nói. Tôi phát hiện mới có mấy tháng nay, cô đã có nhiều thay đổi. Cô như đã nắm vững cách đối phó với thành phố. Cô bắt đầu tự tin, mọi việc diễn ra y như trong những dự liệu của tôi. Những thứ phát sinh làm cô thay đổi, tôi đều chú ý đến. Vâng, tôi đang nghĩ là cô ta sẽ nhanh chóng trở thành nhà kinh doanh. "Em sẽ không bao giờ làm một nữ nhân viên massage nữa". Ngồi trong taxi, cô như đang suy tư nhìn những tòa siêu thị, nhà hàng, những khu nhà ở lướt qua kính xe. Nhìn những người thành phố ăn mặc như giấy bóng bênh trong gió, cô nói: "Em ghét cay đắng việc ngày qua ngày xoa bóp thân thể cho bọn đàn ông, bọn họ quá thừa mả, dư quá nhiều năng lượng. Bọn họ có tiền và không quan tâm đến việc tăng trọng. Em căm thù họ, chỉ nghĩ đến việc phải phục vụ cho chúng là em đã muốn ói rồi. Em sẽ không bao giờ làm lại nghề nhân viên massage nữa". Cô kiên quyết nói. Đột nhiên, cô quay mặt sang tôi, bàn tay nhỏ xinh của cô vẫn để trên tay tôi: "Nhưng em muốn làm massage cho anh, em chỉ massage cho một mình anh thôi, anh thích massage bấm huyết kiểu Trung Hoa, hay là thích massage thân thể kiểu Thái Lan?". Cô cười hí hí, thò tay vào sườn hông của tôi, làm nhột quá chịu không nổi, tôi cười ré lên. Tôi nhìn cô, trong ý nghĩ của tôi, cô là một tác phẩm đang ngày càng hoàn thiện và thành thực. Cô đã học được cách nhìn nhận sự việc một cách thuần thực, cô đã có một chuẩn mực mới của giá trị. Mấy tháng gần gũi qua, cô, một người giúp việc trở thành kỹ thuật viên massage và giờ đây đang chuẩn bị biến thành một bà chủ nhỏ của nhà hàng thức ăn nhanh. Tôi nghĩ tại những nơi rác rưởi của thành phố này, cô ta đã vận dụng và hấp thụ được một loại chất dinh dưỡng làm cho cô phát triển rất nhanh. Đây hoàn toàn và chính là công lao của tôi.

</p>

<p class="cent1">

<b class="calibre2">

SÁU

</p>

<p class="cent1">

“Cô muốn mở nhà hàng “Fast Food Thiên Phủ? Cô đã khảo sát qua thị trường thức ăn nhanh chưa? Tôi không rành lĩnh vực này lắm. Tốt hơn là cứ bán thức ăn nướng quay của Thổ Nhĩ Kỳ, tuy rằng chỗ này hơi lai tạp một chút. Tại vì tôi không mời nổi đầu bếp Thổ Nhĩ Kỳ chính cống. Tôi kiếm nhiều tiền nhưng cũng không thua lỗ. Cô hãy nói xem thế nào?” Trương Tiểu xoa bàn tay nói. Tôi và Hồng Mai ngồi trong tiền sảnh của tiệm quay nướng kiểu Thổ Nhĩ Kỳ của anh ta. Giờ này đang là giờ cơm, vậy mà nhà hàng không một bóng người. “Chính vì lý do này, tôi mới muốn hùn hạp với anh. Anh xem này, bây giờ là giờ cơm tối mà chỗ anh một người khách hàng cũng không có. Điều đó chứng minh rằng việc kinh doanh của anh có vấn đề, không thu được hiệu quả phải không? Tôi nghĩ rồi, tôi có một sách lược chi tiết ở đây mời anh xem qua”. Hồng Mai móc từ trong túi ra hai tờ giấy đưa cho Trương Tiểu. Anh ta vốn thuộc loại người có khí chất thư sinh nho nhã, lại đã từng là kí giả rồi trở thành ông chủ nhà hàng, nhưng những nét nho sinh xen chút hà tiện vẫn còn trong anh như trước kia. Có lẽ đây chính là nguyên nhân khiến kinh doanh của anh hoàn toàn thất bại. Tôi thậm chí nghĩ có lẽ anh ta nên trở lại làm nghề kí giả thì thích hợp hơn.

</p>

<p class="cent1">

Sau khi đọc xong hai tờ giấy, Trương Tiểu ngẩng mặt lên: “Tôi sẽ hùn vốn với cô, tôi nói làm là làm. Tôi thấy ý tưởng của cô rất hay, khá lắm!”. Trương Tiểu như thay đổi thành một người khác. Anh ta nghĩ ra điều gì đó liền nói tiếp: “Mẹ kiếp, không người đến ăn, chúng mình ăn không được sao? Nhân viên phục vụ đâu, mau đem đồ ra đây! Tôi muốn hai đĩa cật dê non nướng”. Anh ta hét lên: “Chúng ta cùng ăn phải không?”, nét mặt ủ rũ, anh quay sang phía tôi. Tôi và Hồng Mai cùng cười phá lên.

</p>

<p class="cent1">

“Anh yên trí đi! Em nhanh chóng giúp anh kiếm ra tiền. Địa điểm này rất tốt, không kiếm được tiền uống lắm, phải không anh?” Hồng Mai nói. Trong khi nói chuyện, tay cô luôn nắm chặt lấy tay tôi. Tôi có cảm giác những ngón tay nhỏ của cô run nhẹ. “Chúng ta làm liền ngay nhé. Anh là Tổng Sự Trưởng còn em là Tổng Giám Đốc. Em đầu tư mấy chục ngàn đồng. Chúng ta chia thành sáu bốn, vì anh là cổ đông lớn”. Cô nói tiếp: “Chúng ta nhất định hái ra tiền. Quảng cáo ngày khai trương, anh phải khuếch trương cửa hàng lên đấy nhé?” Hồng Mai quay về phía tôi mỉm cười.

</p>

<p class="cent1">

Tôi tiếp tục lật những trang hình họa của nhà nghệ thuật trong quyển sách bìa đen. Tôi lại đọc tiếp đến một tác phẩm thú vị của một nghệ sĩ khác. Ông này người Đức, cái ý tưởng nghệ thuật của ông là được bay mãi trên không trung. Mỗi lần, ông đều nhảy xuống từ cửa sổ lầu ba hoặc lầu tư, hoặc có khi từ sân thượng. Thân thể ông dang ra trong không trung giống như đang bay lượn trên bầu trời, hai cánh tay như đôi cánh của một con chim. Ông ta mặc veston, đi giày để khi nhảy rồi thì kêu người chụp hình. Trong ảnh, trông ông giống hệt như một con chim giữa trời. Thao tác nhào ra của ông thực sự rất đẹp. Và rồi vào một ngày, sau khi thực hiện cú nhảy ấy, ông té nhào xuống đất, chết ngay tại chỗ.

</p>

<p class="cent1">

Ông ta chết như vậy đó, tôi cảm thấy đáng tiếc thật. Nhưng tại sao ông ta cứ muốn bay vào không trung vậy? Ông ta là một con người, ông ta không có cánh. Ông ta không thể bay lên trời được. Chẳng qua đó là một việc làm vô tích sự. Nhưng ông ta thực sự có một ý tưởng nghệ thuật rất vĩ đại, so với ta... cũng không tệ lắm. Bạn có đồng ý không?

</p>

<p class="cent1">

Việc hợp tác mở nhà hàng Thiên Phủ giữa Hồng Mai và Trương Tiểu nhanh chóng khai cuộc. Hồng Mai phụ trách tất cả việc quản lý kinh doanh. Hôm khai trương có mời rất nhiều khách, đủ loại thành phần. Mở một nhà hàng như thế liên quan đến đủ các ngành nghề khác như thương mại, thuế má, công an, điện, nước v.v... Còn nữa, tôi và Trương Tiểu mời đến một nhóm thông tin báo giới. Đây là một băng lũ vừa ăn vừa bỏ túi, không tiền, không phong bì là không yên đâu. Cái thằng cha ở đài truyền hình là đáng ghét nhất. Nhận được bao thư, gã lập tức ầm ỉ lên, mở ra xem ngay trước mặt mọi người. Gã không ngại ngần đếm tiền xòen xọet, mồm nói: "Chúng tôi còn có một người trên xe chưa xuống, còn đang ở ngoài kia, cho thêm một suất nữa đi".

</p>

<p class="cent1">

Trương Tiểu cười và nói: "Các anh ăn cơm xong rồi hãy đi nhé" - "Ăn cơm? Ai thèm ăn cơm của nhà anh. Bọn này còn có chuyện khác để làm, đi ngay bây giờ đây, mau đem một phần tiền nữa ra đây cho tôi!".

</p>

<p class="cent1">

Bởi vì không được phép đốt pháo, nên không khí có phần kém vui. Trước cửa tiệm vẫn có rất nhiều lồng hoa tươi. Lúc này người ra vào rất nhiều, náo nhiệt vô cùng. Hồng Mai ăn mặc như một cô gái sành đời, một bộ xườn xám màu đỏ rực, thân hình duyên dáng, giao tiếp tự nhiên. Tôi xin ông Brude cho nghỉ buổi sáng để lại đây phụ giúp Hồng Mai. Lúc này “Nhà Hàng Thiên Phủ” đã thay bộ mặt mới. Cái bảng hiệu “Tiệm quay nướng Thổ Nhĩ Kỳ” được dỡ xuống. Căn nhà hàng hai tầng treo toàn cờ xanh đỏ đang đung đưa phất phơ trong gió. Giờ ăn cơm, khách hàng ngồi đông nghẹt hết tám bàn. Trương Tiểu và Hồng Mai qua lại giữa đám người không ngớt. Bổng Du mập xuất hiện. Tôi liền mời anh ta đến ngồi bên cạnh. Sắc mặt Du mập hăm hăm. Tôi quay qua hỏi: “Sao vậy? Thấy người làm trước đây giờ thành chủ doanh nghiệp, anh không vui sao?” Du mập nhìn tôi: “Việc này cũng do một tay anh tính kế à?”.

</p>

<p class="cent1">

“Ừ”, tôi cười xòa nhìn anh ta: “Là vì tôi muốn thực hiện một ý tưởng nghệ thuật, và cô ấy chính là một tác phẩm của tôi. Tôi phải dẫn dắt cô ấy lên sân khấu của thành phố, đem cô ấy ra sáng tạo thành con người mới của thành phố này. Anh thấy thế nào?”.

</p>

<p class="cent1">

Du mập nhìn tôi hồi lâu rồi cười phá lên: “Anh ngốc ơi, tôi nói cho mà biết, anh đúng là thằng ngốc. Anh có ý muốn làm nghệ sĩ ư? Trước giờ tôi lúc nào cũng muốn làm một diễn viên nổi tiếng, nhưng tôi lại làm tiểu đại gia của một doanh nghiệp giải trí. Cuối cùng anh cũng uống phí công sức thôi ông bạn ơi. Người phụ nữ này không bình thường đâu, tôi đã nhận ra rồi. Anh chuẩn bị gặp xui rồi đấy”.

</p>

<p class="cent1">

“Thật không?” Tôi thích thú nhìn Hồng Mai đi lại giữa các bàn để cụng li, vừa nói vừa cười, động tác rất tự nhiên. “Anh nói thật lòng không? Tôi tin rằng cô ấy bây giờ diễn không tệ chút. Đúng không nào? Anh hơi ghen tị đúng không!”. Tôi nghiêm mặt lại. “Anh giúp cô ấy, cô ấy sẽ mang ơn”.

</p>

<p class="cent1">

“Tôi biết cô ấy không thích tôi. Tôi biết là anh cũng đang si mê cô ấy. Anh đã bị cô ấy mê hoặc, việc này rất nguy hiểm cho anh, ông bạn ạ!...”. Du mập đang nói về Hồng Mai. Ngay lúc ấy, cô lướt tới như một làn gió.

</p>

<p class="cent1">

“Ông chủ Du, em cảm ơn anh đã đến lễ khai trương của chúng em”. Cô nâng một ly đựng đầy rượu trắng. “Em kính anh một ly, cảm ơn anh. Chỉ ít thì anh cũng đã dạy em biết cách massage. Chiếc đồng hồ Rolex và cái lắc tay bằng vàng đã tìm được chưa? Em đoán chắc nó nằm trong áo ngực của một trong những cô tiếp viên massage nào đó. Em không lấy chúng”. Cô mềm mỏng nhưng lại rất cứng rắn, vừa nói vừa liếc nhìn Du mập. “Cạn ly nào!”

</p>

<p class="cent1">

“Được, mẹ kiếp, cạn nào!”, Du mập ngửa cổ uống ực một cái cạn ly, rồi cười nói: “Nhưng mà tôi biết cô không bao giờ mặc đồ lót, có nghĩa là cô không lấy những món đồ đó phải không?...”

</p>

<p class="cent1">

“Anh ta uống say rồi, em thích anh ta nói chuyện khi say, anh giúp em chăm sóc anh ta nhé”. Hồng Mai bỏ sang các bàn khác cùng ly. Du mập ngồi lại làm thêm vài ly nữa. Anh ta nhìn tôi chằm chằm: “Tôi không hiểu sao anh lại giúp đỡ hạng người này. Thế nào cũng có ngày cô ta trở thành con rắn độc quay lại cắn anh cho mà xem. Hãy chờ đấy. Anh ngủ với cô ta chưa? Này người anh em, anh nói xem anh ngủ với cô ta chưa? Tôi lúc nào cũng muốn thử qua với cô ta, nhưng mà cứ nghĩ đến cái mặt anh tôi lại ngại. Tôi muốn uống thêm một ly”. Du mập lại uống thêm vài ly nữa, mặt đỏ dừ như gấc. “Tôi như người sắp chết đến nơi rồi, hồi này tôi khó ở quá”. Anh ta cười rất lạ, “Mẹ nó, dạo này có kẻ đang muốn làm hại vị tướng về hưu kia, không biết tôi còn có chỗ để làm tiếp chức giám đốc hay không”. Tôi nhìn Du mập, tôi uống cũng đã khá nhiều, tôi muốn khuyên giải Du mập, tôi hiểu nỗi khổ của anh ta. Anh ta muốn thực hiện mộng tưởng trở thành người vĩ đại, nhưng mãi mãi không làm nổi. Tôi nắm chặt tay anh ta. “Anh Du, chúng ta muốn thịt được cá thì trước hết phải mua được dao đã. Mình là anh em mà”. Nhưng Du mập đã không ngồi nghe tôi nói nữa, anh ta đứng dậy bỏ ra ngoài một mình.

</p>

<p class="cent1">

Một tiếng sau, tiệc khai trương kết thúc, lúc này khách khứa đã ra về. Hồng Mai thở phào một cái. Chỉ lát nữa thôi, sẽ có khách mới tới ăn. Nhà hàng có hai lầu, lầu dưới bán thức ăn nhanh và điểm tâm, lầu hai là các phòng đặt trước và bàn lớn.

Tôi uống say rũ người. Hồng Mai đỡ tôi vào một căn phòng có giường, tôi say riu mắt. Tôi chìm trong giấc ngủ bất an, lúc nào tôi cũng có cảm giác như ai đó đang ngồi bên cạnh, nhìn mình bằng hai con mắt lớn, đang ngó xuống từ trên không, mang theo tiếng yêu thương xen lẫn tiếng thở than. Tôi giật mình mở to mắt, nhưng trước mặt tôi chỉ là bóng tối. Có một đôi tay phủ bộ quần áo lên người, tôi lại chìm vào giấc mộng.

</p>

<p class="cent1">

<b class="calibre2">

BẢY

</p>

<p class="cent1">

Chúng tôi cùng kể vai bước đi trên đường phố Trường An. Gió tây bắc thổi mạnh vào mặt. Đó là mùa đông của Bắc Kinh, một thành phố băng giá trong mùa đông. Tôi và Hồng Mai đều mặc áo gió, dựng cổ áo đi trong gió đông. Tôi mời Hồng Mai đến một nhà hàng hương vị Bắc Nam, đối diện với nhà hàng Bắc Kinh ăn một chầu bánh lẩu dê. Sau đó chúng tôi đi dạo phố. Khi chúng tôi băng qua làn đường dành cho người đi bộ, một đám em bé gái cầm những cành hoa hồng bu lại mời chào: "Chú ơi, mua giùm cháu cành hồng tặng cho bạn gái xinh đẹp của chú đi!". Những khuôn mặt nhỏ bé đầy bụi bẩn với những đôi mắt sáng nhìn tôi. Tôi mỉm cười, nhìn Hồng Mai. Tôi mua chín cành hồng với giá hai đồng một cây tặng cho Hồng Mai, ánh mắt rung rung xúc động chưa từng thấy. Cô nói: "Hoa đẹp quá!... Em rất thích hoa, nhưng em không thích bọn trẻ bán hoa ở đây. Cha mẹ của chúng đều là người nhà quê, vì kế sinh nhai mà không cho chúng đi học, lại bắt chúng đi bán hoa. Đợi khi em có tiền, nhất định em sẽ cho những đứa trẻ thất học này đến trường, chúng không cần phải bán hoa dạo nữa. Hồi nhỏ em cũng giống như bọn chúng đấy!" - Cô vừa nhìn những em bé gái đi xa dần vừa nói với tôi.

</p>

<p class="cent1">

Qua một khúc đường nữa, chúng tôi lại gặp một đôi vợ chồng mù đang ngồi đàn hát để xin tiền. Người đàn bà thổi phong cầm, người chồng cầm micro và hát. Họ đang hát bài "Thọ Thanh y cữu", người thành phố ai cũng vội vội vàng vàng, chẳng để mắt đến họ. Hồng Mai kéo tay tôi đứng lại nghe một hồi: "Ba em cũng là một người mù, nhưng ba đã qua đời. Ông ấy giống ba em!". Nói xong, cô móc ra mười đồng để trên chần cho người phụ nữ mù. "Chúng mình đi nhé. Em thấy hơi khó chịu. Gặp những bé gái bán hoa và nghệ sĩ mù, em lại nghĩ đến bản thân. Mình mau rời khỏi

chỗ này đi anh". Cô nói như nài nỉ, rồi kéo tôi đi theo bậc thang. Chúng tôi bước nhanh xuống mặt đất. Thành phố đã bị màn đêm trùm lấy. Đêm đông ở thành phố chật cứng thật lạnh mán, mọi người đều vội vàng. Từ khi Hồng Mai khai trương, nhà hàng Thiên Phủ đã ăn nên làm ra, mỗi tháng lãi ròng mấy trăm ngàn. Cô lại mở thêm một chi nhánh mới là nhà hàng thức ăn nhanh Tứ Xuyên ở phía tây thành phố. Tôi phục cách làm ăn của cô. Tôi cũng không hiểu sao cô lại đủ sức làm ăn lớn đến thế? Có lẽ có nhiều người cũng làm được như thế. Một khi bạn cho cô cơ hội, cô sẽ diễn thật hay cho bạn xem. Tôi nghĩ đến những gì Du mập nói với tôi: "Người phụ nữ này không đơn giản chút nào". Đúng là cô ấy không đơn giản tí nào. Tôi bật cười vì cô ấy chính là tác phẩm của tôi ngay từ khi vừa bắt đầu. "Anh đang cười gì vậy? Có phải anh cười em phát âm không chuẩn? Tiếng phổ thông của em vậy là khá lắm rồi phải không anh?" Cô giả như giận dỗi. Mấy tháng qua, hễ cứ gặp là tôi chỉnh ngay cách phát âm của cô cho chính xác. Vì thế tiếng phổ thông của cô ngày càng chính xác. Cô đang trở thành một người Bắc Kinh. "Em có kế hoạch gì tiếp không?", tôi hỏi.

</p>

<p class="cent1">

"Tiếp theo, em tính mở trên 20 nhà hàng thức ăn nhanh, rải rác khắp thành phố Bắc Kinh này. Em sẽ quyết phân cao thấp một phen với các tiệm Mc Donal, Kentucky, Pizza Ý, vịt quay Bắc Kinh. Em không tin là thức ăn nhanh kiểu Trung Hoa không cạnh tranh nổi thức ăn nhanh của Tây. Đồng thời, em còn muốn mở một nhà hàng cao cấp. Vì thức ăn Tứ Xuyên là thức ăn thông dụng lại không đắt như thức ăn Quảng Đông. Em muốn mở hết tất cả, nhưng cần phải có tiền, tuy nhiên mọi thứ đều có thể thực hiện sau nửa năm nữa. Chỉ cần có sự giúp đỡ của anh, mọi kế hoạch của em sẽ được thực hiện. Đương nhiên em sẽ làm thật tốt". Cô ôm lấy tôi, tình ý dịu ngọt rồi hôn tôi khiến tôi sung sướng vô cùng. Tôi quyết định đến siêu thị Tây Đơn chơi game. Tôi chỉ dẫn cho cô chơi một hồi, lái máy bay, đua xe, đấm quyền, chiến đấu bằng súng. Tất cả những trò này xưa rồi, tôi đã chán chơi. Tôi phát hiện ra một trò game mới rất hay lại vui nữa. Một người Nhật đang thích thú chơi ở đó. Đó là một thế giới kỳ ảo. Trong thế giới ấy, những viên đá khổng lồ bay trong không trung, mặt nước bỗng xuất hiện quái vật hình nấm. Không trung đôi lúc xuất hiện thêm những đám mây kỳ quái và con rết khổng lồ biết bay. Trình tự game này rất kỳ ảo, thần bí và kích thích trí tò mò như một cuốn tiểu thuyết miêu tả mê cung vậy. Tôi liền ngồi lên ghế bay qua bay lại, vui vẻ qua hết màn này đến màn khác, chơi liền một

lèo hết 200 đồng. Hồng Mai đứng bên nhìn tôi chơi. Tôi đã chơi hết tất cả các xu, và bắt đầu có cảm giác chán ngán, tôi cảm thấy tôi là người không ra gì. Không ngờ tôi chìm đắm trong game này, cực kỳ say sưa đến nỗi quên tất cả. Tôi có còn là một người đã từng học qua trường Ngoại thương Luật Hàng Hải Thương Mại Anh ngữ nữa không? Tình cảm của tôi thay đổi khá nhanh. Khi tôi kéo tay cô bước ra ngoài, Hồng Mai thân thiết nói với tôi: “Anh sao vậy? Hình như không khỏe lắm, anh có sao không?”.

</p>

<p class="cent1">

“Không sao đâu, chỉ là một chu kỳ của căn bệnh chán chường và mệt mỏi thôi! Anh muốn về nhà!”, tôi nói. Chúng tôi vào thang máy để xuống lầu. khắp trong siêu thị đều là hàng hóa, cần có sự mua sắm, tiêu thụ của con người. Nơi nào cũng chất đầy hàng, mọi người đều tranh thủ sản xuất, tranh thủ tiêu thụ. Kết quả cuối cùng của sự bận rộn ấy là cái gì? Thế giới này chẳng qua lại có thêm một đống rác và một đống phân mà thôi! Nghĩ đến đây tôi chỉ cảm thấy buồn thêm. Tôi quyết định về nhà thật nhanh. Nếu không, thế giới vật chất này sẽ nuốt chửng tôi luôn. “Ngày mai là sinh nhật của anh, anh không nhớ à? Em muốn tổ chức tiệc sinh nhật cho anh. Anh cứ trách em hay đến nhà lúc anh đi vắng, nhưng ngày mai sẽ khác. Trời rạng sáng là em sẽ đến nhà anh. Anh cứ việc đi làm, chiều về anh sẽ được thưởng thức đồ ăn hương vị Tứ Xuyên do chính tay em làm được không?”.. Hồng Mai dựa vào vai tôi nhiệt tình nói. Tôi giật mình, tôi đã 28 tuổi rồi. Bấy lâu nay, tôi đã hoang phí quá nhiều thời gian!

</p>

<p class="cent1">

Mồng 3 tháng 1, tan sở về đến nhà, tôi đã thấy Hồng Mai đang ngồi đó đợi tôi. Cô mặc một bộ áo trắng tinh, trước ngực kết một bông hoa màu đỏ. Cô nhìn tôi và mỉm cười: “Anh về rồi à!”. Trong nhà đã bày sẵn một bàn đầy thức ăn ngon. Tôi không biết hết tên gọi của những món ăn đó. Những món ăn đủ kiểu, đủ màu làm tôi hoa cả mắt. Tất cả được bày trong những cái đĩa rất nhỏ. Tôi hiểu rằng hàm ý ở đây là không được lãng phí thức ăn. Hôm nay có lẽ cô cũng trang điểm tí chút, dáng điệu giống một con thiên nga giản dị, cao thượng và thuần khiết. Tôi chóng mặt, hoa mắt. Tôi thừa nhận trong lòng đã thực sự yêu cô ấy từ lâu rồi. Tuy nhiên tôi lại thích sống một mình. Khi tôi - người nghệ sĩ lấy thành phố làm hoàn cảnh để khắc họa, biến đổi cô ta thành một tác phẩm nghệ thuật, thì tôi đã càng ngày càng thích cô ta rồi. Tôi thích sự thay đổi dần dần ở cô. Đó là một phong

cách và những kinh nghiệm lúc rời xa quê hương nhỏ bé của mình, nó ăn khớp với phong cách và diện mạo của thành phố này. Hồng Mai lại bung ra một chiếc bánh kem sinh nhật nhỏ, trên mặt bánh cắm một đống đèn cầy đủ màu sắc. Tôi bước qua cái bàn ngăn cách và hôn lên trán cô. "Cám ơn em". Ánh mắt tôi lóe lên niềm vui sướng. Tôi quên hết mọi vất vả, mệt nhọc của công việc, quên những vụ thuê tàu, tìm tàu suốt một ngày trời. Mới hồi nãy thôi, chúng làm tôi nhức hết cả đầu. Tôi vào rửa tay và ngồi xuống bàn. Tôi nghĩ mình đã bước qua tuổi 28, vừa hạnh phúc vừa lo lắng. Tôi thổi đèn cầy và ăn bánh sinh nhật với Hồng Mai, cùng nhau thưởng thức những món ăn Tứ Xuyên đặc sắc tự tay cô làm. Tôi muốn hôm nay nên có một không gian yên tĩnh, nên không nói một lời, chỉ có ánh mắt chúng tôi đều đặc biệt lóe sáng. Ánh đèn mờ mờ trong phòng phủ lên người chúng tôi. Những chậu kiểng trong ánh đèn mờ nhạt lại tỏ ra rất sinh động. Tất cả cây cảnh ở đây đều do cô mang đến. Một lúc sau tiếng nhạc vang lên, tôi nắm tay cô nhảy theo khúc nhạc cực kỳ êm dịu của Ân Nhã. Chúng tôi nhảy rất chậm, nhưng trong lòng, một tình cảm mãnh liệt đang trào dâng. Mọi thứ vẫn là sự im lặng. Như có một lực hấp dẫn lớn, tôi ôm chặt Hồng Mai, nghe tiếng cô "Ay ya" một cái. Tôi đã ẵm cô như ôm một cây đàn lên giường. Tôi thả cô xuống giường, cởi quần áo của mình ra và cởi luôn cho cô. Cho đến khi cô thật sự như một tác phẩm điêu khắc đang hiển trước mặt tôi, hai chúng tôi ôm chặt lấy nhau. Bỗng dưng Hồng Mai nói: "Em muốn massage cho anh, đây sẽ là lần cuối cùng, vì anh mà em làm điều đó". Tôi lật người, úp mặt xuống gối. Cô bắt đầu massage cho tôi. Cách xoa bóp êm dịu kiểu Trung Hoa khiến tôi có cảm giác tan ra như bông gòn bay tứ tung, toàn thân tôi thư giãn. Nhưng cái ấy của tôi lại trở nên cứng ngắc. Tôi lật thân mình lại, đè lên Hồng Mai. Lúc này biển đã nổi sóng gió. Một làn sóng, lại một làn sóng nữa ào lên. Hai thân thể chúng tôi như hai con sóng hoàn thiện đang dâng trào. Biển động, sóng ào lên giữa ngực tôi và ngực cô như cộng hưởng. Khoảnh khắc đó thật là hoàn mỹ. Trước nay tôi chưa từng trải qua sự tuyệt vời trong phút giây ân ái. Lúc này, tôi và tác phẩm của tôi như hợp hai thành một. Nhà điêu khắc và tác phẩm sinh động của mình hòa quyện thành một thể. Chúng tôi cùng nhau hưởng thụ và say đắm. Hai bên tỏ ra lão luyện, không ngừng thay đổi tư thế. Ý thức về cuộc sống, về cái chết sâu thẳm trong đầu đều bị xóa sạch. Trong khoảnh khắc cao trào, chúng tôi như những con thú hoang cào xé, lao nhanh vào nhau mà tàn sát. Hồng Mai gào lên trong nước mắt...

</p>

<p class="cent1">

Phút cao trào, mãnh liệt đã qua, cô không còn khóc nữa, chúng tôi vẫn hôn nhau rất lâu. Đây vẫn là cảnh tượng giữa nhà điêu khắc với bức tượng của mình hôn nhau, một thứ tình yêu say đắm, ngọt ngào, một cảm giác phức tạp. Cô thổ lộ bên tai tôi: “Nhiều năm trước, em đã sống trong một bệnh viện, một bệnh viện ẩm ướt. Trong một gian phòng của bệnh viện chứa đầy nội tạng người ngâm trong dung dịch fooc môn. Em còn nhớ có rất nhiều đầu, sọ của đàn ông và đàn bà nổi bập bênh trong dung dịch đó. Tất cả bọn họ đều mở to con mắt trống rỗng nhìn em, làm cho em nghiệm ra được một cảm giác vừa ngọt ngào và khiếp sợ. Em sợ những cái đầu, cái sọ kia. Thế nhưng như có một lực hấp dẫn nào đó ngày ngày cứ lôi em đến đó ngắm nhìn chúng. Những chiếc đầu lâu đã nhanh chóng trở thành bạn của em. Suốt thời gian là thiếu nữ, em chẳng có bạn bè nào cả. Hồi đó em không hiểu trong dung dịch đó ngâm những cái gì. Chúng rất lạ kỳ, chúng biến thành hình như vậy là tại sao? Em nghĩ không ra. Đến khi ba em mất, em mới hiểu. Người chết đi sẽ mãi mãi không tồn tại, em sẽ không bao giờ gặp lại ba nữa. Em cô đơn biết chừng nào. Mẹ em là một bác sĩ. Em chịu ảnh hưởng từ bà nên cũng thích ngành Y. Thế nhưng sau khi tốt nghiệp chuyên ngành hộ lý, em lại ngày càng mộng mơ tới thế giới bên ngoài. Ngày nào em cũng muốn rời xa cái miền quê nhỏ bé nơi em sinh sống. Chỗ đó ngày càng chán ngắt. Cái chết của ba với những cái đầu, sọ ngâm trong dung dịch fooc môn kia như thúc giục em nhanh chóng rời xa quê nhà. Em là một cô gái hay mộng mơ, em mơ thấy yêu rất nhiều đàn ông, tỉnh giấc thấy tay mình kẹp giữa hai đùi. Rốt cuộc em cũng đến được Bắc Kinh. Em như một miếng ván gỗ trôi giữa dòng thành phố. Thành phố này đối đãi em như đối đãi một kẻ thù vậy. Em không thể kháng cự lại nó. Và đúng lúc đó, anh xuất hiện. Anh nói muốn giúp em, thế là anh đã giúp đỡ em, làm cho em hiểu được bản thân mình có thể thực hiện được những gì mình muốn. Việc gì em cũng làm được, em lúc nào cũng là người có thể biến mong ước của mình thành hiện thực. Em có rất nhiều ý nghĩ, và anh chính là người đã mang vận may đến cho em. Em chỉ tin vào anh thôi, không tin ai khác ngoài anh ra. Em đã hiểu ra ý nghĩa chân thực của thành phố này. Anh là người đã tác động đến trái tim em, đến những ước mơ và dự vọng của em. Chúng như những con thú được xổng ra ngoài, như dòng nước làm vỡ bờ đê. Em không có cách nào khác, em quyết định thực hiện nó bằng được. Nhưng sau cùng, có lẽ sẽ làm tổn hại đến anh, người em tin tưởng duy nhất. Có thể cuối cùng, em sẽ trở thành một người xa lạ, một người hoàn toàn không quen biết, nhưng em không có cách

nào khác...". Cô thâm thì, tay vuốt ve dịu dàng trên mình tôi, rồi cô khóc nức nở, như thể một mình cô trong một trò chơi. Cô đang nhập vai vào màn kịch khóc, nhưng tôi đã thiếp đi. Tôi mơ thấy một mình tôi đi trong thành phố rục rờ. Ánh nắng mặt trời chiếu khắp nơi qua những tòa kiến trúc của thành phố. Một mình tôi đi trên phố lớn, nhưng quái thật, hình như có rất nhiều ánh mắt nghi ngờ đổ dồn vào tôi. Lúc này tôi mới phát hiện trong tay tôi có một sợi dây thừng, một đầu dây thừng cột một quả bóng, nhưng quả bóng này lại như hình một đầu người, một cái đầu lâu của một cô gái đang cười hí hí với đôi mắt mở to. Tôi đang nắm một cái đầu sọ hay là một quả bóng tôi cũng chẳng rõ, tôi hoang mang. Một khi buông tay ra, cái quả bóng đầu sọ đó sẽ nhanh chóng bay lên cao giữa không trung, tôi sẽ không bao giờ bắt được cô ấy nữa. Nhưng cô ấy là ai nhỉ? Cái khuôn mặt đó đối với tôi rất quen thuộc...

</p>

<p class="cent1">

<b class="calibre2">

TÁM

</p>

<p class="cent1">

Miêu tả thành phố này như thế nào nhỉ? Khó nghĩ quá, bộ mặt của nó thay đổi từng ngày. Bắc Kinh là một hình lập thể đa diện. Nó phong phú, đa dạng như một đại dương chứa rất nhiều sinh vật biển với hàng ngàn chủng loại. Đủ các hạng người thập phương tám hướng hội tụ lại đây để sinh sống. Tầm lòng của Bắc Kinh thật rộng mở. Thực tế, ở đây không có mấy ai là người Bắc Kinh chính gốc. Những người nói tiếng Bắc Kinh lưu loát, chỉ cần lật ngược lên trên hai đời tổ tông, họ lập tức trở lại thành người ngoại tỉnh. Cho dù người Mãn ở tại Bắc Kinh đã trên cả trăm năm nay, thực chất cũng là những kẻ từ ngoài biên cương đánh vào đây vào những năm cuối triều đại nhà Minh. Chính vì Bắc Kinh bao dung, người ngoại lai hơn so với Thượng Hải hay Thiên Tân, nên nó đúng như quan điểm của nhà sử học Tombley từng nói: "Dị tộc xâm lược mang đến dòng máu mới". Vào nhiều thời đại khác nhau, những người ngoại lai thâm nhập Bắc Kinh đem đến cho thành phố cổ này một sức sống vĩnh cửu, đó là một dịch thể luôn đổi mới, luôn tuôn chảy trong thành phố này. Miêu tả Bắc Kinh là một việc rất khó, vì Bắc Kinh càng ngày càng phân tầng như một đội quân chiến đấu đang triển khai thành từng hàng dài. Sự khác biệt giữa người giàu và người nghèo trong thành phố lớn như một chữ số thiên văn học. Thử nghĩ xem, một

gia đình công nhân thu nhập 200 đồng một tháng và một phú gia sở hữu tài sản trị giá mấy triệu USD có khoảng cách bao xa? Theo một số tài liệu, từ năm 1992 trở lại đây, khi mới bắt đầu phân chia Bắc Kinh thành tỉnh, huyện thì đã có đến một vạn căn biệt thự được xây, và 60% số đó đã được hoàn tất và đưa ra bán. Năm 1996 40% biệt thự còn lại đó được bán ra, và chủ nhân của những biệt thự này là những ai?

</p>

<p class="cent1">

Tôi lặng lẽ đứng trên căn hộ nhìn xuống mặt đất bao phủ bởi màn đêm tối đen. Bắc Kinh được thắp sáng bằng hàng ngàn, hàng vạn bóng đèn rực cháy. Tôi cảm thấy kinh ngạc trước cảnh tượng ấy. Chẳng qua tôi chỉ là một hạt bụi nhỏ bay trên không trung. Có lẽ trước nay, tôi chưa bao giờ là chủ nhân của nó. Mới hôm qua thôi, trong lúc ăn bánh tại tiệm bánh Pizza ngoài phố Kiến Quốc, tôi trò chuyện với một người ngoại quốc ngồi kế bên, một chàng trai tóc vàng mắt xanh. Tôi hỏi anh ta là người ở đâu, anh ta trả lời là người Bắc Kinh. Nhìn ánh mắt nghi ngờ của tôi, anh ta khẳng định mình là người Bắc Kinh. "Tôi mua nhà sống tại Bắc Kinh. Vợ tôi cũng từ Mỹ sang Bắc Kinh, tôi sinh hai đứa con tại thành phố này, chúng nó sinh tại bệnh viện Đồng Nhân. Tôi đương nhiên là người Bắc Kinh rồi!". Anh tên là David-Roby. Giống như anh ta, có đến ba vạn người nước ngoài mua nhà tại Bắc Kinh, cộng thêm gia đình, gia thuộc... người nước ngoài thường trú tại Bắc Kinh có đến 60 ngàn người! Tất nhiên, Bắc Kinh có rất nhiều nhà hàng và căn hộ cao cấp như vậy. Bất động sản ở Bắc Kinh đắt đến kinh người. Sống trong thành phố như vậy thật sự có rất nhiều cơ hội kiếm ăn. Cũng như khắp nơi, ngoài nhân tài, còn có những người có dã tâm và người mộng mơ. Họ đều muốn đến đây để hốt một mớ. Có người vận dụng tài năng của mình để thay đổi cuộc đời, nhưng cũng chẳng mấy thành công. Mối quan hệ giữa người với người dày đặc, vòng vèo, đan xen lẫn nhau. Thành phố giống hết một cái máy khổng lồ nuôi đủ thứ vi khuẩn, những vi khuẩn chỉ cần có ít nước và ánh nắng là có thể hoạt động. Chúng phóng ào ra, sinh sôi nảy nở. Rốt cuộc hình thù của thành phố này thế nào nhỉ? Nó là một người khổng lồ mù, một người mù tự cao tự đại. Thành phố giống cái sa bàn, tất cả các tòa cao ốc đều giống như những mô hình đồ chơi. Tưởng tượng thử xô đổ chúng xem, trong nháy mắt tất cả sập ngay. Đó là ý nghĩ độc ác của những kẻ không kiểm soát được gì ở nơi đây. Nhiều người tán thành cách nói thành phố là một sa bàn. Cái sa bàn ấy kêu gọi mọi người đến đây mà sống: Hãy đến đây! đến đây! Các bạn hãy đến đây mà sống! Thế mà cũng thu hút

được hơn ba triệu người đấy. Mù quáng lao tới nơi đây, ngày ngày họ như những kẻ cờ bạc thua cuộc đỏ mắt chạy đôn chạy đáo. Thế nhưng số người kéo tới vẫn không giảm. Nhiều người bỏ đi, một số người khác lại đang mơ ước được đến đây, vòng đi vòng lại, mãi không thôi.

</p>

<p class="cent1">

Khi nhìn thành phố, lòng tôi tràn đầy một tình cảm phức tạp. Đối với Hoàng Hồng Mai, cả tôi và thành phố đều cùng nhau tạo ra tác phẩm tượng hình ấy, song thực ra không biết chính bên nào đã khắc họa nên cô. Khi cây đàn tranh và nhạc rap cùng tấu vang, ăn mày với phú hào cùng nhau đi trên phố, tội phạm sóng đôi với người lương thiện cùng lộ mặt trên truyền hình, hình như có một cái thang bắc thẳng lên bầu trời, cuối đầu thang kia là một phong cảnh tuyệt đẹp. Những người đến đây từ dưới trèo lên, trèo lên từ mọi phía, họ vừa mất lại vừa được. Họ cứ chơi hoài không ngừng, họ dựa vào lực đẩy của hỏa tiễn của dục vọng mà trèo lên, trèo lên những dãy núi trên mặt trăng xinh đẹp. Tôi đứng đó như thấy được đám người đang trèo hướng lên trên, họ như một bầy kiến đông đúc, thấp hèn và chen chúc, tạo thành một con sông dài chuyển động, ào ào hướng tới nơi đen thẳm của bầu trời.

</p>

<p class="cent1">

Từ sau ngày đó, tôi và Hồng Mai gần nhau hơn, sự thay đổi đó rất tế nhị, đến tôi cũng phấp phấp không biết phải làm sao. Cô ngày nào cũng làm theo ý nghĩ bản thân, dựa vào những thúc đẩy của tôi mà phát triển và biến đổi. Tôi coi cô ấy là một tác phẩm con người do tôi tạo ra. Thế mà dần dần lại phát sinh tình cảm nồng cháy. Ngọn lửa tình yêu thật là đáng sợ, một khi bốc cháy, nó trở thành màu xanh, nó có thể nung chảy những đoạn thép. Thật bất hạnh khi lòng tôi đã sinh ra quả cầu lửa này. Bỗng một hôm ngực tôi bùng cháy, tôi thấy được thứ lửa tình màu xanh đỏ, và thời đại này trò chơi tình dục lại làm cho tình yêu bị dập vùi. Khi tình dục trở thành một thứ hàng hóa có thể trao đổi, lửa tình yêu sẽ bị một bãi nước tiểu dập tắt. Tình yêu là em bé trong sáng bị xâm phạm tình dục, rất khó mà kêu nó có lại nụ cười thơ ngây ngày nào.

</p>

<p class="cent1">

Càng ngày tôi càng say mê tác phẩm điêu khắc của mình. Nhất cử nhất động của thân thể cô, tôi đều yêu say đắm. Cô ấy càng ngày càng giống với sự thiết kế của tôi. Cô quyến rũ,

thông minh và tràn đầy sức sống, lạnh lùng đấy nhưng nhiệt tình, sang trọng nhưng bình dị, thiện và ác đều có. Tất cả đều nhịp nhàng trong con người cô. Tóm lại cô là một người chứa tất cả những quy luật sống của thành phố này và hiểu được chúng. Tôi quyết định giúp cô tiến xa hơn. "Nhà hàng Thiên Phủ" của Hồng Mai và Trương Tiểu làm ăn càng ngày càng phát đạt, mọi việc y như cô ấy dự kiến. Chỉ trong vài tháng, Hồng Mai đã mở thêm 8 "Nhà hàng Thiên Phủ" liên hoàn, biến món ăn đặc sản hương vị Tứ Xuyên thành thức ăn nhanh. Sau khi có những cuộc cạnh tranh quyết liệt với những thương hiệu nổi tiếng như "Mc Donal", "KFC", "Bánh Pizza", "Fast Food vịt quay Bắc Kinh", và " Mì thịt Bò Cali", "Nhà Hàng Thiên Phủ" đã thu lại vốn liếng và có những phần lời kha khá. Hồng Mai muốn thành công trong lĩnh vực ngành thức ăn nhanh, cô tính toán mở một nhà hàng liên doanh liên kết mang tên "Quán há cảo Tây An", biến nó thành một con chuột cống khổng lồ chui rúc gặm nhấm thành phố. Hồng Mai tung hoành tự do, ứng phó xã giao tự nhiên. Ngoài những mối quan hệ tôi từng giới thiệu, cô mở rộng thêm hàng lô xích xông khác. Tất cả bọn họ vây lấy cô, và cô như một bậc thầy massage khuỷu ngón tay, chỉ huy họ nghe theo. Cô đối xử với đàn ông ngày càng thuần thực hơn.

</p>

<p class="cent1">

Tôi không thể không thừa nhận, rằng cô hiểu được cái gì là giả tạo. Nhưng cô ta lại sử dụng vũ khí giả tạo ấy để ứng xử với mọi loại người. Mỗi thứ bảy cô đều muốn ở với tôi, chúng tôi bên nhau ngày nghỉ cuối tuần, cùng bàn bạc để tìm ra cách giải quyết những hoàn cảnh mới, những vấn đề phát sinh. Trong mắt tôi, cũng như trong mắt rất nhiều người, cô càng ngày càng có gì đó gần giống với cái gọi là xinh đẹp, hấp dẫn? Tuy nhiên tôi càng ngày càng say mê Hồng Mai. Tôi thích cái cách cô ấy hằng hái thặng tiến tới mục tiêu của mình. Mùa hè năm thứ 2, một tờ báo địa phương tại Bắc Kinh đã dành nguyên một trang nói về tiểu sử và thành công của cô. Cô làm thế nào để từ một cô gái làm thuê làm mướn, nhanh chóng trở thành một nhà quản lí ngành ăn uống, thu vài triệu một năm. Tờ báo được nhiều người quan tâm, càng có nhiều người biết đến Hồng Mai, xem cô ấy như một hình tượng mới kiến lập giữa thành phố này. Nhiều người vì ngưỡng mộ danh tiếng Hồng Mai mà tìm tới nhà hàng của cô để thưởng thức. Dựa vào các loại khách, Hồng Mai phân chia nhà hàng thành bốn cấp bậc. Bàn cao nhất mấy ngàn đồng, trên chục ngàn đồng, thậm chí còn có thể ăn đến bánh tráng làm bằng vàng thiệt chính cống. Mỗi ngày, nhà hàng sử dụng các loại hải sản

tôm hùm và các loại trái cây tươi miền Nam do máy bay trực tiếp vận chuyển tới. Chỉ cần khách muốn, con rần mẫn xà vừa mới sống nhăn lập tức liền biến thành một món ăn. Người đến ăn đông quá nên phải đặt trước mới có thể có một bữa tại “Nhà hàng thức ăn cao cấp Thiên Phủ”. Ký giả đến phỏng vấn cô ngày càng nhiều, họ viết về cô như một con người mẫu mực, cần cù chịu khó và thành công trong thành phố này. Và những tình tiết ấy hoàn toàn là do tôi hoạch định, chúng được đăng tải trong những trang lớn của các báo. Tôi là người đầu tiên đã tiến hành việc khởi động, tiếp sau đó, “á” một cái là thế giới này của Hồng Mai như một cỗ máy hoạt động mãi không ngừng. Việc này đối với chuyện kinh doanh của Hồng Mai rất có lợi. Nó sẽ khiến cho thu nhập của Hồng Mai càng ngày càng nhiều hơn. Một ngày kia, vẫn là một ngày thứ bảy, trong căn hộ của tôi, chúng tôi làm tình thật nồng nàn, êm dịu. Sau đó tôi nói với Hồng Mai là tôi và ông chủ của mình đã kí một bản hợp đồng. Ông chủ đã trả xong tiền trả góp của căn nhà này, ngày mai có thể giao chìa khóa cho tôi. “Đó là một căn hộ rất lớn, phòng khách rộng 30 mét vuông, anh có thể tập lộn nhào trong ấy. Ngày mai chúng ta đi xem, sau đó chúng ta sẽ dọn vào ở chung, có được không em?”. Mối tôi lướt nhẹ trên bộ ngực xinh đẹp như hoa anh đào của cô. “Thôi được, chúng ta đi coi nhà, sau đó em sẽ làm cô dâu, làm vợ của anh. Em đã không thể rời xa anh được rồi”. Cô nói một mạch với vẻ đùa giỡn và giấu cột tình yêu khi nói ra lời này. Tôi cảm nhận được điều đó.

</p>

<p class="cent1">

“Thế nào, em không muốn ở với anh sao? Chẳng lẽ chúng ta không yêu nhau?”, tôi hỏi.

</p>

<p class="cent1">

Cô nằm đó. “Em đương nhiên, đương nhiên là yêu anh. Chỉ là, em không thể ở cùng với anh được, em còn chưa muốn kết hôn. Em còn có nhiều ý định chưa thực hiện. Em phải tiến bước lên, trước mặt mọi người, em đã tạo lập nên một hình tượng trong thành phố này, nhưng em không thể làm cho hình tượng của mình mất đi, em phải bảo vệ nó. Chúng ta ở với nhau bây giờ còn sớm, một ngày nào đó, chỉ cần anh gọi em một tiếng, em sẽ đến bên anh mà”. Cô dịu dàng vuốt ve an ủi tôi. “Em phải làm một Tổng giám đốc cho một khu giải trí mới. Có một người Bắc Kinh đầu tư một khoản tiền lớn vào đây. Em phải diễn nhiều vai quá”.

</p>

<p class="cent1">

Tôi lặng im một hồi, nghĩ đến những ngọn lửa màu xanh, lòng tôi chợt lay động. Tôi nghĩ chỉ vài ngày không gặp được cô là tôi sẽ phát điên lên. Tôi bỗng phát hiện ra sự thực cô đã thay đổi. Cô bây giờ với Hồng Mai lần đầu tôi gặp trên phố Sùng Văn Môn ngày nào là hai con người hoàn toàn khác nhau. Giờ đây cô đã trở thành một người phụ nữ có một tài sản kếch sù, một người phụ nữ trẻ xinh đẹp và thành công. Tôi đã dốc hết toàn bộ sức lực của mình đẩy cô đi rất xa. Như hỏa tiễn phóng lên bầu trời, sau khi đẩy mạnh vệ tinh tiến vào quỹ đạo dự định, hỏa tiễn liền tự lìa khỏi. Tôi cảm thấy mình chính là cái hỏa tiễn trợ lực ấy, sau khi đã tiến vào quỹ đạo dự định của cô ở thành phố này, sứ mệnh của tôi được tuyên bố là đã hoàn thành. Tôi có một cảm giác bất an vì ngọn lửa màu xanh trong tim tôi bùng cháy. Tôi hiểu ra khi tôi còn đang đi trên mặt đất, thì cô sớm đã bay thẳng hướng lên trên rồi. “Em nói em còn phải nhận chức Tổng giám đốc cho một khu giải trí?”, tôi hỏi.

</p>

<p class="cent1">

“Vâng, có một người rất giàu có muốn mở một khu giải trí dành cho quý tộc. Đó là một khu giải trí hào hoa giống như một câu lạc bộ lớn. Em phải làm Tổng giám đốc”. Cô nói. “Nhưng ngành ăn uống em cũng không bỏ đâu”. Cô nhìn lên trần nhà, hình như nhìn thấy được tương lai rộng xa của mình. “Một khi có được gì trong tay là em sẽ không buông đâu”.

</p>

<p class="cent1">

“Nhưng em sẽ xa anh”, tôi mềm mỏng nói: “Em muốn xa anh, anh cảm nhận được điều này...”

</p>

<p class="cent1">

“Đâu có chuyện đó?”, cô mở to mắt, kinh hãi nhìn tôi! “Em hoàn toàn do anh giúp đỡ mới có ngày hôm nay! Anh nói anh muốn bao nhiêu tiền? Bao nhiêu em cũng có, sao anh lại nghĩ như vậy!”, cô nói giọng the thé. “Anh không muốn lấy tiền của em”. Tôi trả lời: “Anh cũng tự mình kiếm được tiền, nhưng chắc là em muốn rời xa anh rồi” - “Đừng nói như vậy được không anh?” Cô khóc rồi ngồi dậy ôm lấy tôi. “Thôi! Mai em sẽ đi với anh xem nhà, được không anh?” - “Thôi được”. Tôi u uất nói.

</p>

<p class="cent1">

<b class="calibre2">

CHÍN

</p>

<p class="cent1">

Tôi linh cảm có một mối nguy nào đó, nhất là sau lúc cùng Hồng Mai đi xem nhà tại thôn Á Vân, cách công viên Hoàng tử, cầu Lệ Thủy 6 Km về phía bắc. “Cái nhà này nhỏ quá, em ở đây không được thoải mái lắm”. Cô bình xét. Sắc mặt tôi không thay đổi: “Vậy em muốn ở nhà như thế nào?”. Tôi biết mấy tháng nay, Hồng Mai thường đến khách sạn ba sao Á Châu, cô đã quen thuộc với những sự phục vụ trọn gói của khách sạn nhiều sao ấy. “Em muốn tự mình xây nhà, xây kiểu nhà rất lớn, một biệt thự chính cống. Em đã xem qua đất, gần chỗ này thôi. Chỗ đó nhằm hướng bắc, đè ngay Long mạch, là nơi tốt nhất. Em muốn xây nhà đẹp nhất tại đây”. Cô bước đi mấy bước, dựa vào cửa sổ lan can và nói. “Nói như vậy là em không thích nhà của anh?”, tôi nghiêng đầu hỏi cô. “Nó quá nhỏ đi”, cô nặng nề nói: “Em thích một căn nhà thật lớn” - “Đây là nhà anh mua, em không thích căn nhà này sao?” Tôi hỏi. “Em muốn xây biệt thự tốt nhất, đến lúc đó em sẽ mời anh về ở nhà em xây...”.

</p>

<p class="cent1">

“Không thể như thế”. Mặt tôi tái xanh vì tức giận, “Mời cô đi giùm cho, đi ngay lập tức, tôi không muốn gặp cô nữa. Đi ra khỏi nhà liền”.

</p>

<p class="cent1">

Nét mặt cô cũng thay đổi, cô đứng như pho tượng, sau một hồi, cô đến gần và nói: “Anh kêu em đi ra?”,

</p>

<p class="cent1">

“Đúng”, tôi tức giận nhìn cô, chiếu cái nhìn thẳng vào mắt người phụ nữ đẹp mà tôi vừa như quen vừa như xa lạ.

</p>

<p class="cent1">

“Được, em đi, chỉ là, em cũng sẽ không bao giờ quay trở về đây nữa...”, cô đau buồn nói. Thực ra, cô đã sớm muốn như vậy rồi, tôi nghĩ. “Tùy ý cô”. Tôi nói: “Cô đi đi, ngay bây giờ đi!”. Cô lại nhìn tôi một cái, ngang bướng xách giỏ đi ra ngoài. Cô ấy đóng cửa. Tôi đứng trong căn nhà trống rỗng thờ một hơi dài, nước mắt rung rung.

</p>

<p class="cent1">

Muốn tắt đi lửa tình xanh trong tim tôi thật khó khăn biết chừng nào! Cho tới ngày hôm nay tôi mới phát hiện mình quá yếu đuối, tôi là một thằng đàn ông nhu nhược. Tôi không ngờ rằng mình sẽ yêu cái tác phẩm mà tôi đã tự tạo khắc, tác phẩm

này chính là Hoàng Hồng Mai. Mỗi một sự biến hóa, tiến bước của cô đều khiến tôi sung sướng vô cùng, đây là những gì mà thành phố này đã ban tặng. Nhưng khi tôi từng bước đưa cô đến với cảnh tượng xã hội của thành phố rộng lớn này, cô đã tự phát hiện ra tiềm năng và tiền đồ của mình. Cô dần dần có được mối quan hệ xã hội, có được định hướng của mình. Cô sẽ không như con rắn mùa đông quay lại cắn tôi một nhát và tôi đoán, mai sau cô cũng sẽ không bao giờ như vậy. Nhưng có lẽ tôi sẽ mất cô. Cô đã bỏ đi từ căn nhà mà chính tôi bỏ tiền ra mua. Tôi nhận ra rằng có lẽ tôi hoàn toàn chưa được tính là chủ nhân của thành phố. Thành phố có những viễn cảnh mới rộng lớn hơn đang kêu gọi mọi người, nó là ngọn cờ dục vọng rất hấp phới trên đầu. Tôi cảm thấy mình vẫn chưa xứng đáng, tôi chẳng qua chỉ là một người làm công cao cấp mà thôi. Tôi hiểu ra là phải kiếm thật nhiều tiền mới có được sự tự trọng, mới lấy lại được lòng tự trọng trước đây bị mai một trước mặt Hồng Mai. Tôi nghĩ phải kiếm thật nhiều tiền! Đây là vấn đề phải làm trước tiên, lẽ ra mình phải hành động sớm hơn nữa.

</p>

<p class="cent1">

Tôi liền mở hai tài khoản gửi ngoại tệ tại ngân hàng, và dùng toàn tên giả. Tôi quyết định bước đi trong nguy hiểm. Trong công ty của Brude, trên thực tế tôi chính là người hái ra tiền cho ông chủ. Nếu không có tôi, lão chủ Croatia ngu ngốc đó cũng không kiếm được nhiều tiền đến thế, cho dù ông nói đã làm qua hai mươi năm trong ngành vận chuyển hàng hải. Tôi bắt đầu sử dụng mối giao hảo quen biết của bản thân đã thiết lập được trên ngành vận chuyển viễn dương rải rác khắp thế giới, lúc làm nghiệp vụ kinh doanh cho ông Brude, mượn danh nghĩa công ty của ông để kiếm một mớ cho mình. Tôi suy tính trong ba tháng tôi phải làm cho số tiền của mình đạt đến sáu con số, và đây là điều có thể làm được. Ngay lập tức tôi âm thầm bắt tay vào việc. Đây là một xã hội buôn bán thương mại, tôi dùng can đảm của mình để nắm bắt vận mệnh. Tôi nhớ đến ánh mắt khinh rẻ của Hồng Mai, trong ánh mắt cô, tôi đã trở thành một người bình thường, vô vị rồi. Việc đó tôi không thể chấp nhận được. Tôi phải thắng cô ấy, phải có được sự kính trọng, khâm phục dài lâu của cô gái tỉnh quê ấy. Một nhà điêu khắc mà bị chính tác phẩm của mình khinh bỉ, tôi chịu không thấu.

</p>

<p class="cent1">

Tôi không liên lạc với Hồng Mai nữa. Nhận điện thoại gọi đến máy, nghe được giọng cô, tôi liền cúp máy ngay. Đôi lúc tôi

vẫn thấy hình ảnh và tin tức của Hồng Mai trên đài truyền hình và báo chí trong chuyên mục của đài truyền hình Trung ương và đài Bắc Kinh. Cô nói năng lưu loát, vẻ mặt tươi tắn như thể cô đã trở thành triệu phú vậy. Hai kênh truyền hình quây lấy cô, coi cô như một gái nhà quê tới thành phố làm mướn đã thành công để tuyên truyền. Hồng Mai trở thành một hình tượng mới ngày nay! Thử nghĩ xem, một cô gái chưa tới 25 tuổi, chỉ học qua nghề hộ lý tại một trường trung cấp thuộc một tỉnh phía Tây Nam xa xôi, tới Bắc Kinh chưa đầy một năm đã có một tài sản trên triệu bạc, trở thành một nhà kinh doanh thức ăn nhanh thành đạt. Tôi nhìn cô trên truyền hình mà nẫu cả ruột. Tôi có cảm giác cô đã biến thành một người khác. Đây là một hình tượng thần thoại ngày nay, khi thì quyền góp cho công trình Hy Vọng, khi thì giúp đỡ người già cao tuổi trong viện dưỡng lão, lúc lại phát bánh trung thu tặng cho Viện phúc lợi nhi đồng. Tóm lại cô đã nắm được cách làm thế nào để khai thác hết phương tiện thông tin đại chúng tuyên truyền cho mình. Từ những kiểu quảng cáo như thế, cô đã thu lợi về không biết bao nhiêu mà kể. Nó giúp công việc buôn bán kinh doanh của cô càng ngày càng phát đạt. Một buổi tối nọ, trên truyền hình có một chương trình hấp dẫn tôi. Một tiết mục ca nhạc MTV với bài hát mang tên " Cô Gái Vật Chất" được cô ca sĩ chừng 20 tuổi biểu diễn trong một khu vui chơi giải trí rất lớn. Khu giải trí đó sầm uất, vui nhộn, trang trí lộng lẫy và hoa lệ, một khu vui chơi giành cho giới quý tộc! "Cô gái vật chất" này mặc váy dài màu đen, tiếng hát quyến rũ bay lượn trong khu vui chơi, những ánh đèn nhấp nháy trong sàn nhảy, gian phòng karaoke mờ ảo, bàn billard kiểu Mỹ, Anh, phòng tạ và quầy bar lấp lánh, tất cả trở thành phối cảnh cho ca sĩ hát. Những khuôn mặt lúc ẩn, lúc hiện, say xỉn trong ống kính quay gần, quay xa như hư cấu. Một đám người chìm đắm trong vật chất, linh hồn họ có lẽ đã sớm không biết về đâu. Hồng Mai làm Tổng giám đốc tại nơi ấy, quả là cô đang sống trong một cơn ác mộng của phồn hoa.

</p>

<p class="cent1">

Tôi không để tâm phải làm như thế nào, chỉ cần số tiền trong tài khoản của tôi nhanh chóng gia tăng là tôi cảm thấy vui rồi. Tôi hy vọng có thể dùng tiền mua lại sĩ diện, đòi về lòng tự trọng bị người ta tước mất ngày nọ. Brude hẹn tôi đi khách sạn Season uống café. Hồi này vợ ông bị bệnh khiến tâm thần ông bất an. Ông kêu tôi có lẽ có chút việc gì đó, hay ông định cùng vợ đi châu Âu nghỉ mát? Cho dù lúc này đã là cuối đông, mùa xuân lại sắp đến. Ông Brude kêu hai ly cà phê

Ireland, ông vừa từ Singapore về. Ở Sing, Brude gặp một ông chủ lớn mang quốc tịch CHLB Đức.

</p>

<p class="cent1">

"Trương này, tôi rất đề cao anh, anh là một thanh niên có năng lực, tôi đã báo cáo với ông Botch về thành tích làm việc của anh, ông ấy rất mừng". Ông Brude huých đôi vai to lớn của mình đụng vào tôi mấy cái. "Anh nói cô gái kia đang làm cái gì đó?"

</p>

<p class="cent1">

Tôi nhìn theo hướng mắt ông, bên cái bàn khác cách chừng 10m xa, một cô gái Trung Hoa trang điểm sắc sảo vừa lật từ điển Anh ngữ vừa nói chuyện với một chàng trai ngoại quốc tóc vàng. "Có lẽ cô ấy đang kéo khách" - Tôi cười lên - "Ông Brude, ông chủ của tôi ơi, sao bỗng nhiên ông quan tâm tới chuyện đó vậy?".

</p>

<p class="cent1">

"Để xem xem cô ta có thành công trong vụ chèo kéo này hay không". Ông thích thú nhìn họ. Tôi cũng không nói nữa, bèn quay nhìn qua bên ấy. Cô gái cầm quyển từ điển tiếng Anh nói với thằng Tây vài lời, hai người đều gật đầu một cái, sau đó đứng lên lấy áo đi ra ngoài. "Cuộc mua bán đã thành". Ông Brude nói. "Họ đã dùng hết 10 phút, cuối cùng việc mua bán đã thành công!".

</p>

<p class="cent1">

Tôi quay mặt nhìn Brude: "Nhưng hôm nay ông nhất định muốn nói với tôi chuyện gì phải không?"

</p>

<p class="cent1">

"Vì anh cũng đã xong vụ mua bán với người ta". Ông ta nghiêm khắc lên, bộ râu hình chữ "bát" của người Slavo mọc ngược lên "Anh nói tôi nghe, trên tài khoản của anh đã có bao nhiêu tiền, bản thân anh vừa mới được số tiền đó?"

</p>

<p class="cent1">

Tôi hiểu ông ta đã phát hiện ra hành tung của tôi. Tôi trở nên thất vọng. "Ông Brude, ông... ông làm sao biết được tôi có tài khoản?", tôi biết mình không thể nói dối với ông ta được nữa.

</p>

<p class="cent1">

“Lúc ở Singapore tôi gặp một người Anh. Ông ấy cho biết mới gửi một số tiền cho công ty chúng ta, nhưng trên tài khoản của tôi thì không thấy. Ông ấy còn cho biết, ông ấy với anh vừa làm xong một vụ kinh doanh. Trong vụ này anh được bao nhiêu?”. Ông Brude nghiêm túc nói với tôi. “Được rồi! Hai mươi lăm ngàn USD, còn năm ngàn, tôi trả lại cho ông ấy. Ông Brude này tôi đã sai rồi. Ông phạt tôi đi...”.

</p>

<p class="cent1">

“Ngày mai anh trả ngay lại số tiền này cho tôi. Bắt đầu từ mai, anh không cần làm việc cho tôi nữa. Tôi đã báo lại cho ông Botch sự việc này, ông ấy hy vọng không kiện anh ra tòa án pháp luật để anh buộc phải giao số tiền ấy ra, sau đó thì sẽ đuổi việc anh”.

</p>

<p class="cent1">

“... Thôi được rồi, nhưng mà ông Brude ơi! Tôi còn muốn làm việc ở đây nữa...”.

</p>

<p class="cent1">

“Bản thân anh làm còn tốt hơn, thực tế đã chứng minh điều này”. Ông ta giả bộ vỗ vào vai tôi.

</p>

<p class="cent1">

“Hợp đồng hai năm giữa chúng ta có thể bỏ được rồi, nhưng có điều này...”. Ông ngưng một lát rồi nói tiếp: “Hai chục ngàn USD cho anh mua nhà, anh đã mua nhà rồi, chúng tôi cho anh luôn. Đây là ân nghĩa cuối cùng của công ty dành cho anh. Ngày mai anh đem hai mươi lăm ngàn USD lại, sau đó anh có thể đi được rồi. Good bye”. Ông Brude đứng dậy và mỉm cười.

</p>

<p class="cent1">

Tôi biết thế là hết. Hôm sau tôi liền đem số tiền lên kiểm được trên sổ tài khoản trả lại cho công ty ông Brude. Tôi đi trên đường Đông Sơn Hoàn, giữa những dãy lầu công sở với những dãy văn phòng giao dịch mà cảm thấy mình là một người thua cuộc. Ngoài căn hộ cách thành phố 15 km ra, trong túi tôi giờ chỉ còn mấy trăm đồng. Trong nháy mắt tôi đã trở thành một người nghèo của thành phố. Hơn một năm trước, khi tôi từ một doanh nghiệp quốc doanh lớn kiên quyết nhảy ra ngoài làm ăn, tôi hoàn toàn không chuẩn bị sẵn tâm lí chịu áp lực bên ngoài. Tôi một mình đi trong trung tâm siêu thị mua sắm Yến San phẩm hoa, theo những người mua sắm vui vẻ lên xuống lầu, nhưng bản thân tôi lại ngơ ngác mông lung. Ngay lúc này, tôi rất muốn gặp

Hồng Mai. Tôi phải tâm sự với cô ấy. Tôi ao ước ngay lúc này có một người nào đó có thể đến an ủi tôi, để tôi đi ứng tuyển công việc mới và làm lại từ đầu. Tôi gọi điện đến khu vui chơi giải trí cho Hồng Mai. "Anh muốn gặp em, năm giờ chiều hôm nay, trong đại sảnh nhà hàng Trung Quốc. Anh buồn lắm, anh bị ông chủ sa thải rồi. Anh muốn nói chuyện cùng em...".

</p>

<p class="cent1">

"Thôi được... em rất bận, nhưng em sẽ đến gặp anh, anh làm sao lại ra nông nổi này?".

</p>

<p class="cent1">

Chúng tôi ngồi trong đại sảnh, tại quầy bar của nhà hàng Trung Quốc, trong túi áo tôi chỉ còn đủ tiền uống cà phê. Hồng Mai ngồi đối diện với tôi. "Vây giờ anh tính thế nào?" Cô có chút mệt mỏi hỏi tôi. "Vì chuyện này mà anh cũng chịu không nổi, anh trở thành nhu nhược như thế từ bao giờ vậy?".

</p>

<p class="cent1">

"Anh tính đến công ty Motorola thử một phen, anh sẽ đi ứng tuyển liên tục. Anh giỏi ngoại ngữ, đây không thành vấn đề. Anh cảm thấy đau lòng, anh muốn có một gia đình, anh quá mệt mỏi rồi. Anh cảm thấy anh phải có một gia đình, em lấy anh nhé?". Tôi nhìn cô chân thành. "Anh không biết nữa, không biết anh đúng hay sai". Cô nhìn tôi một hồi, ánh mắt chan chứa nhưng lại xen lẫn một thái độ xem xét, đánh giá nhất định. Cô đưa cánh tay ra để lên tay tôi, dịu dàng vuốt ve và nói: "Anh muốn cưới em thật chứ?".

</p>

<p class="cent1">

"Đúng, Anh thật lòng đấy". Tôi khẳng định.

</p>

<p class="cent1">

"Xí, khi anh thất ý liền nghĩ ngay đến đàn bà. Anh nhu nhược quá. Hôm đó anh kêu em ra khỏi căn hộ của anh, em liền quyết định không ở gần anh nữa, em không bao giờ xấu hổ đâu". "Nhưng, nhưng mà tại em không thích nhà anh, em chê nó nhỏ quá". Tôi nghĩ cô đang trả đũa.

</p>

<p class="cent1">

Hồng Mai rút tay về! "Nhưng em sẽ không dựa vào anh nữa đâu". Cô nói. "Em cảm ơn anh, nhưng sau này em sẽ dùng cách khác để thể hiện. Nếu anh thiếu tiền xài, thì cứ đến chỗ em lấy, được không? Tối nay em có một chút việc, em phải đi đây".

Cô đứng dậy, chỉnh lại váy. Nhìn cô mặc bộ váy vest này như một nữ viên chức. “Liên lạc thường xuyên nhé”. Cô lạnh lùng bắt tay tôi một cái, bước nhanh ra ngoài. Tôi liền trả tiền, đuổi theo cô. “Nhưng mà, Hồng Mai, anh yêu em, anh muốn cưới em, anh đã quyết định rồi...” Chúng tôi đi ra ngoài, tới chỗ đậu xe của nhà hàng Trung Quốc, nó như boong của một chiếc hàng không mẫu hạm rộng lớn. Lúc này trời đã sẩm tối, bốn phía toàn ánh đèn lóng lánh chiếu lên những chiếc xe hơi đời mới. Tôi theo sau Hồng Mai, ôm chặt cô ấy từ phía sau: “Em theo anh đi, anh cần em đó...” Lúc đó, từ ngoài 30 mét, một chiếc xe hơi màu đen chạy đến. Đây là chiếc xe hơi như tàu tuần dương chạy rất êm không tiếng động, nó dừng lại cách chúng tôi năm mét. Từ xe bước xuống ba người đàn ông, hai người to béo và một người mặt mày lạnh lùng như hình sự khoảng hơn 30 tuổi, mặc một chiếc áo gió dài màu đen sậm. “Chúng ta đi nào, cô Hồng Mai. Cái thằng tiểu tử đó là ai? Cho nó cuốn xéo đi! Sao nó lại ôm em? Thật xúi quẩy!”

</p>

<p class="cent1">

Hồng Mai dùng sức vung cánh tay ra, nói khể bên tai tôi: “Anh đừng đụng đến bọn họ, bọn xã hội đen đó. Anh mau đi chỗ khác đi”. Lúc đó hai thằng bảo kê đã nhào đến, muốn kéo tôi ra. Tôi vung tay tống vài quả đấm về phía chúng. Nhưng Hồng Mai đã bước ra xe. Trước khi chui vào, cô ấy quay lưng nhìn tôi với một ánh mắt chứa đựng sự yêu thương. Cô ấy lên xe, hai thằng bảo kê đẩy mạnh tôi té vào vũng sinh lầy, khói xe hơi phun đầy vào mặt, chiếc xe chạy đi. Tôi đứng dậy, nhìn khắp xung quanh, nơi này là cao ốc Đại Hạ, lòng tôi nát tan. Tôi nghe tiếng gió thành phố lướt qua trên đầu, nó thật cực kì cô độc. Lúc này tôi chỉ muốn đập cho sập hết tất cả thành phố này, nhưng bản thân tôi lại không đứng vững.

</p>

<p class="cent1">

<b class="calibre2">

MƯỜi

</p>

<p class="cent1">

Tôi bị bại trận khi ứng tuyển chức Giám đốc của công ty điện thoại Motorola và Nokia tại Bắc Kinh. Còn có nhiều người tài hơn tôi. Cái thành phố chết tiệt này nhân tài nhiều vô số như những con ruồi trong mùa hè. Thành phố là một miếng thịt ngon hấp dẫn lũ ruồi từ tám phương chín hướng bay đến, chẳng con nào chịu nhường con nào. Một khi mình trở thành người thất

nghiệp thì cái mùi đó thật khó chịu. Tôi phải gồng mà chịu. Tôi suy tính rằng có lẽ trong ngôi nhà tôi mua, chỉ cần có một máy fax và một bộ điện đàm gọi quốc tế đường xa là tôi có thể kinh doanh vận chuyển viễn dương. Nhưng một máy fax bình thường tôi cũng không có tiền mua, thẻ tín dụng của tôi đã hết hạn. Tôi phát hiện khi lãnh tiền trên máy tự động, điện thoại di động của tôi đã bị khóa vì không đóng tiền đúng hạn. Mỗi đêm, khi đi trên chiếc cầu xa lộ bên hông thành phố, tôi cảm nhận được hơi thở của nó như một con thú hoang, lúc nào cũng sẵn sàng nhảy và cắn chết tôi. Tôi uống rất nhiều rượu tại bar “Mặt trăng xanh”. Lúc này đối với tôi, rượu như một liều thuốc an thần. Chỉ một lát là tôi đã say mềm, tôi ngã nghiêng bước ra ngoài, mặt đất như chuyển động dưới chân tôi. Tôi nghĩ mình muốn đi nhảy. Tôi gọi một chiếc xe “Mẹ kiếp, chở đến khu giải trí mau”. Tôi uống rượu trong xe và nhìn ra ngoài. Cảnh tượng lướt nhanh qua cửa sổ, mọi thứ đều rất xa lạ. Qua bạn bè, tôi điều tra được người mang Hồng Mai đi từ nhà hàng Trung Quốc hôm đó tên là Vương Bảo, mấy năm trước vì buôn bán vũ khí nên từng bị bắt giam. Ra tù, Vương Bảo rút vào thực hiện những vụ buôn bán bí mật. Y là một nhân vật xã hội đen. Hồng Mai cùng bọn người này đi chung, không chừng lên cả giường nữa. Tôi cười nhạt, đáng lẽ tôi không muốn gặp cô ấy nữa, nhưng xe đã chở tôi đến nơi. Tôi xuống xe, ngã nghiêng bước vào khu vui chơi giải trí quý tộc hào hoa mang phong cách Châu Âu. Tôi đẩy những tay bảo vệ tới ngăn cản, cả đời tôi ghét nhất loại chó má đó. “Tránh ra, tôi là bạn của giám đốc các anh, là cô ấy mời tôi đến”. Tôi nhào vô cửa, nhưng chân tôi chao đảo, đứng không vững. Khu vui chơi giải trí của thành phố này giống như một mê cung nhỏ bé. Mọi thứ đều xoay tròn trong mắt tôi, mấy cô vũ nữ ngồi trước cửa vũ trường với ánh mắt đưa tình nhìn tôi. Tôi cười lên “Các cô đều rất đẹp, nhưng hôm nay phải là bà chủ khiêu vũ với tôi. Tôi yêu tất cả các cô. Nay các cô, tôi phải đi tìm bà chủ”. Tôi kéo một cô gái xinh đẹp đặt một nụ hôn lên má. “Cái nụ hôn này tính trên hóa đơn với bà giám đốc, bà ấy sẽ trả cho cô”. Buông cô gái ấy ra, tôi men theo tấm thảm dày đi vào bên trong. Ở đó người rất đông, ông nào ông nấy đều rất vui vẻ, ít ra bọn họ cũng dùng tiền để mua vui được. Tôi tóm một bồi bàn hỏi: “Giám đốc Hoàng ở đâu? Nói với cô ấy có người tìm cô ấy. Tôi đợi cô ấy ở quầy bar”. Tôi đi đến quầy bar âm nhạc. Khói bay mịt mù, có nhiều người đang nhảy xì-lô. Trên những chiếc ghế sofa, từng cặp nam nữ chó má đang cuốn lấy nhau. Tôi ngồi trên chiếc ghế cao của quầy rượu kêu một ly whisky, tôi thích uống cái loại nước đá mè� này. Mấy tay bồi bàn vội vã chạy ra: “Cô giám

đốc Hoàng nói cô ấy không muốn gặp ông. Cô ấy bận lắm. Cô ấy nói ông có thể ở đây chơi tùy ý. Hôm nay cô ấy mời, ông cứ tự nhiên".

</p>

<p class="cent1">

Tôi sầm mặt. Tại sao cô ấy không muốn gặp tôi? Không có lẽ. Ngồi tại quầy bar tôi thấy rất cô đơn, cô ấy không muốn gặp tôi. Tôi liếc nhìn hàng rượu tây trên quầy bar. Những chữ nước ngoài loằng ngoằng và cái quầy bar với những ly rượu trông như những chiếc chuông gió, chúng phản chiếu ánh sáng vào người say. Đã có người trả tiền, vậy thì tôi phải uống cho đã. Tôi cười lên: "Lấy loại đó rót cho tôi một ly, thêm đá vào". Tôi nhăm vào thứ rượu đắt nhất, thứ rượu tây cao cấp gọi là "Jin Hua Zhi Zhun". Tôi nốc một phát hết ngay một ly nhỏ, hương vị đó thật chả ra làm sao. Đã có người ký sổ thì tôi cứ việc uống. Ngồi ở quầy bar, tôi thưởng thức một loạt các loại rượu, tôi cảm thấy đã đời. Và rồi như có lửa cháy bùng trong người, tôi kêu người bồi bàn qua, nói nhỏ vào tai y: "Tôi đã làm tình qua với Tổng giám đốc Hoàng Hồng Mai của các người rồi đó".

</p>

<p class="cent1">

"Thật không?" Anh bồi lộ vẻ kinh ngạc: "Thật vậy sao, hèn gì cô ấy trả tiền giúp anh, cô ấy chưa trả tiền cho ai bao giờ cả". - "Đương nhiên rồi, mùi vị của nó tuyệt lắm. Tôi muốn nói đây là mùi vị của cái chuyện ấy, hà hà!". Tôi nhìn thẳng vào anh bồi và thấy anh ta có ít nhất đến ba cái mặt. Bỗng nhiên tôi tức điên lên, cho rằng hình như có kẻ muốn dọa tôi, chứ làm gì có người có đến ba mặt vậy. Tôi dùng hết sức lực đẩy hẳn một cái "Cút mẹ mày đi, con!". Tôi cầm cái chai rượu nhỏ, ném vào tủ quầy rượu, ầm một tiếng lớn làm tôi khoái vô cùng. Tôi muốn làm cho tất cả mọi ly rượu treo trên đầu tôi bể hết. Tôi liền đập hết toàn bộ số ly, tiếng nứt vỡ của ly rượu nghe thật sượng tai. Tôi đập phá bất cứ thứ gì tôi cho là đẹp, tiếng kêu thét khắp nơi, những tấm thân phụ nữ quyến rũ dạt ra xa. Tôi cười tưng lên: "Tôi đã ngủ với Hồng Mai, nhưng cô ấy lại không muốn gặp tôi, chó má thật!" Máy nhân viên bảo vệ nhào qua, một trận hỗn chiến xảy ra, đầu tôi bị đập mạnh mấy cái, và tôi chẳng còn biết trời đất gì nữa.

</p>

<p class="cent1">

Sáng sớm hôm sau tôi mới tỉnh lại, đầu đau kinh khủng như muốn nổ tung. Tôi bò dậy nhìn bốn xung quanh, thấy mình nằm trên một chiếc giường, trong một gian phòng rất đẹp. Tôi mò

xuống giường, vào phòng vệ sinh rửa mặt một cái cho tỉnh. Có tiếng gõ cửa, tôi bước ra ngoài và thấy Hồng Mai bước vào. “Đờ tí nào không anh? Hôm qua anh uống nhiều quá, bị bảo vệ tẩn một trận. Nếu em không đến kịp, có lẽ bị anh bị người ta đánh chết rồi”. Lúc này tôi mới cảm thấy toàn thân ê ẩm. Tôi nghĩ có lẽ mặt tôi cũng bị xây xát hết rồi. “Hôm qua tại sao em không muốn gặp anh? Anh thất vọng quá lại không có tiền, anh phải bắt đầu lại từ đầu, nhưng lại không có dũng khí”. Tôi uể oải nói. “Anh rất cần em, anh rất muốn có một gia đình”.

</p>

<p class="cent1">

Hồng Mai bưng lại cho tôi một ly cà phê, nhìn tôi một lát: “Em không ngờ anh lại như thế này! Em nghĩ anh là một người kiên quyết rắn rỏi. Anh! Anh thật lòng yêu em chứ?”. Cô phát ra những lời đó với khẩu khí rất lạnh lùng, như thể cô chưa bao giờ tin vào điều đó.

</p>

<p class="cent1">

“Đương nhiên rồi”. Tôi thét lớn: “Nhưng em lại thay đổi rồi”.

</p>

<p class="cent1">

“Tại anh làm em ngày càng càng xa anh”, cô nói. “Anh không cảm thấy thế sao? Anh bảo em đi làm nữ kỹ thuật viên massage. Từ ấy em phải đi trên một con đường bắt buộc. Anh biết tại sao em phải bỏ lão Du mập không? Lão dùng chiếc đồng hồ Rolex và sợi dây chuyền vàng để dụ em lên giường với lão. Đêm đó em đã khóc, một đêm mất mát lớn trong đời. Và em quyết định từ đó trở về sau sẽ không bao giờ khóc nữa. Em ăn cắp của lão năm mươi ngàn đồng, đó là lý do em rời xa lão ấy. Em không ăn cắp chiếc đồng hồ Rolex và sợi dây chuyền vàng của lão. Lão ấy đã không nói thật cho anh biết. Lão ta không phải là bạn tốt của anh sao? Em nhận ra rằng nếu dám hy sinh, em sẽ có được những gì em muốn. Một cuộc mua bán trao đổi. Em sử dụng năm mươi ngàn đó làm vốn làm ăn, cộng với những gì đã dành dụm được. Em và Trương Tiểu hợp tác mở nhà hàng và những chi nhánh khác. Anh thừa hiểu Trương Tiểu là một thằng ngốc, anh ta không biết kinh doanh. Chính em đã cứu cho cái doanh nghiệp của anh ta từ chỗ chết trở lại hồi sinh. Em giúp anh ta kiếm rất nhiều tiền. Sau đó mua lại toàn bộ cổ phần của anh ta, và Trương Tiểu đã có một món hời không nhỏ cho mình. Khi mở nhà hàng kinh doanh, em đã quen biết rất nhiều người. Anh nói rất đúng, thành phố này là một màng nhện đồ sộ, phải tự mình tạo cho mình một

màng nhện khác mới có thể lấy được những gì mình muốn. Tình yêu? Hai chữ này xưa quá rồi. Dục vọng mới là cái gốc. Em đã xa anh ngay từ lúc mới bắt đầu, từ khi anh giới thiệu em cho lão Du mập, em càng ngày càng xa rời. Em đã có những người bạn mới, những người bạn có quyền uy lớn trong cái thành phố này, chỉ cần anh đối đãi tốt với bộ máy của họ là anh sẽ đạt được những gì anh mong muốn. Khi đang là hộ lý em đã nghiệm ra điều này. Và sau đó em càng tiến càng xa. Mới chỉ hơn một năm ngắn ngủi mà như đã trải qua mấy chục năm trời. Em đã sớm phải trải qua những đau khổ. Chính vì thế cuộc đời đối với em chẳng có gì là mới cả. Em đã kiếm được khá nhiều tiền, nhưng như vậy vẫn chưa đủ. Hồi đầu, em chỉ cần kiếm ít tiền về Tứ Xuyên nuôi heo, trồng hoa kiểng, cùng những cô gái thôn quê làm giàu. Mơ tưởng đơn giản này phải đợi nhiều năm sau nữa mới thực hiện được". Nói đến đây, nước mắt Hồng Mai tuôn trào đến đấy. "Bởi vì nhìn thấy anh là em lại nghĩ ngay đến bản thân lúc bắt đầu những tủi nhục trong thành phố này. Em không thể lấy anh được, chúng ta là hai người hoàn toàn khác nhau. Thôi được rồi. Anh đem chiếc đồng hồ Rolex, sợi dây chuyền vàng và năm mươi ngàn đồng này trả lại cho lão Du mập. Em không còn cần đến những thứ này nữa". Hồng Mai đưa cho tôi một cái túi: "Anh ăn sáng tại khu giải trí này rồi hãy về" - "Không!". Tôi nhìn cô. "Tôi đi ngay bây giờ!". Tôi mặc quần áo, không nói một tiếng. Câu chuyện của Hồng Mai làm tôi thức tỉnh. Chẳng còn gì để nói nữa. Khi bước ra ngoài cửa, Hồng Mai kêu tôi lại nói: "Anh từng nói em là tác phẩm của anh?".

</p>

<p class="cent1">

Tôi quay mặt lại nhìn cô ấy một cái. "Hồi đó là như vậy, nhưng bây giờ thì không rồi, tạm biệt, chúc em may mắn". Tôi bỏ ra ngoài, nhanh chóng hòa mình vào đường phố. Tôi lên một chiếc taxi, cho rằng việc đầu tiên là phải nhanh chóng quên cô ấy đi, xóa sạch hết tất cả trong đầu tôi, không được để sót lại một chút gì nữa. Tuy biết rằng chuyện này rất khó, vì tình yêu và lòng hận thù luôn đi liền với nhau. Tôi có cảm giác cay cay trên khoé mắt. Sao tôi lại khóc? Tôi thở dài một tiếng. Tôi nghĩ đây chỉ là màn diễn cái trò khóc. Với thời gian, tất cả sự vật, tình cảm, sự thay đổi đều là giả tạo. Tôi nghĩ tôi đã kiên cường trở lại.

</p>

<p class="cent1">

<b class="calibre2">

MƯỜi MỘT

</p>

<p class="cent1">

Một năm sau, tôi cùng một người con gái làm việc tại thư viện của Đại học giao thông Bắc Kinh kết hôn. Chúng tôi sống chung trong căn hộ tôi mua tại công viên Long Thành thuộc huyện Xương Bình. Sau đó tôi mở một công ty mậu dịch nhỏ, tôi đã sử dụng số tiền mà Hồng Mai đưa tôi trả lại cho Du mạp. Dùng số tiền đó hùn hạp với người ta kinh doanh cũng tầm tầm đủ để chi dùng. Nhưng điều quan trọng nhất là bây giờ tôi đã bình tâm trở lại, không còn bị những dục vọng thúc đẩy nữa, mọi việc đều yên ổn. Tôi đã mua được một chiếc xe hơi hiệu Matiz để đưa đón vợ đi làm. Tôi cho rằng cuộc sống như thế cũng không đến nỗi nào.

</p>

<p class="cent1">

Tin tức về Hồng Mai có được rất ít, đôi khi tôi vẫn thấy cô ta trên báo chí. Hồng Mai còn viết một cuốn sách lấy tựa đề: "Một trăm phụ nữ Thâm Quyển" bán rất chạy. Trong một tiệm bán sách, tôi đã gặp quyển sách đó, lật ra xem thấy bên trong toàn thứ giả dối, bèn không xem nữa. Cô ta đã rời tôi quá xa, đã trở thành thứ người mà cô ta mong muốn, thực hiện được mộng tưởng trở thành chủ nhân của thành phố, chiếm lĩnh được thành phố này. Cô ta vẫn kinh doanh nhà hàng ăn uống và vui chơi giải trí, đồng thời cũng đã bước sang lãnh vực kinh doanh nhà đất. Tôi cũng thường đọc những tin tức cô ta làm từ thiện, hình như cô ấy đã tài trợ cho 99 em bé thất học được đến trường. Nếu quả đúng như vậy thì đây là việc làm duy nhất của Hồng Mai khiến tôi vui mừng.

</p>

<p class="cent1">

Một hôm, tôi bỗng phát hiện sau lưng khu dân cư nơi tôi ở có một tòa kiến trúc đồ sộ, một tòa biệt thự có hoa viên, diện tích khu nhà khoảng hai trăm mẫu. Có tới một trăm năm mươi mẫu phủ cỏ xanh. Đó là một kiến trúc màu trắng ngà, có bốn cửa nhỏ, một cánh cửa lớn màu vàng bằng đồng hệt như một trang viên. Tôi phát hiện ra nó khi đi trên lan can buồng ngủ, trước kia, khi nó còn đang được xây dựng, tôi không đoán được nơi đó xây dựng cái gì. Cho tới hôm nay tôi mới phát hiện đó là một tòa biệt thự đồ sộ. Cánh cổng nào cũng có một con chó béc giê canh giữ, chúng hung dữ sủa mỗi khi có người đi qua. Đó là nhà của ai vậy? Tôi tò mò đi quanh tòa biệt thự một vòng xem xét. Căn biệt thự đã hoàn công, nó mang một vẻ thần bí. Trong sân không có ai, chỉ có vài nhân công đang cắt cỏ. Giữa vườn là một hồ nước

với vòi phun hình lăng trụ đang phun lên những tia nước rồi chảy ngược xuống. Tôi vừa đi vào một cái cổng lớn thì gặp ngay phải con chó hung dữ xông tới sủa. Một ông già chạy vội ra. "Bác ơi! Đây có phải ngôi biệt thự của tư nhân không ạ?", tôi hỏi ông ấy.

</p>

<p class="cent1">

"Tôi không rành nữa, hình như là Trung tâm bồi dưỡng văn hóa của một cơ quan nào đó. Nghe nói là do một phụ nữ giàu có xây lên. Tôi chỉ là người trông cửa thôi, không để ý tới chuyện thiên hạ. Nếu không có chuyện gì, xin đi chỗ khác cho!". Ông già ấy thân thiện nói. Tôi liền bỏ đi.

</p>

<p class="cent1">

Trời về khuya, tôi giật mình thức dậy bởi tiếng nhạc. Vợ tôi đang say giấc, tôi xuống giường đi đến lan can, phát hiện ra tiếng nhạc kia được phát đi từ sân vườn tòa biệt thự đồ sộ đó. Đèn thấp sáng rực rỡ, có thể nhìn thấy cái hồ đang phun nước lấp lánh. Một ban nhạc mặc veston trong sân đang biểu diễn nhạc Georges Tolonce vui vẻ nhộn nhịp, nhiều đôi nam nữ đang khiêu vũ. Phía đông, nơi để xe của biệt thự đậu mười mấy chiếc xe hơi đủ màu, chúng được xếp gọn gàng thành hàng lối thật đẹp. Hình ảnh này làm tôi nhớ đến hồi còn học đại học. Hồi đó tôi có đọc được một quyển sách tựa đề "Tài Hoa" của tác giả người Mỹ tên là Field. Trong cuốn tiểu thuyết đó, cũng miêu tả cảnh tượng bùng nổ nhiệt của một biệt thự. Tiếng âm nhạc xa xa bay bổng theo gió. Trong thời đại này, tất cả những hoa mỹ và sự xa xỉ đều tụ tập tại đây. Tôi dõi nhìn rất lâu, cho đến khi vũ hội kết thúc, những chiếc xe hơi theo hàng, nối đuôi nhau thành một dòng sông dài, dần dần mất hút trong đêm tối.

</p>

<p class="cent1">

Sau này cứ đến mỗi cuối tuần, là xe hơi từ thành phố lại chạy đến đây khá đông. Những chiếc xe đủ kiểu dáng màu sắc, chúng thể hiện thân phận của chủ nhân. Trong vòng nửa tiếng đồng hồ chúng nối đuôi nhau chạy đến, sau vài tiếng của cuộc vui chơi hết mình, chúng lại lần lượt kéo nhau ra về. Chỉ có một chiếc kiểu Lincon dài mấy chục mét là luôn đậu tại sân nhà. Chiếc xe như một vật to lớn ngạo mạn, bí hiểm đậu tại nơi đó làm cho tôi càng tò mò thêm, ai đã xây dựng và sở hữu tòa biệt thự đáng giá mấy trăm ngàn đô vậy?

</p>

<p class="cent1">

Một ngày kia, khi những chiếc xe như thường lệ chạy tới,

tôi cũng ăn mặc lịch sự quyết định trở thành một vị khách đến dự. Từ cửa lớn tôi bước vào. Ông lão gác cửa mặc đồng phục nhận ra tôi: “Anh cũng được mời hả? Xe của anh đâu?”.

</p>

<p class="cent1">

“Đã chạy vào rồi. Tôi nói với bác tài là tôi muốn đi bộ một lát”.

</p>

<p class="cent1">

“Vũ hội sắp bắt đầu rồi, anh vào nhanh lên”, ông ấy nói.

</p>

<p class="cent1">

Tôi đi đến chỗ những chiếc ghế bày ngoài sân và ngồi xuống. Chỗ nào cũng có người, hình như rất nhiều người đem cả nhà đến đây thì phải. Bọn trẻ con đang chạy qua chạy lại đùa giỡn giữa những ghế ngồi. Từng tốp, từng tốp nam nữ, người đứng người ngồi, vừa uống vừa nói chuyện. Đa số họ được chăm sóc rất kỹ, người nào người nấy mặt mày tươi tắn, giống như tầng lớp tư sản bậc trung có thu nhập ổn định. Những ly bia, những đĩa trái cây, nước sinh tố tươi mát được bung ra liên tục. Tôi cũng làm một ly. Ở đây tôi chẳng quen biết ai nên hơi mất hứng, liền đi đến chỗ một cô gái mặc một cái váy màu xanh, thân hình không đến nỗi. “Xin chào. Tôi chưa biết cô, xin làm quen nhé. Tôi tên Trương Minh”. Tôi nói: “Cô tên gì?”.

</p>

<p class="cent1">

“Em? Em tên là Susan”. Nói chuyện với tôi mà hình như cô ta không mấy để tâm, cứ nhìn quanh bốn phía như đang tìm ai vậy.

</p>

<p class="cent1">

“Chủ nhân ở đây là ai, cô có biết không?”.

</p>

<p class="cent1">

“Em không biết. Em là một sinh viên trường kinh tế Bắc Kinh. Một người bạn mới quen của đài truyền hình Trung ương kéo em đến đây. Kệ đi, có ăn thì ăn, có uống thì uống, cộng thêm khiêu vũ trong mùa nóng bức này thật là đã. Nhưng nếu được là chủ nhân ở đây thì tốt biết chừng nào”. Cô ta bộc lộ tâm tư mình, nhìn ra xung quanh. Một anh chàng cao lớn, khuôn mặt cũng tương đối chạy tới nắm chặt tay cô gái. “Anh tìm em khắp nơi, chúng mình vào trong ấy xem phim “New York khủng hoảng” đi. Bộ phim mới ra, hay lắm đấy!”. Susan nhìn tôi mỉm cười “Lát nữa mời em khiêu vũ nhé, tạm biệt!” cô gái hoạt bát này và bạn trai

đi qua cửa lớn của biệt thự.

</p>

<p class="cent1">

Tôi cũng tới hướng đó, rất nhiều người cũng vào trong ấy. Họ đang thảo luận về chính trị thời sự và các phi vụ làm ăn, tôi nhắm đoán ra thân phận những người này. Nhưng những kết cấu kiến trúc của ngôi biệt thự này thu hút tôi nhiều hơn. Căn biệt thự được xây bằng xi măng cốt thép rắn chắc, khó có thể đốt cháy được. Tường ngoài được ốp bằng đá cẩm thạch cao cấp. Cửa chính bằng gỗ đinh chạm trổ hoa lá. Những cánh cửa đi làm bằng gỗ đỏ

<b class="calibre2">

.

Cửa sổ làm bằng hợp kim nhôm cao cấp bóng loáng với hai lớp kính chân không giữ nhiệt. Trên lan can tầng hai, cánh cửa kính kéo dầy cả nguyên tấm. Đại sảnh, phòng khách, phòng ăn và thư phòng đều lát gỗ đỏ với những chỉ tường cao cấp. Phòng ngủ trên lầu hai trải thảm Mỹ. Phòng tắm toàn bộ sử dụng tường gạch cao cấp nhập khẩu từ Ý. Trong mỗi phòng tắm đều có bồn massage đắt tiền, hai đầu kích đối lưu. Đây là kiểu phòng tắm với phòng sauna nhỏ độc lập, bồn rửa tay cao cấp, bồn cầu kiểu mới liên thể, bồn tắm rửa toàn thân v.v... các dụng cụ vệ sinh thật là cao cấp. Phòng bếp được thiết kế bằng tủ bếp sang trọng, bồn rửa bằng inox, quạt máy hút khí, quạt hút khói và bếp gaz bốn lò nấu ăn, lò vi ba cao cấp. Biệt thự có cả một hệ thống điều hòa nóng, lạnh, một hệ thống khống chế độ ẩm trung tâm, và một hệ thống tạo nước nóng 24/24 độc lập. Đồng hồ nước, đồng hồ điện riêng biệt. Toàn bộ dây dẫn được đi âm trong tường, điện kế bảo hiểm và công tắc ổ cắm an toàn, gọn ghẽ. Căn biệt thự có cả một hệ thống thu truyền hình vệ tinh. Rồi thì hệ thống chống trộm và chuông cảnh báo được gắn tại cửa lớn và cửa ngoài, lại còn có vệ sĩ trực gác bảo vệ an toàn 24/24 tiếng. Nhà để xe có thể chứa được bốn chiếc xe dài. Khu biệt thự thật rộng lớn, khắp nơi đều trồng hoa cỏ thực vật, tất cả được chiếu sáng dưới ánh đèn treo, đèn tường, đèn cột, đèn dưới đất, chúng trở nên sinh động hài hòa. Tôi cảm thấy rung động bởi không gian sinh sống tuyệt vời này.

</p>

<p class="cent1">

Bỗng một tiếng hô vang lớn phát lên, vũ hội được bắt đầu. Mọi người lần lượt ra phía ngoài sân với điệu nhảy Sealv đầu tiên. Tôi cũng quay mình gia nhập bọn họ. Tôi nhảy cùng cô gái

xinh đẹp Susan một bản nhạc, rồi lại nhảy một bản với một cô ca sĩ có thân hình rất đều đặn, bộ ngực vút cao của cô như con thỏ nhảy đến sống mũi tôi. “Em cũng muốn có nhà như thế này, nhưng cả đời em mơ cũng không được. Anh đoán xem chủ nhân của ngôi nhà này là ai? Cô ta trước kia là một người giúp việc. Mới có mấy năm mà cô ta đã xây được ngôi biệt thự này. Cô ta dựa vào danh nghĩa một Trung tâm bồi dưỡng của một cơ quan lớn, nhưng thật ra toàn bộ đều là tiền cô ta bỏ ra xây. Tên cô ta là Hoàng Hồng Mai, chính là cô gái trẻ Tứ Xuyên mà truyền hình và bao chí gần đây thường đưa tin. Cô ta thật lợi hại. Quan hệ xã giao của cô ta trong thành phố này thật là rộng lớn, người bạn nào cũng không dám đụng đến cô ta. Vả lại, người xấu người tốt đều có những mối giao tình thâm sâu với cô ta. Nếu như một ngày nào đó, em có thể trở thành chủ nhân ở đây thì hay biết chừng nào. Em còn chưa già lắm đúng không anh?”. Cô ta nói chuyện với tôi mà toàn thân như phát hỏa. Tôi cảm thấy chấn động toàn thân. Căn biệt thự này đúng là thuộc về Hoàng Hồng Mai. Xem ra cô ta đã thực hiện được cách nghĩ của mình một cách mau lẹ. Việc cô ta chọn không ở cùng với tôi trong căn hộ chung cư rộng 80 mét vuông kia có lẽ là đúng. Nỗi đau khổ xa xưa lại chiếm lấy tôi, trống ngực tôi đập loạn xạ, bèn từ chối không nhảy với cô ca sĩ kia nữa. Tôi vơ lấy một ly nước táo ép, vừa uống vừa tìm Hồng Mai trong đám người kia. Tôi quét mắt qua từng người nhưng chẳng thấy cô ta đâu cả. Tôi quyết định lên lan can lầu hai nhìn xuống với một ước muốn mãnh liệt được gặp cô ta ngay hôm nay. Tôi nhanh chân chạy vào trong nhà rồi lên lan can lầu hai. Từ trên cao, tôi có thể quan sát được toàn bộ đám người đang vui vẻ khiêu vũ, họ như những chiếc lá trên cành được gió thổi đu đưa thật vui vẻ. Tất cả đúng như bức tranh điển hình trong thời đại này. Từ trên nhìn xuống, mọi người đều nhỏ bé quá chừng. Họ cũng có được sự vui vẻ, như một sinh vật tự sinh tự diệt nào đó. Bên tai tôi vang lên một giọng nói: “Sao anh không khiêu vũ? Anh không vui à?”.

</p>

<p class="cent1">

Tiếng nói quá quen thuộc này làm tôi giật mình, thậm chí không dám quay mặt nhìn lại. Nhưng tôi phải quay mặt lại thôi. Tôi thấy được Hồng Mai thật sự. Cô ta thay đổi rất nhiều, trở thành một bông hoa kiêu diễm. Cô mặc chiếc đầm dài bó thân, trên mình mang nhiều đồ trang sức, đầu tóc xõa ra tứ phía, có lẽ đây là kiểu tóc đang mốt nhất. “Không, tôi rất vui. Tôi chỉ muốn từ trên cao nhìn xuống xem những người đó thôi, như vậy khiến tôi cảm thấy an toàn hơn”. Giọng tôi như bị khàn đi vì

quá xúc động, không thể nói bình thường được. Cô ta đã không nhận ra tôi, có lẽ do tôi để râu, hoặc là cô đã quên hẳn tôi rồi.

</p>

<p class="cent1">

"Vâng, điều này cũng rất thú vị. Hồi đầu khi mới quen họ, tôi cũng có cảm giác không được tự nhiên lắm, nhưng sau đó tôi cũng tìm ra được một cách. Vì đây hoàn toàn là một cộng đồng lợi ích, chỉ cần cho họ những gì họ muốn là họ sẽ như đứa trẻ con sung sướng được món đồ chơi. Anh hình như chưa đến đây lần nào?".

</p>

<p class="cent1">

"Tôi là hàng xóm của cô, lần đầu tiên tôi đến đây..."

</p>

<p class="cent1">

"Rất vui khi được thường xuyên đón tiếp anh ở đây. Anh làm ngành nghề gì?"

</p>

<p class="cent1">

"... Tôi buôn bán, chủ yếu là các loại vải vóc. Thương gia đến đây cũng rất nhiều phải không?"

</p>

<p class="cent1">

"Nhiều vô số kể, có thương gia nhà nước, có doanh nghiệp tư nhân, ngành nào cũng có. Anh đến đây sẽ gặp được nhiều cơ hội làm ăn, chỉ cần đưa tay ra đón nhận mà thôi. Dần dà anh sẽ quen được rất nhiều người. Ở đây đủ hạng người, giới nghệ sĩ, giới văn hóa, giới chính trị và công thương, họ đều là bạn của tôi".

</p>

<p class="cent1">

"Cô xây tòa nhà này hết bao nhiêu tiền?", tôi nhin không được buong lời hỏi. Ánh mắt cô ta lấp lánh trong bóng tối.

"Khoảng hai trăm ngàn, nhưng phần lớn đều do người ta cho vay mượn. Thời buổi này phải biết tóm thời cơ, vay mượn vốn liếng. Anh hình như rất thích ở đây, vậy sao không khiêu vũ đi? Mời tôi nhảy một điệu nào". Hình như cô không muốn tôi hỏi thêm quá nhiều. Tôi lắc đầu. "Không, tôi hơi mệt, tôi ở đây chơi một lát rồi xuống liền".

</p>

<p class="cent1">

"Vậy anh cứ ở đây chơi nhé, anh cũng là chủ nhân ở đây đấy". Cô ta nhìn tôi cười một cái rồi rất lịch lãm bước về phía

cầu thang.

</p>

<p class="cent1">

Tôi vẫn đứng trên ban công nhìn xuống đám người đang khoan khoái. Họ giống như những bông hoa nở trong bóng tối. Trong khoảng sân trống trước mặt biệt thự đồ sộ đó, theo từng tiếng nhạc lần lượt vang lên, họ đi lại như một bàn cờ người chuyển động. Hoàng Hồng Mai đã quên tôi thật rồi. Cô ta thật là một người quá đặc biệt. Không biết hơn một năm qua, cô ta đã trải qua những sự kiện gì. Nhưng nói tóm lại cô ta đã khôn lớn triệt để. Cô ta đã sử dụng trí tuệ của mình để có được thành quả như ngày nay.

</p>

<p class="cent1">

Những người đang khoan khoái khiêu vũ trước mắt tôi dần dần xếp thành một sợi dây nối dài, một đường dây quan hệ con người, một đường dây tượng trưng cho những mối quan hệ giữa người với người trong thành phố, tạo nên cảnh tượng chân thật của thành phố. Và cô ta cũng không nằm ngoài đường dây này. Tôi nhìn nơi đây một hồi, rồi lặng lẽ bỏ về vì tôi không thể quen nổi một người nào trong đó.

</p>

<p class="cent1">

<b class="calibre2">

MƯỜI HAI

</p>

<p class="cent1">

Một ngày cuối tuần, Trương Tiểu đến thăm tôi. Sau khi anh ta hợp tác kinh doanh “Nhà Hàng Thiên Phủ” với Hồng Mai, bị Hồng Mai sử dụng thủ đoạn làm cho sổ sách trở nên lộn xộn, Trương Tiểu không thể không bỏ nhà hàng. Anh cùng bà xã mở một tiệm thời trang. Tiệm thời trang này kinh doanh cũng lại thua lỗ. Anh ta đành phải quay lại mở một tiệm “Quay nướng Ai Cập” và giữ vị trí Giám đốc. Cũng chẳng biết tại sao, anh ta kinh doanh ngành quay nướng cũng bị sập tiệm, trở thành kẻ trắng tay. Anh ta phải tìm đến tôi, và ở lại nhà tôi. Hôm sau, trong lúc chúng tôi cùng ăn sáng, tôi bỗng chợt nhớ đến căn biệt thự của Hoàng Hồng Mai đang nằm gần trong thước tắc. Tôi dẫn Trương Tiểu ra ngoài ban công, chỉ cho anh ta xem ngôi nhà đồ sộ kia. Anh ta kinh ngạc mở to mắt. “Căn biệt thự đó của cô Hoàng Hồng Mai thật đó à? Đẹp quá. Tôi rất thích màu trắng của nó. Con đi ấy bản lĩnh thật. Anh tới đó xem chưa?”.</p>

</p>

<p class="cent1">

“Vào tận trong rồi. Chỉ có cô ta là nhận không ra mình”.

</p>

<p class="cent1">

“Rồi ai cô ta cũng sẽ nhận không ra. Tôi coi như là đã quen biết cô ta. Mụ đàn bà này thật lợi hại. Cô ta không nhận ra anh à! Ha ha!”.

</p>

<p class="cent1">

“Thứ bảy nào chỗ này cũng ồn ào náo nhiệt như lễ hội, người xe tới đông lắm. Tôi chả quen ai cả. Bọn họ tới tổ chức yến tiệc, ồn ào lắm”.

</p>

<p class="cent1">

“Mình đi dạo đi. Lòng vòng chỗ đó một tí. Có khi gặp cô ta chào hỏi hay đại loại cái gì đó”.

</p>

<p class="cent1">

“Ừ”, tôi nói. “Có lẽ anh rất muốn gặp cô ta?”.

</p>

<p class="cent1">

Bấy giờ là bảy giờ sáng, trời bắt đầu hửng nắng, sương sớm còn ngưng tụ trên lá cỏ bên đường. Tôi với Trương Tiểu vừa tán gẫu vừa đi tới ngôi biệt thự màu trắng kia. Sương mù đọng lại làm ướt ống quần chúng tôi. Trương Tiểu quyết định không bao giờ làm kinh doanh nữa. Anh ấy sẽ quay lại. “Tòa soạn tạp chí “Báo Bắc Kinh điều tra” mời tôi. Tôi còn tính đi đâu nữa”. Chúng tôi vừa đi vừa nói chuyện, chả mấy chốc đã đến cổng lớn. Bỗng tôi thấy ông gác cổng có giọng Bắc hải hót ha hót hải từ cửa lớn chạy ra ngoài: “Tiên sinh, tiên sinh ơi!” ông ta hướng về phía chúng tôi kêu cứu. “Có người bị giết rồi! Tiên Sinh! Xảy ra chuyện rồi!”. Tôi nghe xong liền chạy vào trong nhà. Vào đến cửa, tôi thấy ngay con chó bọc-giê Đức nằm chết ở bên trong, cổ nó bị dao cắt muốn đứt luôn. Ông già nhìn thấy sợ đến khóc ra nước mắt. “Ai bị giết vậy?” Trương Tiểu hỏi. Tôi hiểu là đã xảy ra chuyện gì rồi liền nhanh chân chạy tới hướng cửa lớn của biệt thự. Trương Tiểu đuổi theo sau. Tôi theo bậc thang chạy nhanh như bay lên lầu hai, tìm kiếm từng căn phòng một. Tôi gặp hai người nữ giúp việc đang sợ run cầm cập. “Trong buồng tắm! Trong buồng tắm!”, mấy người đó hét lên. “Trong buồng tắm!”, tôi nhào tới chỗ buồng tắm, bước vào trong. Trên nền gạch Ý nhập khẩu, nước đỏ tràn đầy. Đó là một thứ hỗn hợp giữa nước và máu tươi. Một cảnh tượng thật thê thảm. Bốn phun tắm massage nước vẫn còn ào ào chảy. Hồng Mai không mảnh vải

che thân nằm trong đó. Mắt cô ấy trống rỗng và kinh hoàng, miệng há to. Cổ cô ấy có một đường vạch sâu bị dao cắt, cái cổ như muốn đứt thành hai đoạn, máu tươi từ đó chảy ra. Máu cô ấy như đã chảy hết, toàn thân cô ấy xanh như tàu lá. Cô ấy nằm ngửa lên, nước vẫn chảy, không ngừng bắn lên bộ ngực những chấm son đỏ, nơi đó không còn nhấp nhô sự sống nữa.

</p>

<p class="cent1">

“Đâu? Ở đâu đấy?”. Trương Tiểu kêu lớn chạy vào. Anh ấy vấp phải vũng máu chảy tràn đầy nhà tắm, đứng chết trân. Anh ấy đã nhìn thấy thi thể Hoàng Hồng Mai. Lúc này là 7 giờ 15 phút sáng ngày 12 tháng 9 năm 1995.

</p>

<p class="cent1">

Mấy ngày liên tiếp, tôi sống trong hoảng loạn. Trong khi làm việc với cảnh sát điều tra, tôi thừa nhận có quen biết Hồng Mai và thuật lại việc trước kia chúng tôi từng qua lại với nhau. Tôi không phải là người đầu tiên phát hiện ra cô ấy, chính là một cô gái hầu phòng phát hiện ra. “Hung thủ đó rất thông minh, rất có khả năng là sát thủ chuyên nghiệp. Toàn bộ bốn con chó béc-giê giữ cửa bị giết hết. Vàng bạc và trang sức không mất gì. Có lẽ đây là một vụ sát hại báo thù. Có thể không chỉ một người đã đến đây tối hôm qua”. Cảnh sát nói cho tôi biết vụ án giết người trước mắt chỉ có 60% chỉ số phá án khiến tôi vô cùng thất vọng. “Người phụ nữ tên là Hoàng Hồng Mai này giao thiệp rất phức tạp. Danh thiếp cô ấy giữ của mọi người có đến gần 10 ngàn tấm, một quyển sổ ghi ba ngàn số điện thoại. Với sự đồng ý của cảnh sát, tôi lấy một tấm ảnh chụp Hồng Mai. Có lẽ cô ấy chụp khi mới đến Bắc Kinh, ánh nắng chiếu tràn trên thân hình cô ấy. Trong ảnh, cô ấy thật trong sáng, ngây thơ và dễ thương làm sao.

</p>

<p class="cent1">

Tôi không ngừng hỏi thăm bộ phận trình sát phá án trong quá trình điều tra. Một bí mật kinh người được phát hiện: “Cô ta hoàn toàn không phải là người trên giấy chứng minh đó. Chả có khu nào ở Tứ Xuyên tồn tại con người này. Chuyện này làm tôi hoang mang, điều này có nghĩa là cô ta không phải Hoàng Hồng Mai, nhưng cô ta là ai? Ngôi biệt thự đồ sộ đó nhanh chóng bị cảnh sát điều tra phong tỏa. Có rất nhiều lời đồn đại. Người thì nói cô ta có liên quan tới một vụ án góp vốn phi pháp với số lượng lớn. Cũng có kẻ cho rằng bọn xã hội đen đã ra tay...

</p>

<p class="cent1">

Chẳng bao lâu sau, tòa biệt thự đó chính thức trở thành Trung Tâm Bồi Dưỡng của một cơ quan lớn có bảng hiệu treo trước cửa hàng hoàng. Chỉ duy có Hoàng Hồng Mai, cũng chẳng bao lâu sau đã không còn được người ta nhắc tới nữa. Hung thủ cũng không tóm được.

</p>

<p class="cent1">

Tôi tìm đến Du mập, lúc này do ô dù của anh ta ăn hối lộ bị bắt, chức giám đốc trung tâm Sauna đó anh ta đảm nhận cũng không xong. Du mập mở một tiệm kim khí, chuyên bán hàng lậu. Tôi tìm đến anh ta, đem chiếc đồng hồ Rolex và dây chuyền vàng trả lại. Anh ta mập ra nhiều, tỏ vẻ kinh hãi: “Hoàng Hồng Mai chết rồi. Một năm trước cô ta nhờ tôi đem cái này hoàn lại cho anh. Tôi sử dụng trước một năm làm vốn cổ phần, bây giờ trả lại cho anh đó”. Tôi dừng dừng nói: “Cô ấy kể cho tôi nghe hết rồi. Thật ra cô ấy đã ăn cắp tiền của anh, chiếc đồng hồ và sợi dây chuyền này anh phải bồi thường cho cô ấy vì anh đã cưỡng hiếp cô ta”. Tôi nhìn anh ta khinh rẻ. Du mập ánh mắt nhấp nháy, chúng tôi sớm đã không còn là bạn của nhau nữa rồi.

</p>

<p class="cent1">

“Nó chết rồi à?”. Đôi mắt Du mập tuy hấp háy, nhưng vẫn có chút kinh hoảng. “Sao lại chết?”.

</p>

<p class="cent1">

“Cảnh sát không truy hỏi anh sao?”. Tôi cười hỏi. “Anh đừng giả bộ nữa, cảnh sát không phải là thùng cơm. Những người có quan hệ với cô ấy đều bị họ hỏi tới. Tôi còn tưởng rằng anh là thủ phạm ấy chứ. Anh có chút hiềm khích với cô ấy phải không?”.

</p>

<p class="cent1">

Du mập như trái bóng bị xì hơi cúi đầu: “Chuyện này tôi không làm”. Du mập nhanh tay thu lại chiếc đồng hồ và sợi dây chuyền. “Tôi đã chứng minh điều này”. Bỗng anh ta nghĩ ra cái gì đó.

</p>

<p class="cent1">

“Là anh dẫn nó lên trên sân khấu của thành phố, sau đó nó lại bỏ rơi anh, đúng không nào? Anh là người đầu tiên dẫn đường cho nó”.

</p>

<p class="cent1">

Tôi nhìn thẳng vào Du mập. “Có lẽ thế. Nhưng sự phát

triển sau đó của cô ta tôi lại chẳng biết tí gì. Đó là một dấu hỏi. Tôi mãi mãi sẽ không bao giờ nghĩ ra".

</p>

<p class="cent1">

"Anh còn thích nó, phải không? Còn tôi, tôi sớm nhận ra rằng nó sẽ trở thành một con kỹ nữ không hơn không kém, đó là kết cục của nó. Tôi đoán trước rằng nó sẽ có một ngày như vậy. Với kết cục này anh vừa lòng không?" Du mập cười hỏi tôi. "Anh cũng không chiếm được thành phố này, huống chi là nó, một con nhà quê! Con đàn bà quê mùa, thứ đàn bà thối".

</p>

<p class="cent1">

Tôi thật muốn tát cho Du mập một cái, nhưng tôi quay mình bỏ đi.

</p>

<p class="cent1">

"Anh nói là cô Hoàng Hồng Mai chết rồi! Có lẽ nào không? Hung thủ không bắt được sao?". Người phụ nữ rất đẹp hỏi tôi. Bà ta tên Trương Lan. Hồi đầu lên thành phố, Hồng Mai có làm giúp việc cho bà ta trong căn hộ cao cấp Thôn Hoa Kiều. Bà ta có chồng là một thương gia người Hoa giàu có. Bà là một phụ nữ hấp dẫn và có giáo dục, ôm trước ngực một con chó Ha Ba Bắc Kinh. Bà ta nói với tôi: "Lúc mới bắt đầu làm ở đây, cô ta rất siêng năng, cái gì cũng biết làm. Về sau càng ngày càng lười biếng, lại còn ăn cắp đồ của tôi. Hình như cái gì cô ta cũng lấy, song hình như lại cố tình làm cho tôi phát hiện ra. Những đồ đạc đó rất cuộc đều có thể tìm ra ở chỗ cô ta. Tôi phát hiện ra cô ta vì đồ kị mà trở nên ghen ghét với tôi. Một hôm cô ta hỏi mượn 10 ngàn đồng, nói rằng muốn về Tứ Xuyên trồng trọt nuôi heo, tự bản thân làm giàu, không muốn hầu hạ người ta nữa. Cô ta muốn tự mình làm giàu. Tôi không cho cô ta mượn. Rồi một hôm cô ta ăn cắp một ngàn đồng của tôi rồi bỏ chạy. Anh nói rằng có thể cô ta không phải tên là Hoàng Hồng Mai? Vậy cô ta tên gì? Giấy chứng minh của cô ta đều giả sao? Nhưng chắc chắn cô ta là người Tứ Xuyên. Cô ta nấu ăn cũng khá lắm. Hồi đó mỗi tháng tôi trả lương 200 đồng. Bây giờ mỗi tháng trả 300 đồng mượn cô giúp việc người Hà Bắc vừa lười lại vừa dốt. Tôi thật không thể tưởng tượng nổi cái người đàn bà tên là Hoàng Hồng Mai ấy, cứ gọi tạm như vậy, lại lợi hại đến thế. Có được một tòa biệt thự lớn như vậy, ít nhất phải có giá trị 600 ngàn nhân dân tệ. Hung thủ là ai vậy? Đảm bảo là mối quan hệ của cô ta với người ngoài là vô số kể, cảnh sát cũng phải bó tay. Có phải sau đó ngôi biệt thự đó bị nhà nước tịch thu toàn bộ? Nếu như

rảnh tôi cũng muốn tới đó xem. Cô ta vốn rất thông minh, trong thành phố này muốn tồn tại thì phải có trí tuệ, nhưng cô ta lại chết rồi, thật đáng tiếc. Một khi chết đi sẽ đem theo những tiếng xấu, không còn ai nhớ đến cô ta nữa. Thực ra tôi phục cô ta sát đất. Chắc anh cũng thích cô ta? Tôi có thể cảm nhận điều đó, nhưng mọi chuyện đã kết thúc rồi, có đúng không? Thật ra tôi mà cho cô ta mượn 10 ngàn đồng thì tốt biết chừng nào. Chắc hẳn bây giờ cô ấy đang ở Tứ Xuyên nuôi heo phát tài rồi! Nhưng mà cô ta thì không dám chắc lắm, anh nói phải không?".

</p>

<p class="cent1">

Tôi đi giữa đoàn người đông đúc, nét mặt mông lung, trong lòng tâm tư nặng nề. Tôi như bao người khác vật vờ trên đường quay về nhà. Thành phố khiến cho tôi có cảm giác vừa lo sợ vừa ngọt ngào. Nó là một vật thể đồ sộ, nó không thể thay đổi tất cả mọi con người đang sinh sống nơi đây. Giống như "tia sáng chiếu qua chất lỏng sẽ bị khúc xạ theo hướng khác", thành phố là một khối chất lỏng đồ sộ, con người đến nơi đây sẽ bị nó thay đổi. Trong biển người mênh mông, tôi bơi tới phía trước. Bỗng tôi gặp lại một người, trên lưng anh ta đeo một tấm vải trắng. Trên đó có ghi hàng chữ: "Bán người này, giá cả thỏa thuận trực tiếp". Tôi hiểu mình lại gặp một nghệ sĩ ý tưởng. Tôi liền đuổi theo, vỗ nhẹ lên vai anh ta: "Này, tôi muốn mua. Anh nói giá đi?".

</p>

<p class="cent1">

Anh ta quay lại, cười chất phác: "Bằng cả thành phố này. Tôi muốn anh trả giá bằng cả thành phố này. Anh có thể trả nổi không?".

</p>

<p class="cent1">

"Không thể. Một phần thành phố được không?".

</p>

<p class="cent1">

"Không được. Phải cả thành phố mới có thể mua được tôi".

</p>

<p class="cent1">

Anh ta cười nói với tôi: "Một phần, không được đâu!".

</p>

<p class="cent1">

Tôi ủ rũ quay sang vỗ vai anh ta: "Đành thôi vậy!". Anh ta cười phá lên: "Tôi là một nghệ sĩ ý tưởng. Anh bạn, cảm ơn, chúc anh may mắn. Tạm biệt nhé!". Anh ta quay lưng biến mất trong dòng người.

</p>

<p class="cent1">

Tôi ngỡ người đứng đó hồi lâu. Tôi chợt hiểu ra rằng mình cũng là một nghệ sĩ ý tưởng đấy thôi. Tôi đã đưa Hoàng Hồng Mai lên sân khấu, giống như một đạo diễn chỉ đường cho cô ta diễn. Mà ngay chính bản thân Hồng Mai cũng được coi là một nghệ sĩ ý tưởng, cô ấy dùng hành động của mình để diễn giải thành phố và nhân sinh. Khi mà tất cả những hành vi đều trở thành một thứ nghệ thuật, thì quá trình đã xảy ra và hiện tại là điều quan trọng nhất. Những người tới thành phố này đều là những nghệ sĩ, họ biểu diễn từng quá trình, từng quá trình một, rực sáng và âm đậm. Tất cả tạo nên những thước phim của cuộc sống sinh động, đẹp đẽ và cùng tấu lên khúc nhạc giao hưởng hoa mỹ của thành phố. Tất cả chúng ta đều là những nghệ sĩ. Trong giờ khắc này, tất cả chúng ta đều cầu nguyện cho Hoàng Hồng Mai, cho những sự nghiệp đã thành công trong thời đại này, đó là một thứ tình cảm hết sức phức tạp. Suy cho cùng, mọi người chúng ta trong quá trình sáng tạo đều bị hủy diệt, bắn tung thành những bọt sóng nhân sinh. Rồi từ hành động của thành phố, tạo thành cương lĩnh sống duy nhất của chúng ta. Hèn gì vẫn có những người mới cứ thích đâm đầu vào chỗ chết. Khi người nghệ sĩ đã đi mất dạng, tôi lại bước tới phố Sùng Văn Môn, nơi đó vẫn còn có rất nhiều những cô gái khác đang chờ đợi để có được cơ hội. Ánh mắt họ thật thuần khiết và trong sáng. Hình như bọn họ vừa xuống tàu hỏa tới đây thì phải. Họ giống hệt như Hoàng Hồng Mai mà lần đầu tiên tôi gặp. Tôi lại từ từ tiến về phía họ với thái độ bình thản: "Này, cô có muốn tôi giúp không?"

</p>

</div>

</div>

</div>

<div id="WtEzjpg5j8lTFWqJyoD2yB" style="display:block !important; page-break-before: always !important; break-before: always !important; white-space: pre-wrap !important">

 </div></body>

</html>

```
<?xml version='1.0' encoding='utf-8'?>
<html xmlns="http://www.w3.org/1999/xhtml">
  <head>
    <meta content="Microsoft Word 12 (filtered)"
name="Generator"/>
    <title>Unknown</title>

    <link href="../../../stylesheet.css" rel="stylesheet"
type="text/css"/>
<link href="../../../page_styles.css" rel="stylesheet"
type="text/css"/>
  </head>
  <body xml:lang="EN-US" class="calibre" id="a14">
    <div class="container" id="a13">
      <div class="container">
        <div class="container">
          <h1 class="calibre5">
            <b class="calibre2">
              Cái ác của cuộc sống
            </b>
          </h1>
          <p class="cent1">
            <br class="calibre3"/>
          </p>
          <p class="cent1">
            <b class="calibre2">
              Chương 1
            </b>
          </p>
          <p class="cent1">
            <b class="calibre2">
              1
            </b>
          </p>
          <p class="cent1">
            <br class="calibre3"/>
          </p>
          <p class="cent1">
            Hai người đi ra từ trạm xe lửa Kiến Quốc Môn. Trời đã sầm
            tối. Đàng kia, cách không xa là khu chơi đèn hoa lệ rực sáng
            ánh đèn của những nhà hàng khách sạn. Nào là nhà hàng Trường
            Phúc, nhà hàng Khải Thái, tòa cao ốc Quốc tế, tòa nhà Cửu Kinh.
            Thời còn học đại học, Thượng Tây Lâm và Mai Ninh rất thích đi
            dạo vào buổi tối ở khu vực này. Những ánh đèn hoa lệ khiến họ
            thích thú vô cùng, đặc biệt là những ngọn đèn nhấp nháy trên
            các tòa nhà cao chọc trời kia, chúng lấp lánh tựa như những vì
```

sao trên bầu trời cao vợi vợi đang chiếu sáng những ước mơ, khát vọng của họ.

</p>

<p class="cent1">

Phía đông là trung tâm mua bán cao cấp, Câu lạc bộ Quốc tế, chợ Quí Hữu, nhà hàng Kinh Luân, nhà hàng Kiến Quốc và trung tâm mậu dịch quốc tế Trung Quốc. Khu vực này, người ra vào tấp nập, ai cũng ăn mặc sang trọng như biểu trưng của một khu cao cấp chỉ dành cho dân nhà giàu. Thượng Tây Lâm và Mai Ninh luôn ở bên nhau trong suốt thời gian học đại học. Cả hai đều là những sinh viên xuất sắc khoa chính trị và ngôn ngữ Đông Phương. Sau khi nhập học không lâu, họ rơi vào vòng tay tình yêu của nhau. Mai Ninh học khoa ngôn ngữ Ô Nhĩ Đô, cô là một cô gái có khuôn mặt đẹp như các thiếu nữ vùng Trung Á, nước da ngăm ngăm đen, nụ cười không chê vào đâu được, mỗi lần Mai Ninh cất tiếng cười, các chàng trai như bị hút hồn bởi những âm thanh dập dờn như sóng vỗ, khuôn mặt rạng ngời khiến người ta phải động lòng. Có lần Thượng Tây Lâm nói với Mai Ninh: "Lúc cười, khuôn mặt em đẹp tuyệt vời như một viên ngọc sáng". Thượng Tây Lâm yêu si mê Mai Ninh. Bốn năm yêu nhau, Thượng Tây Lâm giữ Mai Ninh như thể giữ vàng. Họ đối với nhau hết mực trung thành, yêu thương vô hạn nhưng cũng hết sức kín đáo. Nhiều chàng trai, cô gái khác muốn trở thành kẻ thứ ba chen vào chuyện tình cảm của họ đều phải lùi bước. Sau khi ra trường, Thượng Tây Lâm được phân công làm thư ký tại một cơ quan chính phủ trong thành phố Bắc Kinh, còn Mai Ninh làm nhân viên thư viện ngoại ngữ tại một trường học công.

</p>

<p class="cent1">

Từ ngày ra trường, Thượng Tây Lâm có một niềm khát khao mãnh liệt là phải lấy bằng được Mai Ninh làm vợ. Gia đình, bố mẹ Thượng Tây Lâm sống tại một thành phố nhỏ vùng Giang Tô, còn Mai Ninh là người Vân Nam, Côn Minh. Họ chẳng có ai thân thuộc ở cái thành phố này để nhờ vả nên phải sống dựa vào nhau về mặt tinh thần. Thế nhưng mới chỉ vừa đi làm sang ngày thứ hai, Thượng Tây Lâm đã nảy sinh ý nghĩ rằng mình thế nào cũng mất Mai Ninh.

</p>

<p class="cent1">

Bỗng nhiên Thượng Tây Lâm không thể tin vào một sự thật rằng trong suốt bốn năm yêu nhau, anh ta và Mai Ninh chưa bao giờ ngủ với nhau một lần. Anh ta chỉ được hôn Mai Ninh mà thôi. Vào những ngày hè nóng bức, Mai Ninh mặc váy mỏng, Thượng Tây

Lâm được phép thò tay vuốt ve bộ ngực của cô. Chuyện này làm Thượng Tây Lâm bị kích thích vô cùng, khiến anh nảy sinh ý đồ dò tay tới vùng cấm địa, những lúc như vậy bàn tay luôn bị chặn đứng lại. Mai Ninh ôn tồn, thở thẽ vào tai Thượng Tây Lâm: “Hãy chờ đợi, ngày ấy sẽ đến. Em là của anh tất cả, anh hãy kiên nhẫn chờ đợi”.

</p>

<p class="cent1">

Thượng Tây Lâm tin rằng mình đủ kiên nhẫn để chờ đến ngày đó. Anh tin rằng rốt cuộc, thế nào cũng có ngày Mai Ninh sẽ thuộc về anh. Mỗi lần quá bức xúc, Thượng Tây Lâm thường dùng tay để giải quyết vấn đề của mình. Lúc ấy, trong bóng đêm, anh luôn tưởng tượng mình và Mai Ninh, hai người cuốn lấy nhau thành một chủ thể. Chỉ có duy nhất một lần vào mùa hè năm đó, trời nóng như đổ lửa, không khí trong vườn hoa sân trường nóng hầm hập, họ dắt nhau tới một tán rừng trên sườn đồi phía tây trường hóng mát, ở đó có một hồ nước nổi tiếng. Thượng Tây Lâm kéo tay Mai Ninh dí xuống phía dưới hạ bộ, Mai Ninh ngượng ngùng e dè, xen lẫn sợ hãi vuốt ve khúc gỗ gân guốc của anh. Thượng Tây Lâm khoái hoạt vô cùng và đã đạt đến khoái cảm đỉnh điểm, phun ra ướm ẳm cả bàn tay Mai Ninh. Anh hôn lên khuôn mặt nóng bừng của cô và cảm thấy lúng túng, khó xử. Tất cả những chuyện này là vì anh yêu cô, muốn có được những cảm xúc tình yêu dạt dào với Mai Ninh, nhưng anh lại muốn gìn giữ cho cô. Sự tôn trọng ấy đã khiến cho hai người rơi vào cảnh ngộ khó xử này.

</p>

<p class="cent1">

Sau khi nhận công tác, Thượng Tây Lâm chuyển tới sống luôn trong phòng làm việc của cơ quan, anh dùng mấy cái tủ ngăn phòng làm việc thành một góc nhỏ làm chỗ ngủ. Ở Bắc Kinh, chuyện nhà cửa là đại sự. Ngày nào Thượng Tây Lâm cũng xem báo rồi lại thở dài, không biết đến bao giờ mình mới có nhà, có lẽ phải trải báo ra đường mà ngủ với Mai Ninh thôi?

</p>

<p class="cent1">

Mai Ninh quay qua nói với Thượng Tây Lâm: “Mình qua trung tâm mua sắm cao cấp kia xem đi”. Thượng Tây Lâm gật đầu. Tiết trời đã sang đông, Thượng Tây Lâm thấy hơi lạnh lạnh. Hồi còn đi học, Thượng Tây Lâm rất thích không khí đông đúc, náo nhiệt và xa hoa của khu vực Kiến Quốc Môn này. Hồi ấy, anh thường phải nhịn ăn sáng cả tháng mới đủ tiền mời Mai Ninh một bữa bánh Pizza, nhưng rất vui. Giờ đây, niềm vui đơn giản ấy đã

không còn nữa.

</p>

<p class="cent1">

Lúc lên thang máy, Mai Ninh lên tiếng nhỏ nhẹ mắng yêu Thượng Tây Lâm: “Đàn ông con trai gì mà lúc nào cũng soi gương, em không thích anh như vậy. Gương là của đàn bà con gái”. Thế nhưng Thượng Tây Lâm mặc kệ, anh vẫn soi gương trong thang máy. Trong gương hiện lên hình ảnh một người đàn ông thờ ơ, lạnh nhạt, không câu giện, lạnh lùng như một thanh ray đường tàu. Thượng Tây Lâm nhún vai, vuốt ve eo Mai Ninh như tỏ ý nhận lỗi. Trong dòng người nam thanh nữ tú giàu có, những khách ngoại quốc ra vào tấp nập tại khu mua sắm, lúc nào Thượng Tây Lâm cũng cảm thấy mình đang phải chịu đựng một áp lực ghê gớm nào đấy. Giống như mọi lần, hai người bắt đầu từ tầng cao nhất đi bộ lòng vòng xuống từng tầng xem hàng hóa. Thượng Tây Lâm luôn đi theo sau Mai Ninh như người hộ tống, ngắm nhìn cô lựa chọn, sờ nắn, bình phẩm những món đồ cô thích. Thượng Tây Lâm không hiểu nổi rằng tại sao bọn đàn bà con gái lại mê mua sắm đồ đến thế?

</p>

<p class="cent1">

Với Mai Ninh, cô yêu Thượng Tây Lâm thật lòng, tình yêu ấy đã ăn sâu, đã ngấm vào máu thịt cô. Có lần Mai Ninh nằm mơ thấy mình đích thân ra tay giết chết anh, tỉnh dậy cô đã khóc hết nước mắt. Cô yêu cái dáng cao cao gầy gầy, vẻ mặt luôn có vẻ sầu muộn của Thượng Tây Lâm. Thế nhưng từ trước tới nay, rất ít khi cô nói những lời ngọt ngào vuốt ve với Thượng Tây Lâm. Cô biết Thượng Tây Lâm rất khát khao cơ thể cô. Lúc đi loăng quăng trong khu mua sắm, tự đáy sâu thẳm trong lòng cô, xuất hiện một niềm hạnh phúc, cô tưởng tượng như mình sắp được làm cô dâu. Cảm giác hạnh phúc ấy trước đây chưa bao giờ mãnh liệt như bây giờ. Một cảm giác khiến cô mê mẩn, toàn thân nóng rực lên như đang phiêu dạt. Qua khu trưng bày hàng hiệu Gucci, Mai Ninh liếc nhìn Thượng Tây Lâm và thầm nghĩ, mình sẽ hiến dâng thân thể này cho anh ấy, cái thân thể mà anh chưa từng được biết đến. Giờ phút ấy nhất định phải thật long trọng, bởi vì anh ấy đã chờ bốn năm rồi còn gì, từ khi mình mới 17 tuổi, bây giờ mình đã 21. Qua những gian hàng bày đồ cao cấp mắc tiền, mặt Thượng Tây Lâm biến sắc khi thấy Mai Ninh chọn thử chiếc áo khoác giá 7018 tệ. Quả thật, khoác chiếc áo này lên người, trông cô thật rực rỡ. Tim Thượng Tây Lâm đập loạn xạ khi thấy vẻ mặt Mai Ninh mê mẩn muốn có chiếc áo. Nhưng Mai Ninh lại kéo tay Thượng Tây Lâm bỏ đi sang gian hàng NY Model phong

cách Mỹ. Mai Ninh bảo Thượng Tây Lâm thử chiếc áo jacket màu xanh lam đậm giá hơn 2000 tệ. Đến lúc này Thượng Tây Lâm không chịu nổi nữa. Anh gắt lên: “Hay em tự thử đi” rồi quay đầu bỏ đi.

</p>

<p class="cent1">

Mai Ninh hoảng hốt không hiểu chuyện gì đã xảy ra, cô giật mình nhìn theo thì Thượng Tây Lâm đã bỏ ra đến thang máy. Mai Ninh vội vàng chạy theo, vượt qua hai người khách Afghanistan, Mai Ninh túm lấy Thượng Tây Lâm hỏi: “Chuyện gì vậy Tây Lâm? Chẳng nhẽ anh không thích cái áo ấy à?”.

</p>

<p class="cent1">

Thượng Tây Lâm sầm mặt: “Anh đói rồi, anh muốn ăn chút gì đó?”.

</p>

<p class="cent1">

Mai Ninh kéo tay Thượng Tây Lâm lại, buồn rầu gục mặt lên vai anh “Ừ thì chúng mình đi ăn chút gì đi. Xuống dưới ăn món cá Nhật Bản nhé? Em mời anh”. Mai Ninh cười duyên lấy lòng Thượng Tây Lâm, nụ cười mê hồn khiến Thượng Tây Lâm cảm thấy mình có lỗi, không nên nổi cáu như vậy. Anh ta cố nặn ra một nụ cười. Hai người đi xuống gian hàng ăn tầng dưới. Mai Ninh nâng nắp đũa trả tiền nên Thượng Tây Lâm đành phải đồng ý cho cô mua hai tô mì cá Nhật giá 25 tệ một tô. Thượng Tây Lâm ngồi xuống một bàn ăn, đưa cặp mắt thờ ơ nhìn khách hàng xung quanh. Mấy cô gái người Mỹ với gương mặt tràn trề niềm vui và hạnh phúc bước ra từ khu cà phê vườn, vậy mà chỉ có mỗi một mình anh ta là trầm tư, âu sầu. Mai Ninh bê về hai tô mì cá kiểu Nhật, cẩn thận đưa lại chỗ Thượng Tây Lâm. Thực tình Thượng Tây Lâm không muốn ăn, hồi chiều nhà bếp của cơ quan có nấu món cơm thịt chiên, anh đã ăn no, tới giờ vẫn còn lưng lửng. Thượng Tây Lâm cố gắng nhắm nháp lấy vài miếng.

</p>

<p class="cent1">

Mai Ninh ngẩng lên nhìn Thượng Tây Lâm lo lắng: “Hình như anh không thích ăn loại mì này thì phải?”.

</p>

<p class="cent1">

“À... không, anh rất thích ăn”. Nói xong, Thượng Tây Lâm lại cố ăn thêm một miếng.

</p>

<p class="cent1">

“Cái áo jacket hiệu NY model hợp với anh lắm đó, mặc nó

trông anh càng ra dáng đàn ông. Anh hơi gầy một chút".

</p>

<p class="cent1">

Thượng Tây Lâm tự dừng lại nổi đóa lên: "Em nói khích anh đấy à? Anh không thích em nói với anh kiểu như vậy đâu nhé".

</p>

<p class="cent1">

"Anh thừa biết từ trước tới nay, có bao giờ em khích bác anh đâu. Em nói thực là chiếc áo ấy rất hợp với anh". Mai Ninh vẫn nhìn Thượng Tây Lâm bằng cái nhìn sâu lắng.

</p>

<p class="cent1">

"Nhưng mà anh không có tiền để mua, thử làm gì?", Thượng Tây Lâm cười khẩy một cái rồi nói tiếp: "Tôi cũng chẳng có tiền để cưới được cô đâu, cô hãy rời bỏ tôi đi, cũng may là cô vẫn còn nguyên vẹn...".

</p>

<p class="cent1">

Mai Ninh ngăn người trước câu nói của Thượng Tây Lâm. Như một pho tượng gỗ Ấn Độ, cô chăm chăm nhìn Thượng Tây Lâm, đầu óc quay cuồng, chẳng hiểu chuyện gì đang diễn ra. Hai hàng nước mắt rơi lã chã: "Anh không được nói như vậy, không được nói như vậy". Cô khóc òa lên.

</p>

<p class="cent1">

Thượng Tây Lâm lúc này mới nhận ra mình đã làm tổn thương đến Mai Ninh. Anh đưa tay ra nắm lấy tay cô, Mai Ninh vùng vằng phản đối. Thượng Tây Lâm hôn nhẹ bàn tay Mai Ninh: "Anh nói thật đấy, quả thực anh không đủ tiền để cưới được một người vợ. Chẳng nhẽ chúng mình trải báo ra đường mà ngủ với nhau được sao? Hãy thứ lỗi cho anh, anh không bao giờ muốn quay lại nơi này nữa".

</p>

<p class="cent1">

Hai người rời khu trung tâm buôn bán cao cấp, Mai Ninh thôi không khóc nữa. Cô lại ngả đầu lên vai Thượng Tây Lâm, đôi vai gầy này nếu như khoác cái áo jacket kia lên chắc chắn trông sẽ anh tuấn vô cùng. Cô hiểu áp lực cuộc sống của người đàn ông đang đè nặng lên đôi vai anh. Đúng là chúng mình không có tiền, nhưng từ từ rồi sẽ có, mọi thứ đâu rồi sẽ có đó, địa vị, nhà cửa, xe cộ, tiền bạc, con cái, nhưng để có được cần phải nhẫn nại. Xa xa, ánh đèn của hộp quảng cáo Napoli X0 nhấp nháy liên tục, họ yên lặng đi về phía trạm xe điện ngầm. Mai Ninh nghĩ nếu như lúc này mình có trong tay ba trăm ngàn tệ thử xem, liệu

chúng mình còn phải trải báo ra đường mà ngủ nữa chẳng?

</p>

<p class="cent1">

<b class="calibre2">

2

</p>

<p class="cent1">

Khu vực đại sứ quán nổi tiếng nằm ở phía bắc Thủ đô Bắc Kinh. Khoảng hơn một trăm sứ quán các nước có mặt tại đây, chia ra làm ba bốn khu vực, bao xung quanh là những nhà hàng, khách sạn cao cấp xa hoa và mỹ lệ, những trung tâm giải trí, siêu thị, quán bar, những tòa nhà cao chót vót. Bên bờ sông chảy từ nam lên bắc là một khu nhà hoàn toàn mới. Đó là những ngôi nhà được xây theo kiến trúc hiện đại kiểu Châu Âu với những ban công mang phong cách cổ điển, những khung cửa sổ hình mũi tên. Ngô Tuyết Văn sống ở tầng 12. Từ cửa sổ căn phòng, có thể nhìn thấy toàn bộ phong cảnh Bắc Kinh lung linh, rực rỡ trong ánh đèn điện ban đêm. Ngô Tuyết Văn nằm trong chiếc bồn tắm đắt tiền có hai vòi phun nước tạo sóng, cô ngâm nga một khúc nhạc Đài Loan đang thịnh hành, bộ ngực trần lộ trên mặt nước, bốn xung quanh bọt nước trắng xóa. Đột nhiên cô nghe tiếng chú chó Babi giống Hồ Điệp kêu ăng ẳng gọi mình, hình như cô đã khóa cửa, nhốt nó ở ngoài thì phải. “Babi? Babi?” Tuyết Văn lên tiếng. “Tao tới ngay đây, Babi”. Tuyết Văn trèo ra ngoài bồn tắm, khóa vòi nước. Chiếc bồn tắm đắt giá được sản xuất tại Thụy Sĩ, có hai vòi nước phun vào giống như hai dòng nước thiên nhiên chảy tới cuộn vào nhau, tạo ra những làn sóng đập vào người rất dễ chịu. Tuyết Văn với khăn lau khô người rồi cuộn xung quanh thân mình, mở cửa buồng tắm bước ra ngoài, đi về phía phòng khách. Tuyết Văn có bộ ngực khá đồ sộ, hai quầng vú thâm đen. “Babi? Babi”. Đôi chân trần của cô bước trên thảm, vừa lúc ấy có tiếng chuông điện thoại.

</p>

<p class="cent1">

Tuyết Văn bước nhanh tới, với lấy ống nghe: “Vâng tôi nghe đây”.

</p>

<p class="cent1">

Một giọng nam từ đầu dây đằng kia truyền tới: “Anh mới đi Đông Âu về, có nhiều quà cho em. Bao giờ em tới lấy đây?”

</p>

<p class="cent1">

“Anh La Đông đấy à! Anh không đi trên chuyến tàu từ Nga

về bị cướp hết sạch đấy chứ? Em chẳng hiểu gì cả. Anh đang ở đâu đấy?”,

</p>

<p class="cent1">

“Anh đang ở quán rượu nhà hàng Vương Phủ”.

</p>

<p class="cent1">

“... thế hả, nửa tiếng nữa em tới, chờ nhé”.

</p>

<p class="cent1">

“Anh nhớ em nhiều lắm”.

</p>

<p class="cent1">

“Em cũng vậy. Thôi chờ tí nữa gặp nhé”. Tuyết Văn buông máy, miệng nở một nụ cười chế giễu. Cô nghĩ thầm tội mà phải nhớ anh hả? Tôi căm ghét cái lũ đàn ông thói các người. Nhưng mà tôi lại thích các người bầu xung quanh tôi, dâng cho tôi những thứ mà các người phải mất nhiều năm mới có được, đặc biệt là tiền. Ngô Tuyết Văn bước vào phòng ngủ tìm quần áo, chú chó Babi theo sát chân cô. Tuyết Văn soi mình trước một tấm gương lớn, phát hiện đôi mắt hơi sưng mọng do cô vừa khóc, vì vậy cô mới đi tắm. Hồi này, trong đồng báo mua ngoài đường, Tuyết Văn thấy hình của Hà Duy trên bìa trang nhất tạp chí “Cuộc sống nhà văn”. Hà Duy mặc bộ vét màu tro xám, gương mặt nghiêm nghị như đang nghi ngờ nhìn thẳng vào cô. Từ đáy lòng Tuyết Văn, những kỷ niệm, hình ảnh về cuộc sống trước kia của cô với Hà Duy cứ thế cuộn cuộn ập về khiến cô không sao cầm được nước mắt. Vĩnh viễn không bao giờ cô quên được người đàn ông ấy, con người đã làm cô thay đổi hoàn toàn thái độ đối với cuộc sống, biến cô thành một đám mây lang thang trên bầu trời, không bao giờ có thể tìm lại được những cảm giác tốt đẹp, kiên định trong cuộc sống. Học đại học năm thứ hai, họ bắt đầu lao vào nhau và đã tiến xa hơn trong quan hệ tình ái. Được một năm rưỡi thì chia tay. Hai người như hai vật sắc nhọn đã làm tổn thương nhau, đặc biệt là Tuyết Văn sau khi biết mình có thai. Không bao giờ cô có thể quên được những giây phút nằm trên bàn sản phụ trong một phòng khám tư. Bà bác sĩ sản khoa đầy kinh nghiệm, lạnh lùng kéo hai cẳng chân của cô chống doãi sang hai bên, liền sau đó là những dụng cụ sắc lạnh được đưa vào bên trong cơ thể cô để hút ra cái phần máu thịt nghiệp chướng gây cho cô những khổ sở phiền toái ấy. Tuyết Văn như nghẹt thở, đau đớn. Cô cảm thấy toàn bộ nội tạng trong cơ thể mình như bị hút hết ra ngoài từ phía tử cung. Giờ khắc ấy, cô liên tục nhắc thầm tên Hà Duy. Cô quyết định đó sẽ là lần cuối cùng cô phải

chịu khổ chịu sở vì Hà Duy. Một tháng sau, Hà Duy cuối cùng cũng thốt ra câu: "Sống cùng với em, em sẽ làm hỏng đời anh". Ngay lập tức, Tuyết Văn quyết định dứt khoát rời bỏ anh ta.

</p>

<p class="cent1">

Từ đó, Tuyết Văn bắt đầu một cuộc sống du hí cùng đám đàn ông, coi cánh đàn ông như những chiến công của mình. Nói về chuyện chia tay, nguyên nhân không phải do cô và Hà Duy không hợp nhau về tính cách, nhưng Hà Duy là người đàn ông đầu tiên trong đời cô. Khi yêu Hà Duy, cô vẫn chưa biết thế nào là mùi đời. Nhưng sau một năm rưỡi yêu nhau, Tuyết Văn cảm thấy bản thân cô đã tan nát tới tận cùng

<b class="calibre2">

Hai lần cuối ở bên Hà Duy, cô phát giác ra tình yêu với anh chỉ là thứ hoàn toàn rỗng tuếch. Tình yêu phải đo bằng những thứ vật chất có giá trị được cung hiến từ bọn đàn ông mới có thể coi là thực tại. Từ đó, Tuyết Văn lao vào không biết bao nhiêu cuộc tình với bọn đàn ông. Tuyết Văn luôn chọn những cơ hội thích hợp nhất để đá bọn họ đi, tất cả, tất cả chỉ vì một chữ phục thù trong lòng cô đối với Hà Duy. Nói tới chuyện yêu thương, có lẽ trên đời này chẳng có ai là thật lòng cả, tình yêu trong cô là thứ đã mất đi và nó sẽ không bao giờ trở lại. Nhìn hình Hà Duy trên bìa tạp chí, trong lòng cô yêu hận đan xen. Hà Duy vẫn sống trong thành phố này, anh ta hiện là ký giả của một tạp chí. Trong giới viết văn, tên tuổi của anh càng ngày càng được khẳng định. Tuyết Văn vẫn thường đọc được các tác phẩm của anh trên tạp chí, đó là những tác phẩm viết về thành phố, hầu như đều đề cập tới những mối tình bị đổ vỡ. Còn Tuyết Văn, lúc nào cô cũng nghĩ tới việc phải tìm một cơ hội xứng đáng để hạ nhục Hà Duy cho hả tức. Thế nhưng cơ hội ấy liệu có hay chăng?

</p>

<p class="cent1">

Tuyết Văn mở nhạc, âm hưởng bài hát "Liên Bang 90" của nhóm nhạc Anh 808 lập tức vang khắp căn phòng. Tuyết Văn rất thích nhịp điệu bài hát này, đó là những tiết tấu sôi động, vui tươi. Tuyết Văn nhịp nhàng nhảy theo điệu nhạc. Trong đầu cô, hình ảnh gương mặt của La Đông chợt xuất hiện, một khuôn mặt thanh tú kiên định, đẹp như một đấu sĩ La Mã thời cổ xưa, một khuôn mặt anh dũng hiếm tìm thấy được ở người Trung Quốc. Tuyết Văn mỉm cười, cô đang tính toán triệt để một phương cách phá

huỷ ý chí chiến đấu của người đàn ông này. Thực ra, La Đông là một con người tự thân phấn đấu, anh là người đi tới thành công từ hai bàn tay trắng. Năm 1990, từ 50 ngàn tệ vay mượn được, La Đông bắt đầu khởi nghiệp nghề buôn thực phẩm trẻ em. Cho đến giờ, La Đông đã trở thành một đầu mối chuyên cung cấp hàng có tiếng trên thị trường, tài sản trong tay có đến hơn 200 triệu. Thế nhưng vấn đề là ở chỗ La Đông yêu cô rất thật lòng, trong khi Tuyết Văn thì lại rắc tâm hủy hoại anh. Đàn ông chứ không phải chuyện thần thoại, đàn ông đều chỉ là những con hổ giấy. Tuyết Văn rót một ly sữa, chân nhún nhảy theo điệu nhạc.

</p>

<p class="cent1">

Tuyết Văn đã hơn một lần chứng kiến những người đàn ông với vẻ mặt bên ngoài kiên cường khóc trước mặt cô, họ đem tất cả những thứ bản thân họ phải lao động vất vả mới kiếm được cung kính dâng tặng cho cô. Nhờ có những người đàn ông ấy, Tuyết Văn có tiền để thuê căn hộ cao cấp và đắt giá này. Cô đã không còn phải thiếu tiền, nhưng trong lòng cô, bọn đàn ông càng ngày càng chẳng ra gì, càng ngày cô càng khinh ghét họ. Tuyết Văn dự định tối nay sẽ quật ngã La Đông, sẽ khiến cho người đàn ông với vẻ mặt anh tú và kiên định ấy có muốn khóc cũng không khóc nổi. Có một điều Tuyết Văn không hiểu nổi là tại sao, La Đông đã ngoài ba mươi rồi mà vẫn hoàn toàn không biết gì về đàn bà con gái. Không những thế, tình yêu si mê của La Đông dành cho cô rất háo hức, giống hết những cậu nhóc mới lớn? Anh ta nói trước đây anh ta chưa bao giờ yêu cô gái nào. Bất hạnh thay Tuyết Văn lại không hề yêu anh ta. Tuyết Văn đẩy Babi sang một bên, mở một cánh tủ quần áo, sung sướng nhìn đồng chiến lợi phẩm mình cất giữ được trong một khoang tủ. Đó là đồng quần lót đàn ông to nhỏ, đủ kích cỡ, đủ màu sắc. Mỗi cái quần là một gương mặt đàn ông đã từng qua đêm với cô. Đã thành thói quen, mỗi lần ăn nằm với ai đó, Tuyết Văn đều lưu lại chiếc quần lót của họ, thu nhặt thành đồng sưu tập riêng của mình. Tuyết Văn khoái chí ngắm nhìn chúng rồi lôi ra một chiếc quần sịp cotton màu trắng. Chiếc quần này là của La Đông, chiếc quần làm cô nhớ tới những động tác vụng về, ngờ nghệch của La Đông mỗi khi làm tình với cô. Cái cách La Đông dập dập mông dít giống hết như bác nông dân đang vỡ đất ngoài đồng. Mọi động tác của La Đông đều do Tuyết Văn phải chỉ đạo, hướng dẫn. Anh ta quá ư sợ hãi và rụt rè trong mọi cử chỉ, hành động.

</p>

<p class="cent1">

Tuyết Văn cười phá lên, bỏ cái quần vào chỗ cũ. Cô mặc đồ

vào, quần lót viền hoa, quần tất, áo lót, áo ngoài. Tuyết Văn chọn cái váy màu tím, không quên khoác theo chiếc áo gió, đeo kính đen, nhốt Babi vào phòng ngủ, khóa cửa đi xuống đường. Đường phố mờ mờ trong bóng tối, Tuyết Văn rất thích trời tối, với cô bóng tối đẹp hơn so với ban ngày bởi nó chân thực hơn, thuần chất hơn. Tuyết Văn leo lên taxi, chiếc xe phóng vụt về phía Đông.

</p>

<p class="cent1">

Tuyết Văn bước vào phía trong nhà hàng Vương Phủ. Ánh đèn của nó rạng rỡ sự xa hoa, lộng lẫy. Trong số mười mấy nhà hàng 4 sao ở Bắc Kinh, cô thích nhất nhà hàng Vương Phủ này. Nó đem lại cho thực khách những cảm giác tuyệt diệu với phong thái cao quý, hào hoa ngay từ khi họ đặt chân vào đại sảnh đường. Lúc Tuyết Văn bước vào, nhiều ánh mắt nam giới đổ dồn về phía cô. Một năm trước đây cô là một người không nghề nghiệp. Sau khi tốt nghiệp đại học, cô được phân công làm việc tại một công ty, được một tháng cô bỏ việc. Tuyết Văn bước về phía quầy rượu, cô có cảm giác mọi ánh mắt đang dõi theo mình. Tuyết Văn nhìn thấy La Đông trong một góc đại sảnh đang đứng lên đưa tay vẫy cô. La Đông ăn mặc như một thân sĩ, lại còn đeo cà vạt hình con bướm màu đen, khuôn mặt nở một nụ cười ưu nhã như vừa được đem từ Âu Châu về vậy. Tuyết Văn cũng nhoẻn miệng cười, cô rảo bước qua những chậu cây trong đại sảnh bước về phía La Đông. Vừa cười, Tuyết Văn vừa nghĩ, La Đông ơi là La Đông, tôi đến để dứt tình với anh đây. Cô bước chân theo nhịp nhạc của ban nhạc 808 dưới ánh đèn rực rỡ tiến tới chỗ La Đông.

</p>

<p class="cent1">

<b class="calibre2">

3

</p>

<p class="cent1">

Anh nằm bất động trong bóng tối, cảm giác bàn tay cô đang bắt đầu ve vuốt phía sau lưng, bàn tay nhẹ nhàng từ cổ di chuyển từng tí, từng tí xuống đôi vai vừa gầy vừa cứng của anh. Bàn tay cô lúc thì nhẹ nhàng lúc thì miết mạnh sau lưng, hơi thở cô đã trở nên gấp gáp. Rồi bàn tay ấy vượt xuống qua phía eo, như một con rắn trườn nhẹ vào giữa hai đùi, người cô dán chặt vào anh. Từ phía sau lưng, anh có thể cảm nhận được cái ướt át và những sợi lông mịn màng, cao vút vùng tam giác phía dưới bụng cô. Lúc này là một giờ đêm. Cô biết anh vẫn chưa ngủ, hoặc đang thiêu thiêu ngủ mà thôi. Thế nhưng anh vẫn không

chịu quay người lại, vẫn nằm bất động không nhúc nhích.

</p>

<p class="cent1">

Hoàng Thượng và Lương Tiểu Sơ lấy nhau đã tám năm. Càng ngày Hoàng Thượng càng cảm thấy không thể chịu nổi mỗi khi nằm chung giường với vợ. Ba tháng trước, khi nghe vợ nói muốn mua chiếc giường kiểu phao bơi, thiếu chút nữa thì Hoàng Thượng lăn quay ra ngất xỉu. Cứ mỗi khi tối đến, Hoàng Thượng lại như có cảm giác thấy cái mùi nóng hổi của ổ gà mái bốc lên từ người vợ Lương Tiểu Sơ của mình, cái mùi ấy khiến anh khó chịu vô cùng.

</p>

<p class="cent1">

Hoàng Thượng không lường hết được cuộc sống hôn nhân đối với mình. Thì ra nó lại là một quá trình dài đằng đẳng, gặm nhấm, mài mòn và thiêu hủy thân xác anh. Hoàng Thượng cũng không ngờ cuộc hôn nhân lại giống như chiếc giá thông lỏng, càng ngày càng thít chặt lấy cổ anh. Đôi tay trong đêm tối không nhìn thấy kia đang ra sức ghì chặt lấy thân hình anh. Hoàng Thượng cứ nghĩ mãi, nghĩ không ra. Tại sao mình lại có thể yêu một người phụ nữ tầm thường và có mùi gà mái này cơ chứ?

</p>

<p class="cent1">

Nhân duyên của hai người bắt đầu từ một buổi đi tản bộ chín năm về trước, hồi Hoàng Thượng còn đang học đại học năm thứ tư. Hôm ấy, đang đi bộ trong công viên, Hoàng Thượng bỗng nghe thấy tiếng cười của hai cô gái đi đằng trước, một cô trong họ có tiếng cười trong sáng, cởi mở và rung động lòng người, một tiếng cười thật tinh khiết và rạng rỡ. Trước đó, Hoàng Thượng chưa bao giờ được nghe thấy tiếng cười đẹp đến thế, anh có cảm giác hình như Thượng đế bỗng nhiên ban phát cho anh tiếng cười này. Thế là Hoàng Thượng quyết định trở thành cái đuôi đi theo sau người đẹp. Vài tháng sau họ trở thành một cặp tình nhân say đắm.

</p>

<p class="cent1">

Cho đến giờ phút này, Hoàng Thượng vẫn không hiểu nổi, rằng tại sao cái cô bé có tiếng cười dễ thương ấy, lại có thể trở thành một người đàn bà có thể nói là như ma như quỷ này, ngày ngày vẫn nằm ngủ chung giường với anh? Tiếng cười ngày xưa với tiếng cười của cô ta bây giờ hoàn toàn khác hẳn, đến nỗi Hoàng Thượng nghi ngờ rằng mình hình như là một nạn nhân của một trò bịp bợm. Thế nhưng ai là người đã sắp xếp, an bài cho một kết cục thế này? Thượng đế chăng? Hoàng Thượng ảo não

vô cùng. Chỉ ba tháng sau khi cưới, Hoàng Thượng đã chán vợ đến tận cổ, chán cả thể xác lẫn tâm hồn, tất cả làm anh mệt mỏi, chán chường, không còn chút hứng thú. Hoàng Thượng ghét luôn cả cái thân thể khát vọng hùng hực, run rẩy muốn được yêu kia đang dán chặt lấy anh. Hoàng Thượng cho rằng thực sự mình và Lương Tiểu Sơ chỉ có được một năm hạnh phúc bên nhau mà thôi. Trong một năm đó, cô ấy lúc nào cũng đẹp, lúc nào cũng thuần khiết, tiếng cười lúc nào cũng tươi sáng như ánh nắng ban mai. Những lúc ấy, Lương Tiểu Sơ thật hấp dẫn, nồng thắm như mùi hương của đóa hồng đang lan tỏa xung quanh. Thế mà sau khi kết hôn, tất cả những điều đó đều nhanh chóng biến thành những cái đại loại như là trách nhiệm, nghĩa vụ, yêu cầu... Hoàng Thượng chợt nhận ra rằng mình đã bị biến thành một con người không ngừng phải đáp ứng mọi nhu cầu của cô ta. Cô ta yêu cầu anh phải trung thành, trên đường chỉ cần anh liếc nhẹ bọn con gái là cô ta sẽ bùng bùng nổi giận ngay tức thì. Cô ta yêu cầu hàng tháng anh phải nộp cho cô ta hơn một nửa số tiền lương, yêu cầu anh phải có trách nhiệm phụ giúp gia đình, bố mẹ cô ở tận Quý Châu. Hoàng Thượng đã về Quý Châu, bố mẹ cô rất tiết kiệm, 100 tệ là đủ cho cả nhà cô ấy sáu miệng ăn ngày ngày đều có thịt gà cá gỏi mà xơi. Hoàng Thượng cũng không để ý lắm đến số tiền ấy, nhưng anh luôn có cảm giác cô ta giống như một con hổ đói, lúc nào cũng dùng hết sức kẹp chặt lấy anh, vắt kiệt thân sức anh, thế mà anh chẳng dám mở mồm than vãn tiếng nào.

</p>

<p class="cent1">

Hoàng Thượng đang là biên tập viên của một tòa soạn, công việc không đòi hỏi anh suốt ngày phải có mặt ở cơ quan, thế là anh bị cưỡng chế phụ giúp thêm nhiều việc trong nhà, rửa bát là việc anh căm ghét nhất, nhưng nếu anh không động tay vào thì thế nào cũng có chuyện. Hoàng Thượng phụ trách cả một trang báo, công việc buộc anh phải có trách nhiệm cao. Hoàng Thượng cũng không ngờ rằng mới ngoài ba mươi tuổi mà áp lực cuộc sống cứ đè nghiêng, vây hãm lấy cuộc đời anh. Thậm chí thoát đứa con gái nhỏ Lâm Lâm năm nay đã sáu tuổi rồi.

</p>

<p class="cent1">

Tuy nhiên, điều làm cho Hoàng Thượng sợ nhất là càng ngày, anh càng kinh ghét thân thể vợ. Đời sống tình dục với người vợ ngày càng trở nên khó chịu, thậm chí có những lúc nó chẳng đi đến hồi kết thúc, mọi chuyện chẳng ra làm sao cả. Ấy thế mà thể xác cô ta cứ càng ngày càng có những nhu cầu, ham muốn mãnh liệt. Thậm chí với cô ấy, tình dục là thứ không thể

thiếu, cũng như không thể thiếu cơm ăn vậy. Ngày nào cô ta cũng đòi hỏi chí ít thì cũng phải một lần. Mỗi lần như vậy, khi áp sát cơ thể mình vào người anh, đôi chân cô ấy như hai gọng kìm kẹp lấy bụng anh, trong phút chốc anh có cảm giác mình như một con thú non trong miệng con hổ đói. Con hổ ấy ra sức nghiền hai hàm răng lại, thân thể anh như bị nghiền nát, máu thịt văng tung tóe. Lúc này Hoàng Thượng chợt bừng tỉnh, chân tay rã rời, ỉu xìu hất tung thân thể cô ta ra, không còn chút ham muốn nào. Trước thái độ ấy của Hoàng Thượng, anh lập tức gặp ngay sự phản ứng gay gắt từ phía người vợ. Cô ta vẫn như hai gọng kìm xiết chặt, không chịu buông tha, đôi bàn tay cô ta chà sát, nghiền nát anh ra như bột, mong muốn kích hoạt anh lên, những lúc như thế, Hoàng Thượng lại cảm thấy đau khổ bội phần.

</p>

<p class="cent1">

Trước khi kết hôn, Hoàng Thượng cũng đã chuẩn bị tâm lý, tính toán đến những chuyện nhỏ nhặt, vụn vặt nhất có thể xảy đến trong đời sống vợ chồng. Thế nhưng sau khi cưới, anh phát hiện ngay ra cuộc sống hôn nhân đích thực chỉ là một cái lưới chụp lên đầu, khiến anh không sao thoát ra được. Hoàng Thượng có cảm giác mình đã sa vào đầm lầy, càng giẫy giụa càng bị lún sâu, khó lòng thoát khỏi.

</p>

<p class="cent1">

Trong bóng đêm, Hoàng Thượng có thể nghe thấy tiếng xe chạy trên phố cách đó không xa vọng lại, âm thanh đó giống như âm thanh bay lượn của những chú ong chợt đến rồi lại chợt đi. Hoàng Thượng vẫn nằm bất động trong bóng tối. Anh nghe thấy tiếng cô vợ nhòm dậy, từ phía sau lưng nhanh chóng trườn qua phía trước mặt anh.

</p>

<p class="cent1">

Cô ta nằm xuống, nói với anh giọng lạnh tanh: “Em biết anh vẫn chưa ngủ. Anh đừng có giả vờ. Em biết anh ghét em, nhưng em là vợ anh, em có quyền đòi hỏi!”.

</p>

<p class="cent1">

Đến nước này thì Hoàng Thượng biết không thể giả vờ được nữa, anh mở mắt: “Hôm nay anh không có hứng. Anh chỉ muốn ngủ thôi”.

</p>

<p class="cent1">

“Không, không được. Em muốn anh. Hai tháng rồi anh chẳng thèm động đến em, còn em thì thèm đến phát điên lên đây”. Giọng

cô gấp gáp, nửa thân dưới bắt đầu dán chặt vào người Hoàng Thượng. Hoàng Thượng tính lùi lại phía sau nhưng Tiểu Sơ đã ôm chặt lấy người anh. Tiểu Sơ tóm lấy tay Hoàng Thượng kéo lại đặt lên ngực mình. Hoàng Thượng đẩy Tiểu Sơ ra, đuổi thẳng người, nằm ngửa ra. Tiểu Sơ không buông tha, cô nhóm dậy lao vào Hoàng Thượng như con dơi tóm mồi trong đêm đen. Hoàng Thượng đành buông xuôi, mặc cho cô ấy muốn làm gì thì làm. Hoàng Thượng biết rằng, trong trận chiến này anh không hề muốn mình là kẻ bại trận. Tiểu Sơ vẫn xông tới. Hoàng Thượng từ từ khép chặt mắt lại. Trong đầu xuất hiện đoạn phim "Teheran 1943" về cuộc đại chiến thế giới lần thứ 2: Một dàn máy bay lớn của Đức lao trên bầu trời Luân Đôn nước Anh, dội xuống đó hàng tấn bom đạn khủng khiếp. Những thước phim khiến người Hoàng Thượng run nhè nhẹ theo từng động tác vuốt ve, sờ nắn của Tiểu Sơ. Hoàng Thượng bắt đầu cảm thấy dần có những kích thích hứng tình, tuy nhiên anh vẫn không muốn mình là kẻ thua trong trận chiến này, anh ra sức kiềm chế bản thân. Từng đám, từng đám mây đen ập đến trên đầu anh, hơi thở gấp gáp, nóng bỏng của cô ấy phả vào mặt anh. Lúc đó, Hoàng Thượng có cảm giác như mình đang quay trở lại thời niên thiếu, anh như con chim non tự do tự tại, như cái bóng nhỏ chạy nhảy trên đường. Rốt cuộc một chấn động cực kỳ mãnh liệt đến với anh, một dòng khí nóng tuôn trào ra từ người anh bắn thẳng vào nơi sâu thẳm, nóng bỏng trong cơ thể cô ấy. Tiểu Sơ nằm phủ phục trên người Hoàng Thượng, toàn thân chấn động, run lên bần bật như con cáo bị trúng tên, cổ họng phát ra những âm thanh vừa như tiếng khóc của đứa trẻ sơ sinh vừa như tiếng ai oán xót xa.

</p>

<p class="cent1">

Hoàng Thượng nghe trong đáy lòng hai tiếng thua trận. Anh ngồi dậy đẩy Tiểu Sơ ra như đẩy một túi rác bẩn. Hoàng Thượng nao nao trong lòng một sự ghê tởm phát buồn nôn. Anh xỏ dép bước vào buồng tắm, Hoàng Thượng nhìn chết trân vào khuôn mặt người đàn ông bạc nhược trong gương, cảm giác buồn nôn không thể chịu nổi nhưng không sao nôn ra được. Anh sợ đánh thức đứa con gái, bèn quay lại phòng ngủ mặc quần áo.

</p>

<p class="cent1">

"Anh làm gì mà phải đi?" Giọng Tiểu Sơ trở nên đầy khủng bố, đe dọa lẫn uy hiếp.

</p>

<p class="cent1">

"Tôi muốn đi ra ngoài một chút". Hoàng Thượng mặc quần,

xỏ giày, mặc chiếc áo sơ mi rồi khoác chiếc áo vét. Hoàng Thượng tìm quanh tìm quần chiếc thắt lưng mà không thấy đành bỏ mặc, anh bước ra ngoài.

</p>

<p class="cent1">

"Anh muốn đi đâu? Anh muốn đi đâu? Anh không được đi, anh phải dẫn tôi đi theo!" Giọng Tiểu Sơ trở nên hoảng loạn. Mặc, Hoàng Thượng vẫn bước ra ngoài đóng cửa lại.

</p>

<p class="cent1">

Hoàng Thượng kêu một chiếc xe. Đêm đã khuya, vẻ mặt của Hoàng Thượng khiến người tài xế hơi hoảng phải hỏi lại "Đi đâu?". Muộn thế này mình đi đâu nhỉ? "Đi Quảng Trường Thiên An Môn". Bác tài kêu anh lên xe, trong bụng bắt đầu sinh nghi, vừa lái xe, vừa để ý quan sát anh. Hoàng Thượng vẫn không nói một tiếng nào khiến bác ta càng nghi ngờ. Chiếc xe chạy đến gần đường Đông Đơn, bác tài nói: "Xe hết xăng, anh xuống đi, tôi không lấy tiền của anh đâu". Hoàng Thượng xuống xe, cúi trả bác tài hai mươi đồng. Chiếc xe chạy được một lúc, Hoàng Thượng mới chợt hiểu có lẽ bác tài nghi anh là một phần tử khủng bố, cho là anh tới Quảng Trường để tiến hành những hành động khủng bố. Hoàng Thượng cười đau khổ. Tôi chẳng qua chỉ là một thằng cha bị hôn nhân khóa chặt mà thôi. Hoàng Thượng men theo đường Đông Đơn đi về hướng đường Đông Tứ. Tới Trung Tâm mua sắm Jeri, anh dừng bước, quay lại phía ngã tư, đi về hướng tây. Xa xa là ánh đèn sáng lóa từ những quán hàng dọc phố Vương Phủ, người ra vào sàn nhảy House disco rất đông. Bắc Kinh lúc này đã nửa đêm nhưng vẫn còn nhiều người dạo chơi. Hoàng Thượng từng nghe tiếng khu này nhiều gái bán hoa, nhưng anh cũng chưa bao giờ biết đến bộ dạng của họ như thế nào. Hoàng Thượng dừng lại, gió thổi mát lạnh, hai lão ăn mày bước tới ngửa tay xin. Hoàng Thượng cho họ một đồng bạc lẻ để họ đi. Anh đứng đó, tâm trạng rối bời như một đứa trẻ đang mong được người nào đó dắt quay về nhà. Một cô gái ăn mặc hở hang, quần ngắn cũn cỡn hở đôi chân dài bước qua mặt anh, Hoàng Thượng đoán chắc đó là gái bán hoa, bèn rảo bước theo sau huyết sát. Gần tới cửa nhà hàng Vương Phủ thì Hoàng Thượng bắt kịp cô gái. Anh vội vàng ngó sang, giọng đầy khích động: "Qua đêm với anh nhé, tùy em muốn đưa anh đi đâu cũng được". Trống ngực Hoàng Thượng đập thành thịch, lúc này anh chỉ muốn không về nhà mà thôi. Cô gái bôi son đỏ chót dầu miệng nói: "... Đồ con lợn, mày cho tao là hạng người gì? Lưu manh, không biết đi tao gọi người tới bây giờ! Đồ lưu manh thôi!"

</p>

<p class="cent1">

Hoàng Thượng đứng sững người, một luồng gió lạnh ập tới khiến anh nổi hết da gà. Lúc này anh chỉ muốn gào khóc một trận cho nguôi ngoai. Đứng đó hồi lâu, nhìn trần trần lên ánh đèn rực rỡ của nhà hàng Vương Phủ, anh quay người đi. Đành phải về nhà thôi, anh chỉ có một ngôi nhà duy nhất đó để quay về. Anh vừa nghĩ vừa bước những bước chân vô hồn.

</p>

<p class="cent1">

<b class="calibre2">

Chương 2

</p>

<p class="cent1">

<b class="calibre2">

1

</p>

<p class="cent1">

<sup class="calibre6">

"

</sup>

Ha, hà...! Hồi này trông anh bảnh trai quá. Một tháng mình không gặp nhau rồi nhỉ?", Ngô Tuyết Văn ngồi xuống nói chuyện với La Đông. Cô tiếp viên bước tới mời dùng đồ uống. La Đông lịch sự mở cuốn thực đơn. "Tuyết Văn, em uống gì?"

</p>

<p class="cent1">

Tuyết Văn nghĩ một lúc rồi kêu: "Cho một ly nước ép dâu". Cô đặt cái túi sắc sang chiếc bàn nhỏ bên cạnh. "Cho một chai nước suối Lavi" La Đông nói xong gấp cuốn thực đơn lại. Cô tiếp viên bước đi. La Đông khoanh hai tay trước ngực, ngồi nghiêng sang một bên trông giống hệt phong cách người Anh. Tuyết Văn để ý tới bộ vét màu xám bạc hiệu Valentino của Ý trên người La Đông.

</p>

<p class="cent1">

"Trông anh như kiếm được nhiều tiền lắm phải không. Chuyến này được bao nhiêu?"

</p>

<p class="cent1">

"800 ngàn, em đoán xem anh mua gì tặng cho em nào?" La Đông nheo mắt cười với Tuyết Văn. Tuyết Văn nghĩ thầm, nụ cười của anh tươi quá nhỉ, hãy đợi đấy, chút nữa tôi sẽ cho nụ cười

ấy tan biến ngay.

</p>

<p class="cent1">

“Em đoán không ra. Mỹ phẩm hay quần áo?” Tuyết Văn nhướn đôi lông mày.

</p>

<p class="cent1">

“Không phải những thứ đó. Em sẽ kinh ngạc ngay”. La Đông nhún vai. Cô tiếp viên bưng khay nước bước tới, đặt qua cho Tuyết Văn cốc nước ép trái cây rồi cẩn thận rót nước khoáng cho La Đông, sau đó bước đi. La Đông đưa tay với lấy chiếc cặp táp ở ghế bên cạnh, mở nó ra, nở một nụ cười mãn nguyện với Tuyết Văn. La Đông lôi ra một chiếc hộp nhỏ rồi từ từ mở. Anh lấy ở trong đó ra một món đồ. Tuyết Văn tròn xoe mắt. Một chuỗi ngọc phỉ thúy gồm 99 hạt kết lại, một chiếc nhẫn hình yên ngựa. Chuỗi ngọc và chiếc nhẫn đẹp rực rỡ, sáng lấp lánh. La Đông đứng lên đeo chuỗi hạt lên cổ Tuyết Văn: “Thích không em?”

</p>

<p class="cent1">

“Đương nhiên rồi!” Ngô Tuyết Văn thực sự rất thích chuỗi hạt. Đeo nó trên cổ thật phù hợp với những ánh sáng và đồ vật sang trọng trong nhà hàng này. Chuỗi hạt thể hiện thân phận con người. “Đương nhiên là thích rồi. Cái này cho em à?”

</p>

<p class="cent1">

“Ừ, của em đó cưng”. La Đông đặc ý ngồi xuống, nghiêng người sang bên kia nói với Tuyết Văn: “Là bởi vì...” Anh nhìn cô đắm đuối. “Là bởi vì anh yêu em. Đây là lần thứ hai anh nói chuyện này”. Thái độ của La Đông trở nên trang trọng: “Còn chiếc nhẫn hình yên ngựa này...” La Đông gần như nín thở, cẩn thận kéo tay Tuyết Văn lại, đeo chiếc nhẫn vào ngón tay giữa. Chiếc nhẫn thật to, thật sáng, màu đậm hơn những hạt ngọc trên chiếc vòng cổ. Chiếc nhẫn lóng lánh như thể mọi ánh sáng trên đời này không thể so sánh nổi. Tuyết Văn cảm thấy toàn thân cô được bao phủ bằng những tia sáng lấp lánh, kỳ diệu tỏa ra từ chiếc nhẫn, từ chuỗi hạt đeo trên cổ. Cô biết đã tới lúc phải ngả bài...

</p>

<p class="cent1">

La Đông nhìn Tuyết Văn chằm chằm, nói từng chữ, từng chữ: “Anh muốn cưới em làm vợ. Bao nhiêu năm qua, từ một thằng nhỏ cực khổ, anh sống và làm việc cật lực, vất vả mới có được như ngày hôm nay, chỉ là anh muốn có một người vợ hiền lành, tốt bụng. Anh hy vọng em sẽ cùng anh chung sống suốt đời”.

</p>

<p class="cent1">

La Đông đã chờ đợi từ rất lâu cái giờ phút này để nói ra những lời đó. Xuất thân từ một gia đình nghèo khó, anh đã phải vật lộn trong những năm tháng khó khăn để thi đậu vào một trường đại học danh giá. Sau khi tốt nghiệp, anh được giữ lại làm việc ở một Viện nghiên cứu. Sau hai năm làm việc, anh bỏ nghề, vay mượn được năm mươi nghìn tệ ra làm riêng. Cuộc sống hết sức khó khăn, nhiều khi không đủ tiền ăn. Hồi ấy, tình cờ anh quen được một cô gái trong trường múa Bắc Kinh. Cô gái ấy đẹp tựa như một bông sen mới nở trên mặt hồ. Nhưng khi La Đông ngỏ lời yêu thương thì lập tức đã bị cô gái ấy cự tuyệt, cô chê anh quá nghèo. Ngay trước mắt anh, cô ấy leo lên một chiếc xe Lexus của một thằng thương gia giàu có ngoài 30 mươi tuổi. Đó là ngày đau buồn nhất đối với La Đông, nhưng cũng là ngày khích động anh nhất. Kể từ hôm ấy, anh tự thề với lòng rằng mình phải trở thành người giàu có. Chỉ có tiền, có tiền anh mới có thể tùy ý chọn cho mình một cuộc sống mà mình ước ao, mong đợi. Giờ đây anh đã có tiền, anh thực sự muốn có một cuộc sống gia đình hạnh phúc, ổn định.

</p>

<p class="cent1">

Tuyết Văn nhìn La Đông bằng ánh mắt thâm trầm. Lúc này, cô thấy La Đông thật tội nghiệp. Tất cả những gì anh ta phấn đấu chỉ vì mong muốn đổi lấy được tình yêu của cô. Thế mà bỗng dưng cô lại cho anh hay, rằng tất cả những thứ của cải vật chất ấy không đáng để cô ngó tới. Tội nghiệp đám đàn ông, Tuyết Văn nghĩ thầm. Mình sẽ dùng cái cách như thế này để hạ nhục họ. Đoạt được một trái tim, xé rách nó ra rồi lại quăng trả lại bọn họ. Ha, ha, ha...

</p>

<p class="cent1">

"Anh hoàn toàn không hiểu em".

</p>

<p class="cent1">

"Không, anh hiểu chứ. Chúng mình quen nhau một năm rồi còn gì. Anh rất hiểu em. Em là một cô gái tốt, làm vợ anh rất hợp, em sẽ trở thành người vợ tốt của anh". Giọng La Đông thiết tha: "Anh hy vọng anh và em cùng nhau hưởng thụ sự giàu sang, phú quý".

</p>

<p class="cent1">

Tuyết Văn bật cười: "La Đông, anh đúng là chẳng hiểu em chút nào. Em là một diễn viên có tay nghề đấy. Em đã cho anh ăn

quả lừa. Em chẳng yêu anh tí ti ti nào hết”.

</p>

<p class="cent1">

“Em đang nói lung tung cái gì đấy?”

</p>

<p class="cent1">

“Thật đấy. Thực ra em là một kỹ nữ, là một kỹ nữ đích thực”. Ngô Tuyết Văn bình thản nhả từng từ một. Cô đưa mắt liếc nhìn những cô hầu bàn đang đi lại qua chỗ họ. “Một kỹ nữ đích thực, em sống dựa vào những người đàn ông thích em. Là như thế đấy. Anh sao rồi?... hình như anh kinh ngạc lắm???...”

</p>

<p class="cent1">

La Đông ngó người. Anh cho rằng Tuyết Văn đang pha trò, bởi vì trước mặt anh, cô vẫn đóng vai là một cô gái rất đáng yêu, sôi nổi và hoạt bát, một cô gái đơn thuần, trong sáng, nhí nhảnh. Hình như trong đôi mắt của cô chưa bao giờ trải qua những giây phút ưu sầu. Thế nhưng hai tiếng “kỹ nữ” từ miệng cô thốt ra nghe sao mà đơn giản, tự nhiên quá vậy. La Đông như nghe thấy trong lòng mình, tiếng trái tim bật lên như muốn văng ra ngoài. Anh cố nén lại cái mùi tanh tưởi đang xộc lên từ trong ruột gan. Anh gần giọng hỏi: “Cô nói cái gì?”

</p>

<p class="cent1">

“Em không muốn đóng kịch với anh nữa. Em muốn hạ màn kết thúc. Thực ra em không chán ghét anh, anh thật tốt bụng. Nhưng mà La Đông này, điều đó sẽ chẳng đi đến đâu. Em là hạng người chuyên sống dựa vào đàn ông, anh hãy buông em ra. Có thể bây giờ anh rất căm giận em, nếu anh không chịu nổi thì cứ hét thật to lên, hét cho cái đèn treo trên trần nhà kia rơi xuống đi. Hình như anh đã bắt đầu nổi giận rồi đúng không?” Tuyết Văn cười mĩa mai, châm chọc.

</p>

<p class="cent1">

“Nhưng, nhưng tại sao em lại không chọn anh, hiện anh cũng đang là một người đàn ông thành đạt. Chuyện này là thế nào, những chuyện em vừa nói ra...” La Đông nói, câu trước câu sau chẳng ăn nhập chút nào. Có lẽ ngay lúc này, anh chưa thể nào chấp nhận nổi một thực tế như vậy. Anh đã phải chờ đợi gần 3 năm trời (đương nhiên chưa đến nổi lâu như vậy), định bụng dùng tiền bạc của mình gây ảnh hưởng để cưới được một cô gái xinh đẹp. Không ngờ anh lại gặp phải sự cự tuyệt này. Chuyện này rốt cuộc là như thế nào nhỉ?

</p>

<p class="cent1">

“La Đông, anh đúng là vẫn không thể hiểu được đám đàn bà con gái. Nói chung là đàn ông Trung Quốc chưa thể coi là đã hiểu được nữ nhân. Đám đàn bà con gái ngày nay khác xa các cụ ngày xưa, họ không còn là những con người phải sống lệ thuộc, không còn là những con người cam chịu, chỉ biết bếp núc con cái và gia đình. Thế nhưng trong ý thức của những người đàn ông khi chọn vợ, họ vẫn quan niệm phụ nữ chỉ là những cô gái đẹp, hiền lành, nết na, biết kiên nhẫn chịu đựng, còn bản thân người phụ nữ thì cánh đàn ông lại đẹp sang một bên, không thêm để ý tới. Đàn ông các anh thì có gì tiến bộ? Từ trước tới nay, họ hoàn toàn chẳng có chút thay đổi nào cả. Thế nhưng phụ nữ chúng tôi thì có đấy. Chúng tôi đã tự biết yêu quý lấy cái bản thân mình mà đám đàn ông không hề để ý. Đó chính là căn nguyên của những bi kịch trong cuộc sống”. Tuyết Văn nói, ngay lúc này cô cũng thầm cảm thấy kính phục quan điểm sống mới này của chính mình.

</p>

<p class="cent1">

“Thế nhưng tất cả những chuyện đó đối với anh và em thì có gì can hệ?”, La Đông vẫn chưa thể chấp nhận thực tế đang diễn ra, anh ta găm giọng, rống lên như một con sư tử.

</p>

<p class="cent1">

“Thì chẳng qua em không phải là mẫu đàn bà con gái trong lòng anh, có thể thôi. Anh hãy chờ cho đến lúc gặp được loại người đó. Thế không đủ sao? Em sống cho bản thân em. Thôi, em nói xong rồi đó, anh có thể lấy lại cái dây chuyền và chiếc nhẫn này, thực ra em cũng rất thích chúng”. Tuyết Văn tháo hết dây và nhẫn ra đặt vào trong chiếc hộp đầy trả cho La Đông.

</p>

<p class="cent1">

La Đông vất vả kiểm chế bản thân. Cho tới giờ phút này, anh ta vẫn không hiểu nổi rốt cuộc việc gì đang xảy ra. Mọi thứ diễn ra thật quá đường đột khiến anh không sao chấp nhận được. “Không, tặng cho em đó, em cầm đi”. La Đông hất tay, cảm thấy buồn vô hạn. “Đừng hạ thấp tôi nữa”.

</p>

<p class="cent1">

“Thế thì em cảm ơn nhé. La Đông, chúng mình vẫn là bạn của nhau nhé. Từ trước tới nay, em chưa bao giờ đánh dấu chấm hết mọi quan hệ với những người đàn ông, mà chỉ đánh dấu phẩy thôi. Chúng mình vẫn là bạn của nhau. Nếu như anh thích thì em vẫn có thể là người tình của anh. Em còn có cuộc sống khác của em nữa. Thôi, nếu anh không còn chuyện gì để nói thì em đi

đây", Tuyết Văn thu dọn đồ.

</p>

<p class="cent1">

"Ừ, chào em!", La Đông cố bình tĩnh đáp lại.

</p>

<p class="cent1">

"La Đông, em không muốn làm tổn hại đến anh. Em biết anh cũng không dễ gì chấp nhận chuyện này. Hãy tha lỗi cho em". Tuyết Văn đứng dậy, cúi người hôn nhẹ lên trán La Đông rồi quay người bỏ đi ra phía quầy rượu. Nhìn bóng dáng sau lưng của Tuyết Văn đang lắt lư trong ánh sáng rục rỏ trong sảnh nhà hàng, La Đông cảm thấy choáng váng. Nghĩ mãi, nghĩ mãi, La Đông mới thấy rằng rốt cuộc mình chỉ là một trong những trò chơi của cô ấy. Anh nhoen một nụ cười chua chát, lạnh lùng. Anh không tiếc sợi dây chuyền 99 hạt ngọc phỉ thúy xanh xanh và chiếc nhẫn hình yên ngựa trị giá tổng cộng 180 ngàn tệ. Lúc này anh chỉ muốn đứng lên đập vỡ tất cả những cánh cửa kính trong nhà hàng Vương Phủ, thậm chí anh còn muốn phá tan cả cái nhà hàng sang trọng này luôn. Nhưng anh vẫn ngồi yên, bất động trên ghế. Cô tiếp viên bước tới, thu dọn bàn. La Đông lên tiếng: "Cho tôi một ly whisky không đá. À không, hai ly..."

</p>

<p class="cent1">

<b class="calibre2">

2

</p>

<p class="cent1">

Thượng Tây Lâm có cảm giác như quan hệ giữa anh và Mai Ninh hình như có cái gì đó đang nhẹ nhàng, lặng lẽ thay đổi, một sự thay đổi giống như những hạt cát bé nhỏ bị dòng nước cuốn trôi, hay những hạt bụi trong bầu trời bị gió cuốn đi. Hình như Mai Ninh càng ngày càng xa anh, giống như cô ấy đã mặc trên mình chiếc áo khoác 7.018 tệ ấy. Ngay ngày hôm qua thôi, anh nói với Mai Ninh rằng anh mới đi làm, mọi việc cần phải làm quen để thông thạo vì thế anh cần sự yên tĩnh, rằng cô hãy cho anh khoảng một tháng để cuộc sống và công việc không bị rối lên. Nghe Thượng Tây Lâm nói, Mai Ninh cũng cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng cô cũng không đi sâu tìm hiểu thêm. Cô không nghĩ là Thượng Tây Lâm muốn có khoảng thời gian không gặp cô để tự kiểm điểm xem quan hệ giữa họ có vấn đề gì không. Tất nhiên là anh rất yêu cô, nhưng ngoài tình yêu ra, anh còn có gì nữa nào? Một thằng đàn ông muốn chinh phục được thế giới thì phải chinh phục được những cái khác, mình làm thế nào để chinh phục

được thế giới? Chẳng lẽ cứ làm một thằng cán bộ quen, từng bước, từng bước mà trèo lên chắc? Giai đoạn này, Thượng Tây Lâm luôn tự nghi ngờ chính bản thân mình. Lúc nào anh cũng cho rằng hễ có Mai Ninh ở bên cạnh là y như rằng anh bị một áp lực nào đó uy hiếp. Thế nhưng để mất cô ta à? đó là điều anh không thể tưởng tượng nổi. Thượng Tây Lâm chỉ nghĩ là đợi thêm một thời gian, tìm được một vị trí mới sẽ tiếp tục thu được nhiều cái mới khác, Mai Ninh cũng không nằm ngoài dự kiến đó.

</p>

<p class="cent1">

Trước nay, La Đông chưa bao giờ phải căng thẳng thần kinh như lúc này. Anh cho rằng mình vừa bị người đàn bà đó cho ăn một cái tát. Anh đã đặt trọn vẹn tình cảm của mình vào cô ta. Trước đây, tối nào anh cũng viết tên nàng lên cuốn sổ ghi chép của mình, cho tới nay đã có tất thảy 400 cái tên “Ngô Tuyết Văn”. Anh lại còn để một tấm hình của cô trong chiếc hộp bát âm hình trái tim, đi đâu cũng mang bên mình. Trong lòng anh lúc nào cũng nghĩ tới tên cô, giấc mơ của anh cũng luôn có hình ảnh cô ta. Thế mà giờ đây, cô ta lại nói mình chẳng qua chỉ là một “kỹ nữ”, chuyện này chẳng nhẽ không làm cho anh phát khùng?

</p>

<p class="cent1">

Rất nhiều người chú ý tới một thanh niên tuần tú mặc bộ vest hiệu Valentino, mặt xám ngoét, đang đi đi lại lại giữa nhà hàng thức ăn nhanh Mac Donal trên đường Vương Phủ và nhà hàng Hoàng Đô trên đường Đông Tứ. Anh ta như người mất hồn giữa dòng người qua lại. Từng người, từng khuôn mặt đi qua anh loáng thoáng, nhạt nhòa như những cánh hoa dập dềnh trôi trên mặt sóng. Những gương mặt ấy từ từ rồi cũng đi khuất, chỉ còn lại một mình anh. Đoạn đường ước chừng một cây số với những dãy hàng buôn bán sầm uất, La Đông đã đi tới đi lui hai lần liền. Mấy ngày nay, La Đông không còn tâm trí đâu mà nghĩ tới công việc buôn bán, mọi việc anh giao phó lại cho người quản lý. Anh chỉ muốn trút mọi bực tức, căm hờn lên một cái gì đó, có lẽ phải tính sổ với cái thành phố này thôi. Anh nghĩ tới câu nói của Ngô Tuyết Văn: “Phụ nữ cũng phải sống vì họ chứ?” Điều này không lẽ lại là một chân lý sống sao? Là căn nguyên của những rắc rối trong tình yêu chẳng? La Đông thất thần đi lẩn vào dòng người trên phố, trong lòng tràn đầy khổ đau, sâu thẳm.

</p>

<p class="cent1">

Những bước chân không định hướng đưa La Đông tới vườn hoa phía đông nhà triển lãm mỹ thuật. Một ca sĩ vĩa hè đang chơi

đàn ghita, vừa thổi kèn ác-mô-ni-ca vừa hát bài hát của những người tha phương. Rất nhiều người ngồi xung quanh nghe hát, trong đó có hai cô gái người Mỹ. Âm thanh của bài hát nghe sao mà bi thương, xót xa. La Đông đứng lại xem một lúc, lòng rối bời không yên, anh không sao gạt nổi hình ảnh của Ngô Tuyết Văn ra khỏi tâm trí, bèn đi về phía nhà triển lãm mỹ thuật Trung Quốc. Tại đây đang tổ chức trưng bày các tác phẩm nghệ thuật của hai họa sĩ La Trung Lập và Hà Đa Linh. La Đông rất thích tranh của họ, anh liền mua vé vào xem.

</p>

<p class="cent1">

Mai Ninh đang lựa mua một chiếc áo gió cho cô tại một hàng bán rong dưới gốc cây bên tòa nhà Long Phúc. Chiếc áo gió màu vàng bắp ngốn mất nửa tháng lương của cô. Đây là lần đầu tiên Mai Ninh đi một mình ra phố, những lần trước đều có Thượng Tây Lâm đi cùng. Mai Ninh vô cùng sướng khoái và cảm thấy rất tự do tự tại. Lúc này trời đã về chiều, thời tiết tương đối ngột ngạt khó chịu, Mai Ninh ngáp nhẹ một cái, trông cô thật đáng yêu. Mai Ninh rất xinh, nhiều chàng trai đi qua cô không khỏi không ngắm cô một chút, Mai Ninh cũng chẳng màng đến.

</p>

<p class="cent1">

Lúc này Mai Ninh đang trầm tư đứng trước bức tranh sơn dầu của họa sĩ La Trung Lập. Đây là triển lãm lớn nhất của La Trung Lập từ khi anh học nghệ thuật từ Châu Âu trở về, phong cách vẽ của anh đã hoàn toàn thay đổi. Theo cách nghĩ của Mai Ninh, tranh của La Trung Lập đã phần nào tăng thêm rất nhiều hơi thở của sự mộng ảo mang chủ nghĩa nguyên thủy, nó tiếp bước và vượt xa chủ nghĩa nguyên thủy trong tranh của nghệ sĩ Rosia. Quê hương dưới cọ vẽ của La Trung Lập càng trở nên cường điệu, nồng thắm hơn bao giờ hết: Đôi chân và đôi vai thô của người phụ nữ, đôi mắt to, lồi của nam nữ thanh niên quê mùa lộ rõ tình yêu cuộc sống một cách chất phác, nồng nhiệt. Hình như La Trung Lập đã tìm được một cái nhìn mới về quê hương, đối lập với thế giới. Mai Ninh tay cầm chiếc áo gió màu vàng bắp, vừa đi vừa ngắm nhìn từng bức, từng bức tranh một. Thế nhưng lúc nào cô cũng có cảm giác hình như ai đó cứ dõi theo mình. Mai Ninh đảo mắt về phía bên trái. Ánh mắt chạm ngay phải một thanh niên rất đẹp trai, anh tú, mặc một bộ vest trên người thật vừa vặn, chiếc cà vạt trên cổ trông rất bắt mắt. Người thanh niên ấy cứ nhìn cô chằm chằm. Mai Ninh ngẩn người một chút trước vẻ đẹp quá ư anh tú của anh ta, chỉ có điều trên khuôn mặt ấy có một cái gì đấy trông thật thê thảm, đờ đờ

hung khí. Mai Ninh sợ hãi, lập tức quay mặt đi. Cô tiếp tục nhìn vào những bức tranh. Thế nhưng cô vẫn ngấm ngấm để ý tới chàng trai kia, đúng là anh ta đang chăm chú nhìn cô, cô bước tới phía đó thì anh ta lại bỏ đi, giả như đang ngắm tranh, lúc nào cũng giữ khoảng cách với cô độ bảy tám mét.

</p>

<p class="cent1">

Đôi má Mai Ninh chợt ửng hồng. Cô đã nhiều lần gặp phải tình trạng này, nhưng trước nay, chưa bao giờ cô gặp được một chàng nào đẹp trai đến thế. Những bước đi, tư thế, dáng dấp của chàng ta đều như đã được huấn luyện để có phong độ của một thân sĩ ở châu Âu. Mai Ninh chẳng còn lòng dạ nào để xem tranh của Hà Đa Linh nữa, cô quyết định quay ra, rời khỏi nhà triển lãm.

</p>

<p class="cent1">

Ánh nắng buổi chiều đã nhạt dần, nhường chỗ cho hoàng hôn buông xuống. Không có Thượng Tây Lâm bên cạnh, Mai Ninh cảm thấy có chút sợ hãi khi từ bậc thêm lối ra vào bước xuống đường. Xuống tới khoảng sân trước nhà triển lãm mỹ thuật, Mai Ninh nghe thấy có tiếng gọi sau lưng: "Này cô, xin chờ chút xíu!"

</p>

<p class="cent1">

Mai Ninh quay lại nhìn người đó. Một khuôn mặt trắng nhợt nhợt bởi những đau khổ dồn nén, nhưng khuôn mặt ấy vẫn phảng phất một nụ cười thật nhã nhặn. Anh ta bước đến bên Mai Ninh: "Xin lỗi, tôi... Tôi đang thất tình, lòng dạ đang rối loạn, cô có thể... có thể mời cô đi với tôi một đoạn được không?"

</p>

<p class="cent1">

Mai Ninh thấy ánh mắt tội nghiệp, đáng thương của anh ta thiết tha cầu khẩn quá, chẳng hiểu sao cô lại gật đầu đồng ý. Cô không sao từ chối chàng trai nhưng cũng thắc thỏm trong lòng. Ừ, thì chẳng qua chỉ là đi cùng anh ta một đoạn thôi mà. Chàng trai đưa tay chỉ về phía bờ biển rồi nói: "Thế thì mình đi về phía này nhé". Và họ cùng nhau sánh vai bước đi.

</p>

<p class="cent1">

Khi La Đông phát hiện ra Mai Ninh, anh không những bị những nét đẹp, hấp dẫn của cô thu hút mà anh quyết tâm phải nói chuyện bằng được với cô gái ấy, bằng không có lẽ anh sẽ phát điên lên mất. Thế mà anh được cô ấy chấp thuận, không hề cự tuyệt chút nào khiến La Đông như trút được gánh nặng. Trên

đường ra bờ biển, La Đông kể cho cô nghe những gì mình đã trải qua, những gì mình đã phấn đấu để có được. Anh kể cho cô nghe chuyện tình cảm của anh mà cho tới giờ, anh vẫn không hiểu được tại sao mình thất bại. Họ đi tới bên sông Đồng Tử phía sau Cổ Cung. Ánh nắng chiều rọi trên bức tường thành phản chiếu xuống mặt nước trông thật êm dịu. “Thực ra anh không nên đau khổ vì cô ta. Cô ta không quan tâm đến anh thì anh cũng chẳng cần giữ cô ta trong tim mình làm gì, chẳng qua là tự mình dằn vặt mình mà thôi. Anh có thể quên cô ta chẳng?”, Cuối cùng Mai Ninh cũng lên tiếng.

</p>

<p class="cent1">

“Phải thử thôi. Cũng không còn sớm gì, nếu cô đồng ý, mình cùng đi ăn tối nhé? Tôi rất cảm ơn cô đã đi cùng tôi, nghe tôi nói chuyện. Giờ thì tôi đã cảm thấy khá lên rồi”, La Đông thành tâm nói.

</p>

<p class="cent1">

“Hình như... hình như không được tiện lắm”. Mai Ninh nói

</p>

<p class="cent1">

“Tôi hy vọng cô có thể giúp tôi một lần nữa”. Từ trong ánh mắt nghiêm túc của La Đông, Mai Ninh đọc được hàm ý không dễ gì từ chối được. Cô gật đầu và ngay lập tức cảm thấy hối hận.

</p>

<p class="cent1">

Họ lên taxi tới nhà hàng Lila Hồng Kông. Trước nay, Mai Ninh chưa bao giờ ăn trong những nhà hàng cao cấp như thế này. Vừa bước chân vào, cô như bị ánh sáng rực rỡ của nhà hàng hớp hồn. Trong quán bar, một nhạc công đang chơi đàn piano, nhiều người vừa ăn vừa nói chuyện bên những chiếc bàn đặt gần các chậu cây cảnh. Không khí thật ưu nhã. Mai Ninh thấy phong cách, dáng vẻ của La Đông thật hợp với nơi đây. La Đông đưa Mai Ninh tới sảnh phục vụ đồ ăn Italia. Tại đây trong hai giờ đồng hồ, La Đông nhẫn nại hướng dẫn Mai Ninh tỉ mỉ cách sử dụng đồ ăn phương Tây.

</p>

<p class="cent1">

Thực ra Mai Ninh không thích đồ ăn Tây nhưng cô bị cái không khí ưu nhã nơi đây mê hoặc. Cô rất thích nơi này. Trong thâm tâm cô cho rằng mình chỉ là một nhân viên công tác trong thư viện của một trường đại học, thì chả bao giờ cô có được cuộc sống như thế này. Đối với cô, chỉ cần từ từ phấn đấu có

được một căn hộ để cùng chung sống với Thượng Tây Lâm là hạnh phúc lắm rồi. Cô đem chuyện này kể với La Đông.

</p>

<p class="cent1">

"Bạn của tôi làm việc tại công ty buôn bán bất động sản Vạn Khoa. Tôi nghĩ là có thể nhờ anh ấy giúp đỡ. Em rất đẹp, thật đấy, ở Châu Âu anh đã gặp rất nhiều cô gái giống em". Anh nhìn cô, chân thành tán thưởng vẻ đẹp của cô. "Anh mới ở đó về".

</p>

<p class="cent1">

Ngồi bên chiếc bàn, Mai Ninh e thẹn cúi đầu: "Cám ơn anh. Giờ anh đã khá chưa? Trong phòng triển lãm trông anh như kẻ mất hồn, mặt mày trắng bệch".

</p>

<p class="cent1">

"Khá nhiều rồi. Nhưng nếu em đồng ý, anh muốn mời em đi chơi với anh ba ngày được không? Em thích đi đâu mình sẽ đi đó. Chỉ cần đi cùng em là anh dễ chịu rồi".

</p>

<p class="cent1">

Lúc này, bỗng trong đầu Mai Ninh nảy ra một ý định thật to gan. Cô biết chắc anh ta là kẻ có tiền, một người rất giàu có là đằng khác. Có lẽ anh ta sẽ giúp cô có được một căn hộ. Trước lời mời nhiệt tình của La Đông, hai người cùng tới sàn nhảy disco trong nhà hàng Lila Hongkong. La Đông kêu một li la hán còn Mai Ninh dùng nước khoáng. Hai người ngồi đối diện trên chiếc ghế cao bên quán bar, trong lòng La Đông cảm thấy sảng khoái lên nhiều. Nãy giờ anh vẫn để tâm quan sát Mai Ninh và phát hiện ra cô là một cô gái rất thuần khiết, thậm chí La Đông còn đoán chắc cô vẫn còn là trinh nữ. Ngày hôm đó họ cùng nhau nhảy disco, Mai Ninh rất vui vẻ, nhìn ca sĩ da đen trên chương trình TUYẾT VẦN cô cảm thấy vô cùng thoải mái. Thế nhưng đến khi ca sĩ Hongkong Lê Minh xuất hiện, Mai Ninh phát hiện đã 9 giờ tối. "Anh Đông này, xin lỗi nhé, tối quá rồi, tôi phải về thôi". La Đông gật đầu. Họ tới chỗ gửi đồ lấy quần áo rồi bước ra ngoài. "Tôi rất muốn xem Lê Minh hát một bài, nhưng muộn rồi. Tôi phải về ký túc xá". Mai Ninh cảm thấy có lỗi, "Tôi nghĩ rồi, tôi có thể đi chơi với anh trong hai ngày. Ngày mai là thứ bảy, ngày kia là chủ nhật tôi không đi làm".

</p>

<p class="cent1">

"Thế thì tuyệt. Ngày mai anh sẽ đến đón em, nhưng bây giờ phải để anh đưa em về". La Đông nói. Họ ra ngoài cổng lớn,

người bảo vệ ấn nút điện, lập tức một chiếc xe trườn tới. Họ lên xe, Mai Ninh vô cùng thích thú, trong bụng vui như mở cờ, thậm chí cô còn lưu luyến những ánh đèn, cách bài trí mỹ thuật của nhà hàng năm sao kia. La Đông khuất nửa mặt trong bóng tối mỉm cười nghe Mai Ninh nói chuyện. Ngay lúc đó, anh chợt ngộ ra hoàn cảnh của bản thân mình. Chỉ cần chinh phục được một người con gái, anh mới có thể chiến thắng được những trở ngại tâm lý trong con người mình. Anh tin chắc mình đang hận bọn đàn bà con gái. La Đông đưa tay ra nắm chặt tay Mai Ninh, anh nghĩ phải chinh phục được một người con gái để chiến thắng được bản thân, để coi khinh tất cả bọn đàn bà. Anh nhếch mép cười.

</p>

<p class="cent1">

“Hình như anh không còn cảm thấy đau khổ nữa thì phải”. Mai Ninh rút tay lại nói, “Anh làm tôi thấy vui vẻ”.

</p>

<p class="cent1">

<b class="calibre2">

3

</p>

<p class="cent1">

Ngô Tuyết Văn đang trong tâm trạng cực kì phấn kích. Một lần nữa, cô lại bị kích động trước việc chiến thắng một thằng đàn ông. Cô nhớ lại cái bộ mặt kinh ngạc, đau khổ của La Đông hôm đó trong nhà hàng Vương Phủ khi cô cho biết mình chỉ là một kỹ nữ. Cô đã khiến La Đông rơi bịch từ trên trời xuống, không còn hay biết gì nữa. Đó là một thằng đàn ông, một thằng đàn ông với bộ mặt kiên định. Tuyết Văn cười sảng sặc trong căn hộ của mình. Con Babi đang ngắm nhìn những con cá vàng bơi trong bể nước, Tuyết Văn vừa nghe ban nhạc 808 hát vừa nhún nhảy. Cô tự hào về bản thân. Chỉ trong vòng hai năm, bằng sắc đẹp của một phụ nữ, cô đã thu về không biết bao nhiêu thứ. Một tài khoản lên đến 6 số trong nhà băng, hàng lô xích xông quần áo, son phấn và cơ man nào là đồ trang sức. Tất cả đều do bọn đàn ông dâng tặng cô. Tuyết Văn đặc biệt thích chuỗi vòng 99 hạt ngọc phỉ thúy và chiếc nhẫn hình yên ngựa mà La Đông tặng. Thậm chí, lúc này cô lại cảm thấy tội nghiệp cho La Đông. Tuyết Văn nghĩ chờ một tháng nữa, khi La Đông đã loại bỏ cô ra khỏi đầu óc, cô sẽ lại mời anh ta đi chơi, không biết anh ta có còn muốn cùng với mình nữa không nhỉ?

</p>

<p class="cent1">

Tuyết Văn cảm thấy hoàn toàn tự do. Cô không thuộc về bất

kỳ một thằng đàn ông nào, cô chỉ thuộc về bản thân cô. Cô hoàn toàn thỏa mãn về mình. Phụ nữ cần phải học cách phát huy ưu thế của bản thân. Cô nhớ đến Hà Duy, người đầu tiên và cũng là người cuối cùng làm tổn thương cô, bây giờ chỉ còn một mình anh là thằng đàn ông chưa bị cô hạ nhục. Cô đã miệt thị không biết bao nhiêu thằng đàn ông. Song với cô, Hà Duy luôn là một đỉnh núi cao khó lòng vượt qua. Cô nghĩ mình phải tuyên chiến với anh ta. Trong bộ sưu tập quần lót đàn ông của Tuyết Văn, còn thiếu chiếc quần của Hà Duy. Tuyết Văn nhớ hồi còn học đại học, Hà Duy thường mặc chiếc quần đùi vải màu xanh mẹ anh ấy may cho, loại quần ấy bây giờ rất khó tìm thấy. Cô muốn tìm gặp Hà Duy, đã hai năm rồi cô chưa gặp anh. Suy nghĩ trong vòng năm phút, xác định những gì mình mong muốn... nhưng lâu lắm rồi cô không gọi điện cho anh.

</p>

<p class="cent1">

"Xin chào. Cho hỏi Hà Duy có đó không?"

</p>

<p class="cent1">

"Tôi đây. Chị là ai?"

</p>

<p class="cent1">

"Là người bạn cũ của anh đây, có nhận ra không? Tuyết Văn, vâng, là em đây. Em rất muốn gặp anh, đi ăn tối với nhau nhé?". Trong khi nói, Tuyết Văn nghe được tiếng đập thành thịch của trái tim mình. Tiếng Hà Duy vẫn mạnh mẽ, lôi cuốn như ngày nào, thật dễ chịu.

</p>

<p class="cent1">

"... Ừ được. Chúng mình hai năm rồi không gặp nhau nhỉ?". Anh bình tĩnh nói.

</p>

<p class="cent1">

"Vâng. Vì thế em muốn gặp anh. Có việc muốn nhờ anh giúp. Em mời anh dùng bữa với em ở nhà hàng Bắc Kinh bảy giờ tối nay. Gặp nhau ở tầng hai nhà hàng Bắc Kinh được không?".

</p>

<p class="cent1">

"Ừ. Gặp nhau nói chuyện sau nhé, chào em", Hà Duy cúp ống nghe.

</p>

<p class="cent1">

Tuyết Văn cũng buông máy điện thoại. Cô mở tủ quần áo, nghĩ bộ sưu tập của mình sẽ thật hoàn mỹ. Cô cười.

</p>

<p class="cent1">

Tuyết Văn nhìn thấy Hà Duy từ phía cửa lớn đang đi về phía cô, thần sắc tĩnh lặng. Anh vẫy tay chào cô rồi nhanh chân bước tới. Hà Duy chẳng thay đổi mấy, vẫn dáng vẻ thâm trầm, lão luyện ngày nào. Hiện anh đang làm biên tập cho tạp chí Văn hóa Đông Phương, anh vẫn viết, tiểu thuyết của anh càng ngày càng hay. Ngày xưa hồi còn học đại học, cô thường để đèn cả đêm ngồi chép cho anh bộ tiểu thuyết. Nhìn thấy anh xuất hiện, lòng Tuyết Văn không khỏi xúc động, nhưng ngay lập tức, cô tự kiềm chế mình, cười nhạt.

</p>

<p class="cent1">

"Hồi này em đẹp quá. Chiếc váy này cũng rất đẹp". Hà Duy vừa ngồi xuống vừa nói.

</p>

<p class="cent1">

"Cám ơn lời khen của anh. Hai năm qua anh sống có được không? Sao chẳng điện thoại gì cho em cả?", Tuyết Văn giả như trách móc. "Anh bận thế cơ à?"

</p>

<p class="cent1">

"Anh bận tối ngày".

</p>

<p class="cent1">

"Em nhìn thấy hình anh trên trang bìa một tạp chí, trông khá lắm".

</p>

<p class="cent1">

"Thế thì phải cảm ơn tay phó nháy. Anh ấy là bạn của anh. Em sống thế nào?". Anh nhìn cô cười. Tuyết Văn không sao đối diện được với ánh mắt ấy, ánh mắt của người đàn ông đầy trí tuệ, thâm trầm, lặng lẽ. Cô đã từng có được ánh mắt ấy, nhưng giờ đây cô đã mất nó.

</p>

<p class="cent1">

"Em sống không đến nỗi, có thể nói khá hơn anh nhiều". Tuyết Văn nói khiêu khích. Cô tiếp viên bước tới, Tuyết Văn lật qua lật lại cuốn thực đơn rồi kêu món cá chiên dầu hào, hải sản nướng khô, tay gấu hầm rượu, tôm hùm đuôi phượng, cuối cùng là món vi cá om vàng. Hà Duy nhìn cô mỉm cười. Anh hiểu sau khi chia tay, Tuyết Văn lúc nào cũng muốn thể hiện mình có cuộc sống sung sướng hơn anh. Anh biết những món cô gọi kia tính ra bằng cả số tiền thu nhập của anh trong một năm. Nhưng sắc mặt

của Hà Duy vẫn không thay đổi. Anh quá thừa hiểu cô. Người con gái ưa hiểu thẳng này không hề thay đổi, ngoài việc cô ta đã già đi rất nhiều mà thôi, cô ta không còn những nét thơ ngây, trong sáng ngày nào. Cô tiếp viên viết thực đơn xong. Tuyết Văn nói với anh: “Chắc chắn là em sống khá hơn anh nhiều. Em có tiền”. Cô lấy chiếc ví trong túi, rút ra từ đó một xấp tiền đủ loại xanh xanh đỏ đỏ. Hà Duy nhìn thấy rõ những tờ tiền đó toàn là ngoại tệ, nào là bảng Anh, dollar Mỹ, yên Nhật, dollar Hồng Kông... nhưng rất không có lấy một tờ nhân dân tệ. “Em không dùng tiền nhân dân tệ!”

</p>

<p class="cent1">

Hà Duy không thay đổi sắc mặt nói: “Em đúng là sống khá sung túc, anh không nghi ngờ điều này”.

</p>

<p class="cent1">

“Thế mà trước đây anh bảo sống với em, anh sẽ bị hủy hoại”. Tuyết Văn lạnh lùng nói.

</p>

<p class="cent1">

“Chuyện xưa không nên nhắc lại được không? Anh muốn biết em hẹn anh tới đây có chuyện gì?”, Hà Duy nhẹ nhàng hỏi.

</p>

<p class="cent1">

Tuyết Văn cười một hồi: “Ha... là thế này... Em nói anh đừng cáu nhé. Em có một ý đồ xấu, đó là em đang sưu tầm quần lót của những người đàn ông đã ngủ với em. Hiện chỉ thiếu mỗi chiếc quần của anh. Em nghĩ... xin lỗi cho em nói thẳng. Em muốn trả 2000 đô lấy chiếc quần của anh. Em muốn biết anh còn dùng chiếc quần đùi màu xanh đó không?”, Tuyết Văn nở nụ cười độc ác “Còn dùng không?”

</p>

<p class="cent1">

Hà Duy lặng người trong giây lát. Lúc này cô tiếp viên bắt đầu bê những món đồ ăn tới. Cá chiên dầu hào, hải sâm nướng khô, tay gấu hầm rượu, tôm hùm đuôi phượng... Cô tiếp viên bước đi, Hà Duy nhìn Tuyết Văn vẫn đang cười với một nụ cười độc ác.

</p>

<p class="cent1">

“Em không nên hạ nhục anh như vậy”. Anh nói. “Việc đó không cần thiết”.

</p>

<p class="cent1">

“Không, em không đùa đâu, em nói thiệt đó. Em đưa tiền

cho anh luôn bây giờ". Cô nói rồi rút trong ví ra một xấp tiền đô loại 100 đồng rồi đếm. "Xin hãy đáp ứng tâm nguyện này của em. Đây là lần khẩn cầu cuối cùng của em".

</p>

<p class="cent1">

Anh vẫn nhìn cô. "Em không nên dùng cách đó để hạ nhục anh. Em lúc nào cũng muốn thắng anh. Anh hiểu rằng em quá hiếu thắng. Chúng mình đã từng yêu nhau thật lòng, và cũng đã làm tổn thương đến nhau. Có lẽ em vẫn còn hận anh, cho đến ngày hôm nay em vẫn không thể vượt qua được anh, đó là tất cả những gì anh lý giải. Chỉ có điều em không nên dùng cách đó để miệt thị anh, nói đúng ra, việc làm này của em hôm nay chính là em đang tự miệt thị bản thân mình. Nói đúng ra, chiếc quần đùi đó của anh không đáng nhiều tiền như vậy, nhưng nó lại là chiếc quần quý giá nhất trên đời này".

</p>

<p class="cent1">

"Xin anh đồng ý cho". Tuyết Văn nói.

</p>

<p class="cent1">

Bỗng nhiên Hà Duy lại cảm thấy rất xúc động. Không hiểu vì lẽ gì, anh cảm thấy thái độ và cách sống của cô bây giờ, tất cả đều liên quan đến anh. Chính là anh, người đã khiến cô 18 tuổi phải đi nạo thai để rồi có cái nhìn quá coi thường cuộc sống và những người đàn ông như hôm nay. Mãi cho tới hôm nay, anh mới hiểu, sự việc đó ảnh hưởng quá lớn đến đời một người con gái. Anh thấy Ngô Tuyết Văn vẫn chỉ là một con người thật yếu đuối, thật đáng thương. Tất cả những điều đó phát sinh từ lòng hận thù anh mà thôi. Anh quay qua nói với cô: "Tuyết Văn này, thật đấy, em đang tự miệt thị chính bản thân em. Anh không hiểu tại sao em lại đối xử với chính mình như vậy? Đúng, chuyện chia tay của anh đã gây cho em một vết thương lớn, khiến em thù hận tất cả bọn đàn ông, và thế là em tuyên chiến với họ bằng cách chinh phục từng người, từng người một, xé nát trái tim họ, đồng thời thu về từ họ những thứ mà em muốn. Tất cả những chuyện đó đều xuất phát từ việc em hận anh, từ việc em cho là anh đã làm tổn thương em. Thế nhưng hoàn toàn ngược lại, em đang tự làm tổn thương bản thân mình. Như vậy em có đáng được tôn trọng không? Có được là một người phụ nữ có hạnh phúc thực sự không? Không hề. Em vẫn ở trên chín tầng mây, thành trái bóng chuyển qua chuyển lại trong tay bọn đàn ông. Cuộc sống như vậy được coi là vui thú sao? Xem ra em chẳng vui vẻ tí nào. Tuyết Văn, tại sao em không dừng lại đi, hãy chọn một

người đàn ông tốt lấy làm chồng? Tại sao em không muốn sinh một đứa con để thành một người phụ nữ hoàn chỉnh? Trong cuộc sống có rất nhiều trách nhiệm và nghĩa vụ cần chúng ta kiên nhẫn đón nhận. Còn em, em đang biến thành một người không có trái tim trong thành phố này. Điều này chẳng có ý nghĩa gì. Anh có thể chấp nhận sự miệt thị của em, và ngày mai, ngày mai anh sẽ gửi chiếc quần ấy cho em mà không lấy bất kỳ đồng tiền nào. Chỉ có điều cuối cùng, chính em mới là người bị nhạo báng. Tại sao em không chọn cách sống mà một người phụ nữ nên có? Em không có lý do nào để đổ lỗi hết lên đầu anh. Bởi vì tự em đã lựa chọn tự do cho mình. Em hãy chọn một lối sống giản dị. Thôi. Anh đi đây", Hà Duy đứng lên. "Lần sau để anh mời em ăn cơm". Nói xong anh bước đi.

</p>

<p class="cent1">

Tuyết Văn ngồi đó nhìn những đĩa thức ăn nguội lạnh chưa động miếng nào. Bỗng chốc, cô nhận ra những lời nói của Hà Duy lại chạm tới vết thương lòng. Cho tới hôm nay, cô chợt nhận ra người mà cô cừu hận chỉ là người trong tưởng tượng, một hư ảnh. Có lẽ anh ta đúng, chỉ là tự mình chọn cách sống cho mình. Mình vẫn không thắng nổi anh ta. Tuyết Văn đau lòng khóc òa lên.

</p>

<p class="cent1">

Trở về căn hộ, trong lòng Tuyết Văn tràn ngập một tình cảm mất mát mà cô chưa bao giờ có. Cô đem tất cả những chiếc quần đùi sùu tằm được vào buồng tắm, lấy kéo cắt nát chúng ra sau đó châm lửa đốt. Những gương mặt đàn ông lần lượt xuất hiện trong ánh lửa. Cô vẫn khóc, cô nghĩ bản thân cô từ trước tới nay vẫn luôn là kẻ bại trận, chưa hề thắng bao giờ. Cô cảm thấy sợ, trước nay mình chưa bao giờ thắng! Cô gào ầm lên, cô đốt tất cả số quần đùi thành một đống tro tàn, xả nước vào cho chúng trôi đi. Cô đứng dậy, bước đến bên cửa sổ, ngẩng nhìn Bắc Kinh dưới những ánh đèn sáng nhấp nháy. Có lẽ mình thật sự nên thay đổi cách sống, mình phải chọn lối sống của một cô gái chân chính.

</p>

<p class="cent1">

<b class="calibre2">

Chương 3

</p>

<p class="cent1">

<b class="calibre2">

1

</p>

<p class="cent1">

Đêm hôm đó, Hoàng Thượng mất ba tiếng đồng hồ đi từ nhà hàng Vương Phủ mới về được đến nhà. Bước vào nhà, vợ anh vẫn đang khóc, nhìn thấy anh quay về, Tiểu Sơ chẳng thèm ngó tới. Anh cảm thấy mệt chết đi được, bèn nằm dài lên giường làm một giấc. Gần trưa anh mới thức dậy, Tiểu Sơ đã đi làm, Lâm Lâm cũng tới trường mẫu giáo. Anh làm một tô mì, ăn qua loa rồi vội tới tòa soạn xem lại bản thảo.

</p>

<p class="cent1">

Tòa soạn nhộn nhịp, nhốn nháo như bây ong, các ký giả ra ra vào vào như lũ ong thợ. Các đồng sự vừa làm việc vừa nói chuyện, trao đổi những tin tức thời sự mới nhất. Nào là ở ga xe lửa, một thằng lưu manh đẩy một cô gái vào đường ray, chỗ thì phạm nhân cướp pháp trường, rồi thì tại một thôn nhỏ thuộc tỉnh nọ, xuất hiện một Nam Bá Thiên chuyên làm việc ác... Tòa báo là nơi chuyên cung cấp những thông tin mới nhất. Hoàng Thượng lại có cảm giác cái mùi ổ gà trên người mình đang tỏa ra nồng nặc, anh sợ các đồng sự sẽ ngửi thấy. Thực ra người anh chẳng có mùi gì hết, tất cả là do anh tưởng tượng ra mà thôi. Anh không thể chấp nhận một sự thật, rằng đêm qua, anh đã bị vợ cưỡng hiếp. Anh bạn đồng nghiệp Tiểu Xã tới nói chuyện đi công tác Thanh Đảo, âm thầm điều tra vụ "Tam bồi", mấy cậu thanh niên khác trêu chọc, rằng nhất định Tiểu Xã sẽ phải đứng trước vành móng ngựa. Tiểu Xã khoái trá chấp nhận, lại còn to mồm khen gái Thanh Đảo cực kỳ hấp dẫn, cô nào cô nấy mông ngực ngồn ngộn.

</p>

<p class="cent1">

Hoàng Thượng vừa lên kế hoạch, vừa nghĩ không hiểu sao mình lại rơi vào thảm cảnh này. Anh không thể tìm ra lý do xác đáng. Người vợ không phải là nguyên nhân chính khiến anh phiền não. Trong anh đang có cái gì đó chán nản phiền muộn, một sự buồn chán trùm lên cuộc sống hôn nhân của anh. Đó là một kiểu tình thế, một dạng tâm tư, mà bạn cơ bản sẽ không thể thoát ra ngoài được. Một lúc sau, Tiểu Xã bước tới.

</p>

<p class="cent1">

"Anh Hoàng, tối nay rảnh không?"

</p>

<p class="cent1">

"Làm gì?"

</p>

<p class="cent1">

“Đến quán rượu Ngạch Thanh gần Yến Sa chơi đi. Tôi sẽ tìm cho anh một cô, tôi thấy hồi này anh có chuyện phiền não phải không, rõ ràng là có tâm sự hệ trọng. Anh phải chơi vui vẻ một chút, có lẽ anh đang gặp phải một áp lực lớn”.

</p>

<p class="cent1">

“Ừ, tuyệt. Mình đi”. Hoàng Thượng đồng ý ngay, chuyện này có thể giúp anh tháo gỡ những vướng mắc. Tiểu Xã hẹn địa điểm, thời gian gặp mặt, rồi bỏ đi.

</p>

<p class="cent1">

Hoàng Thượng lập tức gọi điện cho vợ: “Tối nay tôi có việc, có thể về muộn, đừng chờ cơm nhé”.

</p>

<p class="cent1">

“Anh đi đâu?” Người vợ cảnh giác.

</p>

<p class="cent1">

“Có một tin mới nhận cần tôi đi viết bài”.

</p>

<p class="cent1">

“Anh nói dối!” Cô vợ ở đầu giây bên kia nổi đóa, nhưng Hoàng Thượng đã cúp máy.

</p>

<p class="cent1">

Sau giờ làm việc, Hoàng Thượng và Tiểu Xã gặp nhau tại bãi đậu xe, bên cạnh trung tâm mua bán Yến Sa. Tiểu Xã quả thật dắt theo hai cô gái rất xinh, cả hai đều là sinh viên khoa quản lí du lịch trường đại học H. Họ cùng nhau vào một nhà hàng gần đó ăn món nướng Hàn Quốc. Tiểu Xã nói với cô gái có khuôn mặt giống diễn viên Jennifer: “Hôm nay giao anh Hoàng cho em đó, hồi này anh ấy gặp nhiều áp lực, em săn sóc anh ấy kỹ nhé”.

</p>

<p class="cent1">

Hoàng Thượng cười: “Chúng mình đi nhảy thôi. Sàn Ngạch Thanh thế nào?”

</p>

<p class="cent1">

Họ cùng tới câu lạc bộ Ngạch Thanh. Đây là một khu vui chơi giải trí theo phong cách Âu Mỹ. Cô gái có khuôn mặt Jennifer kéo tay Hoàng Thượng chen vào đám người đang nhảy nhót. Ánh đèn trong quán bar mờ mờ ảo ảo, những người tới đây nhảy ăn mặc rất tự do. Một số người ngoại quốc cũng tới đây

chơi. Hoàng Thượng nhảy với cô gái xinh đẹp kia mà vẫn không sao vui được. Là thằng đàn ông năm nay đã 36 tuổi, Hoàng Thượng cảm thấy mình không hợp với những chỗ như thế này. "Jennifer" dán chặt thân hình nóng rực của cô vào người anh, anh có thể nhìn sâu xuống dưới qua đường rãnh giữa ngực cô xuống chiếc váy. Một phụ nữ ngoại quốc sồn sồn lấy móng đập mấy cái vào anh, lại còn làm mặt xấu với anh. Hoàng Thượng nhảy một hồi mà vẫn không sao thấy vui lên được, bèn dứt khoát bỏ ra ngoài bàn định ngồi một chút uống gì đó.

</p>

<p class="cent1">

Anh kê một ly DAB, một loại bia đen của Đức hương vị khá ngon. Hoàng Thượng đưa mắt nhìn xung quanh, quan sát những người tới đây đang cuồng nhiệt nhảy. Bắc Kinh đúng là một thành phố hiện đại và rộng lượng, trong thành phố này có thể tìm thấy đủ mọi hạng người. Bất chợt, Hoàng Thượng nhìn thấy một cô gái trông thật giản dị, thuần khiết đang ngồi trên ghế sofa bên một chiếc bàn. Cô ngồi một mình với cốc nước trái cây, đôi mắt to đẹp đang nhìn mọi người. Giây phút đó, Hoàng Thượng như được nhìn thấy lại hình ảnh của mình nhiều năm về trước, hồi anh bị tiếng cười trong sáng của một cô gái hấp dẫn mà đến mức phải bám theo. Bộ dạng của cô gái ngồi đằng kia làm anh có lại được cảm giác thời xa xưa. Hoàng Thượng ngồi nghĩ trong năm phút, sau đó quyết định cầm li bia đi về phía cô gái.

</p>

<p class="cent1">

Ngô Tuyết Văn lòng dạ rối bời. Sáng nay cô đã nhận được chiếc quần đùi Hà Duy gửi cho cô. Mở gói bưu phẩm ra, cô nhìn thấy đúng chiếc quần vải màu xanh mà Hà Duy mặc nhiều năm trước. Một lần nữa, nó lại kéo cô về những tình cảm yêu thương thời xa xưa, cô treo chiếc quần vào cái tủ quần áo đã rỗng không. Cô rót một ly rượu nho vừa nhấp nháp vừa ngắm nhìn cái quần, trong lòng trào dâng một tình cảm yêu thương thân thiết. Cô nhớ lại những ngày tháng đẹp như thơ giữa cô và Hà Duy. Trong những ngày ấy, cô thấy mình là người hạnh phúc nhất trên đời, mọi thứ đều trở thành màu hồng.

</p>

<p class="cent1">

Ngô Tuyết Văn nghĩ có lẽ mình nên chọn một thằng đàn ông tốt nào đó cưới phắt cho xong. Cô quyết định chỉ giữ lại một chiếc quần đùi của Hà Duy, để mỗi lần ngắm nhìn nó, cô lại như được nhìn thấy những ngày tháng tươi đẹp của thời thiếu nữ đã qua.

</p>

<p class="cent1">

Nhưng chọn thế nào đây? Làm thế nào để lựa chọn cuộc sống? Cô thấy khó quá. Chẳng dễ gì để bản thân cô có được cái nhìn nghiêm túc trong cuộc sống. Cô ra khỏi nhà, vẫy chiếc taxi, đi tới trung tâm mua bán Yên Sa. Mỗi khi lòng dạ rối bời, cô thường đến trung tâm mua sắm Yên Sa. Giữa những gian hàng ngồn ngộn, lòng cô lại vui nhẹ đi. Tuyết Văn đi dạo trong khu mua sắm chừng hơn một tiếng đồng hồ, chọn mua được một thỏi son môi màu tím hồng made in Anh quốc, cô rẽ vào quán bar Ngạch Thanh ngồi nghỉ. Ngồi được khoảng 20 phút, một người đàn ông ngoài 30 bước lại bắt chuyện.

</p>

<p class="cent1">

"Chào cô. Cô đến có một mình à?", Hoàng Thượng từ tốn hỏi. Anh ngồi xuống trước mặt cô gái.

</p>

<p class="cent1">

"Vâng. Tôi chưa bao giờ tới đây, thấy trên nóc quán bar có đặt chiếc taxi, trông hay hay, là lạ nên ghé vào".

</p>

<p class="cent1">

"Tôi cũng tới đây lần đầu". Anh nói. "Cô rất xinh, rất giống vợ tôi hồi còn trẻ".

</p>

<p class="cent1">

Tuyết Văn cười phá lên. Hoàng Thượng cảm thấy tiếng cười của cô hết như tiếng cười của vợ anh 9 năm về trước. Cũng tiếng cười thơ ngây, trong sáng, vui tươi như trên đời này chẳng có gì đáng để u sầu. Tiếng cười nhẹ nhàng, mát rượi như những giọt sương đọng trên lá cây mỗi buổi sáng. Một cảm giác mới mẻ, tươi mát từ từ quay về trong ký ức của 9 năm trước đây.

</p>

<p class="cent1">

"Cám ơn lời khen của anh. Vợ anh bây giờ còn đẹp không?"

</p>

<p class="cent1">

"Không. Cô ấy đã biến thành chiếc gọng kìm xiết chặt lấy tôi". Anh ngập ngừng nói, trong đầu thoáng hiện hình ảnh đôi chân người vợ kẹp chặt thân xác mình, nét mặt hiện rõ sự đau khổ.

</p>

<p class="cent1">

Tuyết Văn cảm thấy anh chàng này rất thành thực, chỉ vài

lời đã đem hết chuyện thực của mình ra kể. Bất giác, cô thấy mình có cảm tình với anh, người đàn ông đáng thương đang bị trói chặt trong vòng dây của hôn nhân.

</p>

<p class="cent1">

“Anh không còn yêu cô ấy à?”.

</p>

<p class="cent1">

“Vâng”.

</p>

<p class="cent1">

“Sao vậy?”.

</p>

<p class="cent1">

“Vì tôi có cảm giác...” Ngừng một lúc, anh nói tiếp: “Tôi sẽ bị cô ấy hủy hoại. Một chút dừng khí trong cuộc sống tôi cũng chẳng có”.

</p>

<p class="cent1">

“Này, chúng mình nhảy cùng nhau đi, tôi dạy anh nhảy. Hồi nãy trông anh nhảy như thằng khờ. Thử giãn một chút được không?”.

</p>

<p class="cent1">

Tối hôm đó, Hoàng Thượng ở lại quán Ngạch Thanh khá muộn, thậm chí anh gặt luôn cả Tiểu Xã và “Jennifer” sang một bên, chỉ nhảy cùng Tuyết Văn. Họ cùng nhau uống rượu, trong lòng vô cùng sảng khoái và ngày hôm đó, họ tin chắc rằng giữa họ đã phát sinh một cái gì đó. Ngô Tuyết Văn nghĩ có lẽ khởi điểm cho một cuộc sống mới đã đến. Còn anh, sau khi đưa cô về, anh thấy mình thì giống như chàng thanh niên mới lớn, miệng còn khẽ ngâm nga một ca khúc đang rất thịnh hành.

</p>

<p class="cent1">

<b class="calibre2">

2

</p>

<p class="cent1">

Mai Ninh trang điểm xong bước ra ngoài đường. La Đông ăn mặc chỉnh tề, đeo kính đen đang đứng dựa vào chiếc xe hơi chờ cô. Anh cười khi cô xuất hiện. Cảnh này làm cô nhớ đến bộ phim “Người đàn bà đẹp”. Trong phim cũng có cảnh nhà triệu phú đứng dựa xe chờ người đẹp của mình. Cô mỉm cười.

</p>

<p class="cent1">

La Đông đi chiếc xe Honda arcord màu mận chín tới đón Mai Ninh. Chiếc xe rất hiện đại, lịch sự và trang nhã. La Đông cũng có một chiếc Toyota nhưng anh không thích. Chiếc Honda arcord này anh mượn của một người bạn đang làm ăn ở nước ngoài.

</p>

<p class="cent1">

"Ai ya, xe đẹp quá!", Mai Ninh buột miệng tán thưởng. "Màu xe của anh đẹp quá, La Đông".

</p>

<p class="cent1">

"Lên xe đi công chúa, mình đi chơi vui vẻ nhé. Đi công viên thế giới trước nhé"

</p>

<p class="cent1">

"Vâng, em muốn đi xem trước một chút". Cô bước lên xe, ngồi bên phải La Đông. "Chiếc xe đã thật. Là xe của anh à?".

</p>

<p class="cent1">

"Không, mượn của người bạn". Anh nổ máy, chiếc xe màu tím, biển số đen, từ từ lao nhanh lên đường. "Tối hôm qua anh nằm mơ thấy em". La Đông quay qua nói chuyện với cô.

</p>

<p class="cent1">

"Thế à, không hay rồi". Cô nói. Mai Ninh e rằng đôi môi của mình không được tươi lắm nhưng không thấy anh ta nhận xét gì.

</p>

<p class="cent1">

"Anh rất ít khi mơ thấy phụ nữ". Anh quay lại nhìn về phía trước. Những hàng cây hai bên đường từ từ chạy lùi về phía sau.

</p>

<p class="cent1">

"Còn em thì lại rất hay mơ đến đàn ông, nhưng mà chỉ mơ thấy một người thôi".

</p>

<p class="cent1">

"Nhất định người đó không phải là anh".

</p>

<p class="cent1">

Mai Ninh bỗng cảm thấy những việc cô đang làm có vẻ như đang phản bội lại tình yêu của Thượng Tây Lâm. Nhưng cô lại khó mà từ chối trước lời mời thiết tha của La Đông, và cô cũng không thể cự tuyệt được lối sống sang trọng của anh, của nhà

hàng năm sao và những ánh đèn. Cô biết rằng bản thân mình không thể đi quá đà bởi giữa cô và Thượng Tây Lâm đã có một tình yêu từ bao năm nay không thể thay đổi được. Nhưng giờ phút này, cô bỗng muốn thay đổi, muốn tìm một cái gì đó mới mẻ xem giữa vào cuộc sống, làm cho cuộc sống trở nên phong phú hơn. Huống hồ bây giờ Thượng Tây Lâm lại đang có tư tưởng muốn độc lập.

</p>

<p class="cent1">

"Tại sao anh không lấy vợ đi? Có lẽ anh quá ưu tú chẳng?". Cô nói.

</p>

<p class="cent1">

"Tôi toàn yêu những người phụ nữ không muốn lấy tôi làm chồng. Bọn họ lúc nào cũng nói tôi chỉ là một công tử hào hoa. Nhưng mà tôi đâu có thế. Em xem tôi có như vậy không?". La Đông kể lại với Mai Ninh chuyện tình yêu tan vỡ bằng những lời nói hoang đường, anh ta làm như mình là một người chung tình.

</p>

<p class="cent1">

"Không giống. Anh là người có phong độ, đàn ông. Đúng ra anh giống một người Châu Âu khờ khạo". Cô nói thật từ đáy lòng.

</p>

<p class="cent1">

Ngày hôm đó, họ đến công viên thế giới chơi. La Đông không bỏ lỡ thời cơ nắm lấy tay Mai Ninh mỗi khi bước lên những bậc cầu thang. Mai Ninh cũng chẳng muốn rút tay lại. Buổi trưa, họ cùng nhau tới nhà hàng hương vị Triều Tiên ăn cơm đến chiều mới ra về.

</p>

<p class="cent1">

La Đông lái xe đến nhà hàng Trường Thành rồi dừng xe lại. Anh rất thích nơi đây. Đó là một nhà hàng cao cấp có chỗ ngồi viết thư pháp, có những chậu cây rất đẹp. Ở những chỗ như thế này, anh mới cảm thấy mình được đề cao. Nhưng giờ phút này, trong lòng anh vẫn cảm thấy không thoải mái, vẫn còn một sự kìm nén lòng ham muốn trả thù. Chỉ có chiến thắng được tất cả bọn đàn bà con gái, anh mới đồng thời chiến thắng được bản thân. La Đông kéo Mai Ninh đi dạo quanh trung tâm mua sắm Yên Xa. Ở lầu 3 của trung tâm, Mai Ninh lại nhìn thấy chiếc áo khoác mà cô và Thượng Tây Lâm đã thấy ở trung tâm mua sắm tự chọn. Chiếc áo khoác giá 7.018 tệ, giá ở đây là 6.888 tệ. Cô mặc thử, chiếc áo rất vừa. Lúc ấy La Đông định mua cho cô nhưng cô kiên quyết từ chối, anh kéo tay cô lại, nhìn cô với ánh mắt nghiêm nghị: "Em

không được từ chối anh".

</p>

<p class="cent1">

Cô lắc đầu, lúc này Mai Ninh lơ mờ hiểu ra những cái mà mình đang hy vọng có thể sẽ có được từ anh ta. Nhưng cô không biết phải nên bắt đầu như thế nào. Giữa hai người, làm thế nào để mặc cả, ra giá. Niềm mong ước đó càng lúc càng rõ ràng. Cô thừa hiểu La Đông đang muốn dụ dỗ cô. Chuyện này không loại trừ yếu tố anh ta rất thích cô nhưng trong ánh mắt của La Đông, cô còn đọc được một thứ gì khác nữa – đó là một ý đồ muốn chinh phục để trả thù. Bọn họ rời trung tâm Yên Xa rồi bước vào nhà hàng Trường Thành, ở đó họ ăn buffet kiểu Đức. Mai Ninh chẳng thích những đồ ăn kiểu này, có lẽ chỉ có người Đức mới ăn cái kiểu thịt nhão nhoét ấy. Lúc này La Đông cảm thấy rất hưng phấn, ánh mắt của anh nhìn Mai Ninh càng lúc càng nồng nàn. Cuối cùng, trong ánh đèn mờ ảo của nhà hàng, La Đông đặt tay lên đùi Mai Ninh:

</p>

<p class="cent1">

"Mai Ninh, anh muốn nói với em một chuyện".

</p>

<p class="cent1">

"Chuyện gì vậy? Anh nói đi". Giọng nói của cô cũng thiết tha không kém.

</p>

<p class="cent1">

"Anh muốn em ngủ một đêm với anh, tối mai nhé. Anh biết em chưa bao giờ qua đêm với ai, vì vậy em hãy ra giá đi". La Đông bình tĩnh nói.

</p>

<p class="cent1">

Rốt cuộc Mai Ninh cũng đợi được giờ phút này. Cô dăm dăm nhìn La Đông, gương mặt của La Đông cũng căng thẳng đợi câu trả lời của cô. Chuyện này có thể coi như là một cuộc giao dịch trai gái bất chính. Đầu óc Mai Ninh mù mịt. Cô cúi gằm mặt xuống.

</p>

<p class="cent1">

"Trưa ngày mai em sẽ trả lời. Em còn phải nghĩ đã, lúc này lòng em đang rối bời, thật sự là rất bối rối".

</p>

<p class="cent1">

Ngay lúc đó, La Đông hiểu rằng anh đã có câu trả lời. Anh khua tay nói: "Anh đưa em về nhà nhé. Chiếc áo khoác đó anh đã

mua cho em. Đã để lên xe. Thật sự anh rất thích em. Nhưng giữa chúng ta, mãi mãi không bao giờ thuộc về nhau, vì vậy chúng mình phải làm cuộc giao dịch này. Em là một cô gái thông minh, anh rất thích em". La Đông đứng dậy sửa lại quần áo.

</p>

<p class="cent1">

Trở về nhà, chẳng bao lâu sau Mai Ninh đã tìm được câu trả lời, cô đang cần một căn hộ. Cô nghĩ nếu như dùng trình tiết để đổi lấy căn hộ mà có nằm mơ, 10 năm nữa cô mới có thì cũng là xứng đáng. Cho đến hôm nay, cô mới hiểu thì ra mình là một người theo chủ nghĩa hiện thực. Hơn nữa, cô có thể dùng căn hộ này làm quà để tặng Thượng Tây Lâm. Hai người có căn hộ này là có thể làm đám cưới được rồi. Đó là điều cô mong ước bấy lâu, kể từ sau khi tốt nghiệp đại học. Sáng hôm sau, họ hẹn nhau trước cửa nhà hàng Quốc Tế. La Đông đeo kính đen, lái chiếc xe Honda arcord, trông rất bảnh bao tới đón. Mai Ninh mặc chiếc áo gió màu vàng ngô giá 300 tệ bước tới. Mai Ninh có vẻ như một tay buôn lão luyện trên thương trường. Cô nói với La Đông:

</p>

<p class="cent1">

"Em đồng ý với anh. Em cần một căn hộ 3 phòng ngủ 1 phòng khách".

</p>

<p class="cent1">

"Được thôi" - La Đông vô cùng sướng khoái. "Em thấy khu nhà ở công viên Vạn Khoa của thành phố thế nào?"

</p>

<p class="cent1">

"Được thôi. Em đã xem quảng cáo chi tiết trên báo Công thương Trung Hoa. Em rất thích vị trí này". Cô nói.

</p>

<p class="cent1">

"Ừ, chúng mình đi xem nhà trước đi". Anh ta cười nói - "Ngay bây giờ nhé".

</p>

<p class="cent1">

Khi Mai Ninh đồng ý chấp nhận lời đề nghị của La Đông, anh lập tức cảm thấy thoải mái vô cùng. Ngay lập tức La Đông lại có được thói quen cũ - một trạng thái trên thương trường. Anh thấy giá cả như vậy là rất hợp lý. Anh cần phải lấy việc chiến thắng cô gái này để chiến thắng được sự nhu nhược, yếu hèn của bản thân. Ý chí chiến đấu lại sục sôi trong anh. Hai người lên xe, họ tự biết trong lòng nhau có những gì, họ không

nói với nhau một lời, cả hai đều đang chờ đợi phi vụ giao dịch hoàn thành và giờ phút đó đang tới.

</p>

<p class="cent1">

La Đông và Mai Ninh cùng tới phòng Quản lý nhà đất khu chung cư công viên Vạn Khoa thành phố Bắc Kinh. Cả một buổi sáng hai người xem nhà, tiến hành các thủ tục mua nhà. La Đông có người bạn thân phụ trách ở đó nên mọi việc diễn ra rất thuận lợi. Mai Ninh đích thân chọn một căn hộ 90m

<sup class="calibre6">

2

</sup>

, và cô đã có chìa khóa trong tay. Trong khi làm thủ tục, người bạn nói trêu La Đông: “Mua nhà cho người tình à? Nhiều chỗ ẩn náu nhỉ”.

</p>

<p class="cent1">

“Không - La Đông nghiêm túc nói - Tôi mua là để lấy vợ đó”.

</p>

<p class="cent1">

Xe của họ đi tới nhà hàng nghỉ mát Lệ Đô thì trời đã về chiều, có được căn hộ trong tay, nhưng Mai Ninh lại không cảm thấy sung sướng, vui vẻ. Bỗng nhiên cô cảm thấy căng thẳng. Họ cùng nhau đăng ký một căn phòng trong nhà hàng Lệ Đô. La Đông mỉm cười kéo tay Mai Ninh đi về phía hồ bơi, hình như anh ta muốn vận động một chút trước khi cuộc đua bắt đầu. La Đông dự định bơi khoảng một tiếng. Nước trong hồ bơi của nhà hàng rất đẹp và trong. Lúc họ đi tới hồ bơi, Mai Ninh chợt nghĩ không hiểu giờ này Thượng Tây Lâm đang làm gì? Đã hai tuần rồi cô chưa gặp anh, không biết lần gặp tới, anh ấy có rời xa cô không? Nếu bỗng nhiên biết mọi sự thật, anh ấy sẽ nghĩ gì? Mình đang vì mình hay vì anh ta? Thứ mình có được nhiều hơn hay là mất đi nhiều hơn? Mình đang đóng kịch hay đang thực hiện một vụ giao dịch? Mình có dũng khí để tiếp tục làm không? Cuối cùng cô cũng quyết định lên gân với bản thân mình, cô bước tới hồ bơi. Khi Mai Ninh mặc áo bơi xuất hiện bên cạnh bể bơi, La Đông đang đợi ở đó - ngay lập tức dờ người ra trước thân hình tràn đầy sức sống của cô. Cô cười nói: “Chúng mình bơi đi”.

</p>

<p class="cent1">

<b class="calibre2">

3

</p>

<p class="cent1">

Thượng Tây Lâm đang tự suy xét bản thân mình làm thế nào để trở thành một người đàn ông thành đạt trong sự nghiệp. Trong xã hội này, anh tự biết bản thân mình là một kẻ vô danh tiểu tốt, không có tiền cũng chẳng có quyền lực, anh chẳng có một cái gì để có thể tự hào về bản thân trước người khác. Anh chợt nhận ra rằng nếu như bản thân chẳng có cái gì thì ngay cả Mai Ninh có lẽ anh cũng sẽ để vượt mắt. Nhưng làm thế nào để phát triển được bản thân, đó là điều anh ngày đêm suy xét.

</p>

<p class="cent1">

Trưởng phòng của anh là một người phụ nữ 35 tuổi tên Lương Tiểu Sơ. Trước đây, cô ta luôn vui vẻ hòa nhã, không hiểu sao dạo này lại rất nóng nảy, hay cáu gắt. Hồi trước, lúc anh vừa mới đến công tác tại cơ quan chính phủ này, chị ta rất quan tâm đến anh, có chuyện gì không biết cách giải quyết, chị ta đều tận tình chỉ dạy cho anh từ đầu tới cuối. Chị ta còn hướng dẫn cho anh cách xử lý những tình huống trong công việc và những mối quan hệ vướng mắc trong cơ quan. Thế mà bây giờ, ngày nào cũng thế, vừa ngồi xuống bàn làm việc chừng vài phút là chị ta lại điện thoại ngay cho người bạn thân, tâm sự nhỏ to, thỉnh thoảng đang nói lại lau nước mắt. Thượng Tây Lâm đoán rằng chị ta gặp phải chuyện gì đó không hay. Mấy ngày sau, Thượng Tây Lâm đem chuyện này kể với Phó phòng Lưu, bình thường cũng rất thích anh. Phó phòng Lưu nói: "Chồng của chị ấy đang muốn ly hôn, họ đã ly thân rồi. Nhưng chị ấy không đồng ý. Chuyện này chúng tôi đã biết cả rồi".

</p>

<p class="cent1">

Thượng Tây Lâm không ngờ chuyện lại như vậy. Bởi vì Trưởng khoa Lương đối với anh là một người chị rất tốt, một người đảm đang cho dù là việc cơ quan hay việc nhà đều lo liệu rất chu đáo. Không biết tại sao chồng chị ấy lại muốn ly hôn nhỉ? Chẳng lẽ hôn nhân đúng là một cái vòng hay sao, người đã bước vào thì muốn đi ra, người ở ngoài lại muốn nhảy vào? Anh lại nhớ tới Mai Ninh. Đã 3 tuần rồi chưa gặp cô ấy, giờ đây càng lúc anh càng nhớ cô hơn, nhưng anh nghĩ mình nhất định phải kiên trì đúng một tháng mới được gặp Mai Ninh. Anh đã quyết định phải tiến thân trên con đường làm quan.

</p>

<p class="cent1">

Một hôm sau khi ăn cơm trưa, Lương Tiểu Sơ ngồi chờ người bên kia bàn đối diện Thượng Tây Lâm. Hồi này trông chị ấy già

nhanh quá, đôi mắt quảng thâm. Kỳ thực Tiểu Sơ vẫn còn là một người phụ nữ hấp dẫn, da trắng, thân hình tròn trịa, không hiểu sao chồng chị ấy lại không thích nữa nhỉ? Bỗng nhiên Thượng Tây Lâm thấy thương cảm cho Tiểu Sơ. Anh lên tiếng hỏi: “Chị Lương, hồi này xem ra chị không được khỏe. Đi bệnh viện khám xem sao, đừng nên coi thường mình”.

</p>

<p class="cent1">

Lời nói thân thiết của Thượng Tây Lâm khiến Tiểu Sơ giật mình “Cám ơn. Tiểu Thượng. Hồi này nhà tôi có việc, chuyện con cái ấy mà”. Cô nói lái đi. “Con nhỏ nó bệnh, đang nghi bị viêm gan. Đứa con là tất cả mọi thứ trên đời này”.

</p>

<p class="cent1">

“Ồ. Trong một gia đình cũng lắm chuyện nhỉ”.

</p>

<p class="cent1">

“Cậu vẫn chưa có đối tượng à?”, Lương Tiểu Sơ đột nhiên trở nên có hứng: “Đúng rồi, tôi giới thiệu cho cậu một cô bạn gái nhé. Nói thực, cậu muốn tiến thân thì chỉ có cách đi đường tắt mà thôi. Phải tìm cô gái con nhà quyền thế. Tôi có thể giới thiệu cho cậu một cô. Bố cô ấy là phó thị trưởng thành phố chúng ta, năm nay ông ấy mới ngoài 40. Mẹ cô ấy với tôi là chỗ thân tình, chúng tôi cùng sống trong một chung cư. Sao, có thích không? Tôi hẹn thời gian gặp mặt cho cậu nhé”.

</p>

<p class="cent1">

“Vâng, hay quá. Thế chị cho thời gian hẹn để bọn em gặp nhau, em rất thích”. Thượng Tây Lâm thích thú nói.

</p>

<p class="cent1">

Lương Tiểu Sơ quả nhiên đã nhanh chóng cho họ thời gian và địa điểm gặp mặt, ba ngày sau, vào 4 giờ chiều trước cửa công viên Đông Đơn. Hôm đó, Thượng Tây Lâm ba rưỡi đã có mặt, sắc diện không được tự nhiên lắm. Trước nay, anh chưa bao giờ gặp phó thị trưởng, không biết con gái nhà quan hình dáng ra sao đây, điều này khiến anh vừa thích thú lại vừa sờ sợ. Trưởng khoa Lương nói đúng, phải chọn một bối cảnh có thể lực mà phát triển con đường tiến thân của mình. Còn nếu chỉ cùng với Mai Ninh, hai người họ ngoài việc sống dựa vào nhau, thì chả còn gì có thể giúp anh được, tất cả chỉ có thể dựa vào đôi bàn tay trắng lập nghiệp mà thôi. Như vậy vừa mệt vừa khổ. Thượng Tây Lâm đang nghĩ lung tung thì thấy một cô gái dáng cao cao từ phía đường Đông Đơn đi lại, đầu đội chiếc mũ viền hoa, chiếc

váy cô mặc trông thật rườm rà. Thượng Tây Lâm đoán chắc là cô gái đó. Anh bước tới: "Cô có phải Vương Mai không?", anh vội vàng hỏi. Vương Mai có một đôi mắt khá lạnh lùng, khóe môi gập xuống, khuôn mặt trông ngồ ngộ.

</p>

<p class="cent1">

"Vâng là tôi. Anh là Thượng Tây Lâm?".

</p>

<p class="cent1">

"Đúng. Mình... vào công viên nhé". Thượng Tây Lâm hơi vội vàng. Vương Mai giương mắt nhìn anh. "Anh có vẻ căng thẳng. Không nên như vậy anh trai, có thể sẽ tốn công vô ích. Kỳ thực tôi chẳng muốn tới, nhưng mà mẹ tôi cứ bắt đi. Chúng mình quen nhau, song thành bạn bè, tôi có rất nhiều bạn. Mẹ tôi không kêu người ta nói cho anh biết tôi đã 24 tuổi rồi à?". Vương Mai trề môi hỏi. Họ đã vào trong công viên.

</p>

<p class="cent1">

"Không, là chị Lương trong cơ quan. Chị ấy là sếp của tôi giới thiệu tôi tới đây. Cô có vẻ rất thoáng đảng, rộng rãi". Thượng Tây Lâm cảm thấy lấy lại được bình tĩnh.

</p>

<p class="cent1">

"Đương nhiên. Nay anh có biết công viên Đông Đơn là nơi như thế nào không? Đây là nơi tụ tập của dân đồng tính luyến ái. Khi mẹ tôi nói tới địa điểm chúng mình hẹn gặp là tôi thích ngay, tôi ngờ anh cũng là dân đồng tính. Ha ha... xin lỗi nhé, tôi chỉ nói đùa.."

</p>

<p class="cent1">

"Tôi nghe chị Lương nói cô làm việc trong bệnh viện?", Thượng Tây Lâm hỏi. Hai người tìm một chiếc ghế đá và ngồi xuống. Không khí trong công viên hơi bụi. "Vâng, tôi làm trong khoa tim mạch ở bệnh viện Đồng Nhân. Ngày nào cũng phải chứng kiến cảnh người chết. Trời ạ, không hiểu sao bây giờ lắm người chết thế. Tôi đã chứng kiến trên 700 trường hợp rồi, giờ trước cái chết, tôi hoàn toàn vô cảm. Tôi rất hiếu kỳ với hội đồng tính luyến ái, tôi đã xem phim về họ. Anh xem chưa?".

</p>

<p class="cent1">

"Chưa". Thượng Tây Lâm thành thực trả lời.

</p>

<p class="cent1">

"Đúng là dở hơi. À đúng rồi, tối hôm qua tôi cùng mấy

người bạn đi nhảy disco ở nhà hàng Côn Luân, hội chúng tôi có một bạn khá điển trai bị một thằng cha lạ hoắc cứ xăm soi. Cậu bạn tôi chỉ tay kia là một dân gay, tôi chạy tới xem thấy tay kia chả đẹp tí nào. Nếu mà đẹp thì có thể kết làm bạn cũng được. Hắn nói hắn bị tàn nhang khắp mặt nên mới làm thẩm mỹ thẩm miếc gì đó? Đúng là đồ thần kinh. Này! Anh thấy dân đồng tính thế nào?", Vương Mai nhìn anh có vẻ phần khích. Lúc này Thượng Tây Lâm cảm thấy dưới đất như có kim châm.

</p>

<p class="cent1">

"Chẳng có gì hết" anh nói.

</p>

<p class="cent1">

"Tôi đã được nhìn thấy cái cửa nọ ấy của đàn ông. Một hôm đang đi trong một ngõ nhỏ, tự dưng có một người đàn ông cởi truồng chạy tới phía trước mặt, cái đồ chơi lủng lẳng phía dưới làm tôi sợ thót mình rồi bỏ chạy. Anh xem, không hiểu sao đầu năm nay có nhiều thằng đàn ông mắc bệnh thế?"

</p>

<p class="cent1">

Thượng Tây Lâm không chịu được nữa, đứng phắt dậy bỏ chạy ra ngoài công viên. Trong giây lát, anh sợ quá chạy như điên về phía cổng, đằng sau có tiếng gọi của Vương Mai: "Cái anh này thật chả ra sao, mới đùa chút xíu đã sợ vãi đái ra rồi. Anh có phải là đàn ông không đấy?", Thượng Tây Lâm ba chân bốn cẳng bỏ chạy không dám quay đầu lại. Lúc đó, anh bỗng nhớ Mai Ninh đến cồn cào. Anh nghĩ có lẽ bây giờ, mai sau và cho đến muôn đời anh chỉ yêu cô mà thôi. Mai Ninh, Mai Ninh, giờ này em ở đâu? Anh muốn gặp em. Thượng Tây Lâm vẫy chiếc taxi phóng thẳng đến chỗ ký túc xá của Mai Ninh. Cửa khóa, cô ấy đi đâu nhỉ? Mai Ninh. Liệu anh có mất em không? Anh sợ hãi như một con thỏ non chạy vội ra đường.

</p>

<p class="cent1">

<b class="calibre2">

Chương 4

</p>

<p class="cent1">

<b class="calibre2">

1

</p>

<p class="cent1">

Thời khắc đó, theo bóng tối dần tiến tới. Họ cùng nhau bơi, cùng nhau đi chơi bowling, đi ăn mì Ý, rồi cùng nhau quay về căn phòng đã đặt trước ở tầng tám khách sạn. Bóng đêm đã trùm xuống thành phố. Mai Ninh lại vào tắm, cô cảm thấy hơi do dự, đau khổ xen lẫn sợ hãi. Cô vuốt ve nhẹ nhàng từng bộ phận trên cơ thể, cẩn thận lau từng giọt nước đọng lại trên người mình. La Đông sao khỏe thế, bơi một tiếng đồng hồ xong vẫn chơi vài ván bowling, lại còn dùng bóng 15 pound mới sợ chứ. La Đông nằm trên giường ngâm nga, dở xem mấy cuốn họa báo. Mai Ninh choàng khăn tắm bước ra, cô nhận thấy chiếc giường đôi trong phòng rất rộng, đến sáu người nằm cũng còn thừa chán. La Đông mặc chiếc áo ngủ thấy cô bước ra liền ngồi dậy. Anh hôn nhẹ lên môi Mai Ninh, ôn tồn nói: "Anh cũng phải tắm một cái, em chờ anh chút nhé", La Đông bước vào buồng tắm. Mai Ninh nằm xuống giường. Giờ khắc ấy sắp đến, cô cảm thấy căng thẳng. Tiếng ngâm nga của La Đông trong buồng tắm vọng lại, anh có vẻ rất khoan khoái. Mình đã cười lên lưng cọp, mình cần phải bình tĩnh, Mai Ninh tự nhủ, đây chẳng qua chỉ là một vụ giao dịch, cả đời mình chỉ thực hiện phi vụ này một lần duy nhất mà thôi. Cô sờ vào chiếc chìa khóa căn hộ chung cư cất trong chiếc gối, lòng dạ rối bời. La Đông choàng chiếc khăn tắm bước ra, tóc đã khô, anh bước tới chỗ Mai Ninh. Cô lặng lẽ nằm đó, trên mình đắp chiếc khăn tắm trông đẹp như một con bướm. Anh thử dò hỏi trong đôi mắt của cô đang suy nghĩ gì về mình, nhưng đôi mắt ấy hoàn toàn trống rỗng.

</p>

<p class="cent1">

La Đông mỉm cười ngồi xuống bên Mai Ninh. Một lúc sau, anh lôi ra một mảnh vải trắng cuốn lấy phía dưới người Mai Ninh. Lúc ấy, tay anh chạm vào người khiến cô cảm thấy như có luồng điện chạy nhẹ qua. La Đông quăng cái khăn tắm trên mình đi rồi nằm đè lên Mai Ninh như trong phim ảnh.

</p>

<p class="cent1">

Mai Ninh nhắm mắt lại. La Đông từ từ kéo chiếc khăn tắm trên người cô ra. Lúc này Mai Ninh cảm thấy mình chết cứng như một con bướm khô đóng trên tiêu bản của bộ sưu tập. Cô thoáng sợ hãi, một sự sợ hãi chính đáng, nó làm cô phát khóc. Nhưng cô không khóc, cô cảm thấy đôi môi nóng bỏng, ẩm ướt của La Đông lướt khẽ từ trán cô xuống mặt, từ từ từng tí, từng tí một. Cô nhắm nghiền mắt lại. Ánh sáng mờ ảo từ chiếc đèn ngủ phía đầu giường làm Mai Ninh có cảm giác đang đắm mình trong ánh nắng chiều tà, cô thấy mình như đang nằm trên thảo nguyên buổi hoàng

hôn. Đôi môi La Đông dừng lại trên bộ ngực Mai Ninh thật lâu. Anh nhẹ nhàng, nũng nịu hôn kích thích bộ ngực cô. Mai Ninh nghe thấy tiếng âm thanh như sóng biển trong người cô dào dạt. Một thứ sóng biển đích thực, từ xa lại gần, cuộn cuộn. Hơi thở Mai Ninh trở nên gấp gáp. La Đông bắt đầu tấn công, nhẹ nhàng vuốt ve xuống phía dưới. Khi La Đông chạm được tới mục tiêu, người Mai Ninh bỗng giật thót, uốn cong lại như một chiếc cung tên. Cô mở to mắt nói: "Không... không, không..." Nhưng La Đông đã mạnh bạo tách hai chân Mai Ninh ra như đã phát hiện ra cái nơi nóng bỏng, ẩm ướt đang cất dấu kho tàng bảo vật của cô. Mai Ninh mò mẫm tắt phụt ngọn đèn đầu giường, cô và La Đông chìm trong bóng tối. Lúc này, trong ý thức của Mai Ninh xuất hiện hình ảnh một cơn đại hồng thủy đang đe dọa bờ đê, con đê yếu đuối không thể ngăn cản dòng nước đang cuộn cuộn ập đến, xông tới phá vỡ mọi trở ngại trên cơ thể cô. Mai Ninh không kìm được những âm thanh rên rỉ, hỗn tạp như xót xa, van nài, một âm thanh đau khổ mãnh liệt, sung sướng đến chóng mặt... Những âm thanh vừa rên rỉ, phức tạp như tiếng khóc lại vừa như hoan lạc. Cái khúc cây tràn trề sức sống của La Đông tiến thẳng vào trong cô. La Đông cảm thấy toàn thân Mai Ninh run rẩy, chấn động, mọi cơ bắp trên người Mai Ninh căng cứng. La Đông vẫn thẳng tiến.

</p>

<p class="cent1">

Trong cơn mê loạn cuồng say, La Đông tự nhủ: Tuyệt! Cuối cùng thì anh cũng bắt đầu triển khai cuộc chiến với bản thân. Anh nằm im hồi lâu, cảm nhận được âm thanh cộng hưởng trong cơ thể mình và dòng nham thạch nóng bỏng trong Mai Ninh. Tiếng rên rỉ trong cổ họng Mai Ninh nhỏ lại, và La Đông lại tiếp tục thẳng tiến.

</p>

<p class="cent1">

La Đông lắc giật như con lắc đồng hồ trong bóng tối, anh đập vào cô giống như một lão nông đang ra sức đập đất trên cánh đồng. Một lần nữa, trong đầu La Đông lại xuất hiện hình ảnh đang làm tình cùng Ngô Tuyết Văn. Tuyết Văn xiết chặt lấy lưng anh, mạnh mẽ tấn công liên tục. Cô ấy dường như là một vực sâu không thể lường hết được. Còn Mai Ninh lúc này lại như đang tan chảy, toàn thân cô hướng lên, cuộn cuộn nóng chảy. Đầu Mai Ninh hết quay sang trái, lại sang phải theo từng động tác của La Đông. La Đông nhìn không rõ mặt Mai Ninh, chỉ nghe được tiếng rên rỉ, những âm thanh bị cô kìm lại trong cổ họng. Đây thực sự là một cuộc chiến, giết hại lẫn nhau, trong giờ phút này La Đông tưởng như mình đang làm tình với Ngô Tuyết Văn, giống như

chiếc búa tạ, anh dùng hết sức bổ từng nhát, từng nhát xuống thân hình cô gái, buộc cô gái phải run sợ, phải đầu hàng.

</p>

<p class="cent1">

La Đông không ngừng hành động, lòng tràn ngập cuồng hỉ. Đây đúng là giờ khắc để chiến thắng được bản thân, triệt để vượt qua mọi trở ngại, là giờ khắc anh thể hiện bản lĩnh đàn ông của mình. Trước nay chưa bao giờ anh có được cơ hội thể hiện bản lĩnh của mình trước bọn đàn bà con gái, nhưng bây giờ thì anh đang có. Anh đã chiến thắng được lũ đàn bà, những kẻ đã làm cho anh tự ti, nhu nhược, nhút nhát. Anh giống như một nông dân đang vỡ ruộng, từng nhát, từng nhát một bổ xuống mặt đất khiến mặt đất dưới thân thể anh phải run sợ. Phút giây núi lửa phun trào cũng đã đến.

</p>

<p class="cent1">

Còn Mai Ninh, lúc này cô bỗng cảm thấy căm hận Thượng Tây Lâm. Anh ta sao mà nhu nhược đến thế, chưa bao giờ anh đem đến cho cô cảm giác mạnh như thế này cho dù trong lòng cô rất muốn, rất muốn được anh yêu cô mạnh bạo hơn, dồn đẩy cô, thậm chí cả cường bạo đối với cô. Nhưng Thượng Tây Lâm không bao giờ như vậy. Giờ đây cô đang tưởng tượng ra con người đang đè chặt lấy cô phía trên kia là Thượng Tây Lâm, cô hé mắt nhìn, nhận ra đó không phải là Thượng Tây Lâm, đó chỉ là người đàn ông lăm tiền nhiều của La Đông, một người đã bỏ tiền ra giao kèo qua một đêm với cô.

</p>

<p class="cent1">

Trong bóng tối, Mai Ninh nhìn thấy gương mặt La Đông, gương mặt nho nhã ban ngày giờ đây bỗng thay đổi, trở thành kẻ đang tiến hành trận quyết chiến, mà thân thể cô chính là kẻ thù của y. Cô đưa tay nắm chặt cái gối, cô ra sức chống đỡ đỉnh lũ cuối cùng trong người cô đang cuộn cuộn trào tới. Cô nghĩ vào giờ phút này, cô và La Đông đúng là hai kẻ thù không đội trời chung, hai người đại diện cho phái nam và phái nữ trong cuộc chiến giới tính từ ngàn xưa của nhân loại vẫn tàn sát lẫn nhau. Với ý nghĩ đó, Mai Ninh khẳng định việc làm của mình là hoàn toàn đúng, bởi vì từ ngàn năm nay, người đàn bà bao giờ cũng dùng nhan sắc và tấm thân của mình làm vũ khí để chiến đấu với bọn đàn ông. Thế giới này là thế giới của đàn ông, đàn bà chẳng có được thứ gì ngoài bản thân họ.

</p>

<p class="cent1">

Động tác của La Đông càng lúc càng gấp gáp, mạnh bạo.

Trong đầu anh vang lên âm hưởng của tiếng con lắc đồng hồ, cổ họng La Đông phát ra tiếng gầm gừ như muốn nổ tung, anh đẩy sâu hơn, mạnh hơn vào tận đáy sâu cuối cùng trong người Mai Ninh, nơi đó hình như có những bông hoa đang run rẩy làm rơi những giọt sương đọng trên cánh hoa. Thân thể cô đang hòa nhập với anh, đáp ứng lại anh như những làn sóng từng chập, từng chập tràn lên anh. La Đông vòng tay qua eo Mai Ninh, ôm chặt lấy cô, cùng cô nhịp nhàng trong từng cơn sóng cuộn.

</p>

<p class="cent1">

Mai Ninh vẫn cố gắng khống chế những đỉnh sóng ập đến. Hai người cuộn chặt vào nhau. Không khí ẩm ướt, nóng bỏng xung quanh họ cuộn cuộn bốc lên. Một lần nữa La Đông áp chặt lấy Mai Ninh, cơn địa chấn ập đến khiến dòng nham thạch trong La Đông vụt phun trào. Cũng trong giờ phút ấy, đỉnh lũ trong người Mai Ninh cũng dồn tới chực xuống. Bờ đê không tồn tại nữa. Tất cả mọi sự hoan lạc, đau khổ, căng thẳng, sự buông thả, dòng nham thạch và đỉnh lũ cùng biến mất. Trong bóng tối, Mai Ninh bật đầu dậy, cổ họng phát ra một âm thanh nặng trĩu, ừ ê, đau khổ tràn trề giống như một kẻ ăn mày đau khổ. Đó là thứ âm thanh hoan lạc chứa đầy hận thù và nỗi sợ hãi trong cô. La Đông và Mai Ninh chìm vào giấc ngủ. Cuộc chiến đã kết thúc, cả hai chẳng người thắng cũng không người thua. Hai người vẫn cuộn vào nhau, giống như người đàn ông và người đàn bà của nhân loại ngàn năm nay vẫn dính lấy nhau, cùng chìm vào giấc mộng và bóng tối.

</p>

<p class="cent1">

<b class="calibre2">

2

</p>

<p class="cent1">

Từ khi Ngô Tuyết Văn và Hoàng Thượng gặp nhau ở quán bar Ngạch Thạnh, cuộc sống của cả hai bắt đầu thay đổi. Với Ngô Tuyết Văn, sau lần gặp Hoàng Thượng, cô dự tính thay đổi lại cuộc sống. Cô không thể tưởng tượng được rằng vẫn còn có bóng mát trên đầu cô. Từ đáy lòng cô, xuất hiện một ý nguyện muốn trở thành một “người phụ nữ tốt”. Khi nhìn thấy Hoàng Thượng cầm cốc bia đi về phía mình, cô đã cảm nhận giữa họ sẽ phát sinh một cái gì đó thân thiết. Cô chẳng những không ghét anh ta mà ngược lại, lại thấy rất thích là đằng khác. Khuôn mặt điển trai hơi xương xương của Hoàng Thượng khiến cô nghĩ đến một diễn viên Đài Loan, gương mặt anh ta thể hiện một nỗi chán

chường trong cuộc sống hôn nhân, cô nghĩ, để trở thành một người phụ nữ tốt giống như người ta, trước hết cô phải giúp người đàn ông kia thoát ra khỏi vực thẳm hôn nhân. Giờ phút đó, suy nghĩ của cô rất chân thành.

</p>

<p class="cent1">

Còn với Hoàng Thượng, sau khi gặp Ngô Tuyết Văn, lòng anh tràn đầy một sự thích thú không rõ ràng. Một cảm giác thích thú hoàn chỉnh kể cả về thể xác lẫn tinh thần. Trạng thái này anh chỉ có được khi mới yêu lần đầu. Anh tin chắc tình yêu lại đang đến với mình, tin chắc mình vẫn có thể yêu như một chàng thanh niên mới lớn đầy lãng mạn. Cuộc sống mới của anh sẽ bắt đầu từ đây. Cảm giác mà Ngô Tuyết Văn đem lại cho anh giống hệt như cảm giác anh có với Lương Tiểu Sơ chín năm về trước. Cô cũng có tiếng cười ngây thơ, trong sáng, cũng có sự bướng bỉnh khó bảo, e thẹn chỉ của những thiếu nữ, rồi thì tính trẻ con, có những lúc tính khí còn thay đổi thất thường nữa. Hoàng Thượng không hề biết rằng Ngô Tuyết Văn đã dùng những chiêu bài đó đi lừa bắt từng người đàn ông.

</p>

<p class="cent1">

Có số điện thoại của Ngô Tuyết Văn, mấy ngày sau anh liền hẹn cô đi uống cafe. Trong lúc vui vẻ, Hoàng Thượng không nhận được đã hôn cô. Hai người đều có cảm giác họ gặp nhau quá muộn. Ngô Tuyết Văn coi anh là một khởi điểm để làm lại cuộc đời, còn Hoàng Thượng lại coi cô là một dấu hiệu cho một cuộc sống mới. Một tuần sau hai người biến khỏi Bắc Kinh.

</p>

<p class="cent1">

Họ cùng nhau đi Tam Hiệp. Nghe nói ở đó có rất nhiều công trình đang xây dựng và rất nhiều phong cảnh đẹp, họ cùng nhau tham quan hết nơi này đến nơi khác. Lần đi Tam Hiệp này, Hoàng Thượng đã phải đấu tranh tư tưởng rất nhiều. Anh biết rằng bản thân anh ra đi nhưng cũng sẽ quay trở lại, để rồi sẽ hình thành một kết cục mới. Có lẽ anh sẽ ly hôn, nhưng không biết đây có phải là kết quả anh mong đợi hay không? Trong thời gian tám ngày tham quan ở Tam Hiệp, hai người cuốn lấy nhau như đôi uyên ương. Việc cô ấy không còn là trinh nữ, Hoàng Thượng cũng không để bụng, huống hồ thời đại này, một cô gái ngoài 20 tuổi còn trinh là điều hiếm thấy. Ngô Tuyết Văn đã lừa anh bằng một câu chuyện tình lãng mạn, cô kể lúc còn đang trên ghế trường Đại học, cô đã dại dột, vì câu chuyện bị thất thân đó mà cô mãi mãi nguyên rủa thù hận người đàn ông đã lừa dối cô.

</p>

<p class="cent1">

“Em không nên như vậy. Chuyện đâu có đó. Việc đã qua cũng chẳng nên truy cứu làm gì, quan trọng là làm thế nào chúng mình sống được cùng nhau. Em có muốn làm vợ anh không?”, Hoàng Thượng sốt sắng hỏi.

</p>

<p class="cent1">

Ngô Tuyết Văn nhìn vào mắt Hoàng Thượng hồi lâu, người đàn ông 36 tuổi này đang trốn chạy cuộc sống hôn nhân. Cô nhìn anh, và nhận ra bản thân mình đang bị anh lôi kéo vào trong cuộc sống phức tạp ấy, và họ cũng tìm được một chút hạnh phúc. Trước đây, cô luôn nghi ngờ rằng bản thân mình sẽ không bao giờ có thể có lại những tình cảm như thế này. Hai người nằm sát bên nhau như hai chú cá đang phôi mình dưới ánh trăng, toàn thân lấm tấm những giọt mồ hôi sau cuộc mây mưa.

</p>

<p class="cent1">

“Em đồng ý lấy anh”. Cô nói. Tuyết Văn nghĩ mình có thể trở thành một người vợ đảm đang, một người mẹ hiền – đó cũng chính là lý tưởng sống của nhiều thiếu nữ Trung Quốc ngày nay.

</p>

<p class="cent1">

Hoàng Thượng vui sướng trước câu trả lời của Ngô Tuyết Văn. Trong bóng tối, anh kéo Tuyết Văn nằm sát lại, thân thể ấm áp của Tuyết Văn kích thích anh, anh nhẹ nhàng vuốt ve cô. Kỳ thực nằm trong bóng tối, Tuyết vẫn đang âm thầm so sánh anh với những người đàn ông mà cô từng ăn nằm, cô chỉ xếp anh vào loại khá mà thôi. Hoàng Thượng đã hai tháng không gần vợ, nên việc làm tình với Tuyết Văn đã đem lại cảm giác mới mẻ cho anh. Tuyết Văn giả vờ nằm yên như kẻ bị động, với kỹ thuật xử lý những sự rên rỉ, e thẹn một cách điêu luyện.

</p>

<p class="cent1">

Từ Tam Hiệp quay về Bắc Kinh, Hoàng Thượng đưa đơn ly dị. Không ngờ người vợ Lương Tiểu Sơ sau khi cầm tờ đơn, chẳng những không kinh ngạc mà cũng không to tiếng kêu gào, khóc lóc như anh đã tưởng tượng trước đó. “Lúc anh chẳng nói chẳng rằng biến mất mấy ngày, tôi đã biết tới cái kết cục như ngày hôm nay. Không sao đâu, tôi và anh sẽ ly hôn. Thậm chí tôi còn cho Lâm Lâm đi theo anh luôn, nó sống với anh sẽ tốt hơn, suy cho cùng anh là cha của nó. Tôi chỉ cần có quyền đến thăm con là được rồi”.

</p>

<p class="cent1">

Hoàng Thượng quá ngạc nhiên nhìn vợ. Anh không hề biết rằng người vợ Lương Tiểu Sơ ấy, trong tám ngày qua đã bị dày vò, hành hạ khổ sở đến mức nào mới đưa ra được quyết định buông xuôi tất cả. Lương Tiểu Sơ dự định rút lui triệt để, cô sẽ bỏ đi thật xa, để lại tất cả cho anh, và cô sẽ bắt đầu một cuộc sống mới. Anh đừng tưởng chỉ một mình anh mới muốn có một cuộc sống mới, sau khi quyết định như vậy, lòng cô nguội lạnh.

</p>

<p class="cent1">

"Em nói là, em nói cho anh nuôi Lâm Lâm luôn à?", Hoàng Thượng hỏi lại lần nữa. Anh không tin rằng ngay cả đứa con gái cô cũng bỏ mặc. Anh rất yêu đứa con gái 6 tuổi của mình, con bé rất thông minh, xinh đẹp, nó là thứ quan trọng nhất trong đời anh.

</p>

<p class="cent1">

"Vâng, để cho anh đó. Anh còn cần gì nữa? Tôi bỏ lại hết". Cô bình tĩnh nói. Đến giờ phút này, Hoàng Thượng mới phát hiện ra, để hiểu được một người chẳng dễ chút nào, chỉ đến phút thay đổi cuối cùng, cá tính của con người đó mới thể hiện rõ nét nhất, phức tạp nhất. Bỗng nhiên lúc này, anh mới phát hiện ra, có lẽ bản thân mình chưa bao giờ hiểu được Lương Tiểu Sơ .

</p>

<p class="cent1">

"Chỉ là... Hoàng Thượng, nói thật với anh, một ngày vợ chồng ân nghĩa trăm năm. Tôi có một trực cảm, anh và cô gái đó sẽ chẳng có kết quả tốt đẹp gì. Không hơn 3 tháng anh sẽ biết ngay". Lương Tiểu Sơ nói một hơi. "Tôi sợ không được lâu như thế đâu. Tôi cũng không muốn gặp lại anh, anh hãy tự lo cho mình". Cô quay người bỏ đi. Câu nói của cô khiến Hoàng Thượng giật mình, có lẽ đây là màn kết cuối cùng giữa hai người sau chín năm chung sống, nói chia tay là chia tay ngay như thế này sao? Anh thấy cay cay nơi đầu mũi. Bỗng nhiên, anh phát hiện ra rằng cái mùi gà mái trên người người vợ đã mất đi đâu hết, có lẽ cái mùi ấy từ trước tới nay thật sự chưa bao giờ có, chỉ là do ảo giác của anh mà thôi.

</p>

<p class="cent1">

Lúc này anh còn phát hiện trên người mình còn có sự thay đổi, anh bỗng cảm thấy thèm muốn cô. Anh ôm chầm lấy người vợ đang định bỏ đi, kéo tay cô lại. "Em... đừng đi, đừng đi...". Anh ôm chặt lấy vợ, kéo vào trong phòng ngủ, vật cô xuống giường. Trước nay anh chưa bao giờ thèm muốn cô đến vậy. Nhưng lúc này

Lương Tiểu Sơ đã hoàn toàn trấn tĩnh, cô chống trả anh như đang chống trả một kẻ tội phạm định cưỡng hiếp cô. Trong lúc thoát thân, cô cầm thù bặt một cái vào tai Hoàng Thượng: “Đồ khốn nạn! Anh đúng là thằng lưu manh! Tôi sẽ không tha cho anh đâu!”. Nói xong cô chạy nhanh ra cửa.

</p>

<p class="cent1">

Hoàng Thượng bị tát một cái hoa cả mắt, anh ngối thờ ra hồi lâu, bỗng nhiên anh chẳng hiểu đầu đuôi câu chuyện ra sao. Chuyện này xuất phát như thế nào? Anh như người mất trí, đau lòng nghĩ mãi không ra.

</p>

<p class="cent1">

Nửa tháng sau khi ly hôn, Hoàng Thượng và Ngô Tuyết Văn tổ chức đám cưới. Họ chỉ mời vài người bạn thân đến dự. Lúc đầu Ngô Tuyết Văn tính mời hai mươi mấy người tình của mình đến dự hôn lễ nhưng cô lại ngại Hoàng Thượng. Trong lòng cô tràn đầy sự phấn khích, từ nay trở đi, cuộc sống mới của cô đã bắt đầu. Còn Hoàng Thượng, trong lòng anh lúc này lại xuất hiện một sự sợ hãi không yên, lại một lần nữa cuộc hôn nhân mới bắt đầu, một cuộc hôn nhân giả tạo, vội vã.

</p>

<p class="cent1">

<b class="calibre2">

CHƯƠNG 5

</p>

<p class="cent1">

<b class="calibre2">

1

</p>

<p class="cent1">

Buổi sáng khi mặt trời mọc, Mai Ninh tỉnh dậy, mệt mỏi như một người chết đuối vừa được cứu sống. Cô ngối dậy trên giường, toàn thân đau ê ẩm, thân thể cô chỗ nào cũng in lại vết tích của La Đông. La Đông để lại một tờ giấy nhỏ cho cô:

</p>

<p class="cent1">

<i class="calibre4">

Mai Ninh, phi vụ giao dịch của chúng ta bắt đầu từ sáng hôm nay coi như đã hoàn tất. Chúng ta đều đã có được những gì mình muốn từ người kia. Tôi không muốn tiếp tục làm em đau khổ nên đi trước. Đồng thời chúng ta sẽ vĩnh viễn không bao giờ xuất hiện trong cuộc sống của người kia. Chúc em hạnh phúc!

</i>
</p>
<p class="cent1">
 <i class="calibre4">
 La Đông
 </i>
</p>
<p class="cent1">

Cầm tờ giấy, toàn thân Mai Ninh đau nhức. Cổ họng cô như có lửa đốt, cô nhấp một ly nước chanh, cảm thấy khá hơn nhiều. Cô tin chắc chiếc chìa khóa căn hộ còn ở đây, căn hộ mà cô đã đánh đổi bằng cả cuộc đời người con gái, cô phải coi trọng giữ gìn nó. Trong lòng cô trào dâng một lòng thù hận, lòng thù hận càng lúc càng mãnh liệt. Cô cảm thấy buổi sáng ngày hôm nay, đâu đâu cũng là bóng tối tàn ác. Cô nắm chặt chiếc chìa khóa trong tay như đang giữ một bảo vật quý giá. Cô mặc quần áo vào và khóc. Trong nước mắt, cô mặc quần áo giống như tối hôm qua cô cởi ra, từng cái, từng cái một. Cô tự hiểu từ ngày hôm nay, cô đã vượt qua một bậc thang mới, có thể cô sẽ phải có một thái độ mới để nhìn nhận cuộc sống. Toàn thân cô vẫn đau dữ dội. Giống như một nữ binh vừa trải qua một trận chiến, cô bước ra ngoài đường. Cô chán ghét tất cả những ánh đèn hoa lệ, cách bố trí và không khí rục rờ trong cái nhà hàng đã từng hấp dẫn cô. Cô hận tất cả, cô bước ra ngoài cửa khách sạn, ánh sáng mặt trời buổi sớm khiến cô hơi chói mắt, cô nghĩ mình sẽ không bao giờ quay lại nơi đây nữa.

</p>
<p class="cent1">

La Đông khởi động xe hơi, phóng nhanh trên đường cao tốc từ Tam Hoàn sang Nhị Hoàn. Anh huyết sáo, trong lòng đầy phần chấn, khoái lạc. Anh cầm tấm vải trắng trên chiếc ghế bên cạnh lên nhìn. Trên tấm vải trắng có dấu máu đỏ của một trinh nữ, anh cười. La Đông cảm thấy bầu trời sáng nay như tươi mát hơn, làn gió cũng trong lành hơn. Tối hôm qua anh đã chiến đấu hết mình để chiến thắng cái tôi yếu ớt, nhu nhược và hèn nhát trong lòng, cái tôi luôn sợ hãi trước mặt bọn đàn bà. Và cho đến tối ngày hôm qua, anh đã dùng thân thể mình và vật chất mà mình kiếm được để chiến thắng tất cả sự coi thường của bọn đàn bà. Dưới thân người anh, Ngô Tuyết Văn và Mai Ninh, thậm chí đối với tất cả bọn đàn bà, bắt đầu từ ngày hôm nay sẽ bị anh đánh bại. Anh hiểu cuộc sống riêng tư của anh bắt đầu mở sang trang mới, tất cả những thứ đó được anh đánh đổi chỉ bằng một căn hộ chung cư ở khu công viên Vạn Khoa của thành phố. Cuộc đổi chác này thật đáng giá. Xe chạy chậm chậm, từ ngày hôm nay, La Đông

mới thực sự có hứng thú đi ngắm cảnh trong thành phố này. Thành phố thật rộng, ánh nắng tươi sáng trải đều khắp mọi nơi. Dừng xe một lúc thì có điện thoại, La Đông nhắc ống nghe:

</p>

<p class="cent1">

"A lô! tôi nghe đây".

</p>

<p class="cent1">

"Lưu Kiên đây, tổng giám đốc La. Thị trường nông sản tuần trước ngoài đậu xanh, đậu nành khan hiếm ra, những loại nông sản khác giá cả không có gì biến động, số lượng bán ra khá tốt. Thứ sáu tuần trước đạt 17 vạn".

</p>

<p class="cent1">

"Tốt lắm". La Đông nói "Tình hình giá cả đậu xanh tuần trước ở Bắc Kinh thế nào?".

</p>

<p class="cent1">

"Giá cả biến động khá nhiều. Anh đang ở đâu đấy?".

</p>

<p class="cent1">

"Tôi đang trên đường tới công ty, tôi tới liền đây".

</p>

<p class="cent1">

"OK. Gặp nhau bàn kế hoạch tỉ mỉ nhé".

</p>

<p class="cent1">

La Đông gác máy điện thoại. Chỉ mới ba ngày trước thôi, lòng anh rối bời bởi tình yêu bị phản bội, nhưng bây giờ anh đã quên gương mặt người con gái đó. Hôm nay là thứ hai, là ngày của công việc, trên gương mặt thân sĩ La Mã của anh lại xuất hiện sự quyết đoán. Xe La Đông phóng thẳng tới phía trước trong ánh nắng ban mai.

</p>

<p class="cent1">

<b class="calibre2">

2

</p>

<p class="cent1">

Đã ba ngày liền, Thượng Tây Lâm liên tục tới ký túc xá tìm Mai Ninh nhưng không gặp. Anh lo lắng không biết đã xảy ra chuyện gì. Anh rất sốt ruột. Thứ hai sau giờ làm việc, anh chạy ngay tới chỗ Mai Ninh, đẩy cửa bước vào phòng, thấy cô ngồi trên giường, khuôn mặt đờ đẫn. Lúc này Thượng Tây Lâm tính lên

lớp cho cô một bài nhưng nhìn thấy đôi mắt Mai Ninh đầm lệ, anh lập tức thôi ngay ý nghĩ kia. “Anh nói một tháng mới gặp em cơ mà? Vẫn còn hai ngày nữa đấy”.

</p>

<p class="cent1">

“Nhưng mà anh chịu không nổi, thực sự anh chịu không nổi, anh rất nhớ em, anh không biết em có chuyện gì xảy ra không. Ba ngày qua anh tới tìm em đều không gặp, sao vậy?” Anh bước tới, nhẹ nhàng nắm tay cô.

</p>

<p class="cent1">

Mai Ninh ngáp một cái. “Em đã mượn được một căn hộ từ một người bạn trong cơ quan. Căn hộ đó ở chung cư công viên Vạn Khoa của thành phố. Chúng mình đã có nhà là có thể kết hôn được rồi. Không phải chúng mình chỉ cần có nhà là kết hôn được hay sao? Em đã nhận được nhà, chờ anh tới”. Mai Ninh mệt mỏi lại ngáp một cái.

</p>

<p class="cent1">

“Tuyệt quá, bây giờ bọn mình đi xem nhà đi”. Thượng Tây Lâm sung sướng ôm chầm lấy Mai Ninh, hôn vào môi cô, nhưng cô lại đẩy anh ra. “Đừng thế. Hai ngày nữa đi xem được không?”.

</p>

<p class="cent1">

“Không, đi ngay đi. Ngay bây giờ”.

</p>

<p class="cent1">

“Vâng” cuối cùng cô cũng đồng ý.

</p>

<p class="cent1">

Lúc họ tới chung cư công viên Vạn Khoa thì trời đã tối. Mai Ninh có cảm giác tất cả mọi chuyện vừa qua như một giấc mơ, nhưng hình như tất cả lại là sự thật. Cô mở cửa căn hộ. Vừa bước vào, Mai Ninh lập tức cảm thấy chóng mặt. Thượng Tây Lâm thì lại vui mừng ra mặt. Lúc này anh muốn hét lên 300 lần trước mặt Mai Ninh: “Anh yêu em!”

</p>

<p class="cent1">

Anh thích chí chạy qua ngó lại trong căn hộ 90 mét vuông, đi tới đâu anh cũng đưa ra lời bình luận. Căn hộ đã được tu sửa rất đẹp, trong nhà còn có một chiếc giường đôi khá rộng, những thứ này làm Thượng Tây Lâm rất thích thú. Cuộc sống anh chờ đợi, ước mong bao lâu nay đột nhiên ập tới khiến anh không ngờ. Anh vừa nhảy vừa hát, vui sướng như một đứa trẻ. Bỗng anh chợt

nhận ra Mai Ninh đang đứng tựa vào khung cửa, khuôn mặt buồn bã, thất thần nhìn anh.

</p>

<p class="cent1">

Anh bước tới. "Căn hộ này tốt quá. Mình được mượn trong bao lâu?".

</p>

<p class="cent1">

Cô thản nhiên trả lời : " Bao lâu cũng được".

</p>

<p class="cent1">

Anh nhìn cô chăm chăm, cảm thấy cô không được vui. Lúc đó, một sự ham muốn thèm khát ập đến, ngay lập tức anh muốn kết thúc nguyện ước anh chờ đợi đã bao nhiêu năm nay. Trong đôi mắt anh, ngọn lửa dục vọng đang bùng cháy. Anh ôm chầm lấy Mai Ninh, bế thốc cô lên, ôm tới chiếc giường trong phòng ngủ.

</p>

<p class="cent1">

Đúng lúc đó, Mai Ninh chợt hiểu điều gì sắp xảy ra. Cô la hét, vùng vẫy để thoát khỏi tay anh, nhưng Thượng Tây Lâm vẫn ngoan cường ôm chặt lấy cô, đè cô xuống chiếc giường mới còn thơm mùi gỗ. Một sức mạnh vô hình trong con người anh thúc đẩy anh hoàn thành ước muốn trong lòng bấy lâu nay. Thượng Tây Lâm áp chặt thân thể lên người Mai Ninh. Anh không buông tay, mặc cho Mai Ninh cắn xé, cào cấu lên vai anh. Anh lột quần áo Mai Ninh ra, động tác anh mau lẹ, quyết liệt, không màng đến tiếng khóc của Mai Ninh, thậm chí anh cũng chẳng nghe thấy tiếng khóc ấy chứa đựng cả sự tuyệt vọng, uất ức trong cô. Anh đè chặt cô như một người điên và anh đã đạt được mục tiêu. Anh đã cảm nhận được thân thể căng cứng, nóng bỏng của cô. Sau cùng, bỗng nhiên cô mềm nhũn ra.

</p>

<p class="cent1">

</p>

<p class="cent1">

Thượng Tây Lâm ngồi dậy, toàn thân ướt đẫm mồ hôi. Anh tỉnh lại sau cơn mê say cuồng dại, nhìn Mai Ninh như một con bướm tã tưởi rời khỏi chiếc giường, chiếc giường vốn sẽ là chiếc giường cưới của họ. Hình như có vấn đề gì đó không ổn. Thượng Tây Lâm kiểm tra lại mình và phía dưới cô, tuyệt không thấy dấu hiệu trình nữ mà anh khát khao mong đợi. Anh ngăn người chăm chú nhìn cô, anh phát hiện những vết tích trên thân thể cô. Nhưng những dấu vết đó không phải của anh. Anh gần như

đã hiểu ra chuyện gì. Bỗng chốc anh như phát điên lên. Anh cắn chặt môi hỏi cô: “Em, em hãy nói cho anh biết sự thật đi”.

</p>

<p class="cent1">

“Em đã qua đêm với một người đàn ông giàu có để đổi lấy căn hộ này”. Cô ngồi dậy, nước mắt lưng tròng, “Em sai rồi sao? Em sai rồi sao?”.

</p>

<p class="cent1">

Thượng Tây Lâm tát một cái làm Mai Ninh nảy đom đóm. Anh như một con sư tử nhảy lên đánh cô, Mai Ninh rút ra một con dao bên cạnh chĩa vào người Thượng Tây Lâm: “Cút ngay! Anh không có quyền đối xử với tôi như vậy! Cút!”. Thượng Tây Lâm sợ hãi chạy thẳng một mạch ra cửa. Mai Ninh tay vẫn cầm con dao, ngồi phịch xuống giường, khóc òa lên. Giờ phút này cô hiểu rằng tất cả những việc cô làm chỉ vì cô quá yêu Thượng Tây Lâm. Anh ta muốn có một căn hộ để cùng cô kết hôn, cô đã thay anh làm việc đó. Nhưng cô cũng nhận ra đối với anh, việc đổi chác đó là không thể chấp nhận được, giữa họ mọi thứ đã kết thúc. Tất cả thật sự đã kết thúc. Khi Thượng Tây Lâm bế cô đặt lên giường, cô hiểu ngay rằng tất cả đã kết thúc. Cô khóc rồi lại cười. Tiếng cười vô nghĩa trong màn đêm càng trở nên thê lương, như một sự khùng bố.

</p>

<p class="cent1">

Thượng Tây Lâm chạy xuống lầu như bị ma đuổi. Anh chạy một mạch ra tới đường, chẳng còn hồn vía nào, vẫy vọi một chiếc taxi. Chiếc xe chạy như bay vào trung tâm thành phố, tới cửa Đông Trục, anh xuống xe, lúc đó Thượng Tây Lâm mới lấy lại được bình tĩnh. Anh bước tới điện thoại công cộng, bấm số. “Alo, chị Lương đấy à, em là Thượng Tây Lâm đây. Em đồng ý xác lập quan hệ với Vương Mai. Nhờ chị nói hộ với mẹ cô ấy”. Anh cúp máy, mặt tái mét. Anh nhớ đến gương mặt Vương Mai – con gái ông phó thị trưởng. Mình cần phải bước trên con đường của mình, anh kiên định nói, mình cần phải đi trên con đường của mình, mình cần phải tiến thân trên con đường làm quan. Anh bước vào ga xe điện ngầm.

</p>

<p class="cent1">

<b class="calibre2">

3

</p>

<p class="cent1">

Sau khi Ngô Tuyết Văn lao vào ôm mộng với người đàn ông từng có một đời vợ là Hoàng Thượng thì quả ác bắt đầu được hình thành.

</p>

<p class="cent1">

Ban đầu, Tuyết Văn thực sự cũng khát khao mãnh liệt một cuộc sống gia đình. Nhưng chưa đầy một tháng sau khi kết hôn, cô bị những vụn vặt tầm thường trong cuộc sống hôn nhân gây khó chịu. Cô lại nhận ra mình bắt đầu căm ghét Hoàng Thượng như đã căm ghét những người đàn ông trước đây từng qua lại với cô. Lúc nào cô cũng có cảm giác trên người Hoàng Thượng có mùi ổ gà, toàn thân và tất cả mọi chỗ trong nhà đâu đâu cũng có cái mùi đó. Một ngày kia, cô đọc được trên một tạp chí tin một nhà văn trẻ tuổi thành danh và một nữ diễn viên nổi tiếng qua lại với nhau, Tuyết Văn thở dài. Lúc đó cô nghĩ Hà Duy đúng là kẻ ngụy quân tử. Từ bao năm nay, anh ta đóng vai một tay ngụy quân tử đạo mạo nghiêm trang, dựa vào tài viết văn để có được danh tiếng và địa vị, để thu về tiền bạc và đàn bà. Vài tháng trước, trong một buổi lên lớp giáo huấn, không hiểu sao cô lại cảm động nghe theo lời khuyên của anh ta mà chấm dứt cuộc sống tự do của mình, để rồi rơi vào hố sâu rắc rối của một cuộc hôn nhân. Lúc này đây, Tuyết Văn mới thấy được tên ngụy quân tử Hà Duy đúng là một tay cao thủ, anh ta lúc nào cũng đứng ở vị trí cao hơn nhìn cô. Cô tức mình lôi kéo ra cất nết tấm hình Hà Duy và chiếc quần màu xanh mà anh đã gửi cho cô, ném chúng ra ngoài ban công.

</p>

<p class="cent1">

Về phần Hoàng Thượng, ánh sáng mới của cuộc hôn nhân chỉ lóe lên trong chốc lát rồi lại tắt ngấm. Anh nhận ra Ngô Tuyết Văn kém xa so với Lương Tiểu Sơ, thậm chí so với tất cả những cô gái khác. Sắc đẹp, tuổi trẻ cũng chỉ là một giai đoạn bình thường trong đời người, càng nghĩ anh càng thất vọng. Thậm chí giờ phút này anh lại nghĩ đến Lương Tiểu Sơ, muốn hàn gắn lại với cô nhưng Lương Tiểu Sơ ngay cả điện thoại cũng chẳng thèm tiếp chuyện anh. Vì vậy, tất cả tình yêu thương anh dồn vào cho đứa con gái nhỏ Lâm Lâm.

</p>

<p class="cent1">

Ngô Tuyết Văn càng lúc càng ghét cô bé Lâm Lâm xinh đẹp. Hồi đầu Ngô Tuyết Văn còn có thể giả vờ yêu thương, quan tâm đến Lâm Lâm, nhưng về sau này, cô chẳng còn tâm tư nào để tiếp tục giả vờ nữa. Chỉ cần Hoàng Thượng đi vắng, là lập tức cô trút mọi hận thù lên người Lâm Lâm, cô chửi mắng, nhục mạ Lâm

Lâm. Con bé Lâm Lâm xinh đẹp thật thuần khiết, nó không dám chống đối lại Tuyết Văn, thậm chí cũng chẳng nói lại với Hoàng Thượng, ngay cả khóc nó cũng chẳng dám.

</p>

<p class="cent1">

Thời gian cứ thế qua đi, càng lúc Ngô Tuyết Văn càng chất chứa hận thù trong lòng. Mọi điều phiền muộn cô trút hết lên đầu Lâm Lâm. Một ngày đông kia, khi Tết sắp đến, tuyết rơi ngoài trời, cả đường phố Bắc Kinh bị tuyết bao phủ, Ngô Tuyết Văn trong lòng sầu muộn đang nghĩ ngợi lung tung. Hôm đó Hoàng Thượng rời Bắc Kinh đi Thiên Tân công tác, Ngô Tuyết Văn đang ngồi trong phòng xem tivi. Một hồi lâu, cô lên tiếng gọi:

</p>

<p class="cent1">

"Lâm Lâm, mày lại đây, lại đây".

</p>

<p class="cent1">

Lâm Lâm vội vàng chạy tới.

</p>

<p class="cent1">

"Gọi mẹ nhanh lên" Tuyết Văn nói.

</p>

<p class="cent1">

"Mẹ" Giọng Lâm Lâm khe khẽ.

</p>

<p class="cent1">

"Nói to lên!" Ngô Tuyết Văn gào lên.

</p>

<p class="cent1">

"... Mẹ".

</p>

<p class="cent1">

Tuyết Văn nhảy lên cào cấu Lâm Lâm như một con sói. Ắ lôi ra một chiếc quần tất quần chặt vào cổ Lâm Lâm, dùng hết sức mình siết chặt cho đến khi Lâm Lâm chết hẳn. Sau đó ắ lôi xác Lâm Lâm vào phòng, đặt lên giường, lấy chăn đậy lại, rồi thu dọn tất cả đồ đạc của mình và bỏ đi.

</p>

<p class="cent1">

Chỗ này là salon tụ hội những nhân tài văn học nghệ thuật quốc tế của khách sạn Hoàng Quán, đang tổ chức buổi hội thảo nghệ thuật có sự góp mặt của những đạo diễn, họa sĩ, các nhà văn, nhà thơ, diễn viên, ca sĩ, những ký giả nổi danh, nhà phê bình văn học... Một cô gái mặc chiếc áo da Italia đứng lên đi ra ngoài, bước tới điện thoại công cộng bấm nút. "Tôi là Mai

Ninh, tôi đang rất bận, tối nay tôi có cuộc hẹn khác, tôi không đến chỗ anh được". Cô gác máy, chờ máy nhả chiếc cạc điện thoại ra. Một bàn tay ôm lấy eo cô.

</p>

<p class="cent1">

"Mai Ninh, cái tay nghệ sĩ vừa từ Mỹ về kêu anh giao em cho lão ấy, em xem anh có nên giao hay không?"

</p>

<p class="cent1">

Cô nhìn anh: "Hà Duy, tất nhiên là được. Chỉ cần bảo lão ấy cho em chiếc xe màu đỏ của lão ấy là được rồi. Anh còn muốn giao em cho ai nữa? Anh đúng là đồ trứng thối, đúng là đồ lưu manh".

</p>

<p class="cent1">

Hà Duy cười cợt. Anh mặc chiếc áo măng tô giá 8.000 tệ, trông anh thật hào phóng, anh tuấn. Anh có ba bộ phim đang được trình chiếu: "Ai anh cũng muốn giao vì ai cũng cần em". Anh ôm eo Mai Ninh cùng đi về phía trước, miệng Hà Duy phì phèo điếu xì gà. Lúc ấy, trước mặt họ, trên màn hình tivi đang phát sóng chương trình "Tin mới Bắc Kinh" đưa bản tin một số phạm nhân trên pháp trường. Trong số đó có một người phụ nữ khá đẹp với ánh mắt lạnh lùng. Hà Duy kéo Mai Ninh tới trước màn hình và lặng người đứng xem.

</p>

<p class="cent1">

"Ồ, đó là một tội phạm giết người. Cô ấy đã giết chết đứa con riêng của chồng. Báo chí đã đưa tin cả rồi. Sao? Anh quen cô ấy à?", Mai Ninh nhìn Hà Duy dò hỏi. "Sáng hôm nay cô ấy đã bị bắn rồi".

</p>

<p class="cent1">

Hà Duy ngơ ngác đưa mắt nhìn đi chỗ khác. "Không, anh chưa bao giờ nghe nói đến cô ấy". Hà Duy vỗ vào hông Mai Ninh một cái rồi cùng cô bước đi. Phía trước, một tiệc rượu đang chờ họ, một yến tiệc, một yến tiệc náo nhiệt. Dù cho tất cả đã đi vào dĩ vãng, nhưng họ vẫn luôn đi tìm sự vui vẻ. Hà Duy nghĩ, anh phải vui vẻ thật nhiều để quên đi gương mặt người đàn bà kia. Một gương mặt đã từng tồn tại trên thế giới này, gương mặt mà anh từng yêu thương, từng hôn lên đó, từng nhớ mong. Nhưng cô ấy đã biến mất. Anh không hy vọng trong cuộc sống lại không có chút bóng đen. Anh định giao Mai Ninh cho một người đàn ông khác, bởi vì cô ấy rất muốn biết tất cả cuộc sống của anh. Trong khách sạn, không khí của mùa xuân đã tới, nhưng tiết

trời vẫn còn khá lạnh. Hà Duy và Mai Ninh cùng nhanh chân rảo bước trên đường tới yến hội.

</p>

</div>

</div>

</div>

<div id="WtEzjpg5j8lTFWqJyoD2yB" style="display:block !important; page-break-before: always !important; break-before: always !important; white-space: pre-wrap !important">

 </div></body>

</html>

```
<?xml version='1.0' encoding='utf-8'?>
<html xmlns="http://www.w3.org/1999/xhtml">
  <head>
    <meta content="Microsoft Word 12 (filtered)"
name="Generator"/>
    <title>Unknown</title>

    <link href="../../../stylesheet.css" rel="stylesheet"
type="text/css"/>
<link href="../../../page_styles.css" rel="stylesheet"
type="text/css"/>
  </head>
  <body xml:lang="EN-US" class="calibre" id="a16">
    <div class="container" id="a15">
      <div class="container">
        <div class="container">
          <h1 class="calibre5">
            <b class="calibre2">
              Người nhập cư
            </b>
          </h1>
          <p class="cent1">
            <br class="calibre3"/>
          </p>
          <p class="cent1">
            <br class="calibre3"/>
          </p>
          <p class="cent1">
```

Đây chắc hẳn là mùi ê-te, Lã An nghĩ. Nó làm anh ngây
ngây và hai mắt có cảm giác nhập nhèm, ngái ngủ. Anh ngẩng đầu
nhìn sang khu đại sứ quán thứ 2. Anh đã uống quá nhiều rượu.
Đây là lần đầu tiên anh uống rượu một mình nhiều đến vậy. Những
tòa cao ốc san sát, đứng sừng sững bên đường cao tốc dường như
đang tiến áp sát vào anh. Anh chợt cảm thấy chao đảo, hoang
mang. Một cảm giác muốn đổ sụp bao trùm lên. Anh đứng bên lề
đường Kinh Thành Hào nhìn về hướng những ánh đèn hoa lệ. Trong
đêm đen, khu vực này như một ốc đảo, có bao nhiêu người đang
vui vẻ ăn mừng trên đó! Bóng đàn ông, đàn bà mất hút trong
những thương xá cao cấp và những chiếc xe hơi hàng hiệu đắt
tiền. Tiếng nói, tiếng cười khả ố của họ cùng ánh đèn hoa lệ
tạo cho thành phố nhà cửa san sát này một cảnh tượng vừa cuốn
hút vừa chán chường. Trong khoảnh khắc ấy, Lã An bỗng thấy mình
như một con chim nhỏ nhoi trong rừng rậm, một con chim kỳ lạ,
có lẽ nó còn què một chân, giống như một con hạc đứng bên lề
đường nhìn ra phố thị xa xa. Lã An phát hiện ra rằng mỗi khi

một mỗi chán chương, anh đều đến đây. Đó là khu vực quốc tế hóa nhất của Bắc Kinh vào thập niên 90. Nó giống như bộ dụng cụ làm bếp bằng kim loại mới toanh được đặt trong một gian bếp cũ kỹ, nó làm anh say mê. Nhưng anh biết, anh không thể nào chen chân vào được với đám người có cuộc sống hào hoa nơi đây. Đó là một cuộc sống khác hẳn. Đêm thành thị tối đen như mực, anh cảm thấy thật cô đơn. Nỗi cô đơn như bị một loại cá biết bay từ trên không trung bay đến cắn vào cổ họng. Nó làm anh khổ sở và ngột ngạt. Nơi kia là khu đại sứ quán thứ hai sao? Nó được canh phòng cẩn mật, trông thật lạnh lẽo. Trước cửa đại sứ quán có một hàng vệ binh bông súng đứng sát nhau. Anh vừa đi bộ qua cả khu sứ quán thứ hai. Anh liên tục bắt gặp ánh mắt của cảnh binh, chúng làm anh cảm thấy nhồn nhột, lo lắng và không vui. Chúng khiến anh thấy mình chỉ là một kẻ nhập cư. Vừa ra khỏi khu đại sứ quán thứ hai, ánh đèn đường của chốn phần hoa đô thị hắt lên khuôn mặt làm anh cảm thấy có một chút gì đó vui vui. Nơi đây, chỗ nào cũng gặp những con người đầy đam mê. Họ có vẻ thích hợp với các loại tiết tấu xập xình, sôi nổi và điên cuồng trong các quán bar. "Fanny, anh muốn sờ mông em xem có gì không nhé?" - Anh cười điên dại - "Có thể em lại mọc thêm một cái đuôi dài thì sao". Fanny là người bạn gái đầu tiên của anh, chính cô ấy đã làm cho anh biến thành kẻ điên loạn đến thế này. Fanny là một cô gái rất thích hư vinh. Nhưng trong thời gian học đại học, Lã An lại rất thích cô ấy. Sau khi tốt nghiệp đại học, họ rẽ sang những con đường hoàn toàn khác nhau, người Nam kẻ Bắc. Kẻ tất bật ở Bắc Kinh, kẻ bôn ba ở Thâm Quyển, cùng với đám dân tứ xứ đổ về đây để vắt kiệt máu thịt và sức lực của mình. Hai thành phố này như hai con cá mập, chúng há mồm ngốn hết tất cả các loại thịt, nuốt trôi mọi nhân tính một cách ngon lành. Ở Bắc Kinh, anh nghe nói Thâm Quyển có người bỏ ra 100.000 tệ bao Fanny ba tháng. Một năm sau, cô ấy lấy một nhà đầu tư quỹ tín dụng. Có lẽ đó chính là cuộc sống đương đại. Dường như có một bàn tay khổng lồ nào đó đã làm đảo lộn mọi thứ, vắt kiệt sức bạn. Bây giờ trước mắt anh, đám người đó chỉ là bèo bọt, giữa anh và hết thấy mọi người đều có một dòng sông ngăn cách, dòng sông này đã cuốn trôi rất nhiều thứ mà anh đã cố công gìn giữ trong mấy năm trời. Có lẽ chỉ còn sót lại một ít tình cảm ấm áp trên môi anh mà thôi, anh nghĩ.

</p>

<p class="cent1">

Thật ra, Lã An đang bị thất tình lần thứ hai. Bạn gái của anh là một người mẫu tốt nghiệp học viện thời trang, cô ấy cao hơn anh một chút, vì thế anh cảm thấy được tựa đầu vào ngực cô

ấy chính là lúc anh được thư giãn tốt nhất. Họ vì nghèo nên mới đến với nhau, rồi chia tay nhau cũng vì cố tìm cách để kiếm thêm chút tiền. Đương nhiên không chỉ là vấn đề tiền bạc, nhưng không biết tại sao họ cứ ngày càng xa nhau hơn. Lần chia tay này làm cho Lã An cảm nhận được nỗi đau đang thấm dần. Sau khi bạn gái anh thu dọn mọi đồ đạc và rời khỏi nhà, anh bỗng như cảm thấy bốn bức tường xung quanh đang sắp sập đè ụp lên người mình. Anh vốn không thể chịu nổi cảm giác nằm lì ở nhà, nhất là khi phải nằm một mình lạnh lẽo trên chiếc giường đôi trống trơn. Anh trở nên hoang mang và lúng túng. Thế là anh lập tức đi siêu thị mua về một người mẫu bằng nhựa, đặt nó bên cạnh mình, như thế sẽ không còn cảm giác bốn bức tường xung quanh sắp đổ sập xuống người nữa. Ngày nào anh cũng ngủ cùng với cô người mẫu bằng nhựa ấy. Anh cảm thấy yên tâm hơn. Có lẽ một buổi sáng nào đó thức dậy, anh sẽ phát hiện mình cũng biến thành một hình nộm bằng nhựa, một tay giơ ra giữa không gian, một chân đá ra phía trước, nụ cười bị đông cứng lại trên gương mặt. Anh sẽ không nói được, cũng không cử động được. Hơn nữa, sẽ không có ai đến tìm anh nữa, bởi vì họ không có chìa khóa nhà. Cứ như thế, người mẫu bằng nhựa là anh nằm cùng một người mẫu bằng nhựa khác ở đó, một thế kỷ, rồi lại một thế kỷ nữa trôi qua...

</p>

<p class="cent1">

Anh đi men theo đường cái, nhanh chân rảo bước đến khách sạn Á Thái tham dự một hoạt động mừng năm mới. Khách sạn này tọa lạc tại một tòa nhà lớn gồm khu giải trí, hộp đêm, trung tâm mua bán và các quán rượu trên con đường đầy ánh đèn neon. Trước đây không lâu, anh cùng một người khách Hàn Quốc đã từng đến một nhà hàng trong khu vực này dùng cơm một lần. Anh còn nhớ món ăn đắt nhất của nhà hàng đó là món bào ngư, món này chỉ có 6 con bào ngư mà giá hết 5.600 tệ. Hôm đó họ còn uống một bình rượu “nhân đầu mã” giá 12.000 tệ. Anh cảm thấy đầu mình hơi đau. Anh thấy mọi người xung quanh giống như những nhân vật dưới ngòi bút của một họa sỹ thuộc chủ nghĩa siêu thực. Họ như những linh hồn đang bơi lội dưới ánh trăng. Lúc đó anh chợt nhìn thấy trước mặt mình là một người đang nằm trên nắp cống phần đường dành cho người đi bộ. Chắc là một kẻ lang thang trên phố đây, anh nghĩ. Anh đi tới, lấy 10 đồng trong túi áo ra và gọi: “Này, dậy đi, tôi cho ông 10 tệ đây, tôi bảo ông tỉnh dậy đi!”. Người ấy khẽ cựa cựa như một con rùa biển rồi từ từ tỉnh dậy. Đó là một phụ nữ khoảng 50 tuổi, khuôn mặt đen đúa bẩn thỉu, duy chỉ có đôi mắt trống rỗng là thứ duy nhất sáng lên

trên gương mặt bà ta. Bà ta lạnh lùng nhìn anh: “Không, tôi không cần, tôi không cần” - “Bà cầm lấy đi, cầm đi mà”, Lã An đưa tiền cho bà ta, anh cảm thấy trong lòng đầy thương xót. Thoáng chốc anh thấy bà như mẹ của anh, một chút hồi ức nào đó của thời thơ ấu đột nhiên sống lại, nó khiến anh càng cố cúi xuống: “Cầm đi mà! Cầm đi mà, ngày mai cô mua cái gì đó mà ăn” - “Không, không cần, tôi không cần, tôi không cần, tôi không cần...”, Bà ta đột nhiên cứ khẳng khẳng từ chối, giọng nói có vẻ phẫn nộ. Lúc đó anh hiểu rằng có lẽ tự trọng là thứ còn sót lại trong lòng bà, và anh đã dùng 10 đồng phá vỡ đi cái gọi là lòng tự trọng đó. Anh nhìn ánh mắt kinh sợ của bà, bàn tay anh đã tê cứng. Người phụ nữ đó lại vùi đầu vào chiếc mũ bông, không nhúc nhích nữa. Anh đứng thẳng người lên, mùi thối từ cống xông lên làm anh muốn nôn. Anh nhìn ra phía trước, có những người đang tiêu tiền như rác, lại có những người qua đêm nhờ vào hơi nóng từ cái mùi hôi thối bốc lên từ miệng cống. Đây chính là tính đặc trưng thứ hai của khu vực này, nét đặc trưng thứ hai của toàn thành phố.

</p>

<p class="cent1">

Anh rảo bước thật nhanh đến khách sạn Á Thái. Thành phố này có quá nhiều người nhập cư, anh cũng là một trong số họ. Với thành phố này, anh đúng là một kẻ không mời mà đến, anh thầm nghĩ. Tất nhiên, anh đã tự bươn chải để kiếm sống bằng chính nỗ lực của mình. Đi trong cái gió lạnh căm căm của mùa đông, anh không thể mở miệng hát được. Anh nhớ mùa hè, mùa hè là mùa kiếm tiền, nhưng tiếc là mùa hè còn lâu mới đến. Anh không có cách nào tưởng tượng ra sự náo nhiệt và mời gọi của mùa hè. Bước qua cánh cửa tự động, anh vào đến đại sảnh của khách sạn Á Thái. Hơi ấm của mùa hè lập tức phà vào mặt anh.

</p>

<p class="cent1">

Đây là một hoạt động liên hoan mừng năm mới do bộ phận quan hệ của khách sạn Á Thái tổ chức. Bộ phận lễ tân của khách sạn này và các đơn vị truyền thông có quan hệ rất mật thiết. Vì thế cứ đến cuối mỗi năm, họ đều tổ chức một buổi chúc mừng long trọng, có tất cả ký giả của các đơn vị truyền thông ở Bắc Kinh tham dự. Lã An không thấy thoải mái cho lắm khi phải chen chúc, hòa mình vào cái đám người đó. Ba năm trước, lúc tốt nghiệp đại học, nhà trường phân công anh về làm việc tại một xưởng hóa chất ở vùng ngoại ô Bắc Kinh. Cách đây không lâu, anh được tuyển vào làm ở văn phòng tòa soạn báo “Phục Vụ Cuộc Sống”. Từ một cán bộ tuyên truyền trở thành ký giả, anh rất

phấn chấn. Nhưng cuộc sống bận rộn, tốc độ khẩn trương khiến anh rất mệt mỏi. Chỉ trong khoảng thời gian mấy tháng, tất cả những cảm giác mới mẻ trong anh đã vơi sạch. Cảm giác mệt mỏi bao trùm lên anh. Anh tìm chỗ ngồi xuống, đó là một cái bàn gỗ có phủ vải carô trắng đỏ xen kẽ trong phòng ăn kiểu Philippin của khách sạn. Buổi tiệc sắp bắt đầu. Cô Lynda vừa cao vừa đẹp ở bộ phận lễ tân nhiệt tình chào hỏi anh: "Hôm nay có rút thăm trúng thưởng, hy vọng anh trúng được một giải lớn". Anh cười với cô và bắt tay ông Burk, một người Australia, tổng giám đốc khách sạn rồi ngồi xuống. Trong số hơn 30 kí giả tham dự buổi tiệc, anh chỉ quen biết một vài người. Anh và họ khẽ đưa mắt chào nhau, lơ đãng gật đầu. Anh chán ghét loại hoạt động này và cảm thấy toàn thế giới dường như được tạo thành bởi một chuỗi dây xích thực vật, mỗi người là một mắt xích trong đó, cái này tiêu hóa cái kia. Thế giới chỉ hoàn toàn là một lũ động vật ruột khoang, con người tiêu hóa lẫn nhau, rồi lợi dụng nhiệt lượng của đối phương để sinh tồn, chết đi và phát tán nhiệt lượng. Anh kinh ngạc về sự chán chường, uể oải và sa sút của mình. Có lẽ tất cả đều do công việc đã làm anh trở nên như thế, anh nghĩ. Mỗi ngày anh đều quen biết thêm người mới, trao đổi danh thiếp, vài ngày sau trên bàn đã có một chồng lớn, nhưng anh thì không nhớ nổi một người nào, gương mặt của họ cứ lẫn lộn, chồng chéo nhau trong đầu anh. Điều đó khiến anh trầm ngâm và buồn. Tiếng cô Lynda tuyên bố buổi tiệc bắt đầu. Anh gom hết những suy nghĩ của mình để tập trung vào bàn tiệc. Anh dùng nĩa cắt một lát thịt bò nấu tiêu đen, anh rất thích ăn món này. Đúng lúc đó, anh bỗng nghe một giọng nhẹ nhàng, thánh thót của một cô gái nói với anh: "Chào anh, anh ném thử loại bánh ngọt đó giùm em xem nó như thế nào? Em không biết có nên ăn nó hay không".

</p>

<p class="cent1">

Lã An ngẩng đầu lên. Cô ấy ngồi đối diện và đang mở to đôi mắt nhìn anh. Cô ấy rất đẹp, một vẻ đẹp hoàn mỹ. Mỗi đường nét trên gương mặt cô đều có thể làm cho Lã An phát run lên. Đó chính là một thứ phản ứng rất bản năng trước cái đẹp, Lã An có cảm giác như trúng phải tiếng sét ái tình. Anh nhìn cô và hỏi: "Em bảo anh ném thử loại bánh nào?" - "Em không biết loại bánh nào ngon, nhưng em đang định giảm cân, em béo quá rồi". Cô có vẻ buồn rầu.

</p>

<p class="cent1">

"Ok", Lã An tự nhiên trở nên nhiệt tình, anh lấy nĩa chọn

một trong ba loại bánh trên cái đĩa bày trước mặt, đó là loại bánh có phủ một lớp bột ca cao. Anh đã nếm thử nó, dù bột ca cao khiến anh hơi bị nghẹn một tý, nhưng mùi vị rất ngon. Nó nóng ấm vừa miệng, mềm và xốp hơn bông, bỏ vào miệng là tan ra ngay. Đây có thể là loại bánh ngọt Italia ngon nhất, Lã An nghĩ. Anh tiếp tục nếm thử hai loại còn lại, phát hiện loại thứ nhất là ngon nhất. “Loại này ăn rất ngon, cô thử một miếng đi. Cô đâu có béo, quá lắm chỉ là đầy đặn thôi”. Anh nói với cô.

</p>

<p class="cent1">

Nhưng không chờ anh nói hết câu, cô đã dùng nĩa lấy thêm một miếng bánh đó ăn rồi. Cô này ăn uống không được lịch thiệp cho lắm, hết như một con quỷ đói. Chỉ loáng cái, cô ấy đã ngốn hết sáu miếng bánh ngọt trên đĩa. Lã An thật sự kinh ngạc, hầu hết khoảng thời gian còn lại, Lã An chỉ biết há hốc mồm tròn mắt ngạc nhiên. Cô ấy ăn ngon lành đến mức đáng kinh ngạc, như một cơn lốc cuốn trôi hết các loại bánh ngọt, trái cây, xà lách, thịt bò, cá xông khói, cá hồi chưng tương, bánh mì bơ, gà hấp dừa... loáng một cái, tất cả đều sạch trơn. Lã An chỉ biết ngẩn ngơ nhìn cô ăn lấy ăn để. Anh bụng luôn phần cá tai tượng nướng của mình đưa cho cô. Cô gái cảm ơn rồi vò một cái, đánh sạch bay. Lã An vô cùng ngạc nhiên, con gái gì mà ăn thấy ớn! Anh chú ý đến nỗi không hề để mắt đến người biểu diễn bài hát Philippin đi qua đi lại giữa các bàn ăn. Mãi cho đến khi cô Lynda mời mọi người qua phòng giải trí để tham gia rút thăm trúng thưởng, cô gái vẫn còn có vẻ luyến tiếc không muốn đi. Cô chậm chạp đưa khăn ăn lên lau miệng và nói: “Em vẫn chưa thấy no”. Cô tiếc nuối nhìn lại một lần nữa đồng thức ăn bừa bộn trên bàn. Mọi người đều đã đứng lên. Anh thấy cô mặc một chiếc quần bò bạc màu, bên trên là chiếc áo len rất dài màu xám, một sự phối hợp thật nhẹ nhàng, khéo léo. Trong lúc cùng mọi người đi qua phòng giải trí, Lã An chìa tay ra bắt: “Tôi tên Lã An, phóng viên báo “Phục Vụ Đời Sống”. Còn cô ở báo nào? tôi chưa gặp cô bao giờ”... - “Em à? Anh đoán thử xem em làm gì?”.

</p>

<p class="cent1">

“Cô là phóng viên báo “Trang sức Trung Quốc” phải không?”.

</p>

<p class="cent1">

“Hey, ông anh đoán sai rồi. Em tên Dương Linh”, cô nhìn người bên cạnh, bí hiểm ghé sát tai anh nói: “Em bây giờ là một kẻ lông bông, em không có việc làm, hôm nay em đến ăn miễn phí,

trước đây em là trợ lí đạo diễn của đài truyền hình, hôm rồi vừa bỏ việc xong”.

</p>

<p class="cent1">

Lã An tưởng cô nói đùa, nhưng rồi anh phát hiện cô nói rất nghiêm túc, vừa bước đi, anh vừa nghiêng đầu hỏi: “Có thật là em đến để được ăn miễn phí không?”, Anh vẫn chưa hết ngạc nhiên.

</p>

<p class="cent1">

“Thật mà” - cô gái trả lời - “đã hai ngày em không được ăn thịt rồi, em toàn phải ăn cơm không thôi. Hôm nay em đến đại sảnh khách sạn này chơi, bỗng nhiên nhìn thấy tấm bảng hướng dẫn viết “Phóng viên tham dự liên hoan mừng cuối năm xin mời vào trong”. Nghĩ lại, trên tay em có danh thiếp của Đoàn Cương, một người bạn làm ở báo “Thanh niên Bắc Kinh”. Thế là em trà trộn vào”. Cô ngừng lại một chút, tỏ vẻ rất đặc ý, rồi bỗng nhiên có vẻ buồn rầu: “Nhưng em ăn nhiều thế này, chắc mất phước đẹp quá, chắc chết em mất”. Vừa nói, cô vừa nhìn xuống đôi chân dài của mình. Lúc này Lã An thấy rất lạ, cô gái ấy đã mang lại một cái gì đó hoàn toàn mới mẻ. Đột nhiên như nghĩ ra điều gì, cô gái nói: “Anh sẽ không tố cáo em chứ? Em mạo danh mà”.

</p>

<p class="cent1">

Lã An cười cười: “Không đâu, cô và tôi giống nhau, đều là đồ giả mạo”.

</p>

<p class="cent1">

“Bây giờ chúng mình đi đâu?”, cô gái hơi lo lắng.

</p>

<p class="cent1">

“Đi rút thăm trúng thưởng, có thể cô lại trúng được một giải nhất, giải nhất là một đêm nghỉ tại phòng tổng thống duy nhất của khách sạn này đấy” - Lã An nói. Họ đã đến phòng giải trí. Đó là một phòng khiêu vũ nhỏ, trên sân khấu đặt một máy quay số. Lynda thu tất cả danh thiếp của quan khách, Dương Linh cũng giao cho Lynda một tấm, đương nhiên lúc đó cô mang tên Đoàn Cương, đôi mắt vẫn dõi về phía Lã An. Người ta bắt đầu quay số. Anh cầm ly Cô nhắc ngồi đó xem họ quay số. Cô gái ngồi bên cạnh anh, họ đều im lặng. Tiết mục này một lần nữa khiến Lã An thấy nhạt nhẽo, họ quay số giải thưởng kỷ niệm trước. Ai cũng vui mừng hơn hở, trong số họ có người trúng được các vật phẩm của khách sạn. Cứ như thế, cuối cùng là giải nhất do Tổng

giám đốc người Australia của khách sạn đích thân quay số. Ông ta lấy ra một tấm danh thiếp, đọc tên.

</p>

<p class="cent1">

"Là anh đó, anh còn đang mơ màng cái gì thế! Lã An, anh đã trúng giải nhất rồi!" - Dương Linh đánh anh một cái làm Lã An bừng tỉnh. Anh đặt ly nước xuống, ngẩn ngơ đứng dậy, anh bước lên sân khấu nhận phần thưởng giải nhất buổi liên hoan: thẻ VIP, ở miễn phí một đêm phòng tổng thống. Lã An cảm thấy hơi buồn cười, sao lại là anh? Anh lập tức nghĩ đến ký giả mạo danh Dương Linh, anh đứng dưới ánh đèn sáng bừng giữa trung tâm sân khấu, nhìn Dương Linh trong bóng tối và ra hiệu bằng tay đầy ngụ ý, cô mỉm cười ngây ngất.

</p>

<p class="cent1">

Anh và Dương Linh cùng bước ra ngoài. Buổi tiệc đã kết thúc, nó làm cho anh dường như trút bỏ được gánh nặng và sự mệt mỏi. Khi họ đến đại sảnh, Dương Linh đưa ra đề nghị: "Chúng ta đi uống cà phê đi?", Lã An cảm thấy hơi đau đầu, chắc là do rượu, anh gật gật đầu nhận lời. Họ đến quán cà phê, chọn một chỗ ngồi gần cửa sổ ở khu vực không hút thuốc. Ở đó họ có thể nhìn thấy bãi cỏ xanh như ngọc dưới ánh đèn bên ngoài cửa sổ. Nơi ấy có thể là bãi cỏ mùa đông, anh nghĩ. "Nhưng mình đang ngửi thấy mùi hương mùa xuân thoang thoảng đâu đây".

</p>

<p class="cent1">

"Trông anh buồn lắm, anh có chuyện gì à?", Dương Linh gọi hai ly cà phê đá xong thì đặt menu xuống và hỏi. "Tôi hả?" - Anh nhìn cô, có chút trầm lặng - "không có gì... tôi chỉ thất tình thôi".

</p>

<p class="cent1">

"Thất tình? Thật ra nó chỉ giống một chứng bệnh cảm mạo của người thành thị thôi, em cũng thất tình mấy lần rồi" - Cô nói - "Này, anh nói tấm thẻ ở miễn phí phòng tổng thống một đêm, anh định sử dụng nó như thế nào?", cô ranh mãnh hỏi anh.

</p>

<p class="cent1">

"Vứt thôi, tôi muốn vứt nó đi, sau đó về nhà ngủ".

</p>

<p class="cent1">

"Nếu vậy anh cho em đi. Thế giới này đúng là kẻ nghèo chết vì đói, người giàu chết vì no". - Cô cười lên - "Thật bất công".

</p>

<p class="cent1">

"Được thôi", Lã An không một chút do dự cầm tấm thẻ đưa ra: "Cho cô đây".

</p>

<p class="cent1">

"Anh tặng em thật à?". Cô mở to đôi mắt xinh đẹp nhìn anh. Có vẻ cô không tin lắm.

</p>

<p class="cent1">

"Tất nhiên, nếu cô đúng là một người lang thang thì cứ xem như tôi tặng cô vậy" - Anh đứng lên, thở ra một tiếng - "Tôi về đây, sau này nếu có cơ hội sẽ gặp lại cô". Anh đẩy ly cà phê đã hết ra định bước đi.

</p>

<p class="cent1">

"Anh thất tình thật hả? Em thấy giống lắm, lúc này anh cần có một người bên cạnh, cần em ở bên trò chuyện với anh không?" - Cô nói, ánh mắt lộ một chút lo lắng.

</p>

<p class="cent1">

"Không!" - Anh cười ngược ngịu - "Tôi mua một người mẫu bằng nhựa để ngủ cùng. Nếu không, bốn bức tường sẽ ngã lên người tôi mất. Tôi không hẳn là cô đơn. Chúc cô may mắn".

</p>

<p class="cent1">

"Em thấy chúng ta cùng đến phòng tổng thống xem thử, nếu anh đồng ý, em có thể bầu bạn cùng anh một đêm. Em nghĩ anh thật sự rất cần người bên cạnh". Ánh mắt cô sáng long lanh - "Thật mà".

</p>

<p class="cent1">

Anh nhìn cô. Ngẫm nghĩ 10 giây. "Ok", anh gật đầu. Một anh phục vụ mặc bộ lễ phục đuôi tôm màu trắng dẫn đường, họ cùng nhau vào phòng tổng thống. Đây là phòng tổng thống duy nhất của khách sạn 5 sao, nó gần như chiếm hết cả tầng lầu. Khi tiếp tân mở cửa, mở đèn phòng khách, cả hai đều ngẩn người kinh ngạc. Phòng khách lớn đến nỗi, có thể chứa cả một dàn nhạc thính phòng đến biểu diễn. Chậu kiếng, đèn treo tường, đồ gia dụng và các loại thiết bị, tất cả đều ánh lên nét sang trọng. Dương Linh khẽ kêu lên một tiếng, cô bỏ nhào ra, kéo rèm chống nắng nơi cửa sổ. Từ đó nhìn xuống cảnh đêm thành phố Bắc Kinh đẹp không tả xiết. Người phục vụ căn dặn vài điều cần chú ý, chúc họ ngủ ngon rồi xoay lưng rời khỏi phòng. "Tuyệt quá!",

Dương Linh vui mừng reo lên. Lã An kinh ngạc một lúc rồi định thần lại ngay. Anh cứ để mặc Dương Linh kéo tay đi xem hết phòng này đến phòng khác. Nào là phòng vệ sĩ, phòng thư kí, phòng đọc sách, phòng dành cho bác sĩ riêng, nhưng tất cả đều trống không. Tối nay tất cả các phòng này đều thuộc về họ. Phòng Tổng thống giống như một đội thuyền chiến, mỗi khoang một dáng vẻ khác nhau, đưa họ hết từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Hơn nữa, bây giờ họ giống như thuyền trưởng và thuyền phó. Dương Linh rất vui mừng, cuối cùng họ cũng tham quan xong toàn bộ căn phòng tổng thống, sau đó họ ngồi trên một bộ sofa làm bằng da thật rất lớn trong phòng. Dương Linh than thở: “Xem ra cả đời em cũng không lấy được tổng thống rồi. Có thật là em chỉ được ở đây một đêm thôi sao? Em thất vọng quá”.

</p>

<p class="cent1">

Lã An cảm thấy thật buồn cười. “Đương nhiên chỉ có một đêm thôi, chúng ta nói chuyện gì đây? Tôi vẫn muốn về, nhiều phòng như thế này làm tôi thấy cô đơn. Tôi thà ở nhà cùng với cô người nộm của tôi còn hơn”.

</p>

<p class="cent1">

“Thế thì chúng ta nói về việc anh mua người nộm như thế nào đi, em thấy anh cũng khá thú vị. Em có thể gọi một chai rượu nho không? Em muốn trò chuyện với anh, anh không được về!”. Cô nhõng nhẽo.

</p>

<p class="cent1">

“Tất nhiên là được, cô gọi rượu đi”, anh nói. Dương Linh lập tức điện cho quầy phục vụ. Cô còn dặn họ mang một hộp nước đá. Rượu nhanh chóng được mang tới, đó là một chai rượu đỏ của Australia. Anh nâng ly lên: “Vì cô có thể tiếp tục ăn miễn phí. Nào, cạn ly”. Anh nói và uống một hơi cạn hết ly rượu. Lòng anh nhói lên một nỗi đau, mình bị cái thành phố đáng nguyên rủa này đè ép đến nghẹt thở. “Mình nghe nhạc đi, căn phòng quá lớn nên sự im lìm càng gây khó chịu.” Dương Linh thở dài và nói.

</p>

<p class="cent1">

Cô đi mở máy. Đó là một ca khúc nhạc đồng quê. Cả hai ngồi im lặng, không nói một lời nào, họ lắng nghe bài hát. Thật kỳ lạ, một bài hát đồng quê buồn như thế đã làm họ trầm ngâm. Họ cứ ngồi như thế, nghe hết bản nhạc đồng quê này đến bản nhạc khác, giây phút ấy sao mà tĩnh lặng đến thế. Một lúc sau, Lã An thấy Dương Linh nước mắt chảy dài. “Em khóc à?” - Anh có chút ngạc nhiên - “Em... sao em lại khóc?”.

</p>

<p class="cent1">

"... Bởi vì em cứ sống lang bạt" - cô dường như hơi suy sụp, nhưng rồi rất nhanh, một nét rần rỗi, kiên cường hiện ra trên gương mặt cô - "Nhưng không có gì đâu. Cảm ơn anh đã mời em đến đây. Đây có phải là đỉnh cao cuộc sống không anh?". Nước mắt vẫn vương trên gương mặt, cô mỉm cười với anh, một nụ cười như cánh hoa lê còn vương những giọt nước mưa. Lã An như bị một nỗi xúc động xa xăm nào đó bủa vây. Cô lại rót cho anh thêm một ly, họ cười mở hơn. Lã An càng uống nhiều, càng nói nhiều hơn. Không biết vì sao, hôm nay họ lại thân thiết với nhau thế. Anh không biết lý lịch cô ấy, không biết quá khứ của cô, thậm chí không biết cô ấy có thật là một người sống lang bạt hay không nữa. Nhưng trong ánh mắt, cả hai đều đầy vẻ cô đơn như nhau. Sau đó họ bắt đầu thay những ca khúc của Lạc Khắc Cơ. Họ theo điệu nhạc Rock & Roll vừa nhảy vừa lắc, giống hai tên lừa gạt trong truyện "Cái Áo Mới Của Hoàng Đế" đang thưởng thức niềm vui, thậm chí họ bắt đầu rượt đuổi nhau từ phòng này qua phòng khác. Dường như cả thế giới này là của họ, họ thật sự là chủ nhân của nơi này. Họ nhảy từ giường lên bàn, thậm chí Lã An còn phi qua một cái đèn bàn đặc biệt. Họ giống như hai con ma bướng bình bay lượn trong căn phòng, bởi họ là thuyền trưởng và thuyền phó của phòng tổng thống mà. Sau đó họ mệt, cô kéo tay anh, thì thầm bên tai anh. Họ đã uống quá nhiều. Họ vào phòng ngủ, ở đó có một chiếc giường thật lớn. Hình như vợ chồng tổng thống rất mập, cái giường đó có thể giành cho hai cặp vợ chồng tổng thống cùng ngủ. Họ đi về phía chiếc giường...

</p>

<p class="cent1">

Ánh mặt trời chói chang như kim đâm vào mắt làm Lã An tỉnh giấc. Anh thấy Dương Linh nằm giữa giường, trán cô tựa vào ngực anh, anh có thể ngửi được mùi thơm từ tóc của cô, cô vẫn đang ngủ. Họ vẫn còn nguyên quần áo, chứng tỏ tối qua họ không hề có quan hệ xác thịt. Nhưng Lã An vẫn cảm thấy hoảng hốt. Anh muốn ngồi dậy, khẽ động dậy một chút. Dương Linh tỉnh dậy ngay, cô ngáp một hơi dài, sau đó như hiểu rõ hoàn cảnh, giọng còn ngái ngủ, cô hỏi anh: "Tối qua chúng mình không vượt rào phải không? Em nhớ là chúng mình đã không làm gì cả, chúng mình chỉ vừa la vừa nhảy thôi. Em đã uống quá nhiều chẳng? Em chưa bao giờ uống nhiều đến thế".

</p>

<p class="cent1">

"Đúng rồi, tôi cũng vậy" - anh cười. Đột nhiên, anh cảm

thấy lòng nhẹ nhàng đi rất nhiều, có lẽ đó là kết quả của việc lần đầu tiên chung phòng với một người khác sau quá nhiều ngày cô đơn. Họ thật sự đã không làm gì cả.

</p>

<p class="cent1">

"Tốt quá, em vẫn phải "giữ thân như ngọc". - Cô ngồi dậy - "Thế bốn bức tường có đổ xuống không anh? Anh thấy thế nào?".

</p>

<p class="cent1">

"Không, cảm ơn cô đã ở bên cạnh tôi. Chúng ta đi rửa mặt súc miệng thôi, ăn sáng xong, chúng ta sẽ chia tay nhau ở đây".

</p>

<p class="cent1">

"Tiếc quá, em còn muốn ở đây nữa". Họ chia nhau làm vệ sinh xong, sau đó ra phòng ăn điểm tâm. Một buổi sáng sớm hoàn toàn mới, nó khơi dậy trong lòng họ một tình cảm mới, dường như cả hai đã sưởi ấm cho nhau. Ăn xong điểm tâm, giám đốc phòng lễ tân Lynda nhiệt tình tiễn họ. Cả hai cùng bước ra cửa. Đứng ở đại sảnh mỹ lệ của khách sạn, anh nghĩ, mọi việc đã kết thúc, mình lại được quay về với ngôi nhà nhỏ của mình. Đây vốn không phải là thế giới của mình.

</p>

<p class="cent1">

"Cô đi đâu? Tôi đưa cô về", anh do dự một lúc rồi hỏi cô.

</p>

<p class="cent1">

"Em hả? Em không có chỗ đi. Em đã nói với anh em là kẻ lang thang mà. Em muốn đến chỗ anh thử xem sao. Anh có chịu không?" - Cô nhìn anh với vẻ nài nỉ.

</p>

<p class="cent1">

Họ cùng nhau đến nhà Lã An. Đó là một căn chung cư hai phòng ngủ nằm tít trên đỉnh một tòa cao ốc. Mở cửa, Dương Linh bước vào. Bên trong rất lộn xộn, có cả mùi đặc trưng của đàn ông. Đúng là có một cô người nộm rất đẹp nằm trên giường. "VẬY RA LÀ CÓ CÁI NÀY THẬT SAO?" cô hừm một tiếng, rồi qua phòng khác tham quan. "Em sẽ ở phòng này, phụ anh chia một phần tiền thuê nhà, mỗi tháng em đưa anh 300 tệ được không? Em còn có thể giúp anh nấu cơm, tay nghề của em khá lắm. Nhưng mà anh phải đi chợ. Anh không đuổi em đi chứ?" - Cô nhìn anh khẩn khoản - "Em thật sự không có chỗ nào để đi".

</p>

<p class="cent1">

Lại là một người nhập cư, anh nghĩ - anh nhập cư lên

thành phố, cô ấy lại nhập cư vào nhà anh - “Được rồi, tùy cô thôi”. Không biết vì sao anh lại nhanh chóng đồng ý như vậy.

</p>

<p class="cent1">

“Ngoài ra, chúng ta không được can thiệp vào bất kỳ mối quan hệ nào của người kia, được không? Chúng ta chỉ là bạn, là bạn tốt của nhau mà thôi”. Cô nhìn anh.

</p>

<p class="cent1">

“Được, tùy cô muốn làm gì thì cứ làm. Chúng ta cứ như tối qua là được. Cô cứ ở đây”. Anh nói xong thì về phòng của mình, đau đầu quá, anh định ngủ một giấc. Vừa nằm xuống giường, máy BP (nhấn tin) của anh reo lên, anh lại phải ngồi dậy. “Tôi phải gọi điện thoại” - anh nói với Dương Linh đang bắt đầu thu dọn phòng của cô rồi mở cửa ra ngoài.

</p>

<p class="cent1">

Anh đến trạm điện thoại công cộng dưới lầu gọi một cuộc điện thoại, người mà anh gọi là Hách Kiến, một anh chàng từ Tứ Xuyên đến. Thằng cha này chỉ mới 24 tuổi, nhưng lúc nào cũng mơ làm một biên kịch điện ảnh vĩ đại và giàu có. Vì thế quay phim được mấy ngày lại trốn trong phòng thuê trên sân thượng của mình viết kịch bản điện ảnh. Hách cũng là một người nhập cư, anh nghĩ vậy. “Anh Lã An, em gặp rắc rối rồi” - Hách Kiến khóc sụt sùi trong điện thoại - “Em bị cướp, giờ thì một xu cũng không còn, em chết mất”.

</p>

<p class="cent1">

“Tao sẽ đến ngay” - anh nói - “mày cứ ở yên trong nhà, đừng đi đâu, gặp nhau rồi kể đầu đuôi tao nghe”. Anh gác điện thoại, trả tiền, ra cửa gọi taxi chạy thẳng đến Bắc Tứ Khâu. Anh tới trước một dãy nhà gần cung Thái Dương thì xuống xe, bước nhanh đến chỗ ở của Hách Kiến. Đây là khu ngoại ô, đâu đâu cũng là nhà trệt thấp lè tè, dân nghèo đều làm ăn và sinh sống ở đây. Họ là dân hạ đẳng của thành phố này, phần lớn là dân ngoại tỉnh kéo đến Bắc Kinh làm thuê làm mướn. Họ sống bằng nghề kéo xe, kéo than, bán rau cải, nhặt rác... Vì vậy ở đây “cá, rồng” lẫn lộn. Một đồng nghiệp của anh do lén săn tin một cuộc giao dịch đĩa VCD sex ở khu vực này chẳng may bị phát hiện, tháng trước bị đánh đến chấn thương sọ não, bây giờ vẫn còn nằm ở bệnh viện. Nhưng ai cũng có quyền được sống. Anh băng qua một con hẻm, nghe đủ các loại âm thanh hò hét của đám phu xe hai bên đường, đầu anh như muốn nổ tung ra. Không ai có quyền cướp đi quyền sinh tồn của người khác, nhưng rồi cuộc con người

sống là vì cái gì? Tối bây giờ anh vẫn không thể hiểu nổi. Anh đi mãi mới đến một cái sân, ngay lúc ấy anh cảm thấy có một bầu không khí dị thường, trong sân có rất nhiều công an. “Anh làm nghề gì?” Có người nghiêm giọng hỏi anh. “Tôi là phóng viên”. Anh trả lời. “Ở đây không cho phép phỏng vấn, ở đây vừa xảy ra một vụ án hình sự, anh đi đi”. Người đó lạnh lùng nói với anh. “Không, tôi đến tìm bạn tôi, cậu ta tên là Hách Kiến, cậu ta sống ở đây”. Lúc đó Hách Kiến từ một căn phòng nhỏ phía đông bước ra “Lã An, anh lại đây...” Anh cảnh sát hình sự nhìn Hách Kiến nhưng không ngăn cản nữa. Lã An bước vào phòng Hách Kiến. Gian phòng chỉ khoảng 8 mét vuông, một bên là chiếc giường nhỏ chất đầy sách, trong phòng bừa bãi loạn cả lên, giống như cái ổ chuột vậy. Căn phòng ổ chuột của người nuôi mộng tưởng trở thành nhà viết kịch bản vĩ đại đây mà. Anh nghĩ, hằng ngày có lẽ Hách Kiến ăn trưa bằng thịt chuột. Ánh mắt của Hách Kiến có chút do dự, một lọn tóc xõa xuống mặt trông hẩn càng suy sụp tinh thần. “Đã xảy ra việc gì vậy?” Lã An ngồi xuống hỏi.

</p>

<p class="cent1">

“Một người chết. Chính là người ở phòng phía đông. Chuyện xảy ra tối hôm qua, tối hôm qua em sợ muốn chết, gọi anh mà anh làm gì vậy?” - Hách Kiến hỏi. Hôm qua hả? Tối qua anh đang uống rượu trong phòng tổng thống của khách sạn Á Thái, anh nghĩ. “Người ở phòng phía đông chết sao vậy? Không phải mày giết chứ?”.

</p>

<p class="cent1">

“Em? Em làm gì to gan thế? Tối hôm qua khoảng 11 giờ, đột nhiên có 9 người đàn ông xông vào, tay mỗi người cầm một con dao bầu, vừa vào là họ kể dao lên cổ em đòi tiền. Bọn họ biết em là một nhà văn nghèo nhưng cũng không tha, lấy hết hơn một trăm đồng còn lại trên người em. Sau đó bọn nó xông vào phòng phía đông, sau vài phút bên đó phát ra tiếng kêu thảm khốc, em sợ phát khiếp, nhanh chân trốn sau miếng ván. Em nghe thấy một loạt tiếng bước chân loạn xạ. Một lúc sau bọn họ quay lại xông vào mở cửa tìm em. Không thấy em thì bỏ đi. Em đoán bọn họ nhất định đã giết người. Đợi đến lúc bọn họ đi rồi, em mới chạy qua phòng đối diện xem. Em thấy người ở phòng phía đông nằm dưới đất, cổ bị cắt đứt, chỉ còn dính lại một miếng da. Thật là khủng khiếp. Còn người nhà của anh ta đều bị trói cả, miệng còn bị nhét vải. Đầu em quay cuồng, gọi cho cảnh sát xong rồi gọi cho anh liền, sau đó đợi xe cảnh sát đến em mới dám đi vào sân, cùng cảnh sát cởi trói cho người phụ nữ và bọn trẻ...”, Hách

Kiến nói đến đó, cửa phòng bật mở, một cảnh sát hình sự nói với Hách Kiến: “Anh ký tên vào chỗ người làm chứng. Mẹ kiếp, lại là băng cướp dùng dao bầu để gây án”.

</p>

<p class="cent1">

“Bọn chúng là đám nào thế? Bao giờ các anh mới bắt được chúng?” - Hách Kiến ký tên làm chứng xong, vừa đưa biên bản cho anh cảnh sát hình sự vừa hỏi.

</p>

<p class="cent1">

“Bọn chúng à? Bọn chúng có thể là những công nhân thất nghiệp ở Đông Bắc xuống phía nam gây án. Bọn chúng là “Hổ Đông Bắc”, các anh cần phải cẩn thận một chút” - nói xong, anh ta bỏ đi.

</p>

<p class="cent1">

“Hổ Đông Bắc?” - Hách Kiến hỏi Lã An - “Hổ Đông Bắc là gì?”

</p>

<p class="cent1">

“Là đám công nhân thất nghiệp sau khi một số xí nghiệp ở Đông Bắc phá sản” - Lã An nói - “tháng trước cảnh sát đã đấu với bọn cướp này tại Huệ Châu Quảng Đông. Tỷ lệ phá án loại án giết người này chỉ có 40%, mà đừng có mà hy vọng. Hãy nhanh chóng rời xa khu vực này, tìm chỗ nào đó an toàn thôi”.

</p>

<p class="cent1">

“Nhưng em không còn một xu. Anh có thể cho em vay ít tiền không?”.

</p>

<p class="cent1">

“Tao có 300 tệ đây, đưa hết cho mày. Mẹ kiếp, tháng trước tao viết một bài bị phê bình, tòa soạn phạt hết 500 tệ, gần đây kinh tế khó khăn, nếu mày đồng ý có thể chuyển đến ký túc xá sinh viên của trường đại học Dầu Mỏ, mày chỉ cần đưa cho người quản lý phòng mỗi tháng 300 tệ, một phòng 10m

<sup class="calibre6">

2

</sup>

. Mày chịu đi không?”.

</p>

<p class="cent1">

“Đi, tất nhiên là đi. Nếu lần sau có cái đầu nào bị chặt thì đó chính là đầu của em. Lã An, em cảm ơn anh. Hôm nào đó em sẽ giới thiệu bạn gái của em cho anh biết”.

</p>

<p class="cent1">

"Hả? Mà lại lừa được một con nữa hả? Quê nó ở đâu?".

</p>

<p class="cent1">

"Cũng là người Tứ Xuyên, làm đầu bếp của một nhà hàng".

</p>

<p class="cent1">

"Kịch bản của mày viết thế nào rồi?".

</p>

<p class="cent1">

"Viết được một nửa rồi. Em nhất định viết nó thành một kịch bản "hot" nhất. Anh xem thử xem...", Hách Kiến vung về bới tung đồng giấy trên bàn, lấy ra một xấp bản thảo đưa cho Lã An. Lã An nhận bản thảo, liếc qua thấy cái đề mục "Người nhập cư", anh ngẩn người ra một lúc. "Mày viết cái gì thế?" - " Một bộ phim khủng bố, còn khủng bố hơn cả phim "Bản năng gốc"... nữa - Hách Kiến cười vui - "em muốn tạo bầu không khí khủng bố, đâu đâu cũng có người nhập cư, nhưng anh lại không phát hiện ra họ. Rồi cuối cùng, những người sợ dân nhập cư lại thành dân nhập cư".

</p>

<p class="cent1">

Lã An đưa trả bản thảo cho Hách Kiến. "Dọn đi chỗ khác nhanh đi, tao liên hệ xong thì mày dọn đi". Anh rút 300 tệ trong túi ra đưa cho Hách Kiến. Khóe mắt Hách Kiến rung rung. "Anh đúng là bạn tốt nhất của em, em cảm ơn anh, Lã An".

</p>

<p class="cent1">

"Chúng ta đều là dân nhập cư, dân nhập cư thành phố" - Lã An cười, một nụ cười khó hiểu. "Tao đi đây, mày tự lo cho mình nhé".

</p>

<p class="cent1">

Lã An ngồi trong xe taxi mà lòng rối bời, đầy phiền muộn. Ra khỏi chỗ Hách Kiến rồi mà anh vẫn có cảm giác mùi máu tanh tanh còn phảng phất đâu đó trên gương mặt mình. Hồ Đông Bắc can tội giết người, phá nhà cướp của của những người nhập cư. Nhưng bọn họ giết hại dân lành làm gì? Anh nghĩ không ra. Vừa lúc đó máy BP lại reo, anh xem thì ra trưởng phòng gọi, liền bảo tài xế đi về phía Nam. Chắc là lại có nhiệm vụ phỏng vấn gì đây, anh nghĩ - lần này mình sẽ không để bị phạt tiền nữa, nếu không thì ngay cả tiền thuê nhà cũng không trả nổi. Bài viết lần trước là bài viết liên quan đến bản tin trào lưu dân công.

Kết quả vì “tài liệu không đúng sự thật”, anh đã bị phê bình. Không biết lần này họ giao cho mình đề tài gì đây? Anh muốn tìm cách len vào những vụ có liên quan đến chính trị và luật pháp, như thế anh mới có thể tiếp xúc được với nhiều vụ án, anh nghĩ vậy. Anh bước vào tòa soạn. Đó là tòa lầu mười lăm tầng, bên trong đều là các cơ quan thông tin đại chúng, có đài quảng cáo, đài truyền hình hữu tuyến và mấy tòa soạn báo. Tòa cao ốc này nằm ngay trên đường, sát Kiến Quốc Môn. Đây là một khu vực phồn hoa. Vừa bước vào tòa nhà, anh đã có cảm giác như mình vừa bước vào một tổ ong nhốn nháo. Những phóng viên giống như những con ruồi vô tổ chực bay loạn xạ khắp nơi. Các biên tập viên thì cầm báo chạy lung tung, ai ai cũng bận rộn. Anh bước vào phòng trưởng phòng, ông đang làm bản thảo trên máy tính, thấy anh bước vào liền nói: “Tổng biên tập quyết định điều cậu qua bộ phận đời sống xã hội, thời gian thử việc của cậu sắp hết rồi. Đừng để phạm sai lầm nữa. Tôi đưa cậu một chủ đề, cậu hãy sống cùng người nhật phế liệu một ngày, sau đó viết một bài báo, phải viết về sự dũng cảm của một người lương thiện và không ngừng phấn đấu vì cuộc sống để đăng trên mục “Câu chuyện người dân”. Nhìn mặt cậu có vẻ mệt mỏi, tối qua không ngủ à?” - Ông trưởng phòng có gương mặt rõ nhìn anh.

</p>

<p class="cent1">

“Tôi... tối qua tôi ngủ không đủ giấc. Dạ khoảng bao giờ thì giao bài ạ?”.

</p>

<p class="cent1">

“Nội trong 3 ngày. Tôi thấy tinh thần cậu không tốt, cậu về nhà ngủ đi” - Trưởng phòng vỗ vai anh một cái. Ông có khuôn mặt dữ tợn nhưng tâm lại hiền. Ông cũng có đủ thứ buồn bực mà đành bó tay. Ông muốn ly hôn với vợ, nhưng vợ ông lại không đồng ý. Thế là ông ấy phải ngủ nhờ qua đêm khắp nơi. Lã An đột nhiên nhớ đến Dương Linh, cô ấy vẫn còn ở nhà anh.

</p>

<p class="cent1">

Anh đẩy cửa bước vào nhà, đúng lúc đụng phải một người từ trong nhà bước ra. Ngẩng đầu lên, anh thấy người này rất quen. Hắn đeo kính, chỉ mới chạm cái nhìn của anh, hắn đã vội tránh ánh mắt sang chỗ khác, lách mình bước qua rồi lỉnh mất. Lúc đó Lã An mới nhớ ra. Đó là một diễn viên hài, hiện là diễn viên và biên kịch cho bộ phim truyền hình có tựa đề: “Xà Phòng”. Từ trước đến giờ, Lã An chỉ nhìn thấy gương mặt xấu xí của hắn. Con người thô tục này đến chỗ anh để làm gì? Anh bước

vào nhà, thấy Dương Linh đang ngồi ngẩn ra ở phòng khách. “Cô làm sao thế?” - anh hỏi - “Thằng cha đến đây để làm gì?”.

</p>

<p class="cent1">

Dương Linh ngẩng đầu lên. “... em muốn xin diễn một vai nhỏ trong tiểu phẩm dạ hội mừng 8 tháng 3 của đài truyền hình mà ông ấy làm, nhưng vừa nãy ông ta bảo vai đó đã có người khác thay rồi”. Gương mặt cô ấy tỏ vẻ thất vọng. Cô nhìn anh, ánh mắt oán hận và lạnh lùng. Nhưng thoáng cái cô đã lấy lại bình tĩnh. “Hôm qua anh không ngủ đủ giấc. Trưa rồi, để em đi nấu chút gì ăn”. Cô đứng dậy, đi vào nhà bếp tìm kiếm. “Ái chà, đúng là một người chưa vợ, không biết anh làm sao để sống đây. Bánh bao và trái cây mốc hết rồi, ngày nào anh cũng ăn thức ăn mốc hử?”, cô nói. Lã An nóng mặt “Chịu, tôi đúng là không biết cách sống. Vẫn còn một ít thức ăn trong tủ lạnh đấy”.

</p>

<p class="cent1">

“Thế thì để em trở tài”. - Dương Linh nói - “Tạp dề đâu? Em phải mang nó để làm cơm?”.

</p>

<p class="cent1">

Lã An tìm được một chiếc tạp dề. “Giúp em mang nó vào với” - cô nói - “nhanh đi”. Lã An giúp cô mang tạp dề. “Này anh...” - cô bực bội liếc nhìn, vì động tác của Lã An đột nhiên trở nên quá vụng về. Có lẽ đã lâu rồi anh không tiếp xúc với phụ nữ gần như thế, điều này làm cô rất bực mình. “Anh tránh qua một bên đi, làm gì mà ngẩn ra thế”. Cô đẩy anh ra ngoài, tự mình buộc tạp dề rồi đóng cửa nhà bếp lại.

</p>

<p class="cent1">

Lã An quay về phòng mình, nhìn cô hình nộm nằm trên giường, anh cảm thấy hai mắt nó giống như đôi mắt của Dương Linh. Không biết tự bao giờ người nộm nay lại biến thành người sống. Có lẽ cuối cùng nó cũng có một ngày sống lại - Lã An nghĩ. Ngừng lại một lát, anh đi tìm mấy quyển tạp chí để đọc, không bao lâu, Dương Linh đẩy cửa. “Này, cơm xong rồi, ra ăn cơm đi”.

</p>

<p class="cent1">

Lã An cảm thấy rất đói, anh thấy cơm canh đã bày sẵn trên chiếc bàn trong phòng khách từ lúc nào. Các món ăn tuy đơn giản nhưng trông khá hấp dẫn. Xem ra cô ấy đã dùng hết mọi thứ có trong tủ lạnh rồi. Anh ăn thử một miếng, khá ngon. “Được đấy” - anh nói - “ngon lắm”.

</p>

<p class="cent1">

"Đương nhiên rồi" - Cô đặc ý hất mặt một cái. Lúc đó anh nhìn thấy một vết sẹo trên chân mày trái của cô. "Phía trên mắt cô có một cái sẹo, sao vậy?"

</p>

<p class="cent1">

"Lúc nhỏ bị cần kéo violon cắt trúng. Từ nhỏ em đã chơi violon, nhưng cũng không có kết quả gì? Sao mắt của anh tinh thế?"

</p>

<p class="cent1">

Anh lại ăn. "Vừa rồi cái ông diễn viên hài đó, sao không để cho cô diễn tiểu phẩm?"

</p>

<p class="cent1">

"Tại sao hả?" - cô đặt đĩa xuống, buồn rầu - "anh thấy em rất đẹp phải không?"

</p>

<p class="cent1">

"Đúng vậy! Chẳng lẽ ông ấy không cho là vậy hả?"

</p>

<p class="cent1">

"Đương nhiên ông ấy là cũng cho như vậy. Chỉ tại ông ấy yêu cầu việc khác. Muốn cùng diễn với ông ấy, phải đáp ứng yêu cầu của ông ấy. Ông ấy đúng là không giúp ai không công. Ai lại giúp không công cho một người không có gì trong tay như em chứ?"

</p>

<p class="cent1">

"Ông ấy đưa ra điều kiện gì? Ngủ với ông ấy phải không?". Anh nuốt thức ăn và nói.

</p>

<p class="cent1">

Cô mở to mắt nhìn anh : "... Dạ!".

</p>

<p class="cent1">

"Xin lỗi" - anh cúi đầu tiếp tục ăn, một lúc sau lại đặt đĩa xuống - "tiếp theo cô định làm gì? Trước kia cô làm những gì? Tôi có thể giúp được cô không?"

</p>

<p class="cent1">

"À, em đã làm qua rất nhiều việc. Em sinh ra ở Đông Bắc, tại một trấn nhỏ dưới chân núi Trường Bạch. Sau đó lớn lên em bắt đầu phiêu bạt khắp nơi và trở thành người lang thang. Em

bắt đầu đi Tây An, không biết sao em đặc biệt thích Tây An. Lúc đó em mới 18 tuổi, em nghĩ em có thể thực hiện mơ ước của mình ở vùng đất có tượng binh mã này. Nhưng em không biết ước mơ cuối cùng của mình là gì, vì thế nên em đến đây. Công ty quảng cáo, khách sạn, cửa hàng tổng hợp, đài quảng cáo, đài truyền hình em đều từng làm qua. Em còn làm nhân viên hòa âm, là DJ đó anh. Rồi làm đạo diễn một số phim truyền hình. Có lúc em đi hát, nhưng cho đến nay việc gì cũng không thành, em luôn luôn không thể thành một người tốt nhất. Em lại đến Bắc Kinh làm trợ lý đạo diễn ở một đài truyền hình hữu tuyến... Đạo diễn, như anh đã biết, đài truyền hình là nơi hấp dẫn mà người nào cũng muốn chen chân vào. Em lại không có mảnh khốe, luôn bị người khác đẩy ra ngoài. Thế là em nổi giận cho ông đạo diễn một cú. Hôm đó tâm trí em rối tung cả lên, một mình em lang thang trên đường phố. Em nghĩ mình đã lẫn lộn ba bốn năm trời nhưng chẳng được gì cả. Cuối cùng thì em sẽ làm được gì đây? Tâm trí rối như tơ vò, chỉ hận không thể chết đi. Nhưng đột nhiên em thấy bảng thông báo liên hoan mừng năm mới của khách sạn Á Thái. Thế là em quyết định trà trộn vào ăn một bữa miễn phí, và ở đó em đã quen biết anh. Em cảm thấy anh là một người tốt, rất thú vị, thậm chí có một chút khờ khạo". - Dương Linh nói đến đây thì dí tay lên trán anh một cái - "tiền thuê nhà em cũng có một ít, em chỉ có thể đưa anh bấy nhiêu thôi, tiền đây". - Cô đưa cho anh 300 tệ. Anh do dự một chút. "Thôi được!" - anh nhận tiền - "Tiền thuê nhà mỗi tháng là 1.200 đồng, tôi gánh cũng hơi nặng, có cô chia bớt cũng tốt. Tiếp theo, cô dự định thế nào?".

</p>

<p class="cent1">

"Tiếp theo? Không có tiếp theo. Cứ ăn cơm rồi nói sau. Hoặc là đến các công ty nước ngoài thử xem? Tuần sau có một hội chợ việc làm của các công ty nước ngoài ở Bắc Kinh, em muốn đi xem sao. Em từng làm nhân viên tư vấn mua sắm ở các cửa hàng, thư kí giám đốc khách sạn, gì nữa ta? Không biết nữa. Cái gì em cũng muốn thử. Nhưng mà hình như anh mệt rồi, anh đi nghỉ đi, để chén đó em rửa". Dương Linh hát thầm một bài hát, cô im lặng một lúc rồi thu dọn chén bát.

</p>

<p class="cent1">

Lã An cảm thấy trong lòng tràn ngập cảm giác ấm áp, giống như có một đốm lửa trên mặt đất lạnh lẽo, làm sống động cả một vùng. Ngôi nhà như một chiếc thuyền nhỏ nhắn xinh xắn, hôm nay trên thuyền đã có hai người, nó làm lòng anh bớt cô quạnh. Lã An nói: "Được rồi, không biết tại sao tôi lại buồn ngủ quá, tôi

phải đi ngủ một giấc dài đây. Cô cũng đi nghỉ sớm đi, quên đi cái yêu cầu của lão ấy, quên lão ấy đi".

</p>

<p class="cent1">

"Em biết rồi, em không sợ gì cả" - Cô nói.

</p>

<p class="cent1">

Anh vào phòng mình, kéo màn cửa sổ nhìn ra ngoài. Phố phường dưới ánh nắng ban trưa bỗng trở nên ngạo nghễ và lười biếng, nhưng nó lại to lớn, phức tạp hơn vạn phần. Tất cả từ đường sá, xe cộ, nhà cửa, như một sa bàn thu nhỏ hiện ra trước mắt anh. Nó là một rừng bê tông cốt thép, và con người đang trốn trong đó, họ đang cố tìm không gian để hít thở. Con người giống như một đàn chuột lớn đang tìm đường tháo chạy. Họ chen chúc nhau ở một nơi như trên đài cúng tế là vì cái gì nhỉ? Tại sao họ lại đến đây, cái gì đang mời gọi họ, hay là một quy tắc trò chơi nào đó quy định nhất loạt những hành động của họ? Anh nhìn thành phố loang loáng dưới ánh mặt trời, nghĩ đến những người đang sinh sống và cùng hít thở chung bầu không khí này. Trong lòng anh chất chứa bao nỗi ưu phiền. Đứng một lúc, anh quay về giường nằm. Anh cảm nhận bốn bức tường xung quanh không còn như muốn đổ sụp xuống nữa. Từ hôm nay anh đã có thêm sức sống, anh dựng người nộm lên một góc phòng, sau đó lên giường chìm vào giấc ngủ. Trong giấc mơ, anh thấy mình ngồi trên tấm thảm bay xoay tròn và bay lượn. Anh bay lượn trên không trung của thành phố, trên bầu trời đen, thành phố giống như địa phủ trắng, con người giống như người thủy tinh trong suốt, đang chuyển động và nói chuyện. Anh bay qua nhà máy hóa học nơi anh từng làm việc. Những đường ống màu bạc của nhà xưởng phát sáng trong ánh nắng mặt trời. Anh ngửi được cái mùi nồng nặc của sản phẩm tỏa ra trong không khí mà anh rất ghét. Anh tiếp tục bay, và bay rất gần thành phố. Ở đâu cũng thấy người nhập cư. Bọn họ giống như một đội quân du kích trong thành phố, len lỏi vào từng ngõ ngách của thành phố...

</p>

<p class="cent1">

Tỉnh ngủ, Lã An bật dậy như phản xạ có điều kiện. Anh vội vàng thay quần áo. Hôm nay anh phải đi phỏng vấn một người nhặt phế liệu, anh phải đi theo anh ta một ngày. Nhưng sao phải chọn đề tài này chứ? Anh hơi bức dọc. Bảo tôi sống cùng người nhặt phế liệu một ngày à? Anh cuống cuống đánh răng rửa mặt, lấy túi xách rồi đi ra ngoài. Ngang cửa phòng Dương Linh, anh thấy cửa mở, chăn gối trong phòng được gấp rất ngăn nắp, cô ấy đã đi từ

sớm, cô ấy đi làm gì thế?

</p>

<p class="cent1">

Anh ngồi xe bus số 9 đi đến một khu ngoại ô thành phố. Lúc đó hơn 6 giờ sáng, anh đến cái nơi có một đám ve chai. Anh nhìn thấy một khoảng đất trống, khoảng đất đó được bao quanh bởi một bức tường đắp bằng đất. Ánh mặt trời vàng chiếu sáng nơi này. Anh bước đến gần, thấy trước mặt là một bãi "biển" rộng mênh mông, một "biển người", một "biển rác". Dưới ánh nắng mặt trời, hàng trăm người đen như cột nhà cháy đang tập trung ở đó. Bọn họ giống như người từ địa phủ chui lên tập trung trước một đồng rác. Họ đang phân loại số rác hôm trước nhặt được. Trước mặt mỗi người đặt mấy cái túi da rắn, trông người nào người nấy đều hăm hở. Đàn ông, đàn bà, kẻ già, người trẻ như cùng chung một bộ lạc. Họ đang nhặt và phân loại rác dưới ánh nắng vàng nhạt của buổi sớm mai. Sự có mặt của anh làm cho họ cảm thấy bất an. Đối với họ, Lã An lúc đó hoàn toàn là một người xa lạ, một người ngoài cuộc, có lẽ còn mang đến cho họ một mối nguy hiểm nào đó. Vì vậy, bất luận anh đến trước mặt ai, người đó cũng sẽ nhìn anh đầy hoài nghi và cảnh giác. Khi Lã An đi đến chỗ giữa bọn họ, tất cả giống như những bọt sóng đen trên biển bao vây lấy anh, anh cảm thấy hơi lo lắng. Nhưng anh nhìn thấy một ông lão tóc đã bạc một nửa đang sắp xếp một đồng lọ nước hoa. Có một số lọ nước hoa vừa đẹp vừa có hình dạng kỳ lạ, những lọ nước hoa đó đại diện cho một cuộc sống khác. Lã An đến gần ông lão và ngồi xuống. "Ông ơi, mấy lọ nước hoa này bán được bao nhiêu tiền?". Ông lão nhìn anh, nheo mắt. "Thế nào, anh cũng thích lọ nước hoa hả?" - Ông nói với giọng nói nặng âm ngữ Hà Nam. "Dạ không, cháu chỉ muốn hỏi có người mua những lọ nước hoa này không? Giống như mua giấy phế liệu, đồng thau vậy?".

</p>

<p class="cent1">

"Không có người mua thứ này" - Ông lão lại nheo mắt - "Tôi chỉ nhặt nó chơi thôi, tôi sưu tập nó. Thôi tôi phải đi đây". Ông lão lấy chiếc túi da rắn, bỏ tất cả những thứ bán được vào một túi lớn, sau đó đứng dậy. "Để cháu giúp ông" - Lã An nói xong liền giúp ông lão đem tất cả những thứ có thể bán được ra ngoài cổng bãi rác, ở đó có 2 chiếc xe lớn đang thu mua. Ông lão bán tất cả được 23 tệ, khi nhận tiền ông vô cùng vui mừng. Ông đứng bên cạnh Lã An cười cười, gánh một cây gậy gỗ, trên đó treo mấy cái túi trống không và bảo "đi thôi nào".

</p>

<p class="cent1">

“Ông ơi, cháu muốn đi nhặt rác cùng ông, cháu muốn trò chuyện với ông”.

</p>

<p class="cent1">

“Anh ấy à?” - Ông lão rất kinh ngạc - “nhặt rác cùng với tôi?” - Ông nghi ngờ.

</p>

<p class="cent1">

“Cháu... là sinh viên sắp tốt nghiệp, nhà trường muốn chúng cháu hiểu rõ xã hội, cho nên cháu muốn hiểu rõ đời sống của những người nhặt phế liệu trong thành phố như thế nào, chỉ để tìm hiểu một chút thôi ông ạ”.

</p>

<p class="cent1">

“Ha ha” - ông lão cười - “còn có việc này nữa à, thôi được, anh đi với tôi”. Thế là Lã An đi cùng ông ta. “Bây giờ chúng ta đi đâu?”.

</p>

<p class="cent1">

“Đi đến nơi tôi vẫn thường đi. Nhặt phế liệu cũng phân chia khu vực, tôi không thể chiếm khu vực của người khác. Nghề nhặt phế liệu cũng phân thành bang phái đồng hương, tôi chỉ nhặt rác ở khu Lưu Trang. Ở đó người ta sống rất đông”. - Ông lão nheo mắt lại vì ánh nắng làm ông thấy chói mắt. Lã An phát hiện họ đã rời khỏi đám đông đang phân loại và nhặt rác dưới ánh nắng buổi sớm mênh mông. Họ tiến về phía một khu vực nhỏ hơn để khai thác. Khu Lưu Trang là một khu vực tương đối lớn, nó có một quần thể kiến trúc dị thường cao ngút, đông đúc và hùng vĩ. Lã An nhớ đến câu nói đầy vẻ kinh ngạc của một chàng trai trẻ người Mỹ. Lưu Trang giống như một tiểu khu nào đó của New York, Mỹ. Nhưng Lã An cảm thấy cái tên “Lưu Trang” làm cho tất cả sự phồn hoa trở nên quê mùa, vì vậy Lưu Trang có thể được xem là thôn trang bị phóng đại lên. “Ông ơi, ông là người ở đâu? Đến Bắc Kinh bao lâu rồi?” - Lã An hỏi ông lão.

</p>

<p class="cent1">

“Tôi là người Diên Tân, tỉnh Hà Nam, đến Bắc Kinh được hai năm rồi”.

</p>

<p class="cent1">

“Hai năm ông đều nhặt rác à?”.

</p>

<p class="cent1">

“Không, lúc đầu tôi kéo xe, nhưng vì sức khỏe không cho phép, tôi đã hơn 60 tuổi rồi, sau đó tôi bắt đầu đi nhặt rác”.

</p>

<p class="cent1">

“Ở quê nhà không tốt hơn sao? Lại đến đây nhặt rác?”.

</p>

<p class="cent1">

“Tại anh không biết đó thôi, quê tôi Hà Nam nghèo lắm, tôi ở Bắc Kinh ngày ngày nhặt rác, kiếm được nhiều tiền hơn so với ở quê. Anh sinh viên, anh tìm hiểu xã hội làm gì? Sắp tốt nghiệp chưa?”.

</p>

<p class="cent1">

Lã An thấy hơi buồn cười. “Vâng, cháu làm một số công tác để chuẩn bị tốt nghiệp”.

</p>

<p class="cent1">

Ông lại nói tiếp: “Công việc tốt, cũng kiếm được tiền. Tôi có bốn đứa con, ba đứa con gái đã lập gia đình, một đứa con trai tốt nghiệp đại học sư phạm, cũng lập gia đình rồi. Nhưng bà nhà tôi mấy năm nay bị liệt nửa người, nằm liệt trên giường không cử động được, tôi đành phải ra ngoài kiếm ít tiền”.

</p>

<p class="cent1">

“Những người nhặt phế liệu lúc này chủ yếu là người ở đâu hả ông?”

</p>

<p class="cent1">

“Ở đâu cũng có, Tứ Xuyên, Hồ Nam, Giang Tây, Hà Nam. Họ vốn là người từ những nơi nghèo khổ đến đây. Ngoài ra, tuổi tác họ cũng không còn trẻ nữa, ở quê không làm nổi việc nặng. Nhưng mà có một số em bé cũng đi nhặt rác cùng người lớn, cả nhà đều nhặt rác, trẻ con không được đi học, tội lắm”.

</p>

<p class="cent1">

“Bãi rác này có bao nhiêu người hả ông?”.

</p>

<p class="cent1">

“Có ba bốn trăm người gì đó. Mỗi ngày họ đều ở đó phân loại rồi bán phế liệu. Họ đều sống ở gần đây. Thuê nhà để ở. Có khi cả gia đình đều ở đó, đông đúc lắm”.

</p>

<p class="cent1">

“Ông thấy có bao nhiêu người nhặt rác như thế này ở Bắc Kinh?”

</p>

<p class="cent1">

Ông lão chớp mắt suy nghĩ một lúc lâu. "Tổng cộng chắc phải mấy ngàn người. Cái này tôi cũng không rõ lắm. Anh xem, chúng ta sắp đến rồi, ngày nào tôi cũng lang thang ở đây".

</p>

<p class="cent1">

Lã An ngẩng đầu nhìn phía trước, khu nhà cao tầng của cư dân khu Lưu Trang hiện ra trước mắt. Đây hoàn toàn là kiệt tác của loài người, là thành quả được tạo nên bởi sức tưởng tượng và khả năng thực hiện của con người. Một tòa nhà tổ ong cực lớn đứng sừng sững, chiếm hết cả một khu. Nó được thiết kế theo một trình tự nhất định, trải dài ra, tạo thành một thành phố mới, một thành phố trên mặt đất. Trong mỗi khu nhỏ được tạo thành từ cốt thép và bê tông ấy, có gần 200.000 con người sinh sống ở đó, 200 ngàn con người đấy! Mỗi ngày họ thải ra bao nhiêu rác? Lã An nghĩ. Họ đi vào trong. "Đến rồi!" - Ông lão mừng rỡ như sắp được mùa. Họ chọn một tòa lầu 20 tầng trước, bắt đầu tìm từng cái thùng rác ở cửa ra vào đường hầm. Vì không có nhà xe nên giữa các tầng lầu là nơi đậu một số xe ô tô cá nhân. Lã An nhớ đến việc Bắc Kinh vừa tuyên bố quy định hạn chế lượng khí thải ra từ những chiếc xe dưới 1.6, đồng thời quy định phân bổ xe chạy theo số chẵn và số lẻ. Lã An cảm thấy đó thuần túy chỉ vì giấc mơ muốn có xe ô tô mini của người dân. Ở nước ngoài, sự phát triển công nghiệp xe hơi và số lượng xe ô tô mini gia đình ở nhiều quốc gia gần bó mật thiết với nhau. "Có người quản lý... không ông?" - Lã An hỏi ông lão.

</p>

<p class="cent1">

"Có, nhân viên quản lý khu thường la tôi làm rơi vãi rác ra đường. Anh ta đã la oan tôi bao nhiêu lần rồi" - Ông lão mở nắp một thùng rác ở cửa ra vào, bắt đầu cầm một cái móc gấp rác. Hôm nay thứ bảy là ngày nghỉ, vì vậy trong khu vực im ắng đến phát sợ. Lã An nghĩ mình giúp được ông già cái gì nhỉ? Anh đứng một bên nhìn ông lão. Ông lão mở một cái túi da rắn, bỏ tất cả những thứ cho là bán được vào túi. Các loại bình, vãi rách, quần áo cũ, các lon coca, tất cả những thứ lộn xộn lung tung đều bị ông lão bỏ vào túi. Lã An muốn giúp ông nhưng lại sợ dơ, bèn không động tay đến. Một phụ nữ đi ngang qua nhìn Lã An một cách khó hiểu, chắc hẳn chị ta lấy làm lạ vì sao một thanh niên thành phố như Lã An lại đi cùng một ông lão nhặt rác. Lã An nhìn chăm chăm đôi tay linh hoạt của ông, đó là đôi tay gân guốc, có một số nốt lấm chấm đỏ. Lúc ấy Lã An chợt nhớ

về những ngày anh làm việc tại nhà máy hóa chất ở ngoại ô. Do không khí nhà máy bị ô nhiễm, toàn thân anh bị mẩn cảm, nổi rất nhiều nốt đỏ. Nhưng bây giờ anh đã thoát ra khỏi nơi ấy rồi, thân thể anh không còn những nốt ấy nữa. Nhưng anh lại sắp đối mặt với vấn đề mới, phải thanh toán tiền thuê nhà cao ngất ngưởng. Ngày nào anh cũng bận túi bụi như con quay, phải cố gắng hết sức mình để kiếm ít tiền. Ngoài ra các thủ tục giấy tờ, quan hệ nhân sự trước lúc đến tòa soạn làm anh phải tốn hết 7.000 tệ, những 7.000 tệ cơ đấy! Anh có thể tìm được số tiền lớn như thế ở đâu chứ? Khép lại dòng hồi ức, lúc này anh thấy ông lão đã nhạt xong rác rồi. “Đi thôi, chúng ta đi qua đó” - Ông lão bảo.

</p>

<p class="cent1">

“Có được nhiều không ông?” Lã An hỏi ông lão.

</p>

<p class="cent1">

“Không nhiều!” - Ông lão hơi thất vọng - “chỉ có một ít lon và một số quần áo rách thôi”.

</p>

<p class="cent1">

“Cháu có thể biết họ của ông được không?”

</p>

<p class="cent1">

“Tôi họ Lưu, nhà tôi ở Lưu Trang huyện Diên Tân tỉnh Hà Nam. Thế nên tôi cũng thích đến Lưu Trang này lắm. Lưu Trang ở đây tốt hơn ở quê tôi nhiều”.

</p>

<p class="cent1">

“Thường nhật được thứ gì thì bán được nhiều tiền nhất?”

</p>

<p class="cent1">

“Một số đồ điện máy, vật dụng hằng ngày, bao tay cũ, dụng cụ bếp cũ. Nhưng mà tôi nhật nhiều nhất là giày da rách và lon thiếc, có giấy sách cũ nữa. Những đôi giày cũ nhưng không hẳn là cũ lắm, đem về đánh xi thì thành mới cả, tôi sửa sang lại rồi đem bán cho những người muốn mua giày cũ kiếm cũng khá tiền”.

</p>

<p class="cent1">

Họ cứ thế vừa nói chuyện, vừa đi qua từng tòa nhà một. Đến trưa, một chiếc túi của ông lão đã đầy. Lã An giúp ông lão mang hai cái túi trống khác. “Ông ơi, chúng ta đi ăn cơm thôi, cháu mời ông. Ông muốn ăn gì?”

</p>

<p class="cent1">

“Anh mời tôi ăn cơm hả? Cậu sinh viên à, anh đã cùng tôi trò chuyện cả buổi sáng còn mời tôi ăn cơm sao? Không không, như vậy không được”. Nhưng họ đều đói cả rồi, họ tìm một quán “Mì gọt Sơn Tây” bên lề đường, ăn một tô mì lớn. Người ăn loại mì này đều là dân làm công, Lã An cảm thấy mình hòa lẫn với họ rất vui vẻ. Có lẽ những người này bị người ta gọi là dân làm công? Bọn họ đen như cột nhà cháy, suốt ngày bán mặt cho đất bán lưng cho trời. Họ bỏ sức lao động để tồn tại, họ không có tên tuổi, già trước tuổi vì mưa gió. Họ ăn mì xong lại tiếp tục đi về phía tòa nhà ấy. Với họ, “vàng” có ở trong từng cái thùng rác, từng thứ phế liệu như những giọt hy vọng mà một ông lão đang mong chờ. Hơn nữa, giữa không gian của những tòa nhà nơi thành thị rộng lớn này có rất nhiều người như thế. Họ cũng là người nhập cư, nhưng họ giống như đám chuột chui nhủi trong thành phố hơn, họ thường tập trung nơi khuất ánh mặt trời để sinh sống. Lòng Lã An dâng tràn một cảm giác vô cùng phức tạp, anh cảm thấy mình không làm được gì cho người già. Anh chỉ có thể viết một bài báo cho họ, đăng một số hình ảnh lên báo. Liệu như thế có thể cải thiện được phần nào cuộc sống của người già không? Tất cả đều trở nên bất lực. Trong gió lạnh, Lã An cố ghì chặt chiếc áo khoác ngoài cho đỡ lạnh. Mây đen cuối đông cuộn tròn trên bầu trời. Mọi thứ trên mặt đất lại đang biến đổi sâu sắc ở khắp mọi nơi. Họ cúi người liêu xiêu bước lên phía trước trong cơn gió lạnh.

</p>

<p class="cent1">

Suốt buổi chiều Lã An vẫn nói chuyện cùng ông lão. Họ nói rất nhiều, ông lão xem ra cũng bắt đầu thích chàng trai hay bắt chuyện ấy. Trời dần dần ngả sang màu xám, sắp tối rồi. Lã An giúp ông lão mang chiếc túi rác về, đến khúc rẽ ở cửa ra vào khu Lưu Trang, chỗ rẽ của ô tô, ông lão mang trên vai hai chiếc túi da rằn to đang băng qua đường, đột nhiên một chiếc xe sang trọng từ trong con đường nhỏ lao thẳng tới, nó giống như một con cá hung hãn lao qua phía sau ông lão đánh vào một cái, nhưng đuôi xe lại vướng phải hai chiếc túi da rằn mà ông lão mang trên lưng. Lã An chỉ nghe được một tiếng “rầm”. Anh nhìn thấy ông lão như một con diều bị trúng đạn ngã dài trên mặt đường. Chiếc xe sang trọng bóng loáng màu trắng đó chạy được một đoạn khoảng 20m thì dừng lại, Lã An nhanh chân bước lên trước đỡ ông lão đang ngã trên mặt đất. Lúc đó người tài xế có dáng người cao ráo từ trên xe bước xuống. Hắn ta sẫm soi thật

kỷ phía sau đuôi xe, sau đó giận dữ đi đến chỗ họ. “Ông già kia! Ông làm xe tôi xước hết rồi! Đền tiền cho tôi đi! Túi xách của ông làm xe tôi xước một đường trầy hết sơn rồi! Ông mau bồi thường cho tôi! Bộ ông bị mù hả? Ông có bị điếc không vậy?”. Gã tài xế mặc chiếc áo lông màu đen hùng hổ găm lên giận dữ. Lã An cảm thấy phần nộ vô cùng. Anh đứng dậy, bước nhanh đến phía sau đuôi xe ô tô, quan sát một lúc, đuôi xe quả nhiên bị một vết xước khoảng mười mấy cm. Nhưng Lã An nhớ lại hoàn cảnh lúc này, đó hoàn toàn là trách nhiệm của gã tài xế, bởi vì anh ta lái xe quá nhanh, chút nữa thì đâm sầm vào ông lão. Lã An xoay người đi về phía ông lão, vừa lúc đó anh nhìn thấy gã tài xế đang găm lên: “Chỉ có 50 đồng thôi sao? Không đưa đủ 200 đồng tao đánh mày chết! Lão già chết tiệt, đưa tiền đây!”. Một tay gã phe phẩy tờ giấy 50 đồng, tay kia túm chặt ông lão định moi thêm ít tiền. Điều đó khiến Lã An đột ngột nổi giận, anh xông lên phía trước, nắm chặt lấy gã tài xế, anh cảm thấy thân hình của gã rất nặng. Chính lúc đó, hồi ức trong anh đột nhiên trỗi dậy, anh thấy mình vừa trải qua những ngày tháng làm công việc lắp ráp đường ống to lớn trong nhà máy hóa chất. Hình như gò má bên trái của anh vừa bị một cú trời giáng, gã tài xế vừa đâm vào mặt anh một cái, trước mắt Lã An, trời đất quay cuồng. Anh nổi trận lôi đình, lập tức dùng đầu gối cho một cú ngay chính giữa bụng dưới hấn ta. Sau đó dùng khủy tay đánh ngang cổ gã, cả hai cú đánh như điện chớp nẩy lửa, gã tài xế ngã bệt xuống đất. Lã An lại đâm một cú thật mạnh vào phía sau khiến gã nằm sóng soài trên mặt đất. Lã An phúi tay, thấy trong người thật sảng khoái, anh rút tờ 50 đồng trên tay gã, cười nhạt rồi kéo ông lão đi: “Đi thôi ông, xem hấn còn có thể bò dậy được nữa không”. Anh đưa tiền lại cho ông lão. Trong mắt ông vẫn còn hiện lên vẻ sợ hãi. “Anh ta có chết không?” - Ông hỏi. Lã An lắc lắc đầu, lạnh lùng nói: “Nó là đồ chó, chúng ta đi thôi.” Anh giúp ông lão mang đồ đạc, lúc đó hoàng hôn đã xuống, gã tài xế rên rỉ bò dậy, nhưng cũng không dám tìm họ gây chuyện. Lã An đứng dưới lầu nơi có ghi dòng chữ: “Trung Tâm Kim Nguyên khu Lưu Trang” nhìn gã tài xế ôm bụng bỏ đi. Lúc đó anh nhận thấy mình đã thắng, thắng vì anh đã tranh đấu thay cho người yếu đuối. “Đồ chó, tao cần phải cho mày ăn năm đấm”, anh nghĩ. Sắc mặt ông lão đã hồng hào trở lại, ông ấy dường như cũng hơi cảm kích, nhưng không nói gì cả, hai người nhanh chóng hòa lẫn vào bầu trời của buổi hoàng hôn mênh mông.

</p>

<p class="cent1">

Trong đêm đen tĩnh mịch, Lã An cùng ông cụ họ Lưu về nơi

ông trú ngụ. Đó là một khu nhà ổ chuột nằm men theo đường cống nước kéo dài và hôi thối của thành phố. Dân ngoại tỉnh kéo về đây xây những ngôi nhà thô sơ trên mảnh đất gồ ghề. Ánh đèn leo lét, vàng vọt hắt ra từ cửa sổ và cửa ra vào, mọi thứ trông thật tối tăm, tăm tối. Họ đều là dân nhập cư, Lã An nghĩ họ là những người đã dắt díu vợ con hoặc rời bỏ vợ con để đến đây. Họ trở thành "ký sinh trùng" trong bãi rác của đô thị đồ sộ này. Mà cuộc sống, với những viễn cảnh tương lai cũng đem đến cho họ một chút hy vọng le lói, leo lét như ánh đèn âm đạm hắt ra từ những ngôi nhà kia. Vừa trông thấy những ngôi nhà này, ông lão như được sống lại. Ông gọi Lã An đi nhanh về phía trước, lủ chồ hoang đuổi họ chạy qua hết mấy con đường. Ông lão mở cửa một gian phòng. "Đến nhà rồi!" lão Lưu vui mừng reo lên. Ông mở đèn để Lã An bước vào. Đó là một gian phòng chỉ rộng 10m vuông, nhưng rất sạch sẽ, có một chiếc giường, và một số vật dụng hằng ngày, ngoài ra không có thứ gì khác. Lã An ngồi xuống. Bài báo cáo anh cần viết hôm nay xem như đã có kết quả. Lão Lưu rót cho anh một ly trà. "Vừa rồi tôi sợ phát khiếp, tôi sợ anh đánh chết người". Lã An nghĩ đến nỗi dằn vặt cuộc sống đã qua của ông lão, ông ấy đúng là lớp dân đen. Cả cuộc đời ông chỉ biết an phận với kiếp nghèo của mình. Ông thích đàm luận, không thích gây ra nhiều phiền toái. Lã An bỗng cảm động làm sao. Thành phố này đã cho anh thấy sự đối lập quá lớn. Từ căn phòng tổng thống ở khách sạn năm sao đến ranh giới khu dân cư nghèo của một thành phố khang trang, hoa lệ. Sự khác biệt giữa hai thế giới này chỉ cần qua một ngày một đêm là anh đều đã thấu hiểu. Mùi tanh hôi của nước cống bên ngoài căn phòng ập vào qua cửa sổ làm Lã An muốn nôn, nhưng anh đã kìm lại. "Thật ra cháu là phóng viên, cháu muốn viết về ông". Anh nói.

</p>

<p class="cent1">

"Phóng viên? Ái chà, không được đâu, đăng chuyện của tôi lên báo hả? Mất mặt lắm" - Mặt ông lão đỏ lên - "Tôi chỉ là một người nhặt rác, có gì hay ho đâu mà viết, để người ta nhìn thấy thì cười chết".

</p>

<p class="cent1">

"Không, ông là một người biết tự lực cánh sinh", Lã An cảm thấy cổ họng mình dường như tắc nghẹn. Anh thấy khó giải thích quá, vì ông lão có vẻ rất lo lắng, anh không biết phải nói thế nào với ông. Không khí như trầm hẳn xuống. Lão Lưu không ngừng khoát tay: "Đừng viết về tôi, đừng viết về tôi, tôi sẽ rất mất mặt đấy...". Dường như chợt nghĩ ra điều gì đó, ông

lão đi đến bức tường trước mặt. Thoáng một cái, ông mở tấm vải trắng trên tường ra. “Chàng trai trẻ, cậu xem tôi cất giữ cái gì này!”. Đôi mắt ông như sáng lên.

</p>

<p class="cent1">

Lã An chỉ cảm thấy một luồng ánh sáng loé lên trước mắt anh. Đó là một giá gỗ đặt âm trong tường, nó giống như một cái tủ sách được phân ra rất nhiều ngăn. Cả khoảng cách từ mặt đất đến gần trần nhà, bày đầy trong mỗi ngăn gỗ là những lọ nhỏ nước hoa! Đủ các loại lọ to lọ nhỏ, hình dạng, kiểu dáng kì lạ đặc biệt... tạo nên một thế giới kì ảo lạ thường. Lã An tiến gần đến nó, anh gửi thấy một mùi hương trộn lẫn từ hàng ngàn, hàng vạn loại nước hoa với nhau. Đó là một mùi hương vô cùng tinh tế, nồng đến nỗi anh phải hắt hơi một cái. Anh cảm thấy những lọ nước hoa thật là đẹp. Dưới ánh đèn, nó phát ra thứ ánh sáng lung linh đến mê người. Đó là một thế giới đầy hương hoa, một quốc gia trong suốt được tạo nên từ thủy tinh và mùi hương, đó là một giấc mơ đầy thơ thái, giấc mơ thủy tinh, giấc mơ do ông lão nhật rác dựng nên. Niềm vui mừng cùng ánh lên trong mắt anh và ông lão, anh reo lên một tiếng, “Đẹp quá, đẹp thật!”

</p>

<p class="cent1">

Lã An về đến nhà thì đã khuya lắm rồi. Anh trò chuyện với ông lão rất lâu, nhưng không phải một buổi phỏng vấn mà là lắng nghe. Lắng nghe một người dù bị cuộc sống vùi dập nhưng vẫn lạc quan. Anh cảm thấy lòng mình ấm lên, sự cô đơn giữa phố thị đã biến mất. Thật vậy, lòng tin vào cuộc sống chính là phải biết tiến lên phía trước. Có ngại gì mỗi ngày phải gửi cái mùi nước cống hôi thối ấy. Nhưng suy cho cùng, cuộc sống luôn còn có cái gì đó để có thể sáng tạo và mong đợi. Anh bước vào nhà, thấy đèn trong nhà đều bật sáng, anh nghiêng đầu nhìn vào phòng Dương Linh, cô đang ngủ trên giường. Trên bàn phòng khách đặt một nồi lẩu điện đang sôi. Bấy giờ Lã An mới cảm thấy cơn đói cồn cào. Anh ngồi vào bàn, lấy một cái bát gấp thức ăn trong nồi lẩu ra. Cửa phòng có tiếng động, Dương Linh với đôi mắt nhấp nhem ngái ngủ đang dựa cửa nhìn anh. “Mới về hả? Anh bận đến thế à! Người ta làm mì cho anh đó, đợi hai tiếng đồng hồ cũng không thấy anh về. Không biết chết ở đâu rồi nữa!”.

</p>

<p class="cent1">

Lã An cười biết lỗi, “Hôm nay anh đi phỏng vấn và sống cùng một ông lão nhật rác suốt cả ngày trời...”

</p>

<p class="cent1">

“Hèn gì người hời đến vậy, ngày mai anh có phải đi nhặt rác nữa không?” - Cô giận dữ nhìn anh, bước đến giật lấy cái bát không trên tay anh, giúp anh gấp một bát đầy thịt, cà chua, trứng gà, tiêu, lại thêm mì, sau đó đặt trước mặt anh - “Ăn đi, đồ quỷ đói”.

</p>

<p class="cent1">

“Em ăn chưa?”, Lã An hỏi, anh thấy dáng đi uể oải của cô thật cuốn hút, cổ áo tuột một góc, để hở một phần ngực. Anh đưa tay sửa áo cô lại. Mặt cô đỏ lên.

</p>

<p class="cent1">

“Ăn lâu rồi”. - Cô bực bội đáp, rồi đột nhiên cô vui mừng hẳn lên - “À, nói cho anh biết nha, em lại có việc làm rồi, em đăng kí xin việc ở hội chợ việc làm tổ chức ở trung tâm triển lãm quốc gia. Kết quả là em đã tìm được việc làm, ngày mai em có thể đến Công ty thông tin vệ tinh vô tuyến Nokia làm việc, tiền lương không dưới 3.000 tệ 1 tháng, em vui quá!”.

</p>

<p class="cent1">

Lã An cười. “Tốt quá rồi. Anh biết công ty đó. Họ là công ty chuyên phát triển mạng lưới điện thoại di động vô tuyến và các thiết bị thông tin khác. Không chừng anh mua một cái chỗ em có khi lại rẻ hơn”. Có việc làm tất nhiên là vui rồi, bỗng nhiên Dương Linh nhớ ra việc gì. “Này, đồ ngốc, anh không thấy trong nhà có gì khác hả?”.

</p>

<p class="cent1">

Lúc đó Lã An mới nhìn một vòng quanh nhà, hình như nhà cửa sáng sủa hẳn lên, chắc là cô ấy dọn dẹp rồi. Tất cả đồ đạc trong nhà đều được chùi sạch bóng, thì ra ngôi nhà này cũng có thể tinh tươm như thế! Lã An suýt chút nữa không tin vào mắt mình. Anh còn phát hiện trên chiếc tủ lạnh cũ thường có một bình hoa để không, nhưng hôm nay bình hoa đã được cắm đầy hoa mai đỏ và trắng! “Hoa ư, hoa mai. Em lấy ở đâu ra thế?”.

</p>

<p class="cent1">

“Bê trộm” - cô đắc ý trả lời - “lúc chiều, em chạy ra bộ phận hoa tươi của một nhà hàng, nhân lúc mấy cô kia không để ý, em bê trộm vài cành. Rất đẹp phải không anh? Ở đâu có em thì ở đó có hoa tươi, không cần biết là hoa trộm hay mua.” Cô lại đứng dậy - “Anh ăn cơm mau đi, ăn xong em lại nói chuyện tiếp với anh”.

</p>

<p class="cent1">

Lã An cảm thấy ấm áp trong lòng, anh thấy từ hôm qua tới giờ, cuộc sống của anh hình như đã được điểm thêm những gam màu tươi tắn hơn. Những sắc màu này vốn tồn tại trong cuộc sống, chỉ cần biết đón nhận, và phải đón nhận bằng chính con tim mình. Anh cảm thấy mì rất ngon. Anh ăn hết mì rồi đi súc miệng. Anh cảm thấy tất cả mọi thứ trong ngôi nhà thật sáng khoải, có lẽ tất cả là do Dương Linh đã mang lại. Ở đâu có phụ nữ thì không khí ở đó sẽ thay đổi, nhưng mình và cô ấy chỉ là bạn đồng minh, cùng nhau đối mặt với cỗ máy mài mòn cuộc sống nơi đô thị này mà thôi.

</p>

<p class="cent1">

"Ăn xong rồi hả? Mau đi rửa chén đi!", Dương Linh từ phòng mình bước ra, trên trán quấn một cái khăn bông chày. Lã An cười, nghe lời vào bếp rửa mấy cái chén đĩa, đây là quy định của họ từ trước. "Anh này, anh cần có một người chăm sóc. Anh nên tìm một người vợ đi. Nhưng đừng bao giờ là người giống như em, một người bất cần. Vì sao anh không cưới vợ, một cô gái có thể chăm sóc cho anh đấy?".

</p>

<p class="cent1">

Lã An cười cười, "Con gái bây giờ rất thực tế, người như anh không có nhà, không có tiền, lại là dân tỉnh lẻ, có cô gái nào chịu lấy anh chứ? Họ chọn người có xe hơi, có nhà tây. Em cũng mau mau đi tìm cho mình một đại gia đi?".

</p>

<p class="cent1">

Câu nói của anh dường như đã làm tổn thương cô. Trên gương mặt cô hiện rõ vẻ giận dữ - "Anh lại nói nhăng nói cuội rồi. Em sẽ lấy một người nghèo, trí thức như anh em cũng không lấy. Hứ, nếu cần đại gia em đã lấy chồng từ lâu rồi" - Cô than thở - "Nhưng không biết em còn có thể kéo dài bao lâu nữa. Người như em thì có gì đáng giá để mà gửi gắm cho người ta cơ chứ".

</p>

<p class="cent1">

Lã An ngược mắt lên, anh thấy cô đượm buồn. "Đừng lo, tất cả rồi sẽ tốt thôi mà. Chẳng có việc gì là cứ trực trực mãi đâu em ạ. Sáng mai em còn phải đi làm, đi nghỉ sớm đi".

</p>

<p class="cent1">

"Em thấy số anh và em đều khổ. Hay là để em chăm sóc anh". Cô đột nhiên nói một cách chân thành với anh như thế,

nhưng mặt lại đỏ bừng lên - "Chúc anh ngủ ngon". Nói xong cô xoay lưng đi nhanh vào phòng.

</p>

<p class="cent1">

Lã An ngẩn ngơ, anh chưa hiểu rõ cô ấy nói gì. "Chúc em ngủ ngon". Anh lau tay và nói.

</p>

<p class="cent1">

Sáng sớm anh vội vàng đến tòa soạn báo giao bản ghi chép mà anh đã viết tỉ mỉ, ghi lại một ngày sống và làm việc của lão Lưu nhật rác suốt đêm hôm qua. Chủ nhiệm biểu dương anh: "Rất tốt! Cứ như thế này chúng ta sẽ nhanh chóng xoay chuyển tất cả những mối quan hệ của anh. Có thể thương lượng giảm một ít tiền với tên quản lý xưởng hóa chất đáng chết đó để lão cho cậu chuyển đi được không? 7.000 tệ để "chuộc" được thân thì hơi đắt đấy. 3.000 tệ thì sao, tòa soạn sẽ trả cho anh". Chủ nhiệm là một người nóng tính, ông cũng lo lắng cho hoàn cảnh của Lã An. "Nhưng mà cứ cho là chuyển qua đây được thì đã sao? Chẳng phải vẫn cái cảnh nhà không có, tiền cũng không. Là phóng viên hả? Toàn là đồ chết tiệt, chung quy cũng chỉ vì chén cơm manh áo mà thôi. Cậu có biết một câu ngạn ngữ xưa không? Câu ấy là: "Phòng hỏa, phòng cướp, phòng ký giả". Trời đất, nó coi phóng viên tội mình với bọn trộm cướp là như nhau. Tất nhiên công việc này cũng không tốt cho lắm. Không có tiền, lấy gì tuyên truyền cho các công ty xí nghiệp? Bản thân sách báo vốn là một sản phẩm. Nay, tòa soạn sẽ quyết định nhận bao thầu trang báo nhanh thôi. Bộ phận của chúng ta mỗi năm phải giao nộp 80 vạn, muốn làm gì thì làm, vậy càng tốt. Như thế tôi có thể phát lương cho các cậu nhiều một chút. Cậu xem, có đến mấy người lính dưới tay tôi, để gì mà xin thêm một người!". Trưởng phòng tự nói với mình, nhưng giống như là đang nói với anh. Bỗng nhiên Lã An nhìn thấy một người đang thập thò ngoài cửa sổ, anh nhận ra đó là Hách Kiến. Cậu ta đến tìm mình làm gì nhỉ? Lã An bước ra, nhìn thấy Hách Kiến mặc một bộ đồ Tây lảng vảng, bên cạnh còn có một cô gái rất xinh đẹp. Cô gái hơi gầy một chút, nhưng thân hình cũng khá thanh mảnh. "Anh Lã An, đây là bạn gái của em, Lý Mai. Đây là anh Lã An, anh ấy làm việc ở báo "Phục vụ đời sống", anh vẫn hay kể với em đấy. Anh ấy là bạn tốt nhất của anh đấy". Lã An bắt tay Lý Mai và mời họ vào phòng khách. "Hách Kiến, hôm nay trông cậu vui vẻ nhỉ, phát tài rồi hả?" Lã An hỏi anh ta. "Đương nhiên rồi, em viết hai câu quảng cáo cho công ty đồ lót nữ Autifan, thế là em kiếm được 3.000 tệ. Hôm nay em đến trả tiền cho anh, 300 đồng của anh đây". Lã An cầm tiền. "Chỗ ở

thế nào rồi?" Hách Kiến tỏ vẻ bí mật, "Em đã"... cậu ta kể sát tai Lã An thì thầm "Em đã ở cùng nhà với Lý Mai rồi. Bọn em ở gần khu Dương Kiều. Lý Mai, em hãy nói cho anh Lã An biết dự định của tụi mình đi". Lý Mai không nói gì. "Cô ấy là một đầu bếp rất giỏi, anh không biết đâu, món ăn cô ấy nấu rất tuyệt, cô ấy vừa nhận thầu một quán ăn, chỗ đó nằm bên cạnh chợ Dương Kiều, có rảnh anh đến đó chơi nhé" Lã An gật gật đầu. "Anh sẽ đến mà, cuốn kịch bản điện ảnh của cậu sao rồi? Nó có tựa đề là "Người Nhập Cư" hả?" - "Em viết nó thành một quyển tiểu thuyết, hôm nay em có mang đến cho anh, nhưng chỉ là bản thảo thôi. Anh xem thử xem sao, liệu có thể tìm đạo diễn nào đó giới thiệu dùm em được không? Chẳng phải anh đã từng phỏng vấn đạo diễn Châu Hiểu Văn, Phúc Cương và Điền Trang rồi sao? Giới thiệu giúp em với, tất cả trông nhờ vào anh đấy". Lã An nhận bản thảo. "Được thôi, anh sẽ giới thiệu giúp cậu, nhưng hiện nay ngành điện ảnh cũng không khởi sắc cho lắm. Đây là ngành được ăn cả, ngã về không, là một ngành nghệ thuật công nghiệp. Viết kịch bản thì cũng bằng không, không như viết cho quảng cáo kiếm được nhiều tiền". Lã An nói câu đó có ý trách Hách Kiến. Cậu ta suy nghĩ một lúc rồi nói: "Thôi em và Lý Mai đi trước đây. Có rảnh anh đến chỗ chúng em chơi nhé". Họ đứng dậy, Lã An cũng không muốn giữ lại nên đưa họ ra đến cửa thang máy. Anh thì thầm vào tai Hách Kiến: "Lý Mai xinh đấy, cậu đúng là người nhiều mánh khéo. Thôi đi nhé".

</p>

<p class="cent1">

Lã An quay lại văn phòng, ngồi vào máy tính xem lại bản thảo của mình. Anh từ từ nhập tâm vào công việc. Anh chỉ lơ mơ thấy xung quanh mình là một thế giới mà người ta cứ đi qua đi lại hỗn loạn. Tòa nhà này đúng là một tổ ong, mọi người đều bận rộn vì các ước mơ, mưu đồ và mục đích. Họ giống như những sinh vật có cánh, đang bay trong một tòa nhà sang trọng. Bức tường thủy tinh giống như một tấm gương dùng để soi chôn thành thị này. Nó dường như có thể soi rõ nội tạng của phố thị. Người thành thị là những sinh vật có đôi cánh trong suốt, họ thích sống trong những tòa nhà tổ ong được xây dựng bằng xi măng cốt thép, trong men mật và bài tiết. Lã An vừa đánh chữ vừa nghĩ đến tòa nhà mình đang ngồi. Nó đúng là một tổ ong đang bị treo lơ lửng trên cao. Anh hơi bị chóng mặt, sốt ruột và không yên tâm. Có lẽ bọn họ đều biết anh đang nấp kín ở giữa những sinh vật có cánh. Anh càng thấy cô đơn hơn những con chim đã bị biến mất trong thành phố này. Thành thị, một kiệt tác do con người làm ra, đó là một không gian gồm nhiều đường ống ngầm chằng

chặt, chẳng hạn như: hệ thống nước thải, hệ thống cung cấp hơi gas, đường rầy cùng với tất cả những tòa cao ốc trên mặt đất hợp thành. Đó chính là không gian đương đại của cuộc sống nhân loại, một thế giới hỗn độn và chết vì cô đơn. Một quần thể thân thiện mà cô độc. Một cấu tạo đa thể nhưng rời rạc. Những sinh vật có cánh trong thành phố cứ bay lượn, bận rộn, sinh sản, bài tiết và chết đi. Lã An cảm thấy đầu óc mình rất mệt, anh cho rằng mình nên thư giãn một lúc. Anh ngừng làm việc, cầm bản thảo truyện "Người Nhập Cư", trốn trong nhà vệ sinh và ngồi trên bồn cầu để đọc nó.

</p>

</div>

</div>

</div>

<div id="WtEzjpg5j8lTFWqJyoD2yB" style="display:block !important; page-break-before: always !important; break-before: always !important; white-space: pre-wrap !important">

 </div></body>

</html>


```
<?xml version='1.0' encoding='utf-8'?>
<html xmlns="http://www.w3.org/1999/xhtml">
  <head>
    <meta content="Microsoft Word 12 (filtered)"
name="Generator"/>
    <title>Unknown</title>

    <link href="../../../stylesheet.css" rel="stylesheet"
type="text/css"/>
    <link href="../../../page_styles.css" rel="stylesheet"
type="text/css"/>
  </head>
  <body xml:lang="EN-US" class="calibre" id="a18">
    <div class="container" id="a17">
      <div class="container">
        <div class="container">
          <h1 class="calibre5">
            <b class="calibre2">
              Người nhập cư (phần I)
            </b>
          </h1>
          <p class="cent1">
            <br class="calibre3"/>
          </p>
          <p class="cent1">
            <br class="calibre3"/>
          </p>
          <p class="cent1">
            <sup class="calibre6">
              "
            </sup>

```

Có một người đang ngồi trong phòng, không biết là nam hay nữ? Nhưng có lẽ là một người đàn ông không có tóc. Anh ta cứ ngồi như thế trong phòng, hay cũng có thể anh ta là một người đầu trọc chẳng? Anh ta ngồi đó, hồi hộp lắng nghe những âm thanh từ phía bên ngoài. Chỉ cần vừa nghe thấy tiếng gió thổi làm ngọn cỏ lay xào xạc là anh liền quay đầu về hướng ấy, lắng tai nghe thật chăm chú. Sự biểu đạt tình cảm của anh dường như cũng biến đổi theo những âm thanh khi đến gần hay lúc tắt hẳn. Nói tóm lại, tâm hồn anh ta đã bị một nỗi sợ hãi và lo lắng giam giữ. Anh ta đang lo sợ điều gì? Đang chờ đợi cái gì thế? Không còn nghi ngờ gì nữa, anh ta đang chờ đợi một người dân nhập cư, anh ta đang lo lắng cho một người dân nhập cư. Nơi đây là một căn phòng trống, sau buổi trưa, khi mặt trời chiếu vào rèm cửa sổ làm bóng của rèm cửa lùi dần về phía sau. Anh ta

ngồi trên một cái ghế đặt giữa phòng, chốc chốc lại thấy anh nhúu mày, đi tới đi lui trong phòng. Trông bộ anh đang rất lo lắng, sau đó lại đột nhiên đứng im vì có một tiếng động nghe rất đáng sợ từ phía xa đang đến gần. Tiếng động ngày càng tiến đến gần hơn, tiếp theo nó là tiếng bước chân nghe rất nặng nề. Anh cố lắng nghe, cái đầu dường như bất động, tim anh đập loạn xạ không thể nào tự điều khiển được. Ai thế? Nhập cư là một người như thế nào mà người đang ngồi trong phòng lại sợ đến phát khiếp, không dám ló đầu ra khỏi phòng. Nhưng khi tiếng bước chân ấy tiến đến gần cửa thì đột nhiên lại biến mất, giống như một con cá lớn chuyển mình bơi đi mất hút. Bên ngoài đã không còn nghe thấy động tĩnh gì nữa. Máu anh dồn lên tận đỉnh đầu rồi đột nhiên lại trở về trạng thái cũ. Anh ta đã bình tĩnh lại, và lại quay về ngồi trên chiếc ghế ấy.

</p>

<p class="cent1">

Nhưng tại sao anh ta lại nhốt mình trong phòng như thế? Không ai biết tại sao cả. Có lẽ, người ngồi trong gian phòng này cũng là một người nhập cư. Căn phòng này vốn dĩ là một phòng trống, chỉ có thời gian và bụi bẩn là tồn tại nơi đây mà thôi. Nhưng một ngày nọ anh ta đã dọn đến đây, trở thành một người nhập cư của gian phòng này. Lúc đầu trông anh có vẻ dương dương tự đắc lắm, nhưng không lâu sau đó anh phát hiện mình đã bị cái căn phòng trống này giam giữ. Anh bắt đầu chú ý đến tất cả các âm thanh phía ngoài căn phòng, anh bắt đầu chờ đợi và lo sợ một người nào đó, một âm thanh nào đó. Chỉ cần nghe thấy một thứ âm thanh nào đó tiến gần đến cửa phòng là anh bỗng nhiên thấy lo lắng vô cùng. Anh phát hiện ra, chỉ trong một thời gian ngắn, thính giác của anh đã được tôi luyện trở nên thính vô cùng. Tai anh trở nên dài hơn, nó to và dài tựa như cái nắm. Giờ đây hầu như anh có thể nghe được cả tiếng bụi rơi trên nền nhà, đó là một thứ âm thanh nhỏ đến nỗi không thể có thứ âm thanh nào có thể nhỏ hơn. Sau khi từ một người nhập cư trở thành chủ căn phòng này, anh càng thấy lo lắng hơn cho hoàn cảnh của mình. Anh trở nên sợ thế giới bên ngoài, bởi vì nó là một thế giới ồn ào náo nhiệt, đầy nông nổi và nhiều điều phải lo ngại. Đi đến đâu cũng thấy dân nhập cư, chẳng thà cứ nhốt mình trong phòng, nơi đây chỉ có bụi và thời gian từ từ đọng lại mà thôi. Nhưng anh cũng không chắc là mình có thể chịu nổi cảnh này mãi được không, hay anh sẽ hét lớn lên một tiếng rồi chạy vụt ra khỏi phòng. Lúc ấy, chợt có một âm thanh từ xa vọng đến. Âm thanh này nghe thật êm dịu, nặng nề nhưng lại đều đặn. Nó tựa như tiếng của một loài động vật họ mèo đang đi về

phía căn phòng. Anh thấy sợ quá. Mồ hôi bắt đầu túa ra những giọt nhỏ li ti trên trán. Anh bắt đầu hoài nghi bản thân mình. Không biết có phải từ trước đến nay, anh đang mong chờ một người nhập cư, được gặp mặt người nhập cư nào đó có phải là nguyện vọng thật sự của anh không? Anh không hiểu nổi chủ ý của mình, chỉ cảm thấy máu trong cơ thể anh lại đang bắt đầu dồn lên đầu. Nhưng tiếng chân nghe giống tiếng chân của loài động vật thuộc họ mèo ấy lại đột nhiên ngừng hẳn. Nó ngừng lại trước cửa phòng hay là đã biến đi đâu mất? Anh há hốc mồm, mồ hôi trên trán không ngừng tuôn ra, anh cũng không định sẽ ngậm miệng lại một lần nữa. Cứ như thế anh ngồi bất động trong phòng, cố lắng nghe những động tĩnh từ phía ngoài, từng tiếng động một, anh ngồi bất động như một pho tượng..."

</p>

<p class="cent1">

</p>

<p class="cent1">

Lã An gấp quyển tiểu thuyết có tựa đề “Người Nhập Cư” của Hách Kiến lại, xốc lại quần áo và rời khỏi phòng vệ sinh. Anh thấy hơi nhật nhẽo, cái gọi là lo lắng trong quyển tiểu thuyết chẳng qua chỉ là sự thật, nó chính là cảm giác thật trong tâm hồn con người mà thôi. Người viết ra loại truyện này có lẽ cũng sắp phát điên. Lã An nghĩ có lẽ Hách Kiến sắp trở thành một người sống nội tâm, cậu ấy cũng giống như nhân vật trong tiểu thuyết của mình vậy. Cứ luôn lắng nghe các loại âm thanh và tiếng động từ bên ngoài như thế, rồi thì cũng sẽ có ngày trở nên điên loạn mất thôi. Trước mắt anh là hình ảnh gương mặt của Hách Kiến, đó là một khuôn mặt điển hình rất đàn ông, hơn nữa cậu ta lại là người có dáng người hơi nhỏ nhắn. Sau khi tốt nghiệp phổ thông, cậu ấy đã rời quê lên học tại một trường Đại Học, vừa học vừa viết lách để trang trải tiền học phí và cũng để thực hiện ước mơ làm giàu. Có lẽ những người như vậy đều là dân đen, đang cố ngoi lên trong cuộc sống khắc khổ nơi đô thị này. Lã An chợt nhớ đến Dương Linh, anh cảm thấy trong lòng như chợt lóe lên một tia sáng, tựa như có một ngọn nến đang thắp sáng trong tâm hồn đen tối của anh. Anh nhớ đến cái nhà máy hóa chất ấy, họ buộc anh phải nộp 7.000 tệ thì mới giải quyết cho anh thôi việc. Bên phía tòa soạn thì không thể trông mong gì sự hỗ trợ của họ. Sinh tồn! Phải sinh tồn trong một thành phố rộng lớn như thế này sao, Lã An há miệng ra như muốn hít một ngụm không khí vào trong. Tại sao sinh tồn lại khó đến thế? Anh quyết định không nghĩ đến điều đó nữa, anh nhồm

người dậy, đến bộ phận xếp chữ xem họ lên khuôn bản thảo của mình đã xong chưa.

</p>

<p class="cent1">

Chiều tối, anh về nhà sau khi đã làm xong công việc. Vừa đến lối lên lầu, anh đã nghe hai bà cụ nói chuyện với nhau về “Hổ Đông Bắc” gì đó, hình như họ nói Hổ Đông Bắc từ Phương Nam đã xuống đây. Anh chợt nhớ đến cảnh trong tiểu thuyết của Hách Kiến, có một tình tiết nói về tiếng chân của một loài động vật họ mèo đang đi về phía căn phòng. Có loài động vật nào đến gần căn phòng của anh không? Anh bước vào thang máy lên đến tầng 10. Vừa bước ra khỏi thang máy, anh đã trông thấy có mấy viên cảnh sát đang đứng ở đó. Cảnh tượng này anh đã từng trông thấy ở nhà Hách Kiến khi người hàng xóm của cậu ta bị giết. Anh như bị phát sốt. Viên cảnh sát lạnh lùng hỏi: "Anh muốn làm gì thế?"

</p>

<p class="cent1">

“Tôi về nhà mình mà, tôi sống ở đây, đây là nhà của tôi mà”.

</p>

<p class="cent1">

“Nhà anh bị trộm, anh vào xem có mất gì không rồi viết tường trình cho tôi”.

</p>

<p class="cent1">

Lã An lách người bước vào trong nhà. Không may rồi, cả gian phòng đã bị bới tung lên. Dương Linh đang thu dọn đồ đạc trong phòng, nhìn thấy Lã An, cô lộ vẻ kinh sợ. “Cả ba căn hộ trên tầng này đều bị trộm viếng. Căn hộ đối diện với mình đó, tính cả đồ trang sức bằng vàng và tiền mặt thì mất tổng cộng hơn ba mươi ngàn tệ. Còn hộ còn lại thì bị mất rất nhiều quần áo đắt tiền, anh xem coi có mất gì không, cái cặp da của anh đã bị mở tung ra rồi”. Lã An bước vội vào phòng mình, cái hình nộm bằng nhựa ấy vẫn còn nguyên ở góc phòng, không hề bị dịch chuyển. Chỉ có điều cả gian phòng đã bị bới tung lên, hầu như tất cả mọi vật đều bị dịch chuyển khỏi vị trí ban đầu. Anh bắt đầu kiểm tra nhanh qua một lượt, chỉ bị mất khoảng 200 tệ thôi. Mà vốn dĩ anh cũng không có thứ gì quý giá cả. Bước ra khỏi phòng, anh hỏi Dương Linh: “Em có mất gì không vậy?”.

</p>

<p class="cent1">

Mặt Dương Linh biến sắc, nó trắng bệch không còn chút máu, “Em bị mất một ít tiền, khoảng hơn một ngàn tệ, em còn bị

mất cả mấy bộ đồ lót nữa. Không hiểu bọn trộm này lấy đồ lót của em để làm gì nữa? Chắc bọn chúng là cái đồ biến thái đây mà”.

</p>

<p class="cent1">

Lã An không nói gì. Anh viết xong bản tường trình các đồ vật bị mất cắp, bảo Dương Linh cùng ký tên vào rồi đưa cho viên cảnh sát đứng bên ngoài cửa. “Bình thường nên cẩn thận một chút”. Viên cảnh sát nhận lấy bản tường trình. “Chúng tôi đã cảnh báo rồi, có một số công nhân bị thất nghiệp, tự tự tập lại thành một nhóm từ Miền Nam xuống đây gây án. Hôm trước xảy ra một vụ cướp tiền ở Ngân hàng Phương Trang, chắc là cũng do nhóm này làm. Mẹ kiếp, không lẽ chúng ta không thể bắt được bọn này sao?” - Viên cảnh sát tỏ ra rất tức giận - “Thật là quá ngang ngược, chỉ trong một thời gian ngắn mà bọn chúng đã khoét được một lỗ lớn như thế”. Nhóm cảnh sát đã hoàn thành nhiệm vụ kiểm tra hiện trường và thu thập chứng cứ, vội vàng rút khỏi nơi đó. Dương Linh và Lã An ngồi trong phòng khách rất lâu, Dương Linh đứng lên: “Em đi làm cơm đây. Em có mua một con cá, anh có thích ăn cá không?”.

</p>

<p class="cent1">

“Thích” - Lã An trả lời - “nhưng có điều anh không muốn ăn gì cả”. Bị trộm viếng nhà đã làm cho không khí trong phòng trở nên căng thẳng hơn. Lã An cảm thấy những kẻ nhập cư không thấy mặt ấy gần đây cứ như một cái bóng đã làm xáo trộn cuộc sống của anh. Mình ở ngoài sáng còn bọn chúng thì ở trong tối, nhưng biết làm sao đây? “Có cần anh giúp gì không?” Anh vừa bước đến cửa phòng bếp và hỏi Dương Linh khi cô đang bận rộn. Dương Linh mặc một chiếc tạp dề màu lam, lúc làm bếp trông cô càng đẹp. “Không cần đâu, anh ngồi ạ, anh cứ chờ đó là được rồi”. Cô dường như đã quên chuyện mất trộm làm mình mất vui rồi thì phải. “Này, hình như gần đây không có cô gái nào len lỏi vào cuộc sống của anh sao? Em thấy dưới giường anh chỉ có một đôi dép thôi, sao anh không tìm bạn gái mới, giống như em phụ anh nấu cơm hay làm những việc đại loại như thế”.

</p>

<p class="cent1">

“Con người thời nay cũng trở nên thực tế lắm, con gái cũng vậy thôi. Thật là đáng trách, chẳng hạn như lấy người giàu có, từ trước đến nay đa số phụ nữ khi đã chọn lựa gì thì luôn rất sáng suốt. Giờ đây anh cảm giác được sự thất bại, anh cảm thấy một bức tường thép đang chặn trước mặt làm cho mặt mũi anh sưng lên. Anh thật không biết ý nghĩa, mục đích cuộc sống của

mình là gì. Anh trở nên lo nghĩ nhiều hơn. Anh vốn là người tràn đầy tham vọng, nhưng khi tham vọng đã đạt được rồi thì lại có cảm giác lạc lõng. Anh trở nên tiến thoái lưỡng nan trên đường đời của mình. Anh bị kẹt lại ở đấy, luôn muốn hét to lên, nhưng sau khi hét to lên thì vẫn chỉ là một sự im lặng đáng sợ".

</p>

<p class="cent1">

"Ái chà, đúng là một nhà triết học, một nhà triết học về cuộc sống" - Dương Linh nói - "Nào, mau giúp em lấy gạo bỏ vào nồi cơm điện, em thấy chẳng phải cuộc sống của anh đang tốt đẹp đấy sao? Gì thì anh cũng hơn hẳn chị công nhân đứng máy đó nhiều. Chiều nay khi vừa về tới, em thấy ở dưới lầu có một chị khoảng 40 tuổi đứng bên ngoài chửi một người ở trong nhà. Chị ấy chửi thật là khó nghe. Nghe nói chị ấy là công nhân đứng máy trong một xưởng sản xuất lông vũ, mỗi tháng chỉ có 150 tệ tiền sinh hoạt phí. Chị ấy còn có một đứa con đang học lớp 11, chồng lại qua đời. Mọi gánh nặng trong gia đình đều đổ dồn lên vai chị ấy. Sau đó thần kinh chị ấy dường như không còn được bình thường. Thật ra ông chủ của cái xưởng ấy nghe nói đã dọn đi lâu rồi, nhưng từ đầu chí cuối, chị ấy đều không biết gì, cứ cách mấy ngày lại đến chửi bới một lần".

</p>

<p class="cent1">

"Nhưng việc này cũng không thể trách ông chủ ấy được. Ngày nay các công ty quốc doanh đều không khởi sắc, ai còn đi làm công nhân cơ chứ. Này, công việc ở công ty Nokia của em thế nào rồi? Hôm nay có bận rộn lắm không?".

</p>

<p class="cent1">

"Cứ như một món đồ chơi tự động vậy, nhịp độ làm việc rất nhanh". Cô vừa thái cá vừa nói - "Em đang lo mình không thể thích ứng với công việc này. Như trò chơi game, em nhận điện thoại, đánh máy văn bản, chuyển fax liên tục. Tóm lại cũng khá mệt". Cặp chân mày xinh đẹp của cô nhíu lại - "Nhưng kể ra thì cũng vui, con người cần phải luôn nếm thử mọi khó khăn chứ. Anh đưa dùm em lọ muối với".

</p>

<p class="cent1">

Cứ thế, họ tiếp tục tán gẫu với nhau giống như một cặp vợ chồng trẻ đang bận rộn làm cơm. Điều này làm cho Lã An cảm thấy vô cùng ngọt ngào. Họ nấu cơm xong thì trời cũng đã tối. Cảnh thành phố về đêm bên ngoài cửa sổ như càng rộng thêm ra. Dương Linh mở hết đèn trong phòng lên vì cô vốn không thích

bóng tối. Anh cũng đã trải xong bàn, họ cùng nhau dùng cơm tối. Trong một ý nghĩa nào đó, họ ngày càng giống một đôi bạn tốt, một đôi bạn đang cùng nhau vượt qua khó khăn trong cuộc sống. Họ có cùng hoàn cảnh với nhau, đối mặt với cùng một kẻ thù, nhưng kẻ thù này lại là một kẻ vô hình, không thể nhìn thấy được. Có lẽ cái thành phố này không phải là kẻ thù của họ. Chỉ là một cái bàn thờ, trên bàn thờ chỉ có tôn giáo là vật duy nhất được người ta sùng bái, mọi người đã cống hiến tất cả những cái thuộc về mình để cúng cho vật ấy. Họ đã ăn cơm xong, không hiểu sao họ rất ít lời, họ lặng lẽ thu dọn chén bát, cả hai đã cảm thấy quá mệt mỏi. Sau khi tắm xong, Lã An định sẽ đi ngủ, anh xoay qua nói với Dương Linh: "Ngủ ngon nhé!" nhưng anh đột nhiên nhìn thấy một giọt nước mắt nơi khoé mắt Dương Linh, cô đang nhìn anh bằng một ánh mắt bối rối. Anh có phần hơi ngạc nhiên. "Em sao thế?" Cô cúi đầu - "Em thấy hơi sợ, em sợ đám người ấy lắm, đám người Đông Bắc đó, em không dám ngủ một mình". Anh suy đi nghĩ lại, định thần một lúc anh nói: "Hay để anh ngủ cùng với em?" Dường như thoáng nghĩ tới một điều gì, anh bước về phía Dương Linh, giơ cánh tay về hướng cô, ôm trọn cô vào lòng. Cảm giác này làm cho cô cảm thấy cánh tay anh tràn đầy sinh lực. Cô nhẹ nhàng chìm vào vòng tay của anh, cứ như thế họ tiến gần đến phòng ngủ. Tất cả chỉ diễn ra trong âm thầm. Chỉ có điều cô đã thật sự thay thế vị trí của cái hình nộm bằng nhựa ấy rồi. Cả hai người cùng nằm trên giường dưới ánh đèn ngủ mờ ảo, anh lấy tay lau giọt nước mắt đọng trên khoé mắt cô. Họ hầu như không cử động, Lã An cảm thấy hơi bị kích động, nhưng một lúc sau anh đã nghe tiếng thở đều đều của cô, cô đã ngủ rồi. Mở to mắt nhìn lên trần nhà, anh nhớ lại những chuyện không vui trước kia, tâm hồn anh như xáo trộn hẳn lên. Đột nhiên anh cảm thấy vận mệnh của anh và Dương Linh rất gần với nhau, hai kẻ lữ du, hai kẻ nhập cư, hôm nay khoảng cách giữa hai người đã trở nên gần hơn, giống như đôi bạn thân cùng cho nhau cảm giác được an ủi và an toàn. Họ đã quá mệt mỏi rồi, một lúc sau thì anh cũng thiếp đi.

</p>

<p class="cent1">

Nhưng khi trời gần sáng anh đã bị đánh thức, anh cảm giác dường như có một đôi môi đang tìm kiếm mình. Anh phát hiện có một cơ thể nóng bỏng đang gần kề bên anh. Không cần nói cũng biết người đó chính là Dương Linh. Cơ thể cô như một ngọn lửa thiêu đốt anh. Anh cũng đã tìm được đôi môi của cô, cô ngước lên, họ hôn nhau. Lúc này là lúc ngoài trời còn sót lại một ít bóng đêm trước khi bình minh lên. Một cơn sóng như đang dâng

tràn lên trong cơ thể anh, anh không thể tự kiềm chế nổi mình nữa, và họ đã làm chuyện ấy. Sau đó anh lại ngủ thiếp đi.

</p>

<p class="cent1">

Anh lại tỉnh dậy, vẫn còn nhớ chuyện đã xảy ra lúc nãy. Anh còn tưởng mình đã nằm mơ, nhưng anh phát hiện thấy một vết son đỏ trên giường.

</p>

<p class="cent1">

Chiều tối hôm ấy, khi Dương Linh về đến nhà, Lã An đã chào hỏi và ôm hôn cô rất tự nhiên. Họ cùng nhau làm cơm, cùng nhau nói chuyện phiếm, họ thân mật với nhau như một đôi tình nhân thật sự. Tình cảm giữa họ đã sang một trang mới, Lã An cảm thấy có một người đang nhập cư vào cuộc sống của anh, đã ảnh hưởng đến cuộc sống của anh. Anh hy vọng mình có thể gánh vác tất cả, nhưng cô đã nói trước với anh: "Anh cần có một người bên cạnh để chăm sóc, em sẽ chăm sóc anh cẩn thận". Cô dịu dàng nói với anh như thế. Đến tối, họ cùng nằm bên nhau. Đêm ấy họ đã thức suốt đêm nói chuyện với nhau. Họ kể sát bên nhau, anh tâm sự với cô những chuyện buồn vui trong lòng mình, kể cho cô nghe điều anh đang theo đuổi, anh nói với cô chuyện anh phải trả 7.000 tệ để được thoát khỏi cái công ty hóa chất ấy. Nếu không thế, ước mơ làm phóng viên của anh xem như đã chấm hết. "Nhưng anh không thể quay về làm việc ở đấy, da anh bị dị ứng mà nơi đó thì toàn là mùi khí độc, da anh thường bị nổi những đốm màu hồng". Cô thì thầm bên tai anh. "Có lẽ em sẽ tìm cách giúp anh... lần đầu tiên gặp anh ở khách sạn Á Thái, em đã thấy thích anh rồi. Có lẽ anh không phát hiện trên người mình tỏa ra một mùi rất nặng của sầu muộn, chính cái mùi ấy đã cuốn hút em. Và cũng vì thế mà em thâm nhập vào cuộc sống của anh! Ngay chính bản thân em còn phải ngạc nhiên về điều này nữa là!". Anh hôn cô, cảm giác tim mình như ngừng đập. Giây phút này chính là giây phút sức sống trong anh đang trỗi dậy. Anh cảm thấy vui sướng quá, nỗi cô đơn tồn tại trong lòng anh bấy lâu nay giờ như đã tan biến. Anh dang tay ôm trọn cô vào lòng. Thân thể Dương Linh mịn màng, đó là một cơ thể tràn đầy sức sống, họ đều hoàn mỹ như lúc ban sơ, sự buồn phiền bấy lâu nay không còn nữa, anh cảm nhận được niềm hạnh phúc tốt độ. Thậm chí anh còn tưởng rằng đây không phải là sự thật, có lẽ cô ấy chỉ là một người nộm bằng nhựa mà thôi. Anh sờ lên từng centimet da trên cơ thể cô, đâu đâu cũng có độ đàn hồi, điều này chỉ có thể cảm giác được trên cơ thể của một con người bằng xương bằng thịt mà thôi. Anh yên tâm nằm lắng nghe từng nhịp thở của cô, cô đã

chìm dần vào trong giấc ngủ.

</p>

<p class="cent1">

Cuộc sống! Cuộc sống giống như một con mãnh thú, có khi lại dịu dàng như một con cừu non. Bước trên đại lộ rộng thênh thang, Lã An phát hiện tất cả dường như có một sự thay đổi. Những tòa cao ốc, những con đường cao tốc và những cây cầu vượt. Những con người ăn mặc thời trang và những đóa hoa bằng nhựa. Dường như hôm nay tất cả đều trở nên có sức sống, có ý nghĩa và có cả vận mệnh. Điều này làm anh nhận ra rằng có thể tất cả những sự vật bên ngoài của thế giới mãi mãi sẽ không bao giờ biến đổi, sự biến đổi chính là ở tâm hồn con người. Mà tâm hồn thì cần phải được tu dưỡng, muốn tu dưỡng thì cần phải có tình yêu, chỉ cần có được tình yêu, bạn sẽ chiến thắng tất cả.

</p>

<p class="cent1">

Anh lại bước nhanh đến tòa soạn, trong lòng sáng lên bởi một ngọn lửa của lòng nhiệt tình và sự kích động, các đồng nghiệp của anh đều cảm thấy rất ngạc nhiên. Sếp lại cho anh một vài chủ đề mới, anh không còn cảm thấy áp lực và mệt mỏi nữa. Anh lên đường đi phỏng vấn. Anh vẫn sống đầy thôi, không còn lo sợ mình sẽ bị biến thành một hình nộm bằng nhựa nằm bất động đến vài trăm năm nữa.

</p>

<p class="cent1">

Anh và Dương Linh giống như một đôi tình nhân vừa mới bắt đầu cho một cuộc sống mới. Sau khi tan ca, họ có chung một mái ấm để trở về. Mái ấm ấy là một căn hộ nhỏ nằm trong một tòa nhà lớn. Họ sống hòa thuận với nhau, không hề cãi vã, vừa giống một đôi vợ chồng mà cũng vừa giống một đôi tình nhân. Nhưng giữa họ lại không có bất kỳ hẹn ước nào, họ chỉ sống cùng nhau để cùng tạo dựng nên một cuộc sống tươi đẹp. Anh không còn cảm thấy phụ nữ chỉ là một loài động vật kỳ quái, hay một sự tồn tại khó hiểu nữa.

</p>

<p class="cent1">

Một tháng sau, một hôm cô trở về nhà với một gương mặt buồn, cô nghe mấy bài hát của "Ân Nhã", mặt mày ủ dột như có chuyện gì đó đau buồn lắm thì phải. Anh linh cảm dường như có chuyện gì đã xảy đến với cô. Anh hỏi nhưng cô không trả lời. Cô bắt đầu hút thuốc, mỗi lần hút là hút liên tục mấy điếu. Sáng hôm sau cô cầm 7.000 tệ trình trọng đưa cho anh, bảo anh đi nộp cho cái nhà máy hóa chất ấy để giải quyết mọi chuyện cho xong. "Ở đâu mà em có nhiều tiền như vậy?" - Anh ngạc nhiên hỏi cô.

“Em vừa mới lãnh lương, cộng thêm tiền để dành của em nữa”. Cô nhẹ nhàng trả lời - “Em đã từng nói rồi, chúng mình phải cùng nhau gánh vác mọi chuyện, đúng không anh?”. Anh nhìn cô rất lâu, cuối cùng cũng nhận lấy số tiền ấy. “Thôi được, xem như anh mượn em, nhất định anh sẽ trả lại cho em, anh thật là...”. Anh không nói hết câu. Vậy là anh đã thật sự tìm được một người bạn đồng hành trong cuộc sống này rồi. Anh mỉm cười - “Ngày mai anh sẽ đi làm thủ tục”.

</p>

<p class="cent1">

“Sắp đến tết rồi, em muốn về thăm quê. Em nhớ mẹ quá!”. Cô nói - “nhưng để anh lại đây một mình em thấy không an tâm cho lắm, anh không biết tự lo cho bản thân mình gì cả. Không biết đến bao giờ anh mới có thể tự lo được cho bản thân mình?”. Cô hơi lo lắng vuốt nhẹ lên má anh. “Ngày mai em về quê rồi, chắc khoảng nửa tháng sau mới trở lại Bắc Kinh, anh có nhớ em không?”. Ánh mắt cô hoài nghi nhìn anh vẻ như thăm dò.

</p>

<p class="cent1">

“Đương nhiên” - anh trả lời - “đương nhiên rồi. Trước khi nghỉ Tết 3 ngày anh mới về quê, bọn mình bận rộn quá. Quê anh ở Lý Sơn Thôn, ở đó không có điện thoại nên muốn gọi cũng không biết phải làm sao. Em sẽ lấy anh chứ?”. Anh nhìn cô nói một cách chân thành.

</p>

<p class="cent1">

Cô cúi đầu suy nghĩ một lúc rồi cười nói: “Vâng, em sẽ lấy anh. Nhưng chúng ta phải đối mặt với quá nhiều việc, thật ra quan hệ giữa con người với con người luôn luôn yếu đuối, em không thể hứa cũng như nói trước điều gì cả, miễn sao chúng ta thật sự cần có nhau là được rồi! Đương nhiên là em cảm nhận được điều này!”. Cô lại ngả đầu vào lòng anh. Anh hiểu ra rằng mình đã dính vào ái tình mà không tài nào có thể dứt ra được.

</p>

<p class="cent1">

Hôm sau cô rời khỏi Bắc Kinh trở về quê thăm nhà. Lúc này Bắc Kinh đang vào mùa đông, trời lạnh buốt. Anh đứng ở khu vực tiễn thân nhân ở nhà ga dõi mắt nhìn theo chiếc xe lửa đưa cô rời khỏi ga, trong lòng thấy lạc lõng quá. Những ngày sau đó anh đã làm xong mọi thủ tục và chính thức gia nhập vào tòa soạn báo “Phục vụ cuộc sống”, anh đã yên tâm hơn. Những ngày đón năm mới, anh quyết định không về quê, bởi vì đối với anh, đây chỉ mới là sự khởi đầu của anh nơi thành phố này mà thôi. Tất cả chỉ mới bắt đầu từ con số không, anh lại sắp phải đối mặt với

khởi điểm mới của cuộc sống. Trong mấy ngày Tết, mỗi ngày anh đều viết cho Dương Linh một lá thư, kể cho cô nỗi lòng của mình. Nhưng vì không có địa chỉ, nên những bức thư ấy không thể gửi đi được, anh gom chúng lại, thành một xấp dày. Anh quyết tâm sống cho thật tốt, bởi vì khó khăn lắm anh mới tìm thấy được ánh sáng, sự nhiệt tình với cuộc sống và sự mong chờ kỳ vọng ở một người. Anh đã biết cách tự lo liệu cho mình. Mấy ngày nay, hầu như anh không đi đâu cả, bởi vì ở Bắc Kinh gió rất lớn. Hơn nữa những ngày này đám bạn của anh hầu như đều đã về quê hết. Ngoài phố đường như vắng tanh, cả thành phố trở nên vắng lặng, anh cũng không biết tại sao họ lại biến mất nữa. Thế là ở nhà một mình, anh thường đọc sách. Hách Kiến và bạn gái của cậu ấy cũng đã về quê ở Tứ Xuyên rồi. Anh lại lôi quyển tiểu thuyết “Người Nhập Cư” của Hách Kiến ra đọc tiếp.

</p>

</div>

</div>

</div>

<div id="WtEzjpg5j8lTFWqJyoD2yB" style="display:block !important; page-break-before: always !important; break-before: always !important; white-space: pre-wrap !important">

 </div></body>

</html>

```
<?xml version='1.0' encoding='utf-8'?>
<html xmlns="http://www.w3.org/1999/xhtml">
  <head>
    <meta content="Microsoft Word 12 (filtered)"
name="Generator"/>
    <title>Unknown</title>

    <link href="../../../stylesheet.css" rel="stylesheet"
type="text/css"/>
<link href="../../../page_styles.css" rel="stylesheet"
type="text/css"/>
  </head>
  <body xml:lang="EN-US" class="calibre" id="a20">
    <div class="container" id="a19">
      <div class="container">
        <div class="container">
          <h1 class="calibre5">
            <b class="calibre2">
              Người nhập cư (phần II)
            </b>
          </h1>
          <p class="cent1">
            <br class="calibre3"/>
          </p>
          <p class="cent1">
            <br class="calibre3"/>
          </p>
          <p class="cent1">
            <sup class="calibre6">
              "
            </sup>

```

Một người ngồi một mình trong phòng, người ấy luôn cảm thấy trong lòng bất an. Xung quanh là bốn bức tường trắng như tuyết. Trong phòng, ngoài cái ghế đặt ở giữa ra thì không còn có ai khác nữa. Nhưng thật sự là có một người đang ngồi trong phòng. Người ấy hai mươi mấy tuổi? Ba mươi mấy tuổi? Hay bốn mươi mấy tuổi? Không ai biết. Nhưng quả thật là có một người như thế, anh ta là một người nhập cư đã nhập cư vào gian phòng ấy. Nhưng sau đó anh ta lại cảm thấy thật bất an, anh ta luôn luôn lắng nghe và nhìn quanh quẩn. Sức tưởng tượng của anh ta thật mạnh mẽ. Anh ta đã rất chú tâm tự rèn luyện khả năng tưởng tượng ấy. Gương mặt của anh ta ngày càng già hơn, anh ta luôn nôn nóng, bất an. Một mình trong gian phòng làm cho thính giác của anh ta trở nên vô cùng mẫn cảm. Anh ta có thể phân biệt được sự khác nhau giữa hai loại âm thanh một cách chính xác.

Mọi sự chuyển động của con người, sự vật, của mây và cả sự chuyển động của gió đều trở thành những âm thanh hướng về phía anh ta. Tai của anh ta đang lớn dần lên, nhưng ngược lại, thị lực của anh ta lại kém dần. Tai anh giống như một sinh vật đang sống ký sinh trên cơ thể. Mỗi khi bước đi hay lúc hít thở, anh ta đều cảm thấy có một kẻ nhập cư nào đó đang tiến đến gần hoặc đang xa dần chỗ anh. Mỗi lần cảm giác được âm thanh ấy tiến đến gần, anh thường hít sâu một hơi dài để thả lỏng cơ thể.

</p>

<p class="cent1">

Tại sao anh lại sợ người nhập cư? Điều này không ai biết cả. Có lẽ anh ta sợ cái thế giới mà đi đâu cũng gặp phải người nhập cư này. Vì thế một ngày nọ, anh đã tìm đến một gian phòng yên tĩnh như thế này để trốn chạy, và anh đã quyết định sẽ ở lại đây trong một thời gian. Đa số thời gian của anh đều chỉ dùng để ngồi đấy, có khi anh ngủ thiếp đi. Trong giấc mơ anh thấy mình bị vướng vào một cành cây nhưng không thể nào tự thoát ra được. Điều này làm cho anh sợ hãi và giật mình tỉnh giấc, tim đập thình thịch, trong phút chốc anh quên mất là mình đang ở đâu. Cứ nghe thấy những âm thanh từ phía bên ngoài vọng lại là anh lại cảm thấy căng thẳng. Anh hy vọng mình có thể có được một thế giới riêng. Dù cho thế giới ngoài kia có đáng sợ như thế nào, thì anh cũng còn có lãnh địa riêng của mình. Bên ngoài quá phức tạp, quá hỗn loạn, anh không tài nào khống chế được. Vì thế anh quyết định thu mình lại, giam mình trong phòng và không muốn đi đâu cả.

</p>

<p class="cent1">

Đây có lẽ là một hình ảnh vĩnh hằng: Một người vì sợ người nhập cư mà ngồi một mình trong căn phòng trống, căn phòng ấy chứa đầy sự tĩnh lặng. Nhưng người ngồi trong phòng cũng chính vì sự tĩnh lặng đó mà càng cố gắng lắng nghe những âm thanh từ phía bên ngoài, anh ta là một người sợ âm thanh. Nhưng anh ta nhốt mình trong phòng để làm gì cơ chứ? Vì đây là một lãnh địa, nhưng trong lãnh địa này lại không có gì hết! Anh ta lại cứ cố thủ trong căn phòng này để làm gì cơ chứ?

</p>

<p class="cent1">

Giả dụ anh ta là một người mắc bệnh thần kinh hoang tưởng, người như thế nếu cứ ở mãi trong phòng thì mới có thể có điều kiện tưởng tượng ra sự tồn tại của một người nhập cư, thật là khó hiểu quá. Có ngày thì phải có đêm, có suy thì mới có vinh, có bình minh thì phải có hoàng hôn, có sinh thì phải

có tử, có náo nhiệt thì phải có tĩnh lặng, có người chờ đợi thì mới có kẻ đến. Đó chẳng phải là sự hỗ trợ cho nhau để cùng tạo thành hay sao?"

</p>

<p class="cent1">

</p>

<p class="cent1">

Không khí của mùa xuân đã đến, cùng hòa theo cơn gió đầu tiên của tháng ba. Lã An vẫn còn ở ngoài đường, anh cảm thấy mỗi năm, mỗi mùa như thế đều hoàn toàn mới cả. Dương Linh đã về, cô có vẻ mập hơn một chút, chắc hẳn cô đã được thư giãn và nghỉ ngơi rất nhiều khi ở quê. Hách Kiến cũng đã trở lại, cậu ấy trông có vẻ lo nghĩ nhiều hơn. Một ngày nọ, Hách Kiến hốt hải chạy đến tìm Lã An, nói rằng bạn gái của cậu ấy đã bỏ rơi cậu. "Đã đi thì cứ cho đi luôn đi" - Lã An nói một cách phớt lờ - "làm gì có buổi tiệc nào mà không tàn cơ chứ. Cứ xem như cô ấy đã bỏ cậu!" - "Có người đã quyến rũ cô ấy, hẳn ta là chủ của một tiệm rửa xe, hẳn lái một chiếc xe sang trọng đến quán ăn nơi cô ấy làm việc để ăn cơm và thế là hẳn đã quyến rũ cô ấy!". Hách Kiến vừa nói vừa thở gấp. "Ái chà" - Lã An cười nhạt - "Phụ nữ cũng giống như bồ câu hoang, hễ ai bắt được thì là của người đó. Điều quan trọng là cậu phải tự xác định đó là của mình, cậu phải chứng tỏ bản lĩnh của mình". - "Nhưng em làm thế nào mới có thể chứng tỏ bản lĩnh của mình?". Hách Kiến sốt ruột đến nổi mồ hôi ra ướt cả trán. "Anh không biết em yêu cô ấy nhiều đến ngần nào đâu, cô ấy đã cho em dừng khí để em trụ lại thành phố này. Chẳng phải anh cũng vậy sao? Nếu không có chị Dương Linh, thì anh cũng tiêu rồi. Anh có thể nói chuyện với cô ấy dù em không? Nhất định anh phải giúp em làm cho cô ấy hồi tâm chuyển ý. Bởi vì cái gã chủ tiệm rửa xe ấy không hề thật lòng với cô ấy, có lẽ hẳn chỉ muốn đùa cợt với cô ấy mà thôi, nhất định anh phải nói chuyện với cô ấy!".

</p>

<p class="cent1">

Lã An im lặng một lúc - "thôi được" - anh nhận lời - "nhưng đối với những chuyện như vậy thì có lẽ tôi cũng đành phải bó tay, nhưng tôi nhất định tìm cô ấy để nói chuyện thử xem sao. Cậu định thế nào?".

</p>

<p class="cent1">

Hách Kiến ngồi thừ ra một lúc, cậu ta suy sụp tinh thần nhiều lắm. "Em cũng không biết tính sao nữa. Thực ra em cũng không biết bản thân mình có tồn tại nổi trong cái thành phố này

không. Có lẽ em sẽ trở về quê thôi. Anh đưa quyển “Người Nhập Cu” lại cho em đi, anh đã đọc xong chưa?”.

</p>

<p class="cent1">

Theo lời đề nghị của Hách Kiến, Lã An đến tìm gặp Lý Mai nói chuyện một lần. Lần này gặp, Lã An cảm thấy cô ta thay đổi rất nhiều. Cô ta trang điểm trông có vẻ diêm dúa và tầm thường. Xem ra cô ta ngày càng trở nên “thành thị hóa” rồi. Lã An hẹn gặp cô tại một quán cà phê trong khách sạn Quốc Tế. Lý Mai trông cũng xinh gái lắm. Hôm nay Lã An mới có cơ hội ngắm cô được kỹ hơn. Trong một khung cảnh sang trọng và lịch sự như thế này, trông Lý Mai không được tự nhiên cho lắm, bởi vì cách trang điểm của cô dường như không thích hợp với nơi đây, để làm người ta hiểu lầm cô chỉ là “gà móng đỏ”. Lã An gọi hai ly cà phê, anh hỏi cô: “Em và Hách Kiến đã chia tay thật rồi sao?”. Cô để cái ví qua một bên. “Đương nhiên rồi! Anh biết tại sao em chia tay với anh ấy không? Em thấy mình ngày càng không thích anh ấy. Lúc đầu bọn em từ Tứ Xuyên cùng nhau lên Bắc Kinh. Vì là quan hệ đồng hương, anh ấy chăm sóc em rất nhiều, em cũng cảm thấy anh ấy là người tốt, chỉ ít làm bạn với nhau thì cũng không có gì là không được. Nhưng anh ấy cứ bám theo ghê quá, em đành phải đồng ý. Thực tế, lòng em không phải đã hoàn toàn đón nhận anh ấy. Anh biết không, hai kẻ nghèo sống chung với nhau thì sẽ càng nghèo thêm, hai kẻ phiêu bạt mà ở bên nhau thì chỉ càng phiêu bạt hơn mà thôi. Nhưng đó chỉ là thứ yếu, sau đó em phát hiện mình cũng có phần hơi thích anh ấy. Con người anh ấy chắc anh cũng biết mà, nếu ở bên anh ấy trong một thời gian dài anh sẽ bị cảm động vì cái vẻ lương thiện của anh ấy. Một người lương thiện như thế thích em, anh ấy đem tất cả những thứ vốn đã rất ít ỏi của mình giao hết cho em, ví dụ như tiền, ví dụ như sự ỷ lại, em thật sự không thể nào có thể phụ lòng anh ấy được, và thế là từ chỗ lạnh nhạt ban đầu, em đã bắt đầu chấp nhận anh ấy. Em còn dọn đến sống cùng với anh ấy. Để làm được điều đó, em cũng phải dũng cảm lắm! Và em đã làm được điều đó, em luôn quan tâm đến anh ấy, em hy vọng anh ấy có thể chứng tỏ được bản lĩnh của mình như anh ấy đã từng nói. Nhưng bản thân anh ấy lại thay đổi”.

</p>

<p class="cent1">

Lã An hỏi: “Cậu ấy thay đổi như thế nào?”.

</p>

<p class="cent1">

Lý Mai nói: “Anh ấy có một khuyết điểm là thích nói

khoác, anh ấy nghĩ những điều mình đang tưởng tượng trong đầu đều là thực tế. Ví dụ như anh ấy tưởng tượng mình là một nhà biên kịch điện ảnh, thì lập tức nghĩ rằng mình là một nhà biên kịch nổi tiếng, có rất nhiều đạo diễn nổi tiếng như Trương Nghệ Mưu, Trần Khải Ca đến tìm anh ấy nhờ viết kịch bản. Điều này là do chính miệng anh ấy nói với em đấy. Mặt khác, em càng đối xử tốt với anh ấy bao nhiêu thì anh ấy càng hư bấy nhiêu. Dần dà anh ấy cho rằng em là một thứ tài sản riêng của anh ấy, em nói chuyện điện thoại với một người đàn ông nào khác là anh ấy không đồng ý, anh ấy không cho phép em tiếp xúc bạn bè, anh ấy không hiểu em. Cuối cùng thì em đã hiểu ra, vì có được em nên anh ấy mới thể hiện được giá trị của mình, nếu không có em, anh ấy sẽ không có gì hết. Nhưng trên thực tế, một người đàn ông nếu chỉ cần có một người phụ nữ mà không lo đến việc tạo một sự nghiệp thì còn có ý nghĩa gì cơ chứ? Em thấy ý chí mình sa sút, sự nhiệt tình mà em dành cho anh ấy ngày càng trở nên nhạt dần. Cho đến một ngày nọ, em gặp và quen biết ông chủ của một cửa tiệm rửa xe, thế là em quyết định rời xa anh ấy".

</p>

<p class="cent1">

Lã An hỏi: "Chứ không phải vì ông chủ ấy có tiền sao?".

</p>

<p class="cent1">

Lý Mai nói: "Đương nhiên là không phải! Bởi vì người ấy rất đàn ông. Anh biết em đánh giá đàn ông như thế nào không? Phải là một người tự tin, tự tin nhìn cuộc sống với vẻ ung dung, điểm này thì Hách Kiến không có. Ngoài việc muốn chiếm lĩnh em làm của riêng, anh ấy chẳng có tí gì gọi là tự tin cả. Sau đó anh ấy cứ dày vò em mãi, từ tư tưởng cho đến thân xác. Tình cảm mà anh ấy dành cho em là một thứ tình cảm hỗn tạp bao gồm cả yêu và nổi hận. Có lẽ anh ấy đã yêu em đến cực điểm, và cũng hận em đến cực điểm. Có lẽ anh ấy sẽ giết em mất! Em nghĩ anh ấy sẽ làm như thế, bởi đã có lần anh ấy trói em lại, dùng đế giày đánh em, rút dây nịt ra đánh em, dùng vải đen bịt mắt em..."

</p>

<p class="cent1">

Lã An im lặng. Anh cảm thấy đầu óc Hách Kiến dường như không bình thường. Từ trước đến giờ, anh chưa nhận thức được một cách rõ ràng về Hách Kiến. Nhưng khi anh đọc quyển tiểu thuyết "Người Nhập Cư" của Hách Kiến, thì anh cảm nhận được trong tâm hồn của Hách Kiến đã có một sự lo sợ đến tột độ, đến mức cuối cùng, chắc cậu ta điên mất cũng nên - Lã An nghĩ. Có

thể Hách Kiến là một ví dụ đặc biệt, một người mắc chứng bệnh lo sợ đã tự tiến hành phân tích suy nghĩ của mình. Anh hiểu ra rằng anh không thể làm gì để kéo níu lại tình cảm của Lý Mai đối với Hách Kiến, khi mà tình cảm của họ đã biến thành mối quan hệ của sự chinh phục và chiếm hữu. Một loại tình cảm như thế thì xem như đã hết.

</p>

<p class="cent1">

"Nhưng vấn đề là em có thích anh chàng chủ tiệm rửa xe ấy không?" - Lã An hỏi cô.

</p>

<p class="cent1">

"Em cũng không biết nữa", mắt Lý Mai lơ đãng nhìn ra phía nhóm người đang ra vào đại sảnh - "nhưng nếu so sánh anh ấy với Hách Kiến, thì anh ấy là một người đàn ông cứng chắc và khỏe mạnh. Em không quan tâm về lâu về dài sẽ như thế nào, em chỉ quan tâm đến thời điểm hiện tại mà thôi". - Giọng Lý Mai như than thở - "Ở cái thành phố này, em chẳng qua cũng chỉ là một người đi làm công. Em vốn dĩ không có sự chọn lựa nào tốt hơn cả, em chỉ hy vọng mình học được một cái nghề, ví dụ như em cố học để trở thành một đầu bếp giỏi chẳng hạn, như thế là đã quá tốt rồi. Thôi, đến lúc em phải về rồi, anh còn muốn nói thêm gì nữa không?".

</p>

<p class="cent1">

"Không" - Lã An trả lời.

</p>

<p class="cent1">

"Vậy em về nhé. Để tránh mặt Hách Kiến, em đã chuyển sang làm việc tại một quán ăn ở phía Nam thành phố, quán ấy tên là "Hân Hân tửu gia", nằm phía trên khu Phương Trang, có dịp mời anh ghé qua nhé!", Lý Mai cười với anh rồi quay người đi.

</p>

<p class="cent1">

Lã An ngồi bất động nơi ấy, anh lấy bản sao quyển tiểu thuyết "Người Nhập Cư" ra đọc tiếp. Quyển tiểu thuyết này không dài lắm, tổng cộng khoảng bốn năm ngàn chữ thôi. Vừa nhâm nhi cà phê, anh vừa nghĩ đến Hách Kiến, nghĩ đến những người mà anh quen biết. Họ đã phấn đấu hết mình để chen chân vào cái thành phố này. Anh đọc quyển tiểu thuyết ấy khá lâu, nửa phần cuối của quyển tiểu thuyết nói đến người ngồi trong căn phòng ấy, cuối cùng thì anh ta cũng suy sụp hoàn toàn tinh thần. Anh ta chạy ra khỏi phòng, gia nhập vào một nơi gọi là thế giới của các loại âm thanh. Trước khi gặp được người nhập cư thì người

nhập cư này đã chạy mất rồi, kết thúc như thế không biết là ngụ ý gì nữa? Lã An cứ suy nghĩ một cách khổ sở, nhưng cuối cùng cũng chẳng hiểu đầu đuôi ra sao cả.

</p>

<p class="cent1">

Sau đó Lã An không còn gặp lại Hách Kiến nữa. Lã An gọi vào hộp thư thoại của cậu ta mấy lần nhưng không thấy trả lời điện thoại. Lã An lấy làm lạ, song cứ mặc kệ. Mùa xuân, mùa ngấn ngủi trong năm đã gần đến, không khí xuân mang theo một chút gió trái đều khắp thành phố. Lã An thấy lòng mình ngập tràn niềm hạnh phúc. Anh và Dương Linh luôn quấn quýt bên nhau. Công việc của anh ở tòa soạn ngày càng khởi sắc, giờ đây anh đã là một trong những ký giả giỏi nhất của tòa soạn, hầu như tuần nào anh cũng viết những bài báo về xã hội gây chấn động cả thành phố. Dương Linh cũng bận tối mắt tối mũi với công việc, một tháng thì đã tăng ca hết một tuần lễ, những đêm cô vắng nhà, Lã An hầu như không thể chợp mắt được. Anh biết rằng cuộc sống của anh đã có một sự thay đổi rất lớn, bởi vì giờ đây họ đang sống trong thế giới của hai người, mà đã là thế giới của hai người thì nhất định cần phải có sự nuôi dưỡng.

</p>

<p class="cent1">

Điều làm cho Lã An thấy không yên tâm chính là Dương Linh đối đãi với anh quá tốt, dường như cô ấy đã dùng hết lòng nhiệt tình của mình để yêu anh. Hơn nữa, chỉ trong một thời gian ngắn mà họ đã mua về không ít đồ điện gia dụng, những thứ này làm cho căn phòng trở nên đầy ắp. Nếu chỉ dựa vào đồng lương của Lã An, để mua được hết số đồ ấy có lẽ anh phải nai lưng ra làm đến 3 năm, mà còn phải nhịn ăn nhịn uống thì mới đủ tiền. Họ đã bắt đầu tính đến việc sẽ chọn một thời điểm nào đó trong mùa Hè để tổ chức lễ cưới. “Em không muốn cứ phải sống phiêu bạt mãi nữa rồi!”, Dương Linh ngả đầu vào lòng anh như một chú chim nhỏ, thỏ thẻ nói với anh như thế. “Em muốn có một gia đình. Em muốn cùng anh xây dựng một gia đình, chắc chắn chúng ta sẽ sống rất hạnh phúc bên nhau. Đúng không anh?”. Lã An gật đầu, anh dìu cô đến bên cửa sổ ngắm cảnh thành phố về đêm. Bên ngoài là một thành phố tràn ngập ánh đèn, đó là lãnh địa mà người ta muốn bay lượn trong giấc mơ của mình. Thành thị là gì? Họ nghĩ, nó chẳng phải là cái gì cả, hay nó là một cái vũ đài, nơi mà những người nhập cư tụ họp lại, có rất nhiều người tập họp lại đó để biểu diễn những vở kịch và những kinh nghiệm trong cuộc sống của mình. Một số người rời khỏi nơi ấy, lại có một số người khác tiếp tục dấn thân vào, sống ở đó và chết đi...

</p>

<p class="cent1">

"Anh không muốn em phải tốn nhiều tiền vì anh đến thế" - Lã An sờ vào cái máy chụp hình hiệu Nikon mà Dương Linh mới mua trị giá hơn 10.000 tệ và nói - "anh không cần những thứ đó, anh chỉ cần có em là đủ rồi. Chỉ cần em ở bên cạnh anh thì anh không còn muốn thêm thứ gì khác nữa cả!".

</p>

<p class="cent1">

Dương Linh nhìn anh, ánh mắt cô nhìn sâu vào trong mắt anh - "Không, cũng vì em yêu anh nên em rất lo lắng, em sợ có một ngày nào đó em sẽ mất anh...".

</p>

<p class="cent1">

"Không đâu, sao lại có chuyện như thế được?" - Lã An lo lắng trả lời cô.

</p>

<p class="cent1">

"Mọi thứ đều đang thay đổi, ngay đến việc kết hôn cũng chỉ là ảo tưởng mà thôi, không thể nói trước được gì cả". Dương Linh nói như đang than thở, điều này làm cho Lã An cảm thấy bất an vì anh cảm nhận có một sự không bình thường ở đây. Anh đoán trong lòng Dương Linh có chuyện gì đó giấu anh, "Nhưng hai tháng nữa là chúng ta đã kết hôn rồi cơ mà!".

</p>

<p class="cent1">

Dương Linh im lặng một lúc. "Ờ phải há, chúng ta sắp kết hôn rồi mà. Anh là người cần phải có một gia đình nhất" - cô có vẻ hơi ủ rũ - "được sống cùng với anh, em không nghĩ mình là người giỏi dang đến vậy. Trước đây ở nhà, em không cần phải làm gì hết, em cũng không biết làm gì hết. Nhưng giờ đây, để chăm sóc một đại bảo bối như anh, em phải học tất cả. Hôm nay chúng mình đi xem buổi ba-lê do thanh niên Trung Quốc và Pháp cùng biểu diễn nhé! Tuần trước em đến trung tâm mua bán Bách Thịnh mua vé rồi nhưng chưa nói cho anh biết".

</p>

<p class="cent1">

"Được thôi!" - Lã An trả lời - "cũng lâu lắm rồi anh chưa có dịp đi xem biểu diễn ba-lê, chúng mình đi thôi em".

</p>

<p class="cent1">

Tối hôm ấy họ đến nhà hát kịch Bắc Triều xem ba-lê. Buổi biểu diễn hôm ấy rất hay. Dương Linh và Lã An vỗ tay đến đỏ cả lên. Họ về đến nhà đã 12 giờ đêm. Hôm ấy họ đã có với nhau một

đêm ân ái ngọt ngào tình cảm. Có thể nói đó là một đêm tuyệt vời, họ quấn lấy nhau mãi cho đến lúc trời sáng. Lã An đã không phát hiện được hai giọt nước mắt ứa ra từ khóe mắt của Dương Linh.

</p>

<p class="cent1">

Hôm sau, Lã An đang ở tòa soạn thì Tiểu Huỳnh, một ký giả phụ trách tin tức pháp luật, chạy vào đưa cho anh một xấp hình. Cậu ta nói: “Anh nhìn xem, người này lần trước đến đây tìm anh đó, nhưng hiện nay anh ta đã trở thành một tội phạm can tội trộm cắp. Vụ này thật là hy hữu, anh ta mất cả buổi trời mới mở được cửa chống trộm của một căn hộ, sau khi đột nhập vào trong chỉ lấy có một đôi vợ, anh thấy có hy hữu không!”. Lã An chờ người ra một lúc, anh nhận mấy tấm ảnh, người trong ảnh là Hách Kiến! “Cậu nói anh ta là tội phạm can tội trộm cắp hả?”, Lã An hỏi Tiểu Huỳnh. “Hiện giờ anh ta ở đâu?”.

</p>

<p class="cent1">

“Bị bắt rồi. Nhưng em nghe nói không lâu nữa họ sẽ đưa anh ta vào bệnh viện tâm thần. Em cũng cảm thấy người này có vẻ không bình thường, ai đời đi ăn trộm mà chỉ lấy ngần ấy? Anh ta chỉ lấy có mỗi một đôi vợ, mà tổng cộng anh ta đã mở được 12 khóa chống trộm của 12 hộ, nhưng cũng chỉ trộm có 12 đôi vợ! Ngay cả công an họ cũng thấy buồn cười nữa là. Anh có biết rõ về anh ấy không? Chẳng lẽ anh không thấy rằng anh ấy có bệnh về thần kinh sao?”.

</p>

<p class="cent1">

“Tôi biết rất rõ cậu ấy. Cậu ấy bị thất tình, bị một người con gái ruồng bỏ. Cậu ấy làm như thế chắc cũng vì lý do này thôi. Cậu tính thế nào?”.

</p>

<p class="cent1">

“Viết một tin ngắn đăng lên báo, tin tức như thế này thì có giá trị gì cơ chứ?”. Tiểu Huỳnh gom lại mấy tấm hình, sau đó quay đi. Lã An ngồi đó suy nghĩ rất lâu. Có lẽ Hách Kiến cứ luôn nghĩ đến cái gã người nhập cư ấy, gã ấy đã nhập cư vào thành phố này, nhưng hẳn chỉ có thể trà trộn vào tầng lớp của giai cấp hạ lưu, hẳn không cách nào thâm nhập vào giai cấp thượng lưu, cộng thêm chuyện bị thất tình, vì thế Hách Kiến đã trở thành kẻ đột nhập vào nhà người khác ăn trộm một đôi vợ. Chuyện này thật là vừa buồn cười, vừa mang tính chất bi kịch. Nhưng những chuyện như thế đã thực sự xảy ra bên cạnh chúng ta đấy thôi. Không biết có còn chuyện gì có thể làm cho Lã An chấn

động hơn không? Lã An cảm thấy buồn. Cho dù giờ đây, anh đã có một tình yêu đáng tin cậy, nhưng anh vẫn cảm thấy buồn trong lòng làm sao. Anh gọi cho Dương Linh, anh muốn tâm sự với cô ấy, nhưng cô ấy đã không nghe điện thoại. Nhìn đồng hồ, anh thấy cũng đã gần đến giờ tan tầm, anh quyết định đi uống vài ly rượu, mỗi khi có chuyện gì đó buồn, anh đều muốn đi uống rượu. Khi ngồi trên taxi anh cũng không biết mình muốn đi đâu nữa, tài xế đưa anh đến quán Bar Ngạnh Thạch nằm cạnh bên nhà hàng Lượng Mã Hà, đây là một quán bar sang trọng chuyên chơi nhạc Rock & Roll và thức ăn Tây kiểu Mỹ. Lã An chưa từng đến nơi này bao giờ, nhưng lần này anh định vào trong ngồi một lát. Lã An bước vào quán, anh gọi hai chai bia rồi uống từ từ. Anh ngồi đó rất lâu mãi cho đến lúc trời tối, lúc này có rất nhiều người từ bên ngoài vào quán, ban nhạc Rock & Roll của Mỹ cũng đã bắt đầu chơi nhạc. Lã An gọi một đĩa thịt bò, anh đã uống hơi say, người anh cũng đã bắt đầu lắc lư theo điệu nhạc Rock mà ban nhạc đang chơi. Anh phát hiện có rất nhiều người trong cái thành phố này ăn mặc và trang điểm kỳ lạ cũng tham gia vào quán này, bọn họ đều trở thành những con người ngông cuồng. Họ đến từ bốn phương tám hướng, có rất nhiều người ngoại quốc, đây thật sự là một quán bar quốc tế hóa đặc biệt với những ánh đèn mờ mờ ảo ảo làm cho mọi thứ trông mơ hồ làm sao. Lã An ngồi đó vừa ăn vừa nghĩ đến rất nhiều chuyện. Và đương nhiên anh nghĩ đến chuyện Hách Kiến bị hóa điên. Theo một ý nghĩa nào đó, Hách Kiến hóa điên và anh ta đã biến thành một kẻ nhập cư, điều này có một ý nghĩa tượng trưng, nhưng suy cho cùng thì ý nghĩa tượng trưng này có cái gì? Anh cứ suy nghĩ mãi, rồi lại uống hết một chai bia, đây là loại bia đắng, nó làm cho miệng anh đắng ngắt, anh uống nhiều đến nỗi đầu óc quay cuồng, lúc này anh thấy nhớ Dương Linh vô cùng. Anh hy vọng trong lúc này có thể gặp được cô. Anh định trở về nhà, anh đứng dậy bước ra ngoài, nhưng anh đột nhiên nhìn thấy bóng một người con gái mặc váy đen trông rất giống Dương Linh, cô ta đi cùng với một người đàn ông mặc một bộ Âu phục trắng từ phía trong bước ra bên ngoài. "Dương Linh!" - anh gọi lớn một tiếng - "Là em phải không Dương Linh?". Người con gái ấy dường như có quay đầu lại nhìn anh, nhưng rồi cô ta lại vội vàng bước đi. Anh cố nhanh chân bước lên phía trước, nhưng anh đã đụng phải một cô phục vụ trước mặt làm bia đổ xuống đầy cả lên đầu anh, anh ngã nhoài ra đất.

</p>

<p class="cent1">

Chờ anh bò được dậy, chạy ra phía ngoài quán bar thì đã

không còn thấy bóng dáng cô ấy đâu nữa. Chiếc xe hơi đậu nơi ấy đã chạy mất hút, anh đứng đó bất động giữa không khí mang mùi vị của mùa xuân.

</p>

<p class="cent1">

Trở về nhà, anh nằm trên giường và cảm thấy đầu mình đau vô cùng. Anh đã uống quá nhiều, trời đất như quay cuồng quanh anh. Miệng anh liên tục gọi tên Dương Linh, dường như Thượng đế đã mang Dương Linh đến cho anh, cô ấy đã đem lại cho anh một cuộc sống, một cảm nhận hoàn toàn mới, anh còn định sẽ cưới cô ấy làm vợ. Nhưng tối hôm nay cô ấy đã không về nhà.

</p>

<p class="cent1">

Sáng sớm, khi thức dậy nhìn đồng hồ, anh thấy Dương Linh không có ở bên cạnh mình. Anh mơ hồ nhớ lại hình như tối qua anh đã gặp cô ấy, nhưng anh không dám khẳng định người ấy là Dương Linh. Anh định sẽ không đi làm, anh có một linh cảm anh sẽ mất Dương Linh, hay có thể nói rằng cô ấy từ trên trời hạ xuống trần thế và bây giờ lại bay đi. Lòng anh đau như dao cắt, nằm một mình bất động trên giường. Sau đó anh lại xuống lầu gọi điện thoại cho cô ấy. Nhưng cũng không thấy Dương Linh trả lời.

</p>

<p class="cent1">

Anh mệt mỏi vô cùng, lại một buổi sáng nữa. Anh vội vàng đến tòa soạn, chủ nhiệm thấy anh thì tức giận hỏi, "Tại sao hôm qua cậu không đi làm? Có một tin tức đặc biệt cần anh đi săn tin, tôi nói cho cậu biết, có một nhóm người gọi là "Hổ Đông Bắc" mà lâu nay đã quấy nhiễu cư dân sống trong thành phố này đã bị sa lưới. Bọn này hôm trước đã đến Thôn Á Vận gây án, giết chết vị giám đốc một công ty Thương Mại, nhưng cô tình nhân của vị giám đốc ấy đã đánh một tên trong bọn bị thương. Lúc ấy cảnh sát đã đến rất kịp thời, cả đám không chạy thoát được tên nào, bắt được tổng cộng 5 tên. Tôi muốn cậu đi lấy tin tức của vụ ấy. Cậu xem này, mẹ kiếp, lại là tờ "Thanh Niên Bắc Kinh" đăng ở trang nhất!" Lã An nhận tờ báo và một số tư liệu từ tay chủ nhiệm, đó là một số hình ảnh hiện trường vụ án do bọn "Hổ Đông Bắc" gây án, Lã An giật nảy mình, bởi vì anh phát hiện ra nạn nhân, vị giám đốc của công ty Thương Mại đó, chính là người mặc bộ Âu phục màu trắng mà tối hôm trước anh đã trông thấy ở quán bar Ngạnh Thạch, hình chụp thi thể anh ta đầy máu, cả bộ đồ Âu màu trắng dính toàn máu. Tấm ảnh còn lại chính là Dương Linh, người mà người ta gọi là tình nhân của vị giám đốc ấy! Trong hình, trông ánh mắt Dương Linh hoảng sợ lắm.

</p>

<p class="cent1">

"Cô này giờ đang ở đâu?" Giọng anh run lên.

</p>

<p class="cent1">

"Cô ấy bị thương nhẹ, đang được điều trị ở bệnh viện Hải Định..."

</p>

<p class="cent1">

Lã An đứng vụt dậy, tim anh đập loạn xạ, anh tự nhủ với lòng mình không được hoảng loạn, rồi phóng người đi như bay. "Cậu đi đâu thế? Tòa soạn chúng ta không cần đăng tải tin tức này nữa rồi! Cậu đi phỏng vấn phản ứng của cư dân về tỉ lệ lợi tức từ quỹ tiết kiệm đi!". Ông chủ nhiệm hét thật to theo phía sau anh, nhưng anh đã không còn kịp nghe ông ấy nói gì nữa. Anh đã ra đến bên ngoài.

</p>

<p class="cent1">

Anh quyết định nhanh chóng đến Bệnh viện Hải Định, anh muốn gặp Dương Linh, anh sẽ hỏi cô ấy rốt cuộc là có chuyện gì đã xảy ra, chẳng lẽ cô ấy lại là kỹ nữ thật? Lẽ nào cô ấy đã đùa cợt với anh? Những giọt nước mắt của đau buồn và căm giận đang tuôn tràn trong nội tâm Lã An. Anh không hiểu thế giới này. Nó dường như cứ làm sao ấy. Tại sao luôn có một cái gì đó phá vỡ niềm tin của anh vào cuộc sống, làm cho anh phải gục ngã. Nhưng anh quyết định phải gặp cho bằng được Dương Linh, anh nghĩ thế.

</p>

<p class="cent1">

Anh hối hả chạy đến Bệnh viện Hải Định, nhưng bác sĩ ở bệnh viện nói rằng Dương Linh đã rời khỏi đó từ sáng, cô ấy chỉ băng bó vết thương, cô ấy chỉ bị thương nhẹ thôi. Anh đứng bên đường vào Bệnh viện Hải Định, giữa một thế giới của xe cộ tấp nập, Dương Linh đã đi về đâu? Anh thấy mình hoang mang quá.

</p>

<p class="cent1">

Lã An giống như một người nộm bằng nhựa nằm bất động trên giường. Lần này bốn bức tường xung quanh anh không còn như muốn đổ sụp xuống, ngược lại, nó như cách xa anh hơn. Lã An có cảm giác mình đang nằm trên một tế đài. Đó là tế đài của tình yêu, và anh đang bị hành hạ trên tế đài ấy. Anh nhớ đến Dương Linh, nhớ đến những ngày anh và cô ấy ở bên nhau trong suốt bốn tháng trời, và giờ đây cô ấy đã hoàn toàn biến mất. Lã An thấy mình phải kiên cường hơn, nhưng anh lại không tài nào rời khỏi

giường được. Bốn phía xung quanh anh, cả một thành phố đang lớn dần lên trong sự phấn nộ. Một khu rừng rậm đang lớn dần trong thành phố, và anh dường như đang bị lạc lối, anh không tìm thấy lối để trở về ngôi nhà tình yêu của mình.

</p>

<p class="cent1">

Sau đó một tuần, vào một ngày nọ anh đang ở văn phòng thì nhận được một cú điện thoại: "A lô, Lã An..."

</p>

<p class="cent1">

"Dương Linh, em ở đâu? Em đang ở đâu vậy?".

</p>

<p class="cent1">

"... Em sẽ không trở về bên anh nữa đâu. Có lẽ anh đã biết mọi chuyện, nhất định là anh đã biết hết mọi chuyện rồi phải không?...". Giọng Dương Linh nghe như nấc nghẹn từ phía đầu dây bên kia - "Em không thể nào trở về bên anh được...".

</p>

<p class="cent1">

"Hiện giờ em đang ở đâu vậy? Anh sẽ đến đó ngay".

</p>

<p class="cent1">

"Không, anh đừng đến" - cô ấy đã giữ bình tĩnh lại - "thật ra đó chính là sự lựa chọn của em, đó cũng là một cách sống, dĩ nhiên là em mong chúng mình có một cuộc sống tốt đẹp hơn, giống như những người có cuộc sống hạnh phúc trong thành phố này vậy, nhưng khoảng cách giữa em và anh lại ngày càng xa hơn. Mỗi ngày em dường như đi ngược lại hướng của anh nhiều hơn. Có lẽ em đúng thật là một kỹ nữ, nhưng từ trước đến giờ anh đã không biết. Từ sau khi em thất nghiệp, chính xác là từ sau khi em rời khỏi đài truyền hình, em đã không hề làm việc ở công ty Nokia như đã nói với anh, em chỉ là người... phục vụ cho một người đàn ông giàu có đã thích em. Em chính là một người như thế... em đã lừa dối anh, có lẽ em nên nói cho anh biết sớm hơn, có lẽ anh sẽ trách mắng em. Nhưng nói thật lòng thì có lẽ đó chỉ là một cách sống. Và em đã phụ lòng anh, em biết anh cần em nhiều như thế nào, anh cũng cần có một mái ấm gia đình. Được sống chung với anh, em đã được nếm qua mùi vị của cuộc sống hạnh phúc, ý em là cái cảm giác hạnh phúc của cuộc sống thường nhật ấy. Nhưng từ trong xương tủy mình, em đã không phải là một người như thế, em không phải là cô gái mà anh kỳ vọng và chờ đợi. Từ lâu, em đã học cách ngỗ nghịch, từ nhỏ em đã thích làm những chuyện không giống với những đứa bé gái khác, đi ngược lại với mọi người. Có lẽ em có tiêu chuẩn đạo đức của

riêng mình, em hy vọng mình có một cuộc sống tự do và phiêu lưu thật sự. Vì thế, em sống tách rời với cuộc sống bình thường, sống một cuộc sống giả tạo. Em luôn có mưu đồ giả làm một người lương thiện, một nữ viên chức, ở nhà thì là một người vợ, người mẹ hiền. Nhưng từ căn bản thì em đã đi ngược lại hình tượng đó, em trở thành một con người muốn thực hiện hết ước vọng của mình. Đương nhiên là em muốn được hưởng thụ vật chất, điều này thì anh không thể cho em được, nhưng em lại có thể có được điều này từ người đàn ông đó. Nhưng em vẫn có nhu cầu về tình cảm, nhu cầu về một gia đình, và em đã có được những thứ này từ nơi anh. Đây là hai cuộc sống không hề trùng lặp, thậm chí có lúc nó còn phát sinh mâu thuẫn. Có khi có vật gì đó lôi kéo em, làm em không biết phải theo ai, không còn nơi để nương tựa... nhưng tất cả những gì giữa anh và em giờ đã quá xa rồi. Anh sẽ rất đau lòng phải không? Anh sẽ không thể đón nhận em một lần nữa đúng không? Anh sẽ khinh bỉ em phải không?". Trong điện thoại giọng Dương Linh đang khóc.

</p>

<p class="cent1">

Lã An lặng yên. Đầu óc anh trở nên trống rỗng. Anh không hiểu rốt cuộc, mình đã nghe được những gì, nhưng cuối cùng anh đã hiểu ra tất cả. Anh hiểu ra rằng cuộc sống giữa anh và cô ấy chỉ là ảo ảnh mà thôi. Cô ấy chẳng qua cũng chỉ là một kẻ nhập cư, cô ấy đã mang theo cá tính, kinh nghiệm và thái độ sống của mình tình cờ như một áng mây nhập cư vào cuộc sống của anh. Giờ đây cô ấy lại bay mất, anh và cô ấy đang đứng trên tế đài có bối cảnh là nơi thành thị này diễn một màn bi kịch tình yêu, có lẽ cũng hơi buồn cười thật. Nhưng cuối cùng anh đã bình tâm trở lại, nói một cách lạnh lùng: "Anh muốn gặp mặt em, ngay chính lúc này đây". Anh nói mà không biết rằng lúc này, chính anh cũng đang rơi lệ.

</p>

<p class="cent1">

"Không".

</p>

<p class="cent1">

"Anh muốn gặp em, em đang ở đâu?".

</p>

<p class="cent1">

"Không".

</p>

<p class="cent1">

"Nhất định anh phải nói chuyện với em". Anh nói mà cảm thấy lòng mình đau buốt.

</p>
<p class="cent1">
"... không cần phải làm thế..." - Cô ấy lại khóc - "Thật ra chúng mình là hai loại người hoàn toàn khác nhau..."
</p>
<p class="cent1">
"Em có yêu anh không?" Anh hét lớn lên.
</p>
<p class="cent1">
"... em không biết, có lẽ là có, nhưng..."
</p>
<p class="cent1">
"Anh muốn gặp em!"
</p>
<p class="cent1">
"Không... tạm biệt anh, em đã từng... em chẳng qua cũng chỉ là một người khách qua đường trong cuộc sống của anh mà thôi, giờ em phải đi đây".
</p>
<p class="cent1">
"Em muốn đi đâu?" Anh cuống lên.
</p>
<p class="cent1">
"Đi sống theo cách của em, phiêu lưu, lang bạt, bị người ta khinh bỉ..." - cô đã cúp máy.
</p>
<p class="cent1">
Lã An đặt điện thoại xuống, mọi người trong phòng nhìn anh không hiểu chuyện gì đã xảy ra, nước mắt đầm đìa chảy dài trên khuôn mặt anh.
</p>
<p class="cent1">
Gió mùa hè mang theo cái nóng thổi vào thành phố. Lã An đã uống rất nhiều rượu, lần này trông anh rất lạnh lùng. Cuộc sống như một con dã thú, vào một ngày nào đó nó đột nhiên nhảy lên, rồi sau đó cắn bạn một cái, sự việc vừa qua cũng giống như vậy. Sau khi thủy triều rút xuống, cái còn trơ lại là những hòn đá cứng cỏi và kiên cường. Cuộc sống luôn luôn giống như nước thủy triều lúc lên lúc xuống, gột rửa sạch hết cát trên bãi, nhưng cuối cùng thì cái gì là cái còn sót lại? Anh đang nghĩ đến vấn đề này. Tôi đã ở đây, đã sống và tồn tại trong cái thành phố rộng lớn này được ba năm, anh nghĩ, tôi chỉ muốn làm một người đàn ông có thể đứng vững trên đôi chân của mình, cho dù phía trước tôi toàn là những mảnh vỡ, những mảnh vỡ của một cuộc tình, sự lừa dối và ruồng bỏ, nhưng tôi vẫn phải tiến lên

phía trước. Hôm nay là một đêm mùa hạ nóng bức, một mình Lã An đến trạm xe lửa phía tây Bắc Kinh. Đây là trạm xe lửa lớn nhất ở Châu Á, nó như một cái lô cốt lớn tiến gần về phía anh. Anh cần phải làm một bài phỏng vấn. Trong tâm trí anh vẫn còn hiện rõ bóng hình của Dương Linh, gương mặt một cô gái mà anh đã từng yêu. Điều này làm cho anh cảm thấy đau khổ vô cùng. Nhưng giờ đây cô ấy đã đi xa thật rồi, cô ấy không muốn xuất hiện trong cuộc sống của anh nữa rồi, cho dù anh có mong đợi như thế nào thì cô ấy cũng đã ra đi. Hôm qua, Lã An đã bán hết những vật dụng mà trước đây anh và cô ấy sử dụng khi sống cùng nhau, nhìn thấy chúng, chỉ làm cho anh nhớ đến những hồi ức về sự đau khổ và ngọt ngào hạnh phúc trước đây mà thôi. Anh đã dọn khỏi căn hộ đó. Anh chỉ mang theo mình cái hình nộm người mẫu bằng cao su, mang theo cô hình nộm ấy làm bạn đồng hành giữa thành phố này.

</p>

</div>

</div>

</div>

<div id="WtEzjpg5j8lTFWqJyoD2yB" style="display:block !important; page-break-before: always !important; break-before: always !important; white-space: pre-wrap !important">

 </div></body>

</html>

```
<?xml version='1.0' encoding='utf-8'?>
<html xmlns="http://www.w3.org/1999/xhtml">
  <head>
    <meta content="Microsoft Word 12 (filtered)"
name="Generator"/>
    <title>Unknown</title>

    <link href="../../../stylesheet.css" rel="stylesheet"
type="text/css"/>
<link href="../../../page_styles.css" rel="stylesheet"
type="text/css"/>
  </head>
  <body xml:lang="EN-US" class="calibre" id="a22">
    <div class="container" id="a21">
      <div class="container">
        <div class="container">
          <h1 class="calibre5">
            Bầy ngựa trong thành phố
            <b class="calibre2">
              </b>
            </h1>
            <p class="cent1">
              <br class="calibre3"/>
            </p>
            <p class="cent1">
              <br class="calibre3"/>
            </p>
            <p class="cent1">
              Nói thật, các bạn nếu ai nhìn thấy bầy ngựa, nhất định là
phải nói cho tôi biết. Các bạn phải biết là tôi buồn đến cỡ nào
khi không tìm ra được bầy ngựa ấy. Vừa mới tốt nghiệp, bầy
ngựa ấy đã lao vào thành phố biến mất tăm. Các bạn biết không
tôi đã đi hơn 20 con đường trong thành phố nào là Kinh Đông,
Kinh Hộ, Long Hải... mà vẫn không tìm thấy bầy ngựa ở đó. Bọn
chúng mặt đầy mộng ảo, miệng còn ngậm những chiếc lá tri thức
xanh non thế mà lại mất tăm trong thành phố.
              </p>
              <p class="cent1">
                Thành phố là cái thứ gì nhỉ? Thành phố là một chàng béo
đầy tự tin mù quáng. Thành phố mãi mãi là một kẻ hồ đồ mắt còn
đang nhập nhèm ngái ngủ. Thành phố giống như một cái bấu đang
từ từ phình to, thế nhưng tại sao bọn chúng trong đó có cả tôi
lại phải đi vào trong cái thành phố đáng chết ấy mà biến mất
dạng nhỉ?
              </p>
```

<p class="cent1">

Nếu như lúc này bạn đang ngồi ô tô thẳng tiến trên con đường rộng 70m, xe bạn lướt nhanh qua những cột đèn đường, nếu như bạn đi qua ngã tư cầu, hãy nhìn ra ngoài cửa sổ xe, bạn sẽ nhìn thấy tôi, một thằng con trai tóc dài với khuôn mặt mơ màng nhưng thoáng kinh hãi, thằng con trai ấy đang chạy như bay giống như một con ngựa đang bị những ký ức truy đuổi, con ngựa ấy chạy như điên không ngừng dẫm đạp lên bóng của nó trên mặt đất, rốt cuộc thì nó đang đuổi theo cái gì? Tìm kiếm cái gì?

</p>

<p class="cent1">

Nhất định bạn sẽ phanh kết xe, nhất định bạn sẽ gọi thằng con trai đó một tiếng: “Này! Thằng nhóc, tao bảo mày đang làm gì đấy?” Tôi sẽ giật mình, tôi nhất định sẽ dừng chân lại, sẽ không để chân đạp lên bóng của mình nữa, tôi sẽ ngờ nghếch nhìn bạn, tôi sẽ nói: “Tôi đang đi tìm một bầy ngựa, một bầy ngựa bị mất dạng trong thành phố, một bầy ngựa đực ngựa cái còn rất trẻ, rất đẹp. Bầy ngựa tổng cộng có 53 hay 57 con gì đó, tôi cũng không nhớ rõ. Anh có nhìn thấy chúng không?”.

</p>

<p class="cent1">

Rồi tôi sẽ rời cái bóng của tôi, sẽ lên chiếc xe Hạ Lợi màu đỏ của anh ta. Anh ta nói với tôi tên anh ta là Xa Diêu Viễn. Thấy tôi đã ngồi yên, anh ta nhanh chóng hòa vào dòng xe cộ đang chạy qua chạy lại trên đường, biến mình giống như một con cá đỏ. Xa Diêu Viễn có cái mũi xấu đáng ghét, anh ta nói lái xe đã 8 năm nay, anh ta kể với tôi anh có một ước mơ là một ngày nào đó sẽ lái xe tới một nơi xa không thể xa hơn được nữa, không ai có thể tìm thấy anh. Anh nói tới ngày đó mới là ngày hạnh phúc nhất của anh, nhưng mà hiện nay, sống trong cái thành phố nhốn nháo này, chẳng ngày nào anh cảm thấy hạnh phúc.

</p>

<p class="cent1">

“Nhưng mà tôi chỉ cần tìm bầy ngựa đó là được rồi”. Ánh mắt tôi sáng rực lên, tôi dán mắt qua cửa sổ xe nhìn quang cảnh đường phố bên ngoài, qua những khe hẹp giữa những tòa nhà cao tầng. Chiếc xe của chúng tôi chạy bon bon không một tiếng động trên dòng đường phố du ngoạn. “Tại sao anh phải đi tìm ngựa? Đi tìm bầy ngựa không tồn tại chẳng? Đã biết là bọn chúng mất dạng trong thành phố thì anh phải theo chúng chứ?” Xa Diêu Viễn nói với tôi. Anh bật máy chiếc máy cassette chết tiệt lên, những âm thanh kim loại của một ban nhạc rock như đâm thủng màng nhĩ của tôi. Tôi không nói một lời, ánh mắt tôi vẫn dõi nhìn sục sạo

từng góc ngách trong thành phố. Bạn nếu là tôi, nếu bạn cũng dùng ánh mắt mê muội nhìn ra ngoài qua cửa sổ xe giống như tôi, nhất định bạn cũng sẽ cảm thấy thành phố này kỳ quái giống tôi. Tôi không hiểu sao người ta lại muốn đổ về thành phố nhiều như thế, ngay cả bầy ngựa cũng phải mất tầm mắt tích trong thành phố? Thành phố có vẻ không mấy chân thực. Ban ngày, cát bụi trong thành phố bay mù mịt nhìn chẳng rõ thứ gì, nhà cửa thì san sát như thành lũy, thành phố giống như cái mồm khổng lồ đang từ từ ngậm lấy không trung, ngậm lấy những chiếc máy bay, xe cộ, cây cối và đường sá. Đêm xuống, thành phố biến thành con hổ đói với đôi mắt trừng trừng thềm thuồng lúc nào cũng sẵn sàng chuẩn bị cắn chết những ai ngã ngục trong giấc mơ. Nhiều người đem mặt phơi nắng trên sân thượng, giam mình trong những tòa nhà cao tầng, những chiếc lồng chim. Hàng ngày, người thành thị soãi những bước chân đi khắp nơi tới những bến xe buýt, ga xe điện ngầm, tới các khu chợ lớn, họ bước lên rất nhiều tòa nhà cao tầng, mua bán những mộng tưởng, sau đó tiêu hao sức lực vào vật chất, trở thành những thứ vật chất còn tầm thường hơn. Trong thành phố, hầu như mọi người đều đơn lẻ, âm nhạc và bụi bặm là những thứ lưu hành nhất, tất cả cuốn cuộn trong một nhịp sống gấp gáp. Thành phố tứ bề tám hướng đang được mở rộng, mở rộng gần như tới những triền núi, ra tận bờ biển. Ở thành phố, người ta tụ tập những mong muốn, triển lãm bựa lười, trao đổi những vân tay trong lòng bàn tay, sau rồi lại hạ giá

<b class="calibre2">

.

Bọn họ giống như bầy chuột chạy lung tung trong những tòa nhà cao tầng, trong kho lương thực, và trong không khí, đồng thời đòi nước khiến cho anh quên mất hình dáng mình không thể không chui vào trong đó.

</p>

<p class="cent1">

"... cho xe chạy tới chỗ mà không ai tìm thấy được, này tôi nói với người anh em, việc này có ý nghĩa hơn nhiều so với cái việc cậu đi tìm bầy ngựa mất tích đáng chết ấy. Chẳng nói dấu gì cậu, từ trước tới giờ tôi chưa bao giờ đi tới những chỗ như vậy, nơi xa xăm đó yên tĩnh bao vây lấy trời mây, ánh trăng, biển cả, những cây cổ thụ cao lớn. Tôi muốn đi tới đó, cậu nghĩ thế nào?". Trên khuôn mặt Xa Viễn Diêu tràn đầy một màu hồng hưng phấn. Tôi nghĩ, không hiểu có phải trong thành phố chỗ nào cũng phân bố những cái loại người kỳ quái như cái

tay Xa Viễn Diêu này chẳng? Tôi nhìn anh ta cảm thấy chán nản ngay. “Thế nhưng cậu lại quá ngây thơ đi tìm thứ ngựa gì? Chàng trai ơi, tôi cho cậu biết là cậu có thể xuống xe được rồi đấy, giỏ hoa này tặng cậu đấy, cậu cầm nó có lẽ sẽ tìm được bầy ngựa trong thành phố này”.

</p>

<p class="cent1">

Lúc này đây tôi đang đứng trước một tòa nhà cao tầng, gió thổi mát rượi làm tôi cảm thấy mình như một chú chim đang nghiêng cánh bay trong gió. Trong tay tôi là một giỏ hoa, tóc tôi bay nhẹ trong gió. Tôi ngẩng đầu nhìn ánh đèn nhấp nháy chiếu sáng tấm biển “Thái Bình Dương đại tửu điểm” trên nóc phía trước tòa nhà. Tôi nghĩ trong lòng một vài con trong bầy ngựa có lẽ sẽ chạy vào trong này.

</p>

<p class="cent1">

Tôi cầm giỏ hoa thoáng chút bối rối lo lắng bước vào trong tửu điểm. Bên trong có nhiều các cô tiếp viên xinh đẹp đang đi lại như những bông hoa nhựa xinh xắn đang lay động. Ngập ngừng một chút, phủi lại cái mũ bóng chày trên đầu, tôi tiến vào bên trong tới chỗ các cô tiếp viên, tôi nói: “Chào các chị, xin cho hỏi các chị có nhìn thấy mấy con ngựa đi vào đây không?”.

</p>

<p class="cent1">

“Ngựa? Ha ha ha...” các cô tiếp viên cười phá lên, cười tới mức nước mắt nước mũi dàn dụa, “Buồn cười quá, hần muốn tìm ngựa ở đây”. Bọn họ lại lẫn ra cười âm lên, khiến tôi đâm ra ghét họ, mặc dù trước đó tôi đang định bụng khen tôi rất thích những cô gái đẹp như họ. “Thằng cha này... hần muốn tìm ngựa ở đây, buồn cười chết đi được. Nay anh có khùng không đấy!”. Bọn họ vẫn không ngớt cười, tôi không chịu thêm được nữa liền cáu tiết: “Tôi không phải là loại người ấy, tôi cũng chẳng quen anh ta. Tôi chỉ là người đi tìm ngựa. Các chị hãy cho tôi biết xem các chị có nhìn thấy bầy ngựa nào không?”.

</p>

<p class="cent1">

Nhìn dáng vẻ nghiêm túc của tôi bọn họ không cười nữa, có vẻ như họ đã cảm thấy tôi nói thật hoặc giả cho tôi là thằng điên cũng nên. Một cô tiếp viên rất xinh chỉ vào chỗ thang máy bảo tôi: “Anh thử lên lầu tìm xem, có thể anh sẽ tìm thấy chúng ở trên đó. Anh này kỳ thật, lại còn cầm giỏ hoa trong tay cơ à?”.

</p>

<p class="cent1">

Tôi không để ý đến mấy cô tiếp viên nữa. Tôi lao nhanh tới thang máy, ấn đại một tầng lầu nào đó mà đi lên. Cuối cùng thì thang dừng ở tầng 16. Tôi cầm giỏ hoa bước ra ngoài thang máy. Tôi thập thà thập thò dò bước trên tấm thảm đỏ ngoài hành lang. Lũ ngựa chúng ở đâu nhỉ? Tôi bước tới phòng số 1618 rồi gõ cửa. Có thể một con trong số bảy ngựa đang ở trong này chăng?

</p>

<p class="cent1">

Cửa mở. Một cô gái tóc xù thò nửa người ra ngoài hỏi: “Anh tìm ai?”.

</p>

<p class="cent1">

Cô gái có khuôn mặt được bôi son phấn rất kỹ xem ra trông cũng không đến nỗi tệ. “Tôi đi tìm ngựa, có một bảy ngựa mất tích trong thành phố. Cô có nhìn thấy con nào chạy vào trong này không?”.

</p>

<p class="cent1">

Cô gái cười ngất nga ngất ngưỡng nói: “Anh nói là anh tới tìm ngựa? Ha ha, ở đây đúng là có một con, nhưng mà tôi không biết có phải đúng là con ngựa anh muốn tìm hay không?”.

</p>

<p class="cent1">

Tôi sướng rơn lên, tặng ngay giỏ hoa cho cô gái rồi nói: “Cám ơn, như vậy là tôi đã có thể quay trở về với bảy ngựa của mình rồi”. Tôi vui mừng hăm hở bước vào trong phòng, đưa mắt tìm quanh bốn phía. “Nó đâu rồi? Con ngựa mà cô nói đâu rồi?”. Tôi ngửi thấy mùi nước hoa sực nức trong phòng, hình như là loại nước hoa của Pháp sản xuất hiệu Alan. Tôi đưa mắt nhìn bốn xung quanh căn phòng, đây quả là một căn phòng cao cấp hạng 5 sao. Sau cùng tôi cũng chỉ nhìn thấy một con chó lông vàng dài mượt đang nằm trên chiếc giường lớn trong phòng. Con chó đưa mắt nhìn tôi đầy phòng bị.

</p>

<p class="cent1">

Tôi hơi lạnh gáy một chút: “Không có ngựa, chỉ có một con chó, nó không phải là một con ngựa”, tôi hơi thất vọng, nghe tiếng của cô gái nói tôi đoán chắc cô ta đến từ một nước hải đảo thuộc vùng nhiệt đới.

</p>

<p class="cent1">

“Ấy, nhưng mà, ... khó nói quá nhỉ... thật ra tôi không

phải là một chú ngựa hay sao? Anh gõ cửa tôi biết ngay anh là tay cưỡi ngựa đẹp trai mà. Chàng trai ơi, tối nay, anh có đồng ý cưỡi tôi, đưa tôi tới vực sâu mộng tưởng được hay không?". Nụ cười ánh mắt của cô ta trông giống như con nhên nhện yêu tinh vui mừng khi tóm được một con côn trùng sa lưới nào đó. Cô ấy vừa cười vừa dựa vào người tôi, vòng tay ôm lấy eo tôi. "Chàng ơi tối đây, đêm hôm nay hãy vui vẻ cưỡi ngựa bên ba nhé, tới đi nào cục cưng của em".

</p>

<p class="cent1">

Tự dưng tôi cảm thấy cực kỳ chán nản, không những tôi không tìm thấy ngựa mà còn mất luôn giỏ hoa cho người không đáng cho, lúc này tôi hận mình chết đi được. Cô ấy đòi là ngựa á? Vừa nghĩ tôi vừa hẩy bàn tay cô ấy ra. "Còn mắc cỡ gì nữa? Lại đây, mình ... lên giường đi". Cô ấy cười đầy ý nghĩa, kéo tôi lại phía chiếc giường. Cô gái vỗ vào con chó. "À quên đêm nay chúng mình còn có cả con chó này nữa. Tuyệt. Em phải tắm chút đã. Ngồi chờ em nhé anh yêu?". Cô ấy cười với tôi rồi bước vào buồng tắm. Nhìn dáng đi uốn ẹo của cô ấy sau lưng xem ra trông cũng hấp dẫn lắm.

</p>

<p class="cent1">

Tôi ngồi trên giường mà chẳng biết phải làm sao nữa. Tôi đứng dậy, nghe tiếng nước chảy trong buồng tắm. Tôi hơi bực mình. Phát hiện chiếc giường mình đang ngồi là một chiếc giường đệm nước. Tôi đập con chó một cái tung ra ngoài giường.

</p>

<p class="cent1">

Tôi hơi hoảng, tiếp theo tôi phải làm thế nào nhỉ? Tiếng chuông điện thoại trong phòng bỗng reo lên. Tôi vợ vội lấy ống nghe: "À lô, xin chào, anh tìm ai?".

</p>

<p class="cent1">

"Chào anh, chúc một tối an lành. Xin hỏi anh có cần tới dịch vụ phục vụ đặc biệt chăng?" Giọng một cô gái trẻ nghe như tiếng chim dạ oanh cất lên. Tôi hiểu ngay, đột nhiên tôi bỗng nghĩ ra vội nói: "Có có, xin hãy lên đây ngay bây giờ được không?".

</p>

<p class="cent1">

"Có ngay thưa ngài. Em lên liền". Tiếng chim dạ oanh trả lời.

</p>

<p class="cent1">

Không đầy hai phút sau đã có tiếng gõ cửa. Tôi mở cửa. Cô gái đứng trước mặt tôi không hề giống với những gì tôi tưởng tượng qua giọng nói dạ oanh kia, một khuôn mặt xấu ẩn dưới lớp phấn son dày cộm, một vẻ đẹp giả tạo có thể đem hù dọa người ta. “Em vào được không?”. Cô gái lễ phép nói với tôi.

</p>

<p class="cent1">

Tôi cười nói: “Đương nhiên là được. Em vào nhanh lên, em lên giường trước chờ anh nhé, một chút thôi anh quay lại liền, con chim nhỏ ạ”. Tôi để cho cô ta bước vào trong, chân chừ một chút tôi phóng ra ngoài cửa, lén lén lút lút bước tới thang máy đi xuống dưới đường. Trong thang máy, tôi không nhìn được cười, không thể tưởng tượng ra cảnh chút nữa hai cô gái chạm mặt nhau thì sẽ như thế nào, một anh chàng đội mũ chơi bóng chày bỗng nhiên lại biến thành một cô gái bôi son trát phấn. Nghĩ tới chuyện đó là tôi khoái chí lắm.

</p>

<p class="cent1">

Mấy cô tiếp viên phát hiện ra tôi lúc tôi bước ra ngoài thang máy, bọn họ lại xúm vào cười cợt hỏi: “Này anh, anh tìm thấy ngựa rồi à?”. Tôi cười gượng lắc vai rồi đi ra ngoài, lại đi lang thang trên phố.

</p>

<p class="cent1">

Tôi bắt đầu cảm thấy cái lạnh. Gió lùa qua khe hẹp giữa những tòa nhà thổi ập vào người tôi, tôi vẫn còn tức mình đã để mất giỏ hoa. Giờ tôi chẳng còn hơi sức mà phi như bay dầm dáp lên theo cái bóng của mình trên đường cao tốc nữa. Tôi cảm thấy cô đơn. Đúng lúc ấy, trong không gian tôi bỗng nghe phảng phất đâu đây có tiếng hoan hô, âm thanh ấy giống như từng đợt bão gió vọng tới từ không trung thành phố. Có lẽ âm thanh ấy được phát ra từ một đám đông ít nhất từ 50 nghìn người trở lên. Tôi đi về hướng âm thanh ấy, tôi biết nơi ấy là một sân thể dục hình tròn cực lớn. Tôi nghĩ tới câu chuyện “Ngày hội rock niên đại 90” của cái anh chàng Xa Diêu Viễn, thế thì nơi đó chắc hẳn đang tổ chức ngày hội rock. Rock chính là tiết tấu của thành phố, là tiếng kêu gào của thành phố. Hoặc cũng có thể thành phố là một bệnh viện tâm thần cực kỳ lớn, trong đó nhất chí ít cũng phải có tới một trăm ngàn người mắc bệnh thần kinh, cần phải dùng tiếng hát để phát tiết ra. Tôi nghe tiếng hát vọng tới trong không trung:

</p>

<p class="cent1">

<i class="calibre4">

Trong rừng người biển người, có anh có tôi, cùng gặp
cùng quen biết cùng gọt giũa

</i>

</p>

<p class="cent1">

<i class="calibre4">

Trong rừng người biển người, là anh là tôi, mang một nụ
cười giả vờ đứng đắn

</i>

</p>

<p class="cent1">

<i class="calibre4">

Không cần nói nhiều làm chi, tự bản thân mình rõ

</i>

</p>

<p class="cent1">

<i class="calibre4">

Anh tôi cuối cùng muốn làm việc gì đó

</i>

</p>

<p class="cent1">

<i class="calibre4">

Không cần phải để ý nhiều làm chi, càng không nên khó
chịu

</i>

</p>

<p class="cent1">

<i class="calibre4">

Cuối cùng một ngày nào đó anh sẽ hiểu được tôi

</i>

</p>

<p class="cent1">

<i class="calibre4">

Trong rừng người biển người, lại gặp được anh

</i>

</p>

<p class="cent1">

<i class="calibre4">

Cùng mê lòng người, cùng đẹp như thế

</i>

</p>

<p class="cent1">

<i class="calibre4">

Từ từ buông lời, từ từ vứt bỏ

</i>

</p>

<p class="cent1">
<i class="calibre4">
Cũng như nhau không hề để ý tới....
</i>
</p>

<p class="cent1">
Tiếng hát âm âm sục sôi, đi cùng với tiếng hát cổ lẽ phải đến 50 ngàn người tham gia ngày hội của họ. Thế nhưng tôi chẳng thấy thích thú gì, tôi phải đi tìm bầy ngựa, trước khi tôi tìm thấy chúng tôi chẳng có ngày hội gì hết, tôi nghĩ tới sự cô đơn, nghĩ tới cái lạnh. Con ngựa một mình bôn tẩu trong cái lạnh trên đường phố lúc nào cũng cảm thấy cô đơn và lạnh lẽo.
</p>

<p class="cent1">
Rốt cuộc thì tôi phải đi tới đâu để tìm thấy bầy ngựa bây giờ? Rồi xa đám hội rock, rồi xa nhà hàng khách sạn Thái Bình Dương tôi đi tới trạm xe điện ngầm chạy ngang dọc dưới mặt đất dưới lòng thành phố. Tàu điện ngầm là cái gì thế? Tàu điện ngầm là huyết quản của thành phố, tàu điện ngầm phân bố khắp nơi tối tăm âm u trong lòng đất của thành phố, tàu điện ngầm vận chuyển hành khách tới những nơi mà họ muốn đến để tiêu hao sức lực của bản thân cũng như của người khác.
</p>

<p class="cent1">
Mất giỏ hoa, tôi cảm thấy quá cô đơn, tôi ngồi lên một chuyến xe điện ngầm. Trong toa xe, tôi bị người ta chen chặt cứng, lúc sau, chiếc xe điện ngầm từ từ chuyển động giống nhưng một con rắn khổng lồ đang trườn đi. Tới mỗi một bến, người người lên lên xuống xuống như mắc cửi, mặt ai nấy đều lạnh như tiền. Ngồi bên cạnh tôi là một phụ nữ thôn quê trên đầu cuốn chiếc khăn dệt kiểu thủ công. Bên cạnh bà ấy là ba đứa con gầy đét đứa cao đứa thấp. Bọn chúng đều có khuôn mặt vuông vuông, hai bên má hây hây hồng. Tôi đoán chắc bọn họ là người Thiểm Tây hoặc Cam Túc gì đó. Người nơi đó thường có được sắc diện như vậy là do tiếp xúc với gió thổi và nắng chiếu. Tôi nghĩ không hiểu người phụ nữ trung niên này đem theo bọn trẻ tới cái thành phố huyền ảo âm ỉ này làm cái gì cơ chứ?
</p>

<p class="cent1">
“Này cậu, cậu có biết tới Bình An Trang xuống ở ga nào không nhỉ?”. Bà ấy bỗng nhiên hỏi tôi bằng giọng nói vùng Tây Bắc. Tôi cười ngượng nói: “Tôi không biết. Tôi không phải là người thành phố này. Tôi tới đây để tìm một bầy ngựa. Ba tháng trước chúng mất dạng tôi không sao nhìn thấy lại chúng được”.
</p>

Tôi thiếu não kể.

</p>

<p class="cent1">

“Tìm ngựa trong thành phố?”. Một nét ngạc nhiên bỗng hiện rõ trên khuôn mặt từng trải qua những ngày nắng gió mưa bão của người phụ nữ. “Này cậu, tôi ngồi trên cái tàu hỏa dưới lòng đất này suốt cả ngày chưa nhìn thấy một con ngựa nào cả. Chẳng ai biết Bình An Trang ở đâu, tôi đành phải ngồi đây cho tới khi nào xe điện dừng lại thì tính sau”.

</p>

<p class="cent1">

Tôi bỗng cảm thấy chút hiếu kỳ, bèn hỏi: “Thế cô cho cháu biết cô đem bọn trẻ tới đây làm gì vậy? Có khi cháu lại giúp được cô”.

</p>

<p class="cent1">

“Tôi đi kiện chồng tôi đi làm bên ngoài bị tẩm bê tông đè chết. Chẳng ai đền cho tôi một cắc nào cả, thế là tôi phải đem bọn trẻ đi kiện. Có người bảo với tôi có thể tới Bình An Trang kêu oan, thế nhưng Bình An Trang ở đâu tôi không biết nữa?”.

</p>

<p class="cent1">

Tôi hiểu ra là bà ấy muốn đi đòi điều tra, tôi biết nơi gọi là Tín Phòng Cục ở đâu, tôi còn biết ở đó ngày nào cũng có rất đông người tới nộp đơn kiện cáo, ở đó người đông như là bầy chim sẻ riu ra riu rít vây quanh đồng thóc vậy. Lần đầu trông thấy cảnh tượng như vậy tôi mới biết trên thế gian này có rất nhiều người bị oan uổng phải đi kiện tụng. Họ đổ tới từ khắp mọi nơi, từ những miền thôn quê vùng rừng núi, cao nguyên tới những nơi hạ lưu biển cả, từ các thị trấn, các công trường, hầm mỏ... Họ đi bằng xe lửa, máy bay, ô tô, tàu thủy, thậm chí cưỡi ngựa để tới được nơi thành phố này, thế nhưng đại đa số bọn họ chẳng thu được kết quả gì khi quay về.

</p>

<p class="cent1">

Sau đó tôi dẫn bốn mẹ con bọn họ ra cửa bến xe điện ngầm. Tôi chỉ cho bà ấy hướng đi và địa chỉ tới Tín Phòng Cục, tôi chúc bà ấy nhận được bồi thường như mong muốn. Thế nhưng tôi thừa biết rằng thành phố là một gã keo kiệt bủn xỉn, thành phố là cả một sự cạnh tranh khốc liệt, nhiều khi thành phố giống như một thương nhân tinh ranh hơn người, chỉ thích kêu người ta đến để vét cho sạch từng đồng từng đồng một trong túi tất cả mọi người. Thành phố sẽ lại càng không bao giờ nói cho tôi biết được bầy ngựa đi tới nơi mô, sao thành phố lại làm hỏng mất

hướng bầy ngựa mất dạng mà tôi biết?

</p>

<p class="cent1">

Thế nhưng tôi vẫn cứ phải đi tìm bầy ngựa của tôi, những người anh chị em của tôi. Lại nói tôi cũng là một chú ngựa, con ngựa tôi nhất thiết không được dừng bước. Tôi lại quay lại đoàn xe điện ngầm. Màn đêm đã buông xuống, người trong toa xe không nhiều lắm, tiếng xe điện ngầm chuyển động leng keng giống như một khúc nhạc đưa tôi hướng về phía trước, rốt cuộc thì bầy ngựa đã đi về đâu?

</p>

<p class="cent1">

Tại một trạm xe, một nhóm người ăn mặc trang điểm hết sức kỳ quái bước lên. Bọn họ cả thảy có sáu người, đều đeo kính đen, để tóc kiểu đầu như chiếc máy bay, có nghĩa là để kiểu đầu cho tóc bay từ đỉnh đầu bay ra độ một gang, dùng keo tóc xịt định hình lại. Bọn họ trên tay cầm những chiếc đàn ghi ta và những chiếc va li. Xem ra hội này là một nhóm nhạc rock nào đó. Bọn họ đi những đôi giày trông rất buồn cười. Có lẽ gọi những đôi giày đó là những trái hỏa tiễn. Mũi giày trông giống như cái lưỡi thè dài ra hai mươi mấy milimét. Mấy đứa bọn chúng xông xộc lỗ mãng bước lên toa xe, những khuôn mặt đeo kính đen trông vừa cổ quái vừa ngu dốt, bọn chúng ngồi phịch xuống bên tôi, trông như những con rối gỗ trong các vở kịch lắc qua lắc lại cái cổ vừa cứng ngắc vừa hiếu kỳ.

</p>

<p class="cent1">

Tôi nghĩ ngay là hội này chắc chắn là biết được nhiều chuyện, bọn họ có thể đã nhìn thấy bầy ngựa của tôi. Tôi quay lại phía họ hỏi thăm: "Này, các anh cho tôi hỏi các anh có thấy bầy ngựa nào chạy trong thành phố không? Khoảng 53 hay 57 con gì đó, các anh có nhìn thấy chúng không?".

</p>

<p class="cent1">

Sáu con người kỳ quái với sáu cặp kính đen và sáu bộ tóc hình máy bay cùng đồng loạt quay mặt về phía tôi. Chàng trai đứng ngay sát tôi đưa tay ra bắt chặt lấy tay tôi nói: "Anh bạn, chúng tôi đều không nhìn thấy ngựa của anh. Tiện thể xin giới thiệu chúng tôi là nhóm nhạc rock tên "Quần ngư". Anh đã bao giờ nghe nói tới chúng tôi chưa? Chúng tôi đã chinh phục được những người từ cao nguyên và biển cả tới thành phố sinh sống. Hôm nay là lần đầu tiên chúng tôi tới thành phố này, chúng tôi muốn chinh phục nó, chúng tôi muốn đem lời hát của mình biến tất cả mọi người trong thành phố này trở nên điên

cuồng".

</p>

<p class="cent1">

Lúc nào tôi cũng gặp phải những con người rất có dã tâm nhưng lại hay hay. Mong muốn của họ lúc nào cũng chỉ là chinh phục thành phố này, mà tôi thì chỉ muốn là làm sao tìm được bầy ngựa của mình. "Thế thì, nếu tôi chỉ cho các anh nên tìm sân khấu ở chỗ nào, có lẽ các bạn sẽ nói cho tôi biết đường đi của bầy ngựa chẳng?".

</p>

<p class="cent1">

"Tất nhiên là được. Tôi là Ngưu Đầu, rất hân hạnh được làm quen với anh. Hy vọng anh sẽ hợp tác với chúng tôi. Ít ra chúng tôi cũng cần một người để chỉ đường. Chúng tôi muốn chinh phục thành phố này, phải để cho hàng triệu người đang trong mộng tưởng của thành phố này phải hát bài hát của chúng tôi. Phải để cho tất cả mọi người đều thể nghiệm được những mùi vị của cuộc sống siêu việt. Đừng đi tìm ngựa gì nữa. Anh không cảm thấy đi cùng chúng tôi đáng sống lắm hay sao?" Ngưu Đầu thao thao bất tuyệt với tôi, vừa đưa ra một tấm danh thiếp, trên tấm danh thiếp có tên cả sáu người bạn họ. Tôi chỉ nhớ được hai cái tên, một là tay ghi ta kiêm hát chính "Ngưu Đầu" và tay ghi ta bass "Ôn Dịch" mà thôi. Tôi không nói lời nào, tôi nghe được tiếng sáu người bạn họ dùng một ngữ điệu kỳ quái thì thảo trao đổi với nhau. Sau cùng, tôi cũng dẫn ban nhạc "Quần Ngưu" bước xuống xe điện ngấm lên mặt đất. Tôi cho rằng nếu như đi cùng ban nhạc này đến các sân khấu biểu diễn có lẽ trên đường đi thế nào cũng gặp được ngựa của tôi, thế là tôi dẫn họ tới một sân vận động lớn, ở đó đang tổ chức ngày hội nhạc rock.

</p>

<p class="cent1">

Khi chúng tôi tới sân vận động thì người ta đã biến đi hết rồi, hơn trăm ngàn người như nước thủy triều đã rút đi mất tiêu, chỉ còn trơ lại những bậc thềm và khán đài. Thế là chúng tôi đành phải nằm dài trên khán đài ngủ một giấc.

</p>

<p class="cent1">

Hôm sau, tôi dẫn ban nhạc "Quần Ngưu" đi qua những dãy phố nổi tiếng để tìm những phòng trà hay quán bar nào đó. Tôi cũng như thánh giả đều cảm thấy trình độ rock của ban nhạc "Quần Ngưu" quá tệ, ngôn từ bài hát chỉ là những âm thanh hỗn tạp ồn ào sáo rỗng khiến người ta muốn bỏ chạy. Chẳng ai còn thèm nghe cái lũ người để tóc kiểu máy bay, đi giày kiểu tên lửa hỏa tiễn trông như một lũ ngu si này hát nữa. Còn tôi thì

không hề nghe thấy ai nói đến ngựa để tìm cho ra được một con.

</p>
<p class="cent1">

Thế nhưng ban nhạc “Quần Ngưu” tinh thần biểu diễn vẫn hiên ngang hăng hái, họ đã từng thể với lòng là sẽ chinh phục được thành phố này. Ấy thế mà ngày nào họ cũng được người ta đón nhận bằng những trái cây thối ném vào đầu bùm bụp. Họ phải lang thang ngoài đường ăn sương nằm gió giống hệt như một lũ trâu bò. Được một thời gian, tôi và ban nhạc “Quần Ngưu” đều rơi vào hoàn cảnh khó khăn bởi vì càng lúc càng không có người tới xem biểu diễn nữa, còn tôi thì cũng chẳng nghe ngóng được ai nói tới ngựa nhieếc gì hết. Chẳng bao lâu sau, “Ngưu Đầu” nhiễm bệnh uốn ván mà chết, chúng tôi không còn được nghe cái giọng khàn khàn vệt đục của anh ấy nữa. Ban nhạc “Quần Ngưu” rơi vào cảnh bi thương. Lúc này tôi đành phải hạ quyết tâm chia tay bọn họ. Những con người rất coi trọng nghĩa khí trong ban nhạc “Quần Ngưu” đều rộng lượng thứ lỗi cho tôi, nước mắt ràn rụa họ đem theo thi thể của “Ngưu Đầu” mà vẫn tiếp tục tiến bước về phương Bắc, trong lòng vẫn tràn đầy hy vọng. Nhìn bóng họ chìm dần trong khói bụi hoàng hôn của thành phố, lòng tôi đau xót không nguôi.

</p>

<p class="cent1">

Rời xa ban nhạc “Quần Ngưu”, tôi lại tiếp tục sục sạo qua lại trong thành phố này. Ban ngày tôi ẩn mình trong những tòa nhà cao tầng dùng ống nhòm quan sát những con đường trong thành phố, quan sát từng người một đang đi lại trên đường với hy vọng phát hiện ra những con ngựa đã thất tán. Về đêm, tôi vẫn một mình băng băng trên những con đường cao tốc, tôi chạy không ngừng, chạy mãi, lòng tràn đầy niềm tin. Tôi đập lên bóng của mình và đằng sau chỉ còn là bóng đêm vô biên.

</p>

<p class="cent1">

Một hôm tôi chạy tới khu vực đại sứ quán ở phía đông thành phố. Nơi đây có hơn một trăm lá cờ đủ màu sắc của nhiều quốc gia đang bay phất phới. Tôi đoán già đoán non chắc bấy ngựa ở trong này thôi, có lẽ là vì mười mấy năm nay nhiều người đã không còn ăn cỏ quê nhà nữa, bọn họ đi thuyền, đi máy bay đến nhiều nước khác để ăn cỏ. Thế thì nhất định là bấy ngựa của tôi sẽ có ở đây.

</p>

<p class="cent1">

Tôi chạy như bay lòng vòng qua những tòa đại sứ dọc ngang nơi đây, rồi dừng chân trước một khu vườn trông khá bí ẩn. Tôi

căng mắt dõi nhìn, chẳng có con ngựa nào cả mà lại thấy hàng tá các cô gái trẻ rất xinh đi qua đi lại lắc la lắc lư. Nghĩ một hồi tôi bèn quay ra nhắc nhở mấy chàng cảnh vệ đang đứng trong bụi gác trước cửa tòa đại sứ hãy cảnh giác. Lúc sau, một cô gái xinh xắn dáng người dong dỏng mặc một chiếc quần soọc lả lướt đi tới chỗ tôi cười làm duyên. Tôi hơi hoảng, tính bỏ chạy thì cô ấy đã chặn ngay trước mặt. Cô ấy nói với tôi bằng tiếng Nhật: “Chào anh! anh có thể đưa em đi uống chút gì được không?”

</p>

<p class="cent1">

Tôi đáp lại bằng tiếng Hán: “Xin lỗi cô, tôi tới tìm ngựa, tôi không thể đưa cô đi uống rượu được, cảm phiền nhé”.

</p>

<p class="cent1">

Sắc mặt cô ấy liền thay đổi: “Thế mà tôi cứ tưởng anh là người ngoại quốc cơ chứ. Anh làm cái gì mà đi tới đi lui chỗ đại sứ quán này? Giời ơi, sao số tôi xui thế này, chẳng có thằng ma ngoại quốc nào bằng lòng đưa tôi đi uống lấy một ly”. Nét mặt cô ấy trông mới ảo não sầu muộn làm sao.

</p>

<p class="cent1">

“Thôi đừng buồn nữa. Có phải cô thích xuất ngoại hay không? Nghe nói không khí ở nước ngoài như mật ngọt, nước mưa thì như rượu vang nho. Tôi cũng không hiểu tại sao người ta thích chạy ra nước ngoài làm gì thế nhỉ? Tôi chỉ là người tới đây tìm ngựa, tôi không hề muốn đi đâu xa cả”.

</p>

<p class="cent1">

Cô ta cười, nụ cười mỉa mai: “Thì anh cứ đi tìm ngựa của anh đi, hèn nào anh không tưởng tượng nổi được một cuộc sống khác thế nào. Với anh cuộc sống ở nơi đây, cuộc sống ở nơi đâu cũng vậy, mãi mãi cũng chẳng có gì khác nhau”.

</p>

<p class="cent1">

“Theo như cô nói thì chúng ta phải để cho những con ngựa không được dùng bước, không được ngừng cuộc tìm kiếm, phải luôn theo đuổi một cuộc sống mới?”.

</p>

<p class="cent1">

“Đúng vậy. Nếu như không làm như thế thì cuộc sống của chúng ta còn có ý nghĩa gì nữa?”. Cô gái nhún hai hàng lông mày xinh xinh lại, xem ra cô ấy không coi tôi là loại người ngoại quốc phiền hà kia.

</p>

<p class="cent1">

Tôi cũng đau khổ lẫn đầu: "Tôi không nghĩ nhiều như vậy, tôi chỉ muốn tìm thấy bầy ngựa mấy tháng trước mất dạng trong thành phố mà thôi. Tôi chỉ muốn nhập lại vào trong bầy đàn đó, thế mà đi tới đâu tôi cũng không tìm thấy họ".

</p>

<p class="cent1">

"Thế mới nói anh sẽ mãi mãi là một thằng ngốc, một thằng ngu không bao giờ hiểu được cuộc sống, một thằng điên lúc nào cũng chỉ dậm chân tại chỗ với hiện trạng cuộc sống mà thôi. Ờ mà tại sao tôi phải phí nhiều lời với anh thế nhỉ? Tôi đã chờ ở đây hơn một tháng trời mà chưa có thằng ngoại quốc nào rước tôi đi. Thôi biến đi cho tôi nhờ, mệ anh quá đi thôi, đồ quý". Đôi mắt đẹp của cô ấy bỗng nhiên trợn trừng lên, cổ vươn ra phía trước trông như con rắn đang bạnh cổ nổ mắt dọa người, kiểu cách chả khác gì trái pháo muốn nổ tôi chết tung. Đó là vì tôi là một người Trung Quốc đi tìm ngựa chứ không phải là một người Nhật Bản hay một người ngoại quốc nào đó chẳng hạn.

</p>

<p class="cent1">

Ngay lập tức tôi vội tháo chạy nhanh như một mũi tên. Chạy được chỗ rất xa, tôi dừng lại đứng bên đường trông như một cái cây. Tôi lại nhìn cảnh người người, xe xe đi qua đi lại như một dòng sông chảy, chẳng ai hay dòng người ấy dòng xe ấy cuối cùng sẽ đi về đâu? Phải chăng thế giới này tất cả đều là những dòng chảy lưu động? Những con người đang đi lại chuyển động kia, có hay chăng họ cũng từng chuyển động cùng bầy ngựa? Bọn họ cũng từng đi qua những nơi mà bầy ngựa đã đi qua? Tại sao bọn họ không đi tìm bầy ngựa thuộc về họ? Chỉ một mình tôi, một mình tôi đi tìm mà thôi. Tôi tới một nhà trọ tìm một căn phòng để nghỉ tạm, chí ít tôi cũng cần phải phát hiện cho ra tung tích hay dấu vết của bầy ngựa trong thành phố này thì mới thôi. Ít ra tôi cũng là một kẻ ương ngạnh mà.

</p>

<p class="cent1">

Mở cửa vào phòng, tôi phát hiện có một người nằm trên giường đang cầm báo xem. Tôi hơi bực mình chào anh ta một tiếng: "Ê, xin chào. Rất hân hạnh được làm quen với anh".

</p>

<p class="cent1">

Người kia liền bỏ báo xuống. Đó là một người đàn ông má hóp mỗ nhọn như con khỉ, ánh mắt y tinh ranh lộ vẻ nghi ngờ. Tờ báo anh ta đọc là báo "Tin nhanh Cổ Thị" (Cổ phần trong thành phố). Tôi dám cá rằng anh ta ít nhất cũng phải 40 tuổi.

</p>

<p class="cent1">

"Xin chào, hân hạnh được làm quen với cậu, nếu như tối nay cậu không sợ tiếng ngáy của tôi" anh ta đáp lại.

</p>

<p class="cent1">

"Tôi vốn dĩ không ngủ được nên không sợ tiếng ngáy. Này, anh tới thành phố này làm gì vậy? Đi thăm bạn bè? Đi mua sắm? Đến tham gia hội nghị bí mật nào đó nhằm phát triển ngành hải quân của đất nước chúng ta? Hay anh đến đây làm thủ tục xuất ngoại?". Tôi hỏi anh ta những câu đó là bởi vì trong cái thành phố này đâu đâu tôi cũng gặp rất những loại người như vậy.

</p>

<p class="cent1">

"Ôi dào, tôi là một thương nhân, tôi không phải những hạng người ấy. Cậu đã bao giờ nghe nói đến loại kem dùng bôi mặt để tạo nụ cười hiệu Khang Lạc chưa? Công ty của tôi sản xuất cái đó đó. Loại kem này chỉ cần bôi một tí lên mặt thôi thì cho dù là người không thích cười đi nữa cũng phải nở nụ cười rạng rỡ cả mặt. Đây là danh thiếp của tôi". Anh ta đưa cho tôi tấm danh thiếp thơm sực nức, cười hớn ha hớn hở.

</p>

<p class="cent1">

Tôi cầm lên xem mới biết anh ta tên là Dương Thắng Lợi, tổng giám đốc công ty. Bỗng nhiên tôi cảm thấy có hứng tí chút, bèn hỏi anh ta:

</p>

<p class="cent1">

"Anh là từ miền nam tới à? Thế chắc đi qua nhiều thành phố lắm nhỉ, ở những thành phố ấy anh có nhìn thấy đàn ngựa nào không? Đàn ngựa đó có khoảng 53 hay 57 con gì đó. Anh nhìn thấy thì bảo cho tôi biết với".

</p>

<p class="cent1">

Dương Thắng Lợi nhăn mặt lại: "Đàn ngựa? Không có, trước nay tôi chưa nhìn thấy bao giờ, tôi chỉ quan tâm tới việc phát triển công ty của mình mà thôi, làm thế nào để công ty của tôi phát triển phình to giống như trái bóng bay thôi. Tôi muốn công ty của tôi phát triển ra tận nước ngoài, muốn cho công ty sinh sôi nảy nở ra nhiều công ty con khác, rồi những công ty con này lại đẻ ra những công ty con hơn nữa... tôi muốn cả thế giới này đâu đâu cũng có công ty của tôi, cậu có hiểu không chàng trai? Trước giờ tôi chỉ có hứng thú với công ty của tôi mà thôi, ngoài ra tôi chẳng để ý tới đàn ngựa nào sất. Tôi đang làm một

công việc hết sức phi phạm. Chỉ có những sinh viên thất nghiệp hay những thằng nhóc bỏ học mới đi làm cái công việc tìm ngựa xuân ngốc như cậu mà thôi. Cậu biết không, bây giờ trên thế giới ai ai cũng mở công ty. Sao cậu không thành lập lấy một cái? Dương nhiên nếu như đi tìm ngựa mà có thể kiếm được tiền thì tôi sẽ đi theo cậu ngay. Đáng tiếc là đi tìm ngựa chắc chắn sẽ lỗ vốn". Dương Thắng Lợi nói xong lại cầm tờ báo "Tin nhanh cổ thị" lên.

</p>

<p class="cent1">

Tôi cảm thấy ngao ngán chán nản sau khi nói chuyện tìm ngựa với họ Dương kia, tôi phải tìm lòng không nổi cái để nghỉ một đêm cùng với hắn ta, lại còn phải chịu đựng tiếng ngáy của hắn nữa chứ. Dương Thắng Lợi ngâm nga một bài hát đang thịnh hành, vui vẻ lật qua lật lại tờ báo, được một lát bỏ báo sang một bên quay sang nói tiếp với tôi:

</p>

<p class="cent1">

"Đúng rồi, này nếu cậu có 30 ngàn, cậu có thể đầu tư mua cổ phiếu chứng khoán của chúng tôi, cậu thấy thế nào? Bây giờ cả cái nước Trung Quốc này ai ai cũng muốn chơi cổ phiếu, chàng trai ơi sao cậu không chơi đi? Tôi cho là bọn mình có thể hợp tác và nhất định mình sẽ phát tài. Nếu cậu không đủ 30 ngàn thì 10 ngàn có được không? Này tôi khuyên cậu nên nghĩ thoáng một chút, đừng tiếp tục làm cái việc ngớ ngẩn ấy nữa". Dương Thắng Lợi lôi ra từ trong túi xách một bộ bài in hình các thiếu nữ khỏa thân, xáo qua xáo lại. "Nghĩ thoáng lên, thời buổi này chỉ có tiền là thứ chắc chắn hàng đầu, kế tiếp mới là xe hơi, đàn bà, điện thoại di động, cậu có hiểu không? Đó mới chính là cuộc sống".

</p>

<p class="cent1">

Tôi hồ đồ hỏi anh ta tại sao lại phải mở nhiều công ty đến như vậy? Kiếm nhiều tiền để làm gì? Để mua cả mặt trăng mặt trời chắc?

</p>

<p class="cent1">

"Ôi giời, cậu này buồn cười quá đi mất. Cho cậu hay, trong xã hội sắp tới đây chẳng còn tồn tại một quốc gia nào hết, chỉ có công ty là trụ cột chính đáng nhất của quốc gia. Từ nay trở đi thế giới là do các công ty đa quốc gia mà cấu thành. Trên thực tế các công ty to lớn xuyên quốc gia chính là quốc gia, mục đích duy nhất là kiếm cho được nhiều tiền. Cuộc sống chỉ có thể dựa trên cơ sở là đồng tiền và công ty mà thôi".

</p>

<p class="cent1">

Dương Thắng Lợi thuyết giảng, đôi con mắt thoát ra những tia sáng kỳ dị. Anh ta đang bị kích động lượn qua lượn lại trong phòng giống như một con báo, tay thì vung vẩy tờ báo thao thao bất tuyệt diễn thuyết.

</p>

<p class="cent1">

"Nhưng mà anh có thể nói cho tôi biết được không, anh mở công ty, chơi cổ phiếu, kiếm được nhiều tiền, tất cả những thứ đó rốt cuộc là để làm gì? Có đúng là để mua được cả mặt trăng hay không?". Tôi cười nhạt hỏi anh ta.

</p>

<p class="cent1">

Dương Thắng Lợi bỗng ngăn người ra vút soẹt tờ báo xuống giường, hai mắt trợn tròn lên thét vào mặt tôi: "Tiểu tử thối này, tại sao mày không hiểu nhỉ, hãy nhanh đi tẩy não đi, trên đời này chỉ có mày là thích đi lên mặt trăng khi gió ấy".

</p>

<p class="cent1">

Chính xác, đúng là tôi muốn lên mặt trăng, từ nhỏ tôi đã mơ được lên mặt trăng. Nếu như có cái thang dài, tôi sẽ trèo theo để lên tới mặt trăng. Và nếu như có cây mây nào đó vươn tới mặt trăng, tôi nghĩ là tôi cũng sẽ thi triển những tuyệt kỹ thời niên thiếu của mình mà trèo men theo cây mây. Cho dù mặt trăng có lạnh lẽo đến đâu đi nữa thì nơi đó quyết không có những âm thanh ồn ào hỗn độn như ở trái đất này. Phải biết là, hồi ấy ngày nào tôi cũng buồn chết đi được là vì ngày nào tôi cũng phải qua lại với những con người kỳ quái, những con người hỗn tạp ngu ngốc lúc nào cũng thích mơ tưởng hão huyền. Ngành hàng không vũ trụ của Liên Xô và của Mỹ đã đưa nhiều người lên tới mặt trăng thế nhưng tôi thì chưa đến lượt. Có lần họ còn cho cả một chú chó đáng yêu tên là Babi lên trên đó luôn, con chó nhỏ đi lại chạy nhảy trên bề mặt mặt trăng trông như là đang bay. Lúc ấy, xem qua màn hình tivi trong lòng tôi thấy thêm vô cùng, tôi tưởng tượng được đi trên mặt trăng, trên ấy mỗi bước đi của tôi có thể đi xa được chỉ ít là 50 mét. Tôi nghĩ mình phải gọi điện thoại cho cục hàng không vũ trụ quốc gia, hỏi họ xem khi nào thì có chuyến bay lên mặt trăng, nếu được có thể cho tôi đi cùng với chăng? Là vì tôi rất ghét cái lão Dương Thắng Lợi, ghét cay ghét đắng lắm rồi.

</p>

<p class="cent1">

Nếu như bạn tới thành phố này, nếu như bạn ngồi trên xe

chạy đâu đó trên những đại lộ, bạn sẽ nhận ra rằng tôi chính là người đang đi lại trong thành phố, đi lại giữa những tòa nhà cao tầng. Đầu đội mũ bóng chày, chân đi đôi giày leo núi, trông tôi vừa cổ quái vừa sâu nảo, lúc nào tôi cũng tìm kiếm cái gì đó nhưng xem ra không bao giờ thu được kết quả gì. Tôi đã thề là nếu như không tìm thấy đàn ngựa tôi quyết không về nhà.

</p>

<p class="cent1">

"Bạn có thấy đàn ngựa nào không? Đàn ngựa tổng cộng 53 hay 57 con gì đó, chúng chạy vào thành phố sau đó chẳng thấy đâu cả. Bạn có thể bảo cho tôi biết chúng ở đâu không?" Một buổi sáng khi mặt trời ló dạng trên đỉnh những tòa nhà cao tầng, tôi gặp một ông già tóc bạc trắng đang tập Thái cực quyền trong công viên. Tôi bước tới bắt chuyện. Trong công viên lúc ấy còn có một chiếc xe BENCHI 280 đang đậu sát bên bãi cỏ, trên xe là một thanh niên đầu đội chiếc mũ lưỡi trai ngồi trước cửa xe đọc tờ "Hoàn cầu ngân mộ", có lẽ đó là tay tài xế.

</p>

<p class="cent1">

Ông già có tư thái đẹp và an nhàn, lúc ông ấy quay qua, tôi chợt giật mình không biết đã nhìn thấy ông ấy ở đâu rồi nhỉ. Nghĩ một hồi tôi mới nhớ ra ông ấy là một chính trị gia thường xuất hiện trên tivi. Tôi biết những người như ông ta không nhiều, bèn vội vàng bỏ mũ tiến về ông ta hỏi chuyện: "Chào bác, nhà chính trị. Cháu xin lỗi đã quấy rầy bác. Cháu chỉ là tiện đây hỏi thăm tí chút nếu như bác nhìn thấy bọn chúng..."

</p>

<p class="cent1">

Ông già chính trị gia mặt mũi hồng hào, ông dừng tư thế lại, tay vung vẩy: "Này chàng trai, cho tôi biết tại sao cậu lại phải đi tìm bầy ngựa?"

</p>

<p class="cent1">

Tôi sững quá hỏi ngay: "Nói vậy thì bác đã nhìn thấy bầy ngựa rồi phải không? Cháu mà tìm ra sẽ nhập lại đàn với chúng. Bác phải biết rằng cháu cũng là một con ngựa. Hồi tháng bảy mùa hè năm nay, chúng cháu từ trường học đi vào thành phố rồi mất dạng luôn, cháu không biết bọn họ đi đến đâu, cháu khổ lắm".

</p>

<p class="cent1">

Ông già chính trị gia cười: "Ha ha ha, chàng trai ơi, cậu đang đi tìm cuộc sống quá khứ đúng không? Chàng trai, hãy nhìn về phía trước, phải biết rằng không có con ngựa nào là không

gặp thất bại. Như tôi chẳng hạn, giờ đây tôi đã là một con ngựa già, tôi cũng đã trải qua hàng chục lần thất bại”.

</p>

<p class="cent1">

“Tôi vốn là chú ngựa non sống ở vùng núi cao hẻo lánh phương Nam, năm mươi năm trước tôi cùng ba con ngựa non khác lên đường đi tìm vùng cỏ mới. Lúc ấy tôi mới 17 tuổi. Sau đó bọn chúng ta thất tán vì khỏi lửa súng đạn. Tôi nhập vào một bầy ngựa khác lớn hơn nhiều, cùng bốn ba những vùng đất bao la rộng lớn hơn. Hừm. Thời ấy, tôi chắc rằng còn có rất nhiều rất nhiều những con ngựa khác cũng chạy lao nhanh trên những vùng đất rộng lớn, trong người mang dòng nhiệt huyết sục sôi, thật là hùng tráng. Mấy trăm mấy chục vạn con người dời núi lấp biển, quần nhau với lũ giặc trên trận địa, tiếng vó ngựa dậm trên mặt đất như tiếng sấm dậy, cảnh tượng cực kỳ hùng tráng. Ta cũng có mặt trong bầy ngựa ấy, cũng dùng sức mình nhảy vọt cả bốn vó, toàn thân đầy sức mạnh. Bọn ta đã chiến thắng”. Ông già ngừng lại một chút, ánh mắt sáng rực lên, “đương nhiên là cũng có nhiều anh em khác đã ngã xuống trên tiền tuyến, họ đã không bao giờ còn trở lại nữa.

</p>

<p class="cent1">

Sau này, tôi lại gia nhập một bầy ngựa mới, tiếp tục chạy, bởi vì sứ mệnh của một con ngựa là chạy không ngừng về phía trước. Một lần nữa tôi lại lạc bầy, lại một lần nữa bị rời đàn. Sau khi nhà nước được kiến lập, bọn tôi lại trở về với đội ngũ trước đây của từng con một. Bọn tôi thể phách hùng kiện, bắt đầu ra tay tu chỉnh lại những bầy ngựa mới. Sau đó, bọn tôi lại rải những bước chân chạy tới những vùng đất mới. Chẳng bao lâu sau trong bầy ngựa có những nghi ngờ bất tín nhiệm nhau, phát sinh ra những đối lập, doanh trại ngựa trở nên hỗn loạn. Cuối cùng tôi bị những người bạn ngựa đánh cho tơi bời, dùng roi quật, dùng vó ngựa dẫm đạp, tôi bị dồn lên vũ đài trước mặt hàng vạn người mà hí mà kêu gào những lời giả dối. Thế nhưng trái tim một con ngựa đã nhắc nhở tôi hãy nhìn xa trông rộng, trái tim ta nhắc nhở tuyệt đối không chỉ vì hàng rào lan can kia bao vây mà phải chết, trái tim thúc dục tôi nhảy đi vì cuộc sống tung hoành. Mặt đất bao la rộng lớn luôn có những thay đổi, mọi thứ đều có thể làm lại được, bọn tôi lại tìm lại được tự do, một lần nữa lại quay về với thảo nguyên rộng lớn bao la. Nhưng chúng tôi thấy mình bắt đầu trở nên già cỗi, đất nước này còn có rất nhiều những thanh niên khác khỏe mạnh cường tráng hơn gấp bội bọn tôi, chạy nhanh hơn chúng tôi. Chúng tôi vẫn cứ

phi đi, chạy chính là vận mệnh của chúng ta, vận mệnh của những con ngựa". Đôi mắt ngựa thâm sâu tinh tường của ông già chính trị gia nhìn về phía trước, dường như đôi mắt ấy có thể nhìn xuyên suốt được cả thế kỷ.

</p>

<p class="cent1">

Tôi hiểu không chỉ một mình tôi đã bị thất lạc bầy đàn, chuyện ông già ngựa bị thất lạc bầy đàn cho thấy mọi con ngựa đều có thể sẽ bị ly tán bầy đàn. Thiên hạ chẳng có bầy đàn nào là không bị thất lạc nhau có đúng chẳng?

</p>

<p class="cent1">

"Nếu thế thì theo bác nói cháu không cần phải đi tìm bầy đàn nữa chẳng?" Tôi hỏi.

</p>

<p class="cent1">

"Không, cậu phải đi tìm bầy ngựa thuộc về cậu. Mỗi một con ngựa đều nên quay về với bầy đàn của mình". Ông già chính trị gia bảo tôi. "Cũng giống như tôi cho dù tôi phải trải qua không biết bao nhiêu lần ly tán, tôi vẫn cứ đi tìm bầy đàn của mình. Ngày nay có nhiều chú ngựa trẻ mới lớn đuổi chúng tôi, bắt chúng tôi phải rời xa bầy đàn, nhưng chúng tôi vẫn cứ tìm đến nhau. Cậu có biết không, những con ngựa già mới là những con ngựa biết đường, là những con ngựa có kinh nghiệm đầy mình. Chỉ có những con ngựa già mới hiểu được thế nào là trí tuệ, là kinh nghiệm, đâu là phương hướng là tình cảm mãnh liệt, tất cả hòa trộn lại thành một tổng thể. Chàng trai này, hãy đi đi, đi tìm cho được ngựa của cậu, rồi hãy chạy vượt qua chúng tôi, chạy lên trên đầu ấy nhé". Ông già chính trị gia nói.

</p>

<p class="cent1">

"Nhưng bác vẫn chưa kể cho cháu hay cuối cùng bác có tìm thấy đàn của bác không? Ý cháu là bác có tìm thấy bầy ngựa thuộc về bác không?".

</p>

<p class="cent1">

"Tôi không tìm ra bọn họ nữa. Cậu cũng biết người trong thành phố đông như kiến, đất nước của chúng ta lại quá rộng, đâu đâu cũng có cỏ ngon, ai mà biết được bọn họ không tới những nơi đó ăn cỏ. Có khi bọn họ còn bay ra cả bờ biển ấy chứ ..."

</p>

<p class="cent1">

Tôi hiểu ra nhất nhiều, tôi biết bọn họ một khi đã xông vào trong thành phố thì cũng như những chú cá về biển mà biển

mất dạng. Nhưng tôi vẫn phải đi tìm họ. “Bác có thể chỉ cho cháu hướng nào đi tìm được họ chẳng?”

</p>

<p class="cent1">

“Cậu hãy men theo những dòng sông, men theo đường ray tàu hỏa mà đi tìm họ. Chúc cậu gặp nhiều may mắn chàng trai”. Ông già chính trị gia tươi cười bắt chặt tay tôi rồi chui vào chiếc xe BENCHI 280. Xe khởi động chạy mất.

</p>

<p class="cent1">

Tôi dùng cơm trong nhà hàng xoay trên đỉnh tòa nhà cao tầng Hoàn Cầu, vừa ăn vừa ngắm quang cảnh thành phố. Thành phố này thật lớn, thành phố phát triển nhanh như rừng nấm khổng lồ bỗng chốc xuất hiện sau cơn mưa. Đâu đâu cũng thấy những tòa nhà cao tầng, những cây cầu giao nhau, những con người tụ lại rồi lại tản ra đông như những đàn kiến. Bầy ngựa của tôi cũng biến mất dạng nơi đây, tôi nghĩ nếu mình là một trái bóng bay dập dờn trên không trung rộng lớn của thành phố này, tự do tự tại như cánh chim trên bầu trời thì hay biết bao. Con người ngày nay rất một trò làm rối đóng kịch và kiếm tiền, bọn họ không cần những mơ ước, không cần như thế nào mới là cái đẹp cái hay?

</p>

<p class="cent1">

Tôi bước lên một chiếc xe buýt giống như một cái lon đựng cá cảm thấy ngọt ngào khó thở. Vừa bước chân lên xe thì nghe thấy tiếng la lớn: “Tôi muốn xuống! Cho tôi xuống! Tôi nói là tôi muốn xuống!”. Tôi phát hoảng chen ngay vào giữa đám người trên xe, tôi đạp phải cái gì mềm mềm dưới chân, một người lên tiếng chửi tôi, tôi cũng chẳng để ý, như một con cá trốn chạy, tôi lại chen ra ngoài xuống xe. Xe đóng cửa rồi chạy mất. Tôi đứng thờ dài ngây người trên mặt đất. Trong lòng tôi thâm hận bản thân mình đã hỏi rất nhiều người, đi lại trong thành phố cũng đã nhiều ngày nhiều đêm vậy mà vẫn không ai cho tôi hay họ đã nhìn thấy bầy ngựa.

</p>

<p class="cent1">

Tôi cực kỳ uể oải theo dòng người đi men theo con đường, người qua va vào tôi liên tục. Bỗng nhiên tôi nhìn thấy một chiếc xe AODI dừng lại, trên xe bước xuống hai người. Một người mặc bộ com lê màu trắng hiệu Bossini, tay cầm cặp táp. Hắn xuống xe nheo mắt ngắm nhìn cảnh vật xung quanh. Bỗng nhiên tôi nhớ tới một con ngựa trong bầy đàn, anh Huy, đứng rồi chính là anh ta. Tôi toan bước tới thì một hòa thượng trẻ tuổi mặc bộ

y phục màu vàng nhạt từ trên xe bước ra. Tôi ngẩn người nhưng vẫn bước tới vỗ vai người mặc com lê hiệu Bossini: “Này anh Huy, cuối cùng thì tôi cũng đã tóm được anh. Nói xem ngoài anh ra, những con ngựa khác đâu cả rồi? Cả bấy đâu?”

</p>

<p class="cent1">

Tôi vô cùng thất vọng khi anh ta quay lại, đó không phải là anh Huy. Anh ta chừng 30 tuổi, mặt mũi tuấn tú. Hắn lăm lăm bấm càu nhàu: “Ngựa gì? Đàn bấy nào? Tôi không hiểu anh nói gì. Tôi tới diễn thuyết. Đây là Tịnh Nhất pháp sư, anh ta cũng đi làm một bài phát biểu. Đi thôi, hàng vạn người đang chờ mình trong đại sảnh tòa nhà kia kìa”.

</p>

<p class="cent1">

“Phát biểu cái gì? Ngày nay hòa thượng mà cũng có thể đi phát biểu cơ à?” Hai người bọn họ cười phá lên. Tay bạn đồ Bossini lên tiếng: “Tôi là một võ sư đại khí công, tôi phải làm một buổi diễn thuyết về Đại Công. Còn Tịnh Nhất pháp sư thì phát biểu về thiền học với cuộc sống trong xã hội hiện đại. Đi thôi, có hơn một vạn người đang đợi chúng tôi phát biểu trong đại sảnh tòa nhà cao tầng kia kìa”.

</p>

<p class="cent1">

“Đại khí công sư?”. Tôi tròn tròn mắt. “Thường thì Đại khí công sư thường phải ẩn cư trên núi cao, hai anh đúng là đồ lừa đảo, hơn nữa, hòa thượng phải là những người siêu phàm thoát tục chứ?”.

</p>

<p class="cent1">

Hai bọn họ nhìn nhau một cái rồi lại cười phá lên, bọn họ hình như đang coi tôi là một con quái vật thì phải.

</p>

<p class="cent1">

“Là Đại khí công sư thì không được xuống núi chắc? Đại khí công sư thì không được để cho cả thế giới này biết được thần công của mình chắc? Này anh, thời đại này là thời đại mở cửa, là một thời đại nhảy múa. Hiện tại đang là một thời đại lớn. Vì vậy chúng tôi những đại khí công sư đều xuống núi cả. Hơn nữa anh có biết không chúng tôi còn kiếm được rất nhiều tiền nữa, nào là nhân dân tệ, nào là đô la, tiền yên Nhật, bằng Anh, rồi thì đô la Hồng Kông? Giờ đây tôi đã là một tỷ phú rồi” Hắn dương dương tự đắc nói: “Thế mà giờ này anh còn đi tìm ngựa gì nữa? Anh có điên không đấy? Trong thành phố đâu đâu cũng có cơ hội, hãy tìm những cơ hội mới mà làm như những thanh

niên của thời đại này. Giống như tôi vậy, tôi sẽ không như sư phụ của mình. Sư phụ của tôi sống thọ 150 tuổi, mới mất năm ngoái trong rừng sâu. Sư phụ của tôi cả đời giam mình tu luyện đạt tới cảnh giới chí cao chí kỳ. Nếu như linh hồn của sư phụ tự lại bay trên trời cao, lúc nào cũng trong tư thế chuẩn bị đầu thai chuyển thế. Thế nhưng suy nghĩ của tôi không giống như sư phụ, tôi cần phải cho người ta biết đến tôi nhiều hơn, tôi cần phải làm cho những tuyệt chiêu của sư phụ trở nên nổi tiếng trên thế giới này. Tôi căm ghét việc bế quan không màng đến sự đời. Cần phải biết đến thời đại này”.

</p>

<p class="cent1">

Tôi cười khẩy chế diễu: “Hãy! Thời nay con người ta đại đa số đều biến thành những kẻ sống theo chủ nghĩa thực dụng. Không hiểu linh hồn sư phụ của anh đang bay trên không trung, thấy anh thay đổi như vậy có còn tiếp tục truyền thế tái sinh nữa hay chẳng? Thôi đời thay đổi”.

</p>

<p class="cent1">

Anh ta cười xảo quyệt: “Không không, thế giới này như những hạt cát trôi, còn chúng ta thì chỉ là những kiếp sống ngắn ngủi, chẳng ai trong chúng ta có thể sống vĩnh hằng được. Vì thế tôi đề xướng ra việc thể nghiệm nâng cao cuộc sống của mọi người chúng ta trong cuộc sống sinh mệnh ngắn ngủi này. Đó mới là ý nghĩa tồn tại sống của con người. Chúng tôi cũng vừa chân ướt chân ráo tới thành phố này, chúng tôi muốn chinh phục thành phố này”.

</p>

<p class="cent1">

Tôi quay ra hỏi vị hòa thượng trẻ: “Thế còn anh? Giảng thiền và Phật giáo đem lại cho anh cái gì?”

</p>

<p class="cent1">

Anh ta xoa xoa hai bàn tay: “Chí ít thì đền chùa của chúng tôi cũng kiếm được một khoản tiền để tu sửa trang bị lại tượng Phật hương đàn”.

</p>

<p class="cent1">

Tôi cười thầm, thì ra mọi người trên thế giới đều đang vội vàng bận rộn để kiếm tiền, ngay đến cả hòa thượng cũng không ngoại trừ. Nghĩ đến sứ mệnh của mình, tôi bèn hỏi tay mặc đồ Bossini: “Nếu như anh có khả năng thần công như vậy thì anh có thể xem giúp tôi đàn ngựa của tôi hiện nay đang ở nơi nào hay không?”.

</p>

<p class="cent1">

“Được thôi, nếu như anh muốn đi tìm bọn họ” Hần dựa vào tường, nhắm mắt lại. Được một lúc, trên huyết thái dương của hắn tỏa ra khí nóng. “...Tôi nhìn thấy bọn chúng. Đàn ngựa có 53 hay 57 con thì phải, bọn chúng đang phi như bay trên những con đường lớn dọc ngang trong thành phố, bọn chúng không ngừng vượt qua những chướng ngại vật, bọn chúng không ngừng chạy về phía trước...”.

</p>

<p class="cent1">

“Đúng rồi! Đúng là bọn họ! Bọn họ là bầy ngựa của tôi!” Tôi sung sướng phát điên gào lên, “Nói cho tôi biết tìm bọn họ ở chỗ nào?”.

</p>

<p class="cent1">

Đại khí công sư mở mắt, lắc vai: “Anh khó mà tìm thấy bọn chúng. Bọn chúng chạy hết thành phố này sang thành phố khác, bọn chúng chạy như điên không ngừng vận động. Bọn chúng sẽ không ngừng lại bởi vì chúng là những con ngựa, hơn nữa lại là những con ngựa rất trẻ rất khỏe có đúng không? Ngựa không nên dừng những bước chân chạy lại”. Đại khí công sư cười nói với tôi: “Thôi, chúng tôi phải đi phát biểu đây, có hơn một vạn người đang đợi chúng tôi. Chúc anh gặp nhiều may mắn, hy vọng anh sẽ tìm ra bọn họ”. Đại khí công sư cùng pháp sư trẻ tuổi cáo biệt tôi rồi bỏ đi.

</p>

<p class="cent1">

Tôi vẫn ngày đêm đi lại trong thành phố lớn này tìm bầy ngựa cho dù tôi đã biết bọn họ vẫn không ngừng chạy, thế là đủ rồi, tôi nhất định sẽ tìm ra bọn họ cho tới khi nhập đàn với bọn họ mới thôi.

</p>

<p class="cent1">

Tôi đi không ngừng nghỉ trong thành phố, không xác định được đích đến. Tôi đi qua một tấm biển quảng cáo, ngược mắt lên nhìn cô gái rất đẹp trên biển quảng cáo đang cười tươi như hoa. Tôi nghe thấy mặt đất của thành phố dưới chân tôi đang dao động không yên. Thành phố giống như một cỗ máy khổng lồ già cỗi. Khi thành phố chuyển mình phát ra những âm thanh ồn ào mà lắng đọng. Một chiếc xe phun nước trườn tới, dòng nước mát lạnh từ chiếc xe phun ra làm cho người ta nảy sinh những ý tưởng mát mẻ. Bỗng nhiên tôi nhìn thấy hai cô gái mặc quần trắng đang đi phía trước chiếc xe phun nước. Hai cô gái nghiêng

ngả nói chuyện cười đùa với nhau như hai con chim bồ câu đang rủ rủ, bọn họ không hề biết đằng sau chiếc xe phun nước đang tiến lại gần.

</p>

<p class="cent1">

Tôi dừng lại lên tiếng gọi to: "Ê, xe phun nước kia! Chú ý có xe phun nước!"

</p>

<p class="cent1">

Hai con chim bồ câu chẳng thèm để ý tới tôi, bọn họ vẫn cứ ngó nghiêng vui vẻ cười đùa vừa đi vừa nói chuyện trên đường. Chiếc xe phun nước lại gần xịt những dòng nước bắn đầy lên hai người họ. Nhìn bộ dạng hoảng hốt của họ tôi không sao nhịn được cười.

</p>

<p class="cent1">

"Cười cái gì? Hay lắm đấy mà cười? Bất quá coi như là một trận mưa chứ sao". Một con chim bồ câu tức khí quay ra quát tôi. Hai bọn họ từ eo xuống chân dính đầy nước và bùn đất, tạo nên một bức tranh hết sức sinh động dưới ánh nắng mặt trời và bầu không khí trong xanh. Tôi bước tới trước mặt họ nói: "Tôi đã nhắc các cô từ trước chú ý có xe phun nước rồi mà, các cô không nghe thấy à?"

</p>

<p class="cent1">

Hai con chim bồ câu không thèm để ý tới tôi, họ bấu môi trông thật đáng yêu, tôi cũng không thèm chấp họ. "Đừng bấu môi như vậy, tôi không phải là tài xế xe phun nước".

</p>

<p class="cent1">

Bọn họ lườm tôi một cái như thể tôi là một con tinh tinh thì phải. Hai người họ chụm đầu vào nhau thì thào rồi bỗng cười phá lên: "Này, chúng mình làm quen nhé. Tôi là Hàm Tâm, còn đây là Hàm Lệ, chúng tôi là hai chị em ruột. Chúng tôi đang bị lạc đường, xin hỏi anh có biết xưởng phim ở đâu không?". Hàm Tâm nháy mắt với tôi, lập tức tôi hiểu ngay là họ muốn tới thành phố này để trở thành một minh tinh màn bạc. Tại sao mọi người đều mang những mộng tưởng tìm tới thành phố này nhỉ? Tôi cười tủm tỉm.

</p>

<p class="cent1">

"Có gì đáng cười vậy?". Hai con chim bồ câu trừng to đôi mắt đen màu hạnh nhân.

</p>

<p class="cent1">

“Thế các cô từ đâu đến?”. Tôi hỏi.

</p>

<p class="cent1">

Bọn họ nhìn nhau có vẻ như không tin tưởng tôi lắm:

“Chúng tôi từ miền biển tới, một vùng đất nhỏ bé có tên là Linh Dương, chắc anh chưa bao giờ nghe nói đến. Chỉ cho chúng tôi xưởng phim ở đâu đi? Xem ra anh cũng không phải là người tốt. Hàm Tâm này, bọn mình đi thôi, trước khi đi mẹ có dặn là hãy tìm các bà lão mà hỏi thăm đường, đừng có bao giờ hỏi bọn con trai trẻ. Mình đi thôi”. Bọn họ lập tức nắm tay nhau bỏ đi sang đường.

</p>

<p class="cent1">

Tôi hơi buồn chặn họ lại: “Này. Tôi biết xưởng phim ở đâu nè. Đi, tôi dắt các cô tới đó, nhưng mà tôi cũng có việc quan trọng lắm”. Thế là bọn họ cùng đi với tôi.

</p>

<p class="cent1">

“Anh tới đây làm gì thế? Trông anh chẳng giống người thành phố này. Có phải anh tới đây với ý đồ cho nổ tung một tấm bia đá cực lớn phải không?”. Hàm Tâm hỏi tôi.

</p>

<p class="cent1">

“Tôi đi tìm một đàn ngựa. Này thế các cô từ phương nam xuống trên đường đi có nhìn thấy đàn ngựa nào không? Đàn ngựa có 53 hay 57 con gì đó. Tôi chỉ là một người đi tìm ngựa, tìm ở đây mấy tháng rồi mà vẫn chưa thấy”. Tôi buồn rầu nói với họ.

</p>

<p class="cent1">

Hai cô gái nhìn nhau cười rồi quay ra nói với tôi: “Anh chỉ cần dắt bọn em đến xưởng phim, đảm bảo bọn em sẽ chỉ cho anh bầy ngựa đó, bọn em có nhìn thấy chúng”.

</p>

<p class="cent1">

“Ờ thế thì được. Bọn mình lên xe buýt đi đi. Đi xe buýt sẽ chóng tới xưởng phim thôi”. Tôi nói.

</p>

<p class="cent1">

Tới xưởng phim, Hàm Tâm và Hàm Lệ chui ngay vào toa lét. Chỉ thoáng cái đã đi ra, họ trở thành hai cô gái ăn diện thời trang, lại còn kịp trang điểm chút phấn son trên mặt. “Dẫn bọn em đi gặp đạo diễn đi, bọn em phải đóng phim, bọn em phải trở thành minh tinh, bọn em nhất định phải thành công”.

</p>

<p class="cent1">

Tôi đành phải dẫn bọn họ đi tìm đạo diễn bởi vì bọn họ đã hứa là sẽ nói cho tôi biết đàn ngựa của tôi đi về đâu. Bọn tôi đã tìm tới ít nhất 5 ông đạo diễn, tới đâu Hàm Tâm và Hàm Lệ cũng đứng trước gương ngắm vuốt như con nít, vội vội vàng vàng toát hết cả mồ hôi, khiến tôi cũng phải căng thẳng theo. Cuối cùng thì cũng có một đạo diễn nhận họ đóng vai quần chúng, là hai cô gái thôn quê trong đoàn người đối mặt với bọn lính Nhật.

</p>

<p class="cent1">

Thế nhưng hai cô gái đã chẳng nói tin tức gì về đàn ngựa của tôi. Không hiểu bọn họ có nhìn thấy đàn ngựa thực hay không? Qua chuyện họ kể tỉ mỉ những đặc điểm của một đàn ngựa, thì tôi đoán chắc đàn ngựa ấy không phải là bầy ngựa của tôi. Tôi vừa buồn cười vừa tức, thế là một mình tôi lại lên đường. Sau này tôi không còn nghe nói đến hai cô gái ấy nữa. Hai con chim bồ câu ngậm chặt hạt giống mộng tưởng ấy không biết tới nơi nào cất tiếng gáy?

</p>

<p class="cent1">

Tôi đi lại trong thành phố không biết bao nhiêu lần, gặp không biết bao nhiêu loại người, họ đều là những người hai bàn tay trắng nhưng lại ôm những mộng tưởng lớn bước tới thành phố này. Tôi không ngừng bước đi, không ngừng sục sạo trong thành phố, trên đầu tôi là bầu trời xanh, dưới chân tôi là mặt đất lưu động, xung quanh tôi là những tòa nhà cao tầng đứng sừng sững. Cũng có lúc tôi thò đầu vào những giếng nước trong cung điện cổ kính mà thét lên, chỉ có tiếng vọng lại đáp trả tôi. Trong cái thế giới rộng lớn này đàn ngựa đã biến mất dạng, có lẽ tôi không thể tìm ra họ được mất thôi.

</p>

<p class="cent1">

Thông báo tìm ngựa:

</p>

<p class="cent1">

Tôi tìm một chú ngựa có đặc điểm: Đầu đội mũ bóng chày vàng trắng, chân đi giày leo núi, lông đen bóng, đôi mắt lộ ra sự mộng ảo và ưu tư. Ai gặp được, xin báo cho tôi, tôi sẽ tặng một bài thơ và một chiếc xe đạp leo núi.

</p>

<p class="cent1">

Một ngày kia tôi đang buồn rầu thiếu não đi lại trên góc phố nhỏ, tôi bước tới một nhà hàng và phát hiện ra thông báo

kia dán trên tường. Đó có phải là thông báo tìm tôi chẳng? Tôi xem kỹ từng điều khoản và biết chắc rằng đó chỉ có thể là Anh Lương đang tìm tôi mà thôi. Ôi trời, tôi sung sướng quá, tôi lập tức chạy như điên trong màn đêm, vó chân tôi nện mạnh xuống mặt đất già nua. Theo thông báo tôi chạy tới ngoại ô thành phố. Tôi biết có rất nhiều người sống lang thang đang trú ngoài đó, nơi đó có rất nhiều nghệ sĩ, các nhà thơ lưu lạc đang sống. Anh Lương nhất định sống ở đó, ha ha tôi vui quá. Tôi nghĩ tới Anh Lương lúc nào cũng thích để mái tóc dài đen bóng dầu khiến cho thầy cô giáo tức giận. Nghe nói trước đây có lần Anh Lương lấy vợt ten nít đánh những quả bóng thối bằng bao cao su tránh thai qua từng ô cửa sổ trong dãy nhà các nữ sinh. Có lần tôi còn thấy anh nằm bò trên mặt đất áp tai lắng nghe. Anh bảo mình đang nghe nhịp đập trái tim của mẹ đất. Anh là một người rất thú vị, những dòng thơ anh viết đều mang chủ nghĩa siêu hiện thực khiến chúng tôi cảm thấy thích thú. Ví dụ như: “Tư duy của tôi là mái tóc mọc loạn xạ như đám cỏ xanh trên ngực bạn”, “Thơ là mộng, nó vẫn vận động trong lúc chúng ta ngủ”, “Một người đã chết. khiến cho người còn sống hoàn mỹ”... đại loại như vậy khiến chúng tôi rất khoái. Thằng cha này lúc nào cũng chỉ thích mặc một bộ quần áo màu đỏ như lửa. Ôi rốt cuộc tôi đã tìm thấy một con ngựa.

</p>

<p class="cent1">

Sau cùng tôi tìm thấy anh ta trong một căn phòng nhỏ bên ngoài ngoại ô. Ôi, nói cho bạn biết cái giờ phút chúng tôi gặp nhau nó thân thiết đến nhường nào, nếu bạn ở đó bạn cũng sẽ phải mỉm lòng. Khi ấy bốn vó chúng tôi tung loạn lên, chạm vào nhau, ôm hôn thắm thiết, miệng phát ra hơi thở của cỏ non tươi xanh. Chúng tôi vui sướng vó chân vào nhau rồi mới ngồi xuống nói chuyện. Lúc ấy tôi mới nhìn bốn bức tường xung quanh, chỗ nào cũng dán đầy những câu thơ hay thơ của Anh Lương.

</p>

<p class="cent1">

Tôi nói: “Anh có nhìn thấy những con ngựa khác không? Ròng rã đã ba tháng nay tôi tìm mà chỉ thấy mỗi mình anh”.

</p>

<p class="cent1">

Anh Lương ngúng nguẩy mái tóc: “Mình tới đây cũng được một tháng, sau đó nghe thấy hai cô bé xinh xinh nói chuyện có gặp một người đi tìm ngựa. Mình đoán chắc là cậu bèn dán ngay thông báo tìm ngựa, chẳng mấy chốc cậu đã tìm tới nơi rồi”.

</p>

<p class="cent1">

Tôi khoái chí đập bùm bụp vào Anh Lương mấy cái: “Thế nào, cuộc sống hồi này có khá chứ, có cỗ ngon ăn không?”.

</p>

<p class="cent1">

“Đương nhiên rồi, thời buổi này đâu đâu chẳng có cỗ xanh. Đi, ở đây hôm nay tất cả bọn nghệ sĩ sẽ tổ chức đêm hội đốt lửa trong đồng hoang tích trong khuôn viên Lăng Hoàng Gia, cậu sẽ gặp ối ngựa. Tuy là bọn họ không cùng bầy đàn với bọn mình nhưng cũng là ngựa cả. Bọn mình cùng đi đi”. Anh Lương nói.

</p>

<p class="cent1">

“Quá tốt”. Tôi hứng khởi đáp lại.

</p>

<p class="cent1">

Đêm đó và những ngày tiếp sau tôi không bao giờ quên được. Tôi được gặp rất nhiều ngựa, các loại ngựa, bọn họ đều có những suy nghĩ điên rồ khác nhau. Bọn họ là những nhà tư tưởng, những họa sĩ, nhạc sĩ, nhà thơ, nhà văn, những nhà chủ nghĩa tự ái (tự yêu) và những người thích gia nhập giới lang thang của thời đại này. Họ từ khắp những vùng biên giới hải đảo đổ dồn về thành phố này, qui tụ lại trong cái thành phố trung tâm này. Họ đều có chung một suy nghĩ đó là tìm được nguồn cỏ xanh tươi hơn ở đây. Tôi biết họ đều là những người dũng cảm và chân thành. Ngọn lửa đêm hôm đó thật rực cháy, ánh lửa chiếu sáng khắp từng khuôn mặt, lòng tôi tràn ngập niềm vui như được quay về với bầy đàn của mình. Tôi, Anh Lương cùng mọi người vui vẻ hàn huyên, cùng ca hát, cùng lắng nghe những tiếng vó ngựa lộc cộc trên mặt đất. Tôi hỏi Anh Lương: “Tôi có nên tiếp tục đi tìm bầy ngựa của mình chẳng?”.

</p>

<p class="cent1">

Ánh mắt của Anh Lương rực sáng: “Không cần đâu. Cậu phải biết là tất cả những con ngựa đều đã lên đường, chỉ cần biết bọn họ đang chạy trên đường là được rồi. Cái mà chúng ta cần là không được ngừng bước chân chạy, là phải nhập vào những bầy đàn mới khác. Mỗi một con ngựa đều phải lên đường, như thế là đủ rồi”.

</p>

<p class="cent1">

Đúng vậy, chúng tôi đã lên đường. Chúng ta là những con ngựa, vận mệnh của chúng ta là phải chạy không ngừng bước, chỉ được thẳng tiến phía trước mà thôi. Sứ mệnh của chúng ta là phải chạy, phải đi tìm kiếm cho dù thời tiết thay đổi như thế nào. Sau này bạn có tìm thấy tôi, nhất định bạn sẽ thấy tôi

đang cùng bấy ngựa, mới xin hãy bảo những con ngựa lạc đàn, hãy nói cho họ biết đường đi nước bước tới nơi tụ họp, chúng tôi sẽ đón chờ họ nhập bọn, bởi vì chúng tôi đều đã đang trên đường.

```
</p>
<p class="cent1">
  <br class="calibre3"/>
</p>
</div>
</div>
</div>
<div id="WtEzjpg5j8lTFWqJyoD2yB" style="display:block
!important; page-break-before: always !important; break-before:
always !important; white-space: pre-wrap !important">

<a href="#a22" style="min-width: 10px !important; min-height:
10px !important; border: solid 1px !important;"> </a>
<a href="#a21" style="min-width: 10px !important; min-height:
10px !important; border: solid 1px !important;"> </a> <a
href="#WtEzjpg5j8lTFWqJyoD2yB" style="min-width: 10px
!important; min-height: 10px !important; border: solid 1px
!important;"> </a> </div></body>
</html>
```